

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hell has never tasted so divine

elovith reanor



LEIGH RIVERS
AVINA ST. GRAVES



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

ELDRITH MALİKANESİ

LEIGH NEHİRLERİ
AVINA ST. GRAVES



Telif hakkı © 2026 Leigh Rivers ve Avina St. Graves'e aittir.

Leigh Rivers ve Avina St. Graves tarafından yayınlandı.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü çoğaltılamaz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazar, kurgusal eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin, markaların ve/veya restoranların ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul etmektedir. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanımı, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya onlar tarafından desteklenmemiştir.

Ten Thousand Editing tarafından düzenlendi.

Düzeltilme işlemi Nessa's Lair tarafından yapılmıştır.

Kapak tasarımı Neptune Design'a aittir.

ISBN Baskı 978-1-9194601-9-2

ISBN e-kitap 978-1-9194601-8-5

✿ Parşömen kağıdıyla biçimlendirilmiş

İÇİNDEKİLER

Çalma listesi
Yazarın Notu
Tetikleyiciler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Epilog

Bonus İçerik

Leigh Rivers tarafından da yayınlandı.

Avina St. Graves'in diğer eserleri

Öyle güçlü bir aşk arzulayanlara ki, bu aşk sizi kelimenin tam anlamıyla öldürüyor...

ÇALMA LİSTESİ

Nessa Barrett'in "Tanrım" adlı eseri
Sleep Token'ın "The Summoning" adlı eseri
Soap&Skin'in "Ben ve Şeytan" adlı eseri
The Pretty Reckless'in "Sweet Things" şarkısı
Jacob Lee'nin "Şeytanlar" adlı eseri
Remix Kingz'in "Ghostbusters - 808 Remix" şarkısı.
Carly Rae Jepsen'in "Call Me Maybe" şarkısı
Bad Omens'in "Huzurun Ölümü" adlı eseri.
Massive Attack'in "Angel" şarkısı, Horace Andy tarafından.
Sleep Token'ın "Granite" adlı eseri.
Hozier'in "Kundakçının Ninnisi"

YAZARIN NOTU

Bu kitap, aşağıdaki özelliklere sahip iki yazarın ürünüdür:

- başka bir kitap için son teslim tarihi;
- zayıf dürtü kontrolü; ve
- “Boş ver gitsin. Yine de yapalım.” dedi.

Eğlence.

TETİKLEYİCİLER

Seks, nekrofilî (belki? Buna siz karar verin), küfür, şüpheli rıza, rızaya dayalı rızasızlık, ilkel oyun, aile içi şiddet, ana karakterin diğerk ana karakter tarafından öldürölmesi (o bir hayalete dönüşüyor), çocuk istismarı, kanlı sahneler, parçalama, vücut sakatlaması, tecavüz ilacı, ebeveyn ölümü, kardeş ölümü, kanser, intihar, uyuşturucu doz aşımı, alkolölü araç kullanma.

ÖNSÖZ

Vaşak

Uzun yıllar önce

Saat yedi buçuk oldu. Küçük kardeşimi okula bırakmak için resmen geç kaldım.

Bu da demek oluyor ki işe geç kalacağım.

Kahretsin.

Bu yaşta demiryolunda iş bulabildiğim için şanslıydım; annemizi kurtarabilmek için neredeyse yalvararak işe girdim. Tıbbi masrafları birikiyordu, bazıları hala tam olarak ödenmedi, bu yüzden işten atılmayı gerçekten göze alamıyordum.

Dylan, ortak odanın köşesindeki kırık masanın üzerinde, ayakları yerde değil, bir o yana bir bu yana sallanarak, elimizdeki son kaşık dolusu yulaf lapasını karıştırıyor. "Başka bir şey yiyebilir miyim? Bu midemi ağrıtıyor," diye sızlanıyor, yanmış kaşıkla yemeği karıştırırken. Kıvırcık sarı saçları, kör bir makasla kesmeye çalıştığım son seferden kalma düzensizliğiyle gözlerinin önüne sarkıyor.

Dylan beş yaşında ve yaşitlarının hepsi okuldan sonra çalışıyor, ama annem ölmeden önce ona onu işten uzak tutacağıma ve ona eğitim lüksünü

sağlamaya çalışacağıma söz vermiştim. Ona daha iyi bir gelecek sağlamak için canımı dişime takarak çalışacağıma söz vermiştim.

Ben başımı sallayınca o da başını öne eğdi. "Başka bir şeyimiz yok. Eve gelirken biraz ekmek alırım."

"Annemle burada kalabilir miyim?"

"Hayır." Ayakkabılarını bulmak için telaşla etrafta dolaştım.

Annemizin hastalığından vefat etmesinin üzerinden iki aydan fazla zaman geçti, ama Dylan hâlâ inkâr halinde ve her an kapıdan içeri gireceğini düşünüyor.

Anlatmaya çalıştım ama bir türlü anlamadı. Biraz daha büyüdüğünde, annem hayattayken yaşadığımız tüm hikayeleri ona anlatacağım.

Giysilerinin olduğu kutuyu kaldırıp altına bakıyorum, sonra yere bırakıp koyu renk saçlarımı elimle düzeltiyorum.

Ayakkabıları nerede lan?

Annem bunu çok kolay gösterdi. Onun nasıl yaptığını daha dikkatli izlemeliydim—belki o zaman Dylan'ın vasisi olduğumda ne yaptığımı bilirdim. Hiçbir fikrim yok. Ama sofrasında yemek, sırtında giyecek ve başının üstünde bir çatı olduğu sürece, zamanla öğrenebilirim diye düşünüyorum.

Sonunda, ayakkabılarını dağılmış halının altında bulup ona verdim. Bağcıkları yıpranmış, kumaşı da neredeyse kopmak üzereydi. Bir sonraki maaşımla ona yenilerini alacağım.

Şapkamı takıp botlarımı giydim. "Gitmemiz gerek evlat."

"Ayakkabılarımı giydirebilir misin?" diye soruyor dişlerini göstererek sırttırken.

Ona ayakkabı bağcıklarını nasıl bağlayacağını öğretmek istiyorum ama zamanım yok ve zaten ona hiçbir zaman hayır diyemedim. Bir dizimin üzerine çöküp bağcıklarını gevşetiyorum, daha fazla dikiş söküldüğünde içimden bir iç çekiyorum, oysa elimden gelenin en iyisini yapmıştım. Çok hızlı büyüyor ve aramızdaki terzi annemdi.

Önce birini, sonra diğerini giyerken, daha sonra ayakkabıyı tekrar dikmeyi denemek için aklımda bir not alıyorum.

Dylan, sanki kafamdaki karışıklığı hissetmiş gibi saçlarımla oynuyor ve ben de ona şakayla karışık bir bakış atıyorum. "Şu an oyun oynayacak zaman yok."

"Lynx, daha sonra benimle oynayacağına söz veriyor musun?"

İçimi çekip burnumun köprüsünü sıktım. "Sana kaç kere söylemem gerekiyor? Lincoln. Söylemesi kolay."

"Vaşak'ı tercih ederim."

"Aptalca bir isim," diye yanıtlıyorum başımı sallayarak ayakkabı bağcıklarını bağlarken. "Hadi ama."

"Söz mü? Kocaman ağacın yanındaki yerde?" Umutla bana bakıyor; mavi gözleri benimkilerle tıpatıp aynı, sorumsuz babamızinkilerle aynı tonda.

Omuzlarım düştü ve serçe parmağımı kaldırıp onun parmağıyla kenetledim. "Söz veriyorum."

Kapıya kadar sırtarak geldi.

Burada kalan diğer aileler çoktan işe başlamış durumda çünkü güneş henüz yeni doğdu. Benden hoşlanmıyorlar; o adi babamız bunun için elinden geleni yaptı. Herkesi dövmekten çok mutluydu ve biz ödediğimiz sürece ev sahibi de umursamıyordu.

Daireden çıktığımızda otuz dakika gecikmiştik.

Küçük kardeşimin soğuk eli, kalabalık caddede yürürken can havliyle elimi kavırıyor. Gökyüzünden sağanak yağmur yağıyor ve bizi ıslatıyor; Dylan, su birikintilerinden kaçınmak ya da diğer binaların sağladığı cılız gölgenin altında kalmak için hiçbir çaba göstermiyor.

"Gitmem gerekiyor mu?" diye sızlanıyor.

"İşe gitmem gerekiyor," dedim ona.

Gülümsemesi her zamanki gibi soluyor. Annemi bizden aldığı için dünyayı cezalandırmak istiyorum. Eğer daha da hastalanmasaydı, eğer ihtiyacı olan tüm ilaçları karşılayabilseydik, belki hâlâ burada olurdu.

Belki, eğer hâlâ hayatta olsaydı, kardeşimin gözlerine yeniden ışık gelirdi. Ama o sadece benim. Tek aile üyesi ve arkadaşı benim.

"Annemin yemeğini istiyorum."

O sekerek yürürken ona aşağıdan bakıyorum. "Bunu başarmayı denememi ister misin?"

"Yardım edebilirim!"

Daha da genişçe gülümsüyorum; bunu denemeye kalkışsak bile korkunç bir karmaşa olurdu. Ama onun için yapacağım.

Dylan'ı elinde pipo olan yaşlı bir adamın yolundan çekiyorum, sonra da bir gün sahip olmayı hayal ettiğim arabalardan birini atlatarak engebeli yoldan karşıya geçiyoruz. Bu, beni ve kardeşimi bu tehlikeli kasabadan

kurtarmaya yardımcı olurdu. Tüm çetelerden, hırsızlardan ve adam kaçırmalardan uzaklaştırırdı.

Başka yerlerde daha fazla iş olabilir. Daha fazla fırsat olabilir.

Dylan bir dükkanın vitrininin önünde durup peluş bir köpek oyuncığını işaret etti. "Köpeği alabilir miyim?"

"Noel Baba'ya sorabiliriz."

Sonraki on dakika boyunca geyiklerden, kardan ve geçen doğum gününde ona aldığım tebeşirle duvara çizeceği Noel ağacından bahsedecek.

Okulunun girişine vardık, ama içeri girmeden önce dönüp bana sarıldı, kollarını belime doladı. "Sözünü unutma," dedi Dylan. "Oynayabiliriz."

"Sabırsızlıkla bekliyorum," diye yanıtladım, ona sarılmak için eğilerek. "Git, öğretmenin geç kaldığın için daha da sinirlenmeden önce."

Kapıyı açan öğretmen ayağını yere vurarak her zamanki onaylamayan bakışını bana yöneltti. Kardeşim görmeden ben de ona ters ters baktım.

Onların bana karşı davranış biçimleri yüzünden her zaman dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Bu şekilde olmayı ben istemedim ki; şartlar beni işe yaramaz hale getirdi ve zorluk çektiğim için öğretmenlerin bana tepeden bakmasına ihtiyacım yok. Dylan'ı yetimhaneye göndermek bir seçenek değil. Bu öneri annem öldüğünde yapıldı, ama ben taviz vermedim. Ona bakacak yaştaım ve onun yetim kalmasına asla izin vermeyeceğim.

Dylan kapıda uzun ve abartılı bir el sallamasının ardından gözden kayboldu, ben de derin bir nefes alıp arkamı döndüm ve vardiyam için raylara doğru koşmaya başladım.

Çok uzak değil ama yine de çalıştığımız raylara ulaşmak için su birikintileri ve hurda metallerle dolu bir tarlayı geçmem gerekiyor. İnşaat birkaç yıldır devam ediyor. İşe alındığımda, rayların geçtiği yere taşınmadan önce şehrin bu bölgesinde toplam beş yıl kalacağım söylenmişti. Planım her zaman iş nedeniyle taşınmak ve kardeşimi de yanımda götürmektir, ancak bu ancak patron tarafından seçilirse gerçekleşebilir.

Ana kapılara vardığımda yağmur hâlâ şiddetli yağıyordu. Çalışma saatlerimi gösteren belgeyi çıkarıp, geliş saatim ve tarihin damgalanması için amire verdim. Maaşımı alabilmek için her haftanın sonunda teslim etmem gerekiyor.

"Taylor," diye sesleniyor biri arkamdan—çünkü burada asla ön adlarımızı kullanmayız. "Seni ofise istiyorlar."

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime. Geç kalmak başımı büyük belaya sokacak, bu da bir sonraki yere götürölme şansımın azalması anlamına geliyor.

Yürürken metal tanklardan yükselen buharın sesini duyuyorum, ofise çıkan merdivenlere doğru ilerliyorum. İki kez kapıyı çalıyorum ve Stuart'ın "girin" demesini bekledikten sonra kapıyı iterek açıyorum.

Ağzına bir pipo sıkıştırmış, buranın patronu duman üflüyor ve bıyıklarıyla oynuyor. "Otur bakalım evlat."

Ağzından "oğlan" kelimesi geçmesi beni sinir ediyor. Ben yirmi yaşındayım, oğlu Andrew ile aynı yaştayım ve onu bir gün aile şirketinin başına geçeceği için sürekli övüyor.

"Bu dördüncü geç kalışınız."

Kaşlarımı çattım. "Efendim?"

Bu bir yalan—bugün de dahil olmak üzere iki kez geç kaldım ve bunun sebebini ilk kez zaten konuşmuştuk. Annemin cenazesindeydim ve planlandığı ve üzerinde anlaşıldığı gibi üç saat sonra geldim.

"Vardiyanız bir saat önce başladı." Borusundan duman çekerken cızırtılar çıkıyor, ağzını kapatmadan ciğerlerini öksürüyor. "Burada özensizliğe izin vermeyeceğim. Çalışma saatlerinizi gösteren belgeyi verin ve buradan defolun."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Bekleyin," dedim öne doğru eğilerek. Kelimeler ağzımdan dökülürken sesim titriyordu. "Her gün buradaydım, çoğu vardiyada geç saatlere kadar çalıştım ve fazla mesai yaptım. Geç kaldığıma dair bilgiyi nereden aldığınızı bilmiyorum ama, saygılarımla, efendim, bu doğru değil."

Dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi. "Bana yalancı mı diyorsun, evlat?"

Hayır. Doğru çalışana sahip olduğunuzdan emin olmanızı rica ediyorum.

"Lincoln Taylor. Yirmi yaşında, merhum Tabby Taylor'ın oğlu, Dylan Taylor'ın kardeşi. Merhum annenin bıraktığı borçlarla boğuşuyor, kirasını ödeyemiyor, evden atılmanın eşiğinde ve bir de yetiştirmeye çalışıp başaramadığın çocuğunu unutmayalım."

Tamamen şaşkın bir halde, ağzım açık kalmış bir şekilde arkama yaslandım.

Sessizliğim onu gülümsetti. "Doğru mu anladım?"

Yutkunarak ellerimi masanın altına, kucağıma koydum ve başparmaklarımı sıktım. "Evet."

"O halde doğru çalışanı buldum. Şimdi vaktimi boşa harcamayı bırak ve git. Tavrın için herhangi bir ücret bekleme."

"Bunu yapamazsın!" Ellerimi masaya sertçe vurdum, iki inşaat kılavuzu yere düştü.

Titreyerek dişlerimi sıktım. "Bunu yapmayın," diye yalvardım. "Bu işe ihtiyacım var. Daha iyi olacağım. Daha çok çalışacağım."

Ayağa kalktı, yüzünde öfkenin her türlü ifadesi belirdi ve bembeyaz gömleğinin kol düğmelerini çekiştirdi. Sonra yeleşinden altın kronometreyi çıkardı, aramızdaki masaya koydu ve saate baktı.

Bunu yapamaz. Yapamaz.

Bütün vücudum titriyor, midem bulanıyor ve her yere kusacakmışım gibi hissediyorum.

"Bu iş fiziksel bir kavgaya dönüşmeden önce size bir kez daha soruyorum. Buradan ayrılın."

Panik içinde gözyaşlarımı tutarak, kardeşimin yetimhaneye gittiğini hayal ediyorum. Kurmaya çalıştığım gelecek bu.

Dylan.

"Lütfen."

Bana dik dik bakarak uzun bir süre geçirdi, sonra homurdanarak kapıya döndü. Kapıyı hızla açtı. "Şu çocuğu buradan def edebilir misiniz?"

Gözlerim, üzerinde bir çeşit arma işlenmiş altın kronometreye takılıyor. İki aslan ve alevler. Hiçbir şey çalmadım ama sadece bu saat bile beni ve kardeşimi bu şehirden kurtaracak. Karar vermek sadece bir saniye sürüyor.

Üç adam içeri doluşup kollarımı ve yakamı tuttular; beni odadan dışarı, merdivenlerden aşağı sürüklediler ve ön kapıdan dışarı attılar. Yüzüstü yere düştüm, çamur yanaklarımı ve kıyafetlerimi kapladı.

Stuart giriş kapısında kıkırdadı. "Seni bir daha görürsem, bunun sonuçları olacak."

Dizlerimin ve ellerimin üzerine doğrulurken ona "git kendini becer" dememek için kendimi zor tutuyorum. Üzerimdeki tüm bakışları umursamadan dişlerimi sıkıyorum, vücudumu geriyorum ve topallayarak alandan çıkıyorum.

Sokağın köşesine varır varmaz duvara yaslandım ve cebimden ağır kronometreyi çıkarıp altının parıltısına baktım. Bu benim her şeye giriş

biletim. Eve gitmem, eşyalarımızı toplamam ve Dylan'ı almam gerek. Bu gece yola çıkacağız.

İyi anlamda.

Onu eskrimciye götüreceğim, alabildiğim kadar para alacağım ve yeni bir başlangıç yapacağım.

Apartman binasına yaklaştıkça adımlarım hafifledi, ama içeri girmek üzereyken arkadan sert bir el omzumu kavradı, beni çevirdi ve ağır bir yumruk yüzüme öyle sert indi ki, gözüm karardı ve yakındaki bir ara sokağa sürüklendim.

Stuart'ın öfkeli gözleri bana dikildi. "Nerede o, nankör köylü?"

Yalnız değil; oğlu Andrew da yanında, kaşlarını çatmış ve başını sallıyor.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Ceplerini kontrol et," diye çıkıştı Andrew, çünkü tek kelime bile söyleyemeyecek kadar korkuyordum ve cevap vermedim.

Stuart onu pantolonumun sağ tarafında buldu, çekip çıkardı ve yüzümün önünde salladı. "Bunun ne kadar değerli olduğunu biliyor musun evlat? Biliyor musun? Bu nesillerdir ailemizde miras kaldı ve sen bunu benden çalabileceğini mi sandın?"

Cebinden bir bıçak çıkarıyor. Daha önce gördüğüm hiçbir bıçağa benzemiyor. Sapı siyah, keskin bıçağı ise metal üzerinde gravürler bulunan koyu gri renkte. Bıçağı yüzümün önünde sallarken, saatin üzerindekiyle aynı armayı taşıdığını fark ediyorum. Sonra bıçağı boğazıma dayıyor.

Ne yapacağını anladığımda gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Hayır. Lütfen!"

"Hırsızlık günahdır," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Peki günahkarlara ne olur?"

Oğlu gülerek, "Cehenneme giderler," diyor. "Yapın bunu."

"Kardeşimin bana ihtiyacı var," diye fısıldıyorum, korku boğazımı öyle sıkıca sarıyor ki kelimeler boğuk çıkıyor. "Ben... onun sahip olduğu tek şeyim."

Hayır. Dylan.

Kardeşimi yalnız bırakamam.

Başka kimsesi yok. Anneme ona bakacağıma, onunla oynayacağıma ve ona yemek yapacağıma söz verdim.

"Lütfen—"

Bıçak göğsümün ortasındaki doku ve kasları kestiği ve kan önüme doğru aktığı anda acı hissetmeliyim. Nefes alamadığımı, düşünemediğimi, çılgılık atamadığımı hissetmeliyim. Bunun yerine, etrafımı saran yükselen ısıdan derim kabarıyor ve alevler bedenimi sarıp ruhumu parçalıyor.

Çılgılık atıyorum. Bağırıyorum. Yardım etmeleri için yalvarıyorum.

Dylan'ın gözleri orada.

Ağlıyor. Beni arıyor. O...

Ve sonra düşünüyorum, yerin içine doğru yutuluyorum, her şey kararıyor.

Sonra dünya kırmızıya döner.

Ve duyabildiğim tek şey çılgılıklar.

Samur

Günümüz

"Kapatıp tekrar açmayı denediniz mi?"

Kadının sesi kulaklığımdan cızırtılı bir şekilde geliyor. "Kapatmayı denedim mi? Biliyor musun, sizin gibilerin sorunu bu. İnternetimin çalışmamasının sebebi sizken, bana aptalmışım gibi davranıyorsunuz."

Stres çarkının kanatları, onu aniden durdurmadan önce hafif bir tıslama sesi çıkarıyor. Sonra bıçağı tekrar çeviriyorum. Gökkuşağı ışıkları, titreşen yıldızlarla birlikte yanıp sönerek, kasvetli çevreme tek renk dokunuşunu katıyor.

Durduruyorum. Başlatıyorum. Tekrar durduruyorum, konuşmayı bırakmasını bekliyorum ki el kitabımızdaki cevabı söyleyebileyim.

"Şu konularda sorun yaşadığınız için üzgünüm—"

"Sizler, sırf telefonun diğer ucunda olduğunuz için kendinizi benden daha iyi sanıyorsunuz, değil mi?"

O konuşmaya devam ediyor ama ben dinlemeyi bıraktım. Ne yapacağını biliyorum. Her zaman aynı şekilde oluyor ve artık umursamıyorum. Ona kızmak zor, çünkü bana olan öfkesi telefon görüşmesi bittiğinde sona eriyor, çünkü geriye kalan tek şey öfke.

O zaman bile, kaynağım kurumuş durumda. Neredeyse bir yıl önce her şeyim tükendi ve hiçbir şey değişmediği için verecek hiçbir şeyim kalmadı.

Parlak mavi ve pembe disko ışıklarına boş boş bakıyorum, sonra dönen aleti geçen haftanın boş hazır noodle kutusunun yanındaki masaya bırakıyorum. Koltuğuma yaslanmış bir şekilde, Suzanne'in yorumlarını kaydetmek için parmaklarımı klavyede gezdiriyorum.

Daha fazla “siz insanlar...”

Daha çok "işini yap...”

Daha fazla “Sana bunun için ödeme yapıyorum...”

Ekrandan yansıyan ışık, sekmeler arasında geçiş yaparken karanlık yatak odasını çeşitli beyaz ve mavi tonlarıyla boyuyor. Burası her zaman karanlık.

Lambayı kapalı tutmak elektrik faturasını düşürüyor.

Hayatı daha da kasvetli hale getirmek, istemeden de olsa elde edilen bir kazançtır.

O herifin saçma sapan konuşmasına ara verildiği her an, belirsiz sesler çıkarıyorum.

Bir zamanlar, çılgın müşterileri eğlenceli bulurdum. Eve gelir, duyduğum tüm berbat şeyleri kız kardeşime anlatırdım. Mola odasında oturur, iş arkadaşlarımla konuşmalarını dinler, dokuzdan beşe çalışma hayatına aşina olduğumu, tüm hayatımı zengin insanları kötüleyerek geçirdiğimi ve zimmetine para geçirmekten hapse girmiş ebeveynlerim olmadığını hayal ederdim.

Bir zamanlar neredeyse her şeye sahiptim.

Eskiden, her günümü evden çalışarak, kız kardeşimin öldüğü odanın yanında geçirmiyordum.

Ama bunların hepsi geçmişte kaldı. Şimdiki zaman kasvetli ve bazen geleceğin hiç olmamasını diliyorum.

"Sayın Myers, teyit etmek istiyorum, modemi yeniden başlatmayı denemediniz mi?" diye soruyorum çünkü dinlemeyi unutmuştum.

“Beni dinledin mi?” Hayır, dinlemedim. “Adın ne? Müdürünle konuşmak istiyorum.”

Monitörün üst kısmına göz attım. Suzanne Myers'ın "M" kelimesini söylemesi dört dakika yirmi üç saniye sürmüştü. Tahmin ettiğimden daha uzun sürmüştü.

Latitude Net'te ("Sizi evrene bağlıyoruz") beş yıl çalıştıktan sonra, "Bugün gününüz nasıl geçti?" sorusuna verdikleri cevaptan bir müşterinin

tam bir rezil olup olmayacağını anında anlayabildiğim özel bir yetenek geliştirdim.

Belki de bu yeteneğe ebeveynlerim sayesinde hep sahiptim. Eskiden dilimi ısırmak imkansızdı, ama şimdi sessiz kalmaktan başka bir şey yapacak kadar umursamıyorum.

“Elbette. Kimin müsait olduğuna bakarken sizi beklemeye alayım.”

“Beni tatile göndermeyeceksin—”

Beklet'e tıklayıp ekrana boş boş bakıyorum. Bayan Myers, günün son görüşmesi olacaktı. Umarım uzun sürer, böylece daha sonra çalışmak için bir bahanem olurdu.

Salondaki saatin tıkırtısı, zorlanarak çalışan dizüstü bilgisayarımın yüksek sesli uğultusunun bile üzerinde duyuluyor. Bazen kabuslarımda bile duyuyorum o tıkırtıyı.

Hep aynı rüya. Sabahın erken saatlerinde uyanıp, önceki gece yaşananlardan sonra Ella ile konuşmaya gidiyorum. Adını çağırıyorum. Bir, iki, dört, sekiz. Kıpırdamıyor. Işığı açtığımda, tek yaptığım sarımsı yeşil tenine bakmak ve arka planda saatin tıkırtısını duymak.

Tik. Tik. Tik. Tik.

Sonra çılgılık atıyorum. Uyandığımda Ella'nın hâlâ ölü olduğunu ve benim de burada, anne babamın hapse girmeden önce onun için satın aldıkları dairede, çıkmaz bir işte günlerce çalışarak, sonunda unutulup gitmeyi beklediğimi görüyorum.

Bir şey bekliyorum. Herhangi bir şey. Ama hiçbir şey gelmiyor.

Elimle yüzümü silerken, durumu açıklamak için amirimin adına tıkladım. Çağrı derin bir iç çekiş ve isteksiz bir "Bağlayın onu" ile sona erdi.

Bayan Myers'ı aktarıyorum, raporumu tamamlıyorum ve ardından mesaiyi bitiriyorum.

Ve yapacak başka bir şey yok.

Bilgisayarım kapandığında etrafımdaki dünya karanlığa gömülüyor. Çalışmaya çalışan fan olmadan geriye sadece o tık, tık, tık sesi kalıyor. Bu ses yatak odasında yankılanıyor, Ella'nın ölüm döşegine giden kapalı kapıya çarpıyor.

Yerimden kıpırdamıyorum. Kıpırdamıyorum. Neden kıpırdayayım ki? Yapacak başka bir şey yok. Sadece orada oturup siyah ekrana bakıyorum, zamanın geçmesini diliyorum.

Bugün 1 Ekim. Ella bugün yirmi altı yaşına girecekti. Ya da girmeliydi.

Onun doğum gününü kutlayacaktık. Marketten iki tane kek alıp tek bir mum yakacaktık. Ablamın en yakın arkadaşı Megan da bize katılacaktı, her zamanki gibi partinin neşesiydi. Bize alkolsüz kokteyller hazırlayıp sarhoşmuş gibi yapacak, sonra da Uno ortaya çıkınca ortalık karışacaktı. Ablam birkaç saatliğine gerçekten hayatta olduğunu hissederek ısılt ısılt parlayacak, sonra da öğleden sonraya kadar uyuyacaktı.

Belki Ella, anne babam hayatımızı mahvettikten sonra kaybettiğimiz tüm arkadaşlarımızı düşünerek ağlamaya başlardı. Sonra Megan da ağlardı çünkü yanımızda kalan tek kişi oydu.

İkisini de izlerdim, birinin ne kadar büyükse o kadar hızlı yandığını düşünürdüm. Ve biz de sert bir şekilde düştük—tıpkı sahte kanatlarla yükselen İkarus gibi, sonumuz kaçınılmazdı.

Ama biz daha iyisini bilmiyorduk. Sadece anne babamızın çatısı altında yaşayan çocuklardık. Ella, pembe gözlükleriyle; ben ise göğsümde atan, başka hiçbir şey duyamayacak kadar yüksek sesli bir canavarla boğuşuyordum.

Annem hâlâ hayatta olsaydı, çalıntı parayı Ella'nın ısrarla düzenleyeceği bir partiye harcardı; böylece yüksek sosyetenin geri kalanına biz Eldritchlerin hâlâ bir şeyimiz olduğunu gösterirdi: elmaslar, para çeşmeleri, ilahi kan.

Ama işte buradayız. Annem ve babam turuncu tulumlar giymiş. Kız kardeşim gri ve mavi. Ya ben...? Ben de geriye kalan ne varsa oyum.

Kırık bilgisayar sandalyesi ağırlığım altında gıcırıyor, kemiklerime işlemiş uyuşukluğun etkisiyle ayağa kalkıyorum. Işığı açmaya ya da mutfığa gitmek için yerdeki çamaşırların üzerinden ayaklarımı kaldırmaya zahmet etmiyorum.

Dışarıdaki sokak lambalarından yayılan sarı ışık daireye sızarak, önümüzdeki hafta temizleyeceğim bulaşık yığınlarını ve boş paket yemek poşetlerini aydınlatıyor.

On bir aydır "gelecek hafta" diyorum.

Bir hafta daha sorun olmaz. Önemli olan tek şey Ella'nın odasında olan biten.

Her şey aynı. Hiçbir şey değişmiyor. Yeni hiçbir şey yok; yeni insanlar, yeni çevreler, yeni maceralar yok. Sadece bu monotonluk bile beni öldürebilir.

Telefonum cebimde çalışıyor. Bakmadan kimin aradığını biliyorum.

Megan: Bugün işi erken bitirip bitiremeyeceğinizi patronunuza sormalısınız.

İçimde bir suçluluk duygusu kaynıyor. Ella, Megan'a yalan söylediğimi duyarsa hiç mutlu olmaz. Ona gece vardiyasına atandığımı söyledim çünkü onu görmeye dayanamıyorum; tüm başarısızlıklarımın fiziksel tezahürüne şahit olmasına katlanamıyorum.

Zaten gerçekten umursadığı da söylenemez. Sadece Ella'ya öldükten sonra bana göz kulak olacağına söz verdiği için ara sıra soruyor.

İkinci bir mesaj beliriyor.

Megan: Ve ne yaparsanız yapın, sakın internette sadece duygularınızı incitecek şeyler aramayın.

Artık çok geç.

Bu anıyı hatırladıkça öfke damarlarıma sızıyor. Zayıf dürtü kontrolüm yüzünden bu sabahki haber makalesini tekrar açıyorum. Bu akbabalar her şeye üşüşüyorlar. Kime zarar verdikleri umurunda değil.

Kaynaklar, Eldrith Corp'un tutuklu CEO'su Charles Eldrith ve yine tutuklu olan Singapurlu mirasçı eşi Vivianna Eldrith'in, dün sabah Yargıç Clarke tarafından verilen bir kararın ardından kızlarının doğum gününde mezarını ziyaret etmelerine izin verilmediğini doğruladı.

Telefonumu sertçe yere fırlattım.

Ella'nın lanet olası bir mezarı yok.

Eğer arayıp halimizi hatırımızı sorsalardı—ya da iki dakika bile olsa ilgileniyormuş gibi yapsalardı—kız kardeşimin asla böyle bir şey istemediğini anarlardı. Daha da iyisi, o zavallı beyin hücrelerini iyi bir şekilde kullanıp, hiçbirimizin kız kardeşimi toprağa gömmek için maddi durumda olmadığını anlayabilirlerdi.

Onlar bizi umursamıyorlar. Hiçbir zaman umursamadılar zaten.

Annem ve babam sorunları ancak çalıntı parayla çözmeyi biliyorlardı. Şimdi paraları yok ve birkaç yüz doların onu geri getireceği de pek mümkün değil. Ama... sanırım tamamen haksız da değillerdi. Arazimizde bir aile mezarlığı var.

Ella bu işin içinde değil.

Gözlerim raftaki küpe takıldı. Onu, berbat ailemizin geri kalanıyla birlikte mezarlığa gömemezdim ve ayrı bir mezar yeri satın alacak param da yoktu. Zaten kimse o cehennem çukuruna mahkum olmamalı. Birkaç on yıl bile yeterince kötüydü; sonsuzluk alevler içinde bir çukurda olmak gibi olurdu.

Tezgahtan şarap şişesini kapıp dudaklarıma götürdüm ve ucuz içeceği birkaç yudum kalana kadar bir dikişte içtim. Dudaklarımın kenarından sızan kırmızı damlalar, yemek lekeli sabahlığıma damladı.

Alkol kendi haritasını çizmiş olmalı, çünkü kendimi Ella'nın odasının eşğinde buluyorum.

Ampul yanmadan önce vızıldıyor ve titriyor. Toz parçacıkları havada uçuşuyor ve odanın her yüzeyini kaplıyor. Ve zihnimde, onu bulduğum geceki gibi hâlâ orada görebiliyorum. Yatakta. Ölü. Etrafı, kendisine yardımcı olduğuna yemin ettiği kristaller ve büyü şişeleriyle çevrili. Hiç yaşayamadığı bir hayatı hayal ediyor. Anne babasının ve kız kardeşinin ondan nefret ettiğini düşünüyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, duyamayacağını bilmeme rağmen.

Beni bir daha asla duymayacak.

Sadece onunla konuşmak istiyorum. Onu hissetmek istiyorum. Ölmeden önce ona söylemem gereken her şeyi söylemek istiyorum.

"Özür dilerim," diyorum bu sefer daha yüksek sesle. İki kelime ardına ağzımdan çıkıyor, sesleri giderek yükseliyor. "Özür dilerim. Benim hatam. Özür dilerim."

Bunu durduramıyorum. Ağzımdan akıp gidiyorlar, dilimde safra gibi bir tat bırakıyorlar.

Her yerim çok acıyor.

Dizlerim yere çarpıyor. Şişe elimden fırlayıp ayaklarımın dibinde paramparça oluyor. Bir cam parçası derime saplanıyor ama kesigi ya da sızan kanı hissetmiyorum.

"Çok çok özür dilerim," diye ağlıyorum.

Çok üzgünüm. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm.

"Seni kurtaramadım. Yeterince çaba göstermedim. Daha çok çalışmalıydım. Daha iyisini yapmalıydım. Sana daha önce söylemeliydim. Çok üzgünüm," diye feryat ediyorum, gözyaşlarıma boğularak.

Onunla bir kez daha konuşabilmek için her şeyi yapardım.

Ona, işimde katlandığım zorlukları ya da onun sağlık masraflarını karşılamak için köşedeki fast food restoranında fazladan çalıştığım saatleri umursamadığımı asla söylemedim. Eğer bu onun bir saat bile acı çekmeden vakit geçirmesi anlamına geliyorsa, kendi sırtımı kırar, göğsümden kalbimi sökerdim.

Ona onu ne kadar çok sevdiğimi, onun için her şeyi yapacağımı, tek gerçek arkadaşım olan onunla birlikte olduğum sürece aynı yoldan tekrar geçeceğimi hiç söylemedim.

Ama Ella bunların hiçbirini bilmiyordu. Öldüğü gece, onun yerine ona bağırdım. Kabul edilebilir tek duygu öfkedir; boşluktan başka hissedebildiğim tek şey bu. Yumuşaklık bir zayıflıktır ve ben de hızla sertleşmek zorunda kaldım.

Hem çok yorgundum hem de ilaçlarını almadığı için sinirliydim, ayrıca beni suçluluk duygusuna sokarak çalışma saatlerimi azaltmamı sağlamaya çalışması da beni iyice kızdırmıştı.

"Ben ablayım," dedi bana. "Sana ben bakmalıyım."

Ama bunların hiçbirini umursamadım. Sadece onu önemsedim—ama bu kelimeler asla ağzımdan çıkmadı çünkü kafam bozuk ve bunu düzeltmenin bir yolu yok.

O kişi ben olmalıydım. Ölümü hak ediyorum.

O, aramızdaki en iyisiydi.

Notları hep en yüksek olan. Herkesin sevdiği ve hayran olduğu. Büyükannelemizin ve büyükbabalarımızın övündüğü. Kameralara güzelce gülümseyen. Şikayet etmeden kiliseye giden. Anne ve babalarının ne yaparsa yapsın asla onlardan nefret etmeyen.

O kusursuzdu. Zarıflığı asaletinden kaynaklanıyordu. Sertliği ise aşılmazlığından geliyordu.

Benim tek hissettiğim şey yeterince iyi olmamaktı. Yaşamaya ve kendini geliştirmeye layık olan oydu.

Keşke Azrail beni alsaydı. Yer değiştirmek için her şeyi yapardım. Söylemeye cesaret edemediğim her şeyi ona anlatmak için hayatımı verirdim.

Odasının eşiğinden geri sürünürken, altımdaki cam parçaları çıtırdayarak tenime batıyor.

O öldüğünden beri içeri adım atmadım.

Baraj yıkılıyor ve hıçkırıklar göğsümü parçalarken gözyaşlarım yere dökülüyor. Yıkılıp kendi içime kapanıyorum, aylardır içimde biriktirdiğim

kalp kırıklığını ağlayarak dışa vuruyorum. Kız kardeşim ve asla olamayacağım kişi için yas tutuyorum. Çünkü burada sıkışıp kaldım. Sonsuza dek. Hayatın beni içine attığı bu çukurdan asla çıkamayacağım, iletişim kuramadığım için arkadaş edinemeyeceğim. Soyadım yüzünden asla daha iyi bir iş bulamayacağım; ailem her şeyi mahvettiği için asla bir şey başaramayacağım ve kız kardeşim daha fazlasını yapamadığım için öldü.

Keşke tüm bunlardan kurtulabilseydim.

Keşke kız kardeşimi son bir kez daha görebilseydim.

Tik. Tik. Tik.

Ve o hâlâ ölü.

Boş odaya bakarken gözyaşlarım yavaş yavaş kuruyor, zamanın geçmesini ve unutulmanın beni ele geçirmesini bekliyorum.

Sonra yavaşça gözlerimi kırıp, yatağının altındaki karanlık şekle kaşlarımı çatarak baktım. Bir kutu. Daha önce hiç görmemiştim ve Ella asla sır saklayan biri değildi.

Eklemlerim çıtırdıyor ve şarap mideme vuruyor, sendeleyerek ellerimin ve dizlerimin üzerine kalkıyorum. Bu kutu da neyin nesi? Her hafta odasını temizlemesine yardım ediyordum ve daha önce hiç görmemiştim.

Oraya doğru sürünerek gitmek üzereyken tereddüt ediyorum. Acil sağlık ekipleri ayrıldığından beri bu odaya kimse girmedi.

"Kendini toparla," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Ella öldü ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

Yerde sürünerek tek kişilik yatağın altına uzandım. Kanlı elime toz yapıştı ve hapşırıdıktan sonra parmaklarımı kutunun köşesine kenetleyip onu dışarı çektim.

Dudaklarım aralanıyor, aşağıda duran antika ahşap... sandığa mı, kutuya mı, ne diyeceğimi bilemiyorum. Genişliği 30 cm, uzunluğu ise bunun iki katı. Kapağına ve dört tarafına da tanımadığım işlemler ve semboller oyulmuş.

Cadılıkla ilgili şeylere her zaman takıntılıydı, ben onunla bu konuda dalga geçsem de. Bu da daha fazla tıbbi masraftan kaçınmak için denediği garip bütünsel yöntemlerden biri mi acaba?

Mandalı çevirip kapağı yavaşça kaldırıyorum, büyük sürprizi beklerken nefesimi tutuyorum.

Anılar aklıma gelince midem alt üst oldu. Polisin bunu aldığını sandım; her şeyi aldılar. Üzerimizdeki kıyafetleri koruyabildiğimiz için şanslıydık.

Kanlı parmaklarım sapı kavlıyor ve antika nesneyi yüzüme yaklaştırıyorum. Yüzlerce yıl önce yapılmış olmasına rağmen, sanki dün yapılmış gibi görünüyor. Gümüş bıçak, oyulmuş sembollerin her birine gölgeler düşerken ışıpta parlıyor.

Ella ve ben hançer üzerindeki runik yazının ne anlama geldiğini asla bilemedik ve büyükannemiz ölmeden önce ona sorma fırsatımız da olmadı. Uzun bir teori listemiz vardı ama hiçbir cevabımız yoktu. Sonuç olarak, o sadece bir aile yadigarıydı.

Kız kardeşim, büyükannesinin ona on altıncı doğum gününde hediye ettiği bu şeyi görünce çok sevinmişti. Tıpkı nesillerdir ilk doğan Eldrith çocuğuna hediye edildiği gibi—en azından o öyle iddia ediyordu.

Malikanede yaşadığımız zamanlarda, Ella'nın onu incelemesini izlemek için geceleri gizlice odasına girerdim, sonra da rastgele otlar ve taşlarla birlikte sunağına geri koyardım. Bu onun en değerli eşyasıydı çünkü büyükannesini herkesten çok seviyordu. Bizi o büyütmişti aslında. Ama büyükannesiyse Ella arasında her zaman özel bir ilişki vardı.

Gözlerimden akan yaşları siliyorum.

Ablam bunu benden neden bu kadar uzun süre sakladı? Dürüst olmak gerekirse, varlığını bile unutmuştum. Başka neleri benden saklıyordu? Ben onun için mücadele ederken neden ilaçlarını almayı bıraktı ve kendinden vazgeçti? Neden—

Bir damla gözyaşı bıçağın üzerine düşerken, elimdeki kıpkırmızı lekeyle karışınca keskin bir nefes aldım. Belki... belki ona sorabilirim... yani... Kaybedecek neyim var ki?

İşe yaramazsa, sadece zaman kaybetmiş olurum. Muhtemelen bir sürü saçma sapan sihirbazlık numarasıdır, ama ya doğruysa...?

Hançeri kutusuna geri koydum, kutuyu göğsüme yasladım ve başucundaki masadan büyü kitabını aldım. Ella ile o büyü kitabına sayısız kez göz attık ve özellikle bir tanesi hakkında onunla konuştuğumu hatırlıyorum.

Hemen ayağa fırladım ve anahtarlarımı almadan önce üzerimi değiştirmek için odama koştum.

Kız kardeşimi çağırmaya çalışacağım.

Vaşak

Bir başka günahkar. Cehenneme ait bir başka ruh.

Kırbacımın ilk darbesinin yankısı, bunca yıldır süren monoton acıdan sonra bile hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Başlarda nefret etmişim. İşkence sesiydi bu; birinin dayanılmaz bir acıya katlanmak ve kanının her damlasını altındaki taşlara akıtmak üzere olduğunu gösteren ses.

Eğer ruhun zayıflığı zihinsel değil de fiziksel acı olsaydı...

Canlı canlı yakılmayı, derimin yüzülmesini, dövülmeyi ve aç bırakılmayı her türlü zihinsel işkenceye tercih ederim. Zihnimin içinde hapsolmek ve sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca kabus üstüne kabus, korku üstüne korku yaşamak, sonunda neyin gerçek neyin sahte olduğunu ayırt edememek en kötü acı türüdür.

Artık çılgınlıkları, yalvarışları ya da af dilemelerini umursamıyorum. Bulduğum konum gereği pişmanlık veya empati duymama izin verilmiyor; bu beni zayıf gösteriyor ve rollerin bir daha asla tersine dönmemesi için her şeyi yapacağım.

Ama bunca zamandır burada kaldıktan sonra, denesem bile onlara karşı hiçbir şey hissedemezdim.

Tek bir çaresizlik eylemi ve benim yerime burada acı çekmesi gereken bir pisliğin laneti yüzünden bu tanrısız yere gönderildim.

Gök gürültüsünün çatırtısına ve ardından gelen çığlıklara kulak asmadan kolumu kaldırdım ve silahımı indirdim.

Kırbacımla karşılaşan insan ruhları buraya ait. Hepsi hayatlarında bunu hak edecek bir şeyler yapmış. Öldürülmüş, sakat bırakılmış, tecavüze uğramış, insan kaçakçılığına kurban gitmişler; yaptıkları iğrenç eylemler, benim yaptıklarımın çok daha kötüsünü hak ediyor.

Oysa çalıntı bir eşya yüzünden beni göğsümden bıçaklayan adam, beni günahkârlardan biri gibi işkence görmek üzere cehenneme attı. Çünkü o sadece beni sonsuza dek burada mahsur bırakmakla kalmadı; beni dönüştürdü.

Yıllarca, hatta yüzyıllarca süren işkencelerden geçtim. Bu günahkarın şu anki durumunda durmaya ve derime saplanan her kırbağı hissetmeye zorlandım. Bu, sıradan bir gün haline geldi. Acı. Ses tellerimi parçalayan çığlıklar. Yalvarışlar. Kanama. Tekrar tekrar bayılmalar. Kardeşimin çok fazla şekilde ölmesini izlemenin zihinsel acısına katlanmak.

Bütün bunlar o şerefsizin beni lanet olası bir iblise dönüştürmesi yüzünden oldu.

En hafif tabirle, tatsız bir durumdu.

Ta ki beni yere yatırıp, şu anda bir başka insandan canavara dönüşmüş kişiyle paylaştığım odaya götürene ve işkenceci olarak yeni görevim için eğitildiğimi söyleyene kadar.

"Gözlerini aç," diye çıkıştım. "Bana bak."

Günahkâr bunu yapmaz.

Büyük elimle yüzünü kavrayıp pençelerimi yanaklarına sapladığımda ciyaklıyor. Mavi gözleri birden açılıyor ve ben de acı içinde sırtıyıyorum. "İşte oldu."

O ilk gün, küçük kardeşime işkence etmek zorunda kalacağımı düşünme talihsizliğini yaşadım. Dylan'ın gözleri başka birinin yüzünden bana bakıyordu ve vurmadan önce kurbanıma adını sormuştum.

Bu benim ilk ve son hatamdı.

O, Dylan değildi. Ama tereddüdümün bir bedeli oldu. Şimdi acı veren ben olsam da, en büyük lanetim her seferinde Dylan'ın mavi gözlerinin, yani küçük kardeşimin gözlerinin kusursuz kopyalarına bakmak zorunda olmam.

İşte o zaman gerçek işkencem başladı. Yeni bir ömür boyu sürecektir acı çekme dönemim; geride bıraktığım, kimsesiz küçük kardeşime benzeyen diğer insanlara işkence etmek.

O kadar sert vurduğumu ve yanlışlıkla o pisliğin kafasını kopardığımı fark edince duraksıyorum, sonra iç çekip yüzümdeki kanı siliyorum ve deri silahı yere bırakıyorum. Bir ara odasında uyanacak. Umarım yakında. Kendi çocuklarını ve sonra da karısını öldürdüğü için biraz daha acı çekmesini istiyorum.

İşe yaramaz, zavallı bir pislik.

Şekil değiştiren cehennem köpeklerinden biri olan Tony, yanıma gelip kollarını kavuşturarak yaptığım işi inceliyor. Uzun, kalın, altın sarısı saçları her zaman kocaman elleriyle geriye doğru itiyor ve yüzünü örtüyor. Benden daha kısa boylu, bu da onu hep sinirlendiriyor çünkü ona bunu hatırlatmaktan asla vazgeçmiyorum.

“Bugün hiç odaklanmamışsın,” diyor sinir bozucu arkadaşım, yerdeki bağırsak ve ezilmiş organ yığınınına bakarak. “Büyük adam seni tekrar zindana gönderecek ve ben sensiz o kadar uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum. Çok fazla içki içtiğimde saçımı kim tutacak?”

Zindanlarda birkaç yıl geçirmek kulağa hoş geliyor. Oraya gönderilmem beni hiç rahatsız etmiyor.

Bu, Tony'nin küçük seks arkadaşı Nala odamızdayken kulaklarımı kapatmak zorunda kalmaktan ve duyabildiğim tek şeyin yatak başlığının duvara çarpma sesi, kükremeler, ağlamalar ve çıkardıkları diğer sesler olmasından çok daha iyi.

"Bunu sanki aramızda senin kendinden ya da beni paramparça eden köpek gibi tavırlarından bahsetmekten öte bir konuşma varmış gibi söylüyorsun."

Kıkırdar ve kesik başı tekmeleyerek kenara iter. "Aklında ne var?"

Her şey.

Bu yerden kaçıp kardeşimi bulmak. Uyuyup dinlenmek. Daha az kötü ve daha huzurlu bir yere geçmek ve bu laneti sona erdirmek.

Birlikte yattığım şeytan kadından saklanıyorum, o da artık sadece birlikte uyumaktan daha fazlasını yapmamız gerektiğine karar verdi.

Beni sonsuza dek buraya mahkum eden aileden intikam alacağım—tüm lanet olası soylarından intikam alacağım.

"Ben iyiyim."

Arka planda bir ruhun çığlığı duyulurken o mırıldanıyor. "Elbette. Mademki o herif paramparça oldu ve birkaç saat daha iyileşmeyecek, bir şey yapabilir miyiz?"

Tony bazen sanki tatildeymişiz gibi davranıyor, etrafımızda alev duvarları yokmuş gibi; sanki ara sıra ortalığı kasıp kavuran, bizi küle çeviren o cehennem ateşi hiç de önemli değilmiş gibi.

İşkence gören günahkarların odalarında yanımda yürüyor ve çeşitli silahlarla dolu duvarın önünde duruyoruz. Kırbacı yerine koyuyorum, deriyi lekeleyen kanı inceliyorum ve gözlerimi deviriyorum. Bunu daha sonra temizlemem gerekecek.

Vardiyanız ne zaman bitiyor?

"Buna vardiya demeyi bırakın," diyorum.

Geçmeye çalışırken omzum başka bir iblise çarptı. Vadden, rütbe atlamak ve şeytan'ın küçük kölesi olmak için can atan aynı adam. Durdu ve bana dik dik baktı, sonra çarptığı kişinin ben olduğumu fark edince duraksadı. Yeni gelen ruhlar buraya ilk geldiklerinde çok kibirli davranmaya çalışıyorlar, bu yüzden genellikle onları o yüksek mevkilerinden indirmem gerekiyor, bu da ne yazık ki kavgalara karışma konusunda bir üne sahip olmama neden oldu.

Kaybetmemeye meyilli olduklarım.

Görev listesini alıp bana atanmış diğer ruhları kontrol ediyorum ve sürekli karşıma çıkan bir isme kaşlarımı atıyorum.

Kahretsin, hayatım mahvoldu. Tam bir baş belası. Ona çok defa işkence etmek zorunda kaldım.

Diğer iblislerin hiçbiri onun için ruh takası yapmaya yanaşmadı.

Tony yanımda kıkırdadı. "Senin için kötü bir durum."

Bakışlarıma alaycı bir sırıtışla karşılık veriyor ve kayıp bir köpek gibi kıvrımlı taş merdivenlerden yukarı doğru beni takip ediyor. Ara sıra, cehennemin en yüksek binasına, lanetli ruhların beslediği alevlerin arasından yükselen, kızıl gökyüzüne doğru uzanan dairesel bir kaleye göz atıyoruz. şeytanın bizden uzakta, kirli işlerini yaparken bizi izlediği yer orası.

Ruhların oğu Ondan korkuyor—ama tabii ki ben, insanları kışkırtmayı seven bir pislik olduğum için, Cehennemin hükümdarının benden nefret ettiğinden eminim. Kardeşimin Dünya'da başına ne geldiğini öğrenmek için kalesine girmeye çalıştığımda bunu gerçekten düşünmeliydim. Onu öldürmek istedim, ancak yanımda zayıf iblis gücümünden başka bir silahım yoktu—bizi Ondan ayıran sonsuz lav ve beden nehrinden ateş çekme yeteneğim.

Zihnim kilit altında tutularak adeta yüzyıllarca süren bir zindana kapatıldım.

Şimdi, sonsuza dek, özgürlük umudu olmayan ruhlara işkence edeceğim.

Tüm vücudumdaki tüyler, rahatsız edici bir hisle, bir çekmeyle diken diken oldu ve beni, kimsenin Cehennem'den çıkmasını engelleyen korunaklı kapıya pencereden bakmaya itti. Oraya gitme isteği saniyeler içinde kayboldu. "Bu neydi?" diye sordum, benden daha şaşkın görünen Tony'ye.

"Ne neydi?"

Gözlerimi dikmiş bir şekilde bakmaya devam ediyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ve kulaklarımdaki çınlama neredeyse yüzümü buruşturmama neden oluyor.

Bir şey bana bir yere gitmem gerektiğini söylüyor... İstesem bile bunu kontrol edemiyorum.

Arkadaşıma bakıyorum, ama konuşmadan başım dönüyor ve her şey kararıyor.

Samur

Kapının üzerindeki kırık tabelaya bakarken parmaklarım direksiyon simidini titretiyor. Dört yıl önce, orada el yazısıyla "Eldrith Manor" yazıyordu. Şimdi ise geriye sadece örümcek ağlarıyla kaplı boş bir delik kaldı. Eminim birisi tabelayı çalmıştır.

Buraya nasıl geldiğimden tam olarak emin değilim. Her şey bulanık.

Derin bir nefes alarak araba kapısını itip sert kaldırıma çarptım. Kendi ayaklarıma takılıp düşerken başım dönüyordu. Dengemi sağlamak için arabanın tavanına tutundum, sonra da ihtiyacım olan şeylerin ve kız kardeşimin küllerinin bulunduğu plastik poşeti almak için içeri uzandım.

Kaza yapmamam tam bir mucize.

Şarap boğazımdan yukarı doğru fırlarken, yere dikilmiş gözlerimle, kaldırımdaki çamur ve bitki örtüsünden kaçınmaya çalışarak sendeleyerek kapıya doğru ilerliyorum.

Buraya en son ne zaman geldim? Bir yıl mı? İki yıl mı? Üç yıl mı?

En son gördüğümünden beri berbat bir hale gelmiş. Emlakçının istediğimiz fiyata satılmasının imkansız olduğunu söylemesine şaşmamalı.

Ya da belki de her zaman berbattı. Kim bilir. Kötü enerjiyi buradan hissedebiliyorum. Midemi bulandırıyorlar.

Kül kabını göğsüme bastırarak, kırık kapılar arasındaki boşluğa giden aşınmış yola kaşlarımı çatarak baktım. Her kapı, yıllarca süren ihmalden

dolayı zar zor dik duracak şekilde garip bir açıda duruyordu.

Üniversite öğrencileri ve işgalcilerden malikaneyi korumak için aldığım zincirin etrafına otlar yeşermiş. Her yer çöp dolu ve taş çit, dört yıl önce burada yaşadığım zaman kesinlikle olmayan grafitilerle süslenmiş. Ne yazdığını anlamak için çok karanlık, ama bir yerlerde "DOLANDIRICILIK" yazdığını tahmin edebiliyorum.

Muhtemelen hırsızdır da.

"Şerefsizler," diye mırıldanarak aralıktan geçiyorum. Boş bir bira şişesine basıp kaymaktan kıl payı kurtuluyorum.

Eve giden yolda ağır adımlarla ilerlerken, yere saçılmış çöplere kaşlarımı çatarak bakıyorum. Anlaşılan, çocukluğumun geçtiği ev her cumartesi parti merkezine dönüşmüş ve malikanenin ulusal perili evler listesine girmesiyle işler daha da kötüye gidebilir.

Belki bir iki kez kontrol etmeliydik ya da en azından insanların içeri girmesini engellemek için girişi tamir etmeliydik, ama ne Ella ne de ben geçmişimizin kanıtlarıyla yüzleşmek istemedik.

Ay ışığı, yukarıdaki iskelet gibi dalların arasından süzülüyor. Ağaçlar, beton yolun her iki tarafında da kemer gibi yükseliyor, ardından küçük bir göle ve ötesindeki ormanla çevrili geniş tepelere doğru uzanıyor.

Ella ile ilgili olmayan diğer tüm kabuslarımın merkezinde yer alan eve yaklaştıkça midem bulanıyor. Küflü duvarlarda sarmaşıklar dolanıyor, binanın kenarlarında yabancı otlar büyüyor. Bir zamanlar parlak olan mermer heykeller, koyu yeşil ve siyahların bir karışımına dönüşmüş.

Her şeyimi kaybettiğim gün o duvarların içinde başladı. Eskiden binanın olağanüstü büyük olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi o kırmızı tuğlalı malikâne, hayallerin öldüğü bir yer gibi görünüyor.

Botum, ön kapıya çıkan basamakları kaplayan yosunlara sürtünüyor. Kırık kilit en ufak bir itmeye açılıyor ve tahta, bir dönüm öteden duyulabilecek kadar yüksek sesle gıcırıyor.

Küflü havayı derin bir nefesle içime çekerek içeri girdim ve telefonumdaki feneri kullanarak yolumu buldum.

Ayın ışığı yırtık tül perdelerden sızarak, polisin ve beş nesilden fazla süredir ailemin adına kayıtlı olan malikaneyi kirleten diğer herkesin bıraktığı çöplerle kaplı zemini örtüyor.

Henüz birkaç yıl geçti ama küf ve tozun altında çürüme kokusu var. Ve alkol kokusu. Biraz da nikotin ve esrar kokusu.

Buraya gelmek kötü bir fikirdi.

Kül kabını daha sıkı kucaklıyorum. Denemeye değer. Muhtemelen hiçbir işe yaramayacak, ama Ella bu tür saçmalıklara inanıyordu. Ağrı kesici almaktansa kristal kapmayı tercih ederdi. Ben sadece... Derin bir nefes veriyorum. Keşke bu lanetli yere adım atmak zorunda kalmasaydım. Bir daha asla görmemeyi dilerdim.

Polis, FBI veya her neyse, değerli olan her şeye el koyup anne babamın banka hesaplarını boşalttıktan sonra, malikanenin bakımını karşılayamaz hale geldik. Değeri her geçen gün daha da düşerken, Ella'nın tüm tıbbi borçlarını ödemedi, hatta burayı hak ettiği değere satabilecek duruma getirmeden önce muhtemelen öleceğim.

Ahşap basamaklardan yukarı çıkarken, bakışlarımı dümdüz ileriye dikiyorum ve mülke verilen hasarın boyutunu görmeyi reddediyorum.

Ella'nın eski odasına vardığımda, gözlerimden süzülmemiş gözyaşları akıyordu.

Annem ve babam hayatlarında bir sürü aptalca şey yaptılar, ama yaptıkları en akıllıca şey, Ella on sekiz yaşına girdiği gün malikanenin mülkiyetini ona devretmeleriydi. Mülkiyet değişikliği çok uzun zaman önce gerçekleştiği için, bir hakim bile annem ve babamın çaldığı tüm parayı geri ödemek için satışa zorlayamazdı.

Ella öldüğüne göre, vasiyeti bu berbat yeri benim yapıyor.

Yavaşça bir daire çizerek odanın etrafına ışık tutuyorum. En azından nispeten dokunulmamış, gerçi polislerin ortalığı dağıttıktan sonra geriye pek bir şey kalmamıştı. Sadece bir yatak, bir şifonyer, bir makyaj masası ve Ella'nın saklamak istemediği rastgele, değersiz ıvır zıvır.

Plastik poşet yere düştüğünde hışırdıyor ve ben de tahta kutuyu ve Ella'nın küllerini içeren kabı odanın ortasına, poşetin yanına koyuyorum. Ardından, Ella ilk öldüğünde denediğim büyüü büyü kitabında buluyorum. Bir yıl önce işe yaramamıştı, ama şimdi farklı. Öyle olmalı.

Hançer bende, Ella'nın en kıymetli eşyası.

Telefonumu kenara koydum ve çantadan tebeşiri alıp kitaptaki sembollerini çizmeye başladım. Alkol, doğru çizmeyi zorlaştırıyor.

Sayfaya gözlerimi kısıarak sembollerini olabildiğince doğru çizmeye çalışırken oda sallanıyor. Eğri büğrü daireye ve tozlu zemindeki pek de düzgün olmayan çizgilere bakıp irkiliyorum. Ella'nın hayaleti güzel olmasa da umursamaz, değil mi?

Büyüyü—ya da tılsımı, ya da ritüeli, ya da her neyse artık insanlar buna ne diyorsa—Büyükanne Ella'ya ilk büyü kitabını verdiğinde bulduk. Kitap

en az iki yüz sayfa ve yarısı İngilizce değil. Ben bunun tuhaf bir aile yadigarı olduğunu düşündüm, ama Ella sanki ona Necronomicon verilmiş gibi davrandı.

Ouija tahtasıyla bir daha vakit kaybetmeyeceğim. Ella hayattayken ya da cenazesinden sonra yalnız başıma denediğimde hiçbir şey olmadı.

Tüm bunların arasında, bunların başarılı olacağına dair tek inancım yüzyıllar öncesine dayanan bir kitaba dayanıyor.

Çağırma çemberini olabildiğince düzgün hale getirdikten sonra, topuklarımın üzerine geri çekilip tuzluk, şişe su ve ölümünden önce aldığımız kokulu mumları alıyorum. Beş mumu çemberin etrafına yerleştirip, her birini yakıyorum.

Dikkatlice tahta sandığı açtım. Hayalet çağırma üzerine yazılan her makalede, ölen kişinin güçlü bir duygusal bağ kurduğu bir yer ve bir eşyaya ihtiyacım olacağı söyleniyordu. Aklıma gelen tek şey bu hançerdi ve polis gözetiminde olduğunu düşünmüştüm.

Ama şimdi burada. Elimde.

Neyse, başlayalım.

Silahlı ellerimde sıkıca tutuyorum ve sayfadaki kelimelere bakıyorum. “Elanor Eldrith,” diye başlıyorum, zihnimde onun bir görüntüsünü canlandırarak. “Hac in hora sacrosancta pot—” Kahretsin, Latince dersinde daha dikkatli olmalıydım. “Pote...” Aman Tanrım, bunu nasıl telaffuz ediyorsunuz? “Potestate...? Te appello.” Bu gidişle yanlışlıkla Şeytan’ı çağıracağım. “Audi haec verba. Exaudi clam...” Aman Tanrım. Beni şimdi öldürün. “Clamoremeum?” Boş ver. Yeterince iyi. “Ex altera parte veni ad me.”

Kalbim boğazımda, çağırma çemberine bakıyorum, ne görmeyi bekliyorum? Ella mı? Yüzen bir küre mi? Beyaz sakallı ve bastonlu bir adam mı, yoksa şimşek mi, ya da gökyüzündeki hangi yaşlı adam gerçekse onu mu?

Büyüyü okurken muhtemelen hata yaptım.

Başımı sallayarak derin bir nefes aldım ve tekrar denedim.

Hiçbir şey olmaz.

Bir deneme daha, ama bu sefer kelimelere daha çok odaklanıyorum. Dördüncü denemede, gözlerim kapalıyken bile büyüyü okuyabiliyorum. Kelimeler dudaklarımdan dökülürken üzerime yabancı bir şey çöküyor. Kanım ısınıyor, ısı ellerimdeki nesneden başlıyor. Vücudumun geri kalanına yayılıyor ve damarlarımdaki vızıltıya kapılıp büyüyü tekrar tekrar

söylüyorum. Soğuk hava akciğerlerimdeki yumuşak dokuyu yakıyor, boğazımdaki buz parçaları yüzünden nefes almak zorlaşıyor.

Gözlerim birden açıldı, nefesim kesildi ve sanki biri beni itmiş gibi öne doğru sendeledim.

Ürkütücü sessizlik omurgamdan aşağı ürperiyor. Cırcır böceği yok. Kuş yok. Hiçbir şey yok. Tam bir hareketsizlik. Titreyerek nefes verişimle birlikte yoğunlaşma bulutları yükseliyor ve mumların söndüğünü fark ettiğimde nefes almayı tamamen kesiyorum.

Parmaklarımın üzerinden ince bir sis tabakası fısıldıyor, diz çökmüş bedenimin etrafında süzülüyor ve çemberin ortasına doğru girdaplar oluşturuyor. Duman haline geliyor, her geçen saniye daha kalın ve daha hızlı bir şekilde yayılıyor, ta ki merkezde bir boşluk oluşana kadar.

Aman Tanrım...

BT...

Mümkün değil.

Şarap şişesi ve hazır noodle hiç de iyi bir kombinasyon değildi. Gözlerim yanılıyor olmalı.

Elimde tuttuğum hançerin titreşmesiyle göğsümde hafif bir çekme hissi başlıyor.

O, o.

Şaşkınlıkla karışık bir kahkaha attım. Başardım işte.

"Ella," diye sesleniyorum ayağa kalkarak. Şaraptan çok umuttan sarhoşum.

Zifiri karanlık giderek artıyor, sessizlik sağır edici bir hal alıyor ve sıcaklık tehlikeli derecede düşüyor. Bir şeyler ters gidiyor.

"Ella?" diye tekrarladım gergin bir şekilde, kara delik büyüyüp çağırma çemberini yutarken bir adım geri çekilerek.

Sonra uzaktan bir yerlerden duyuyorum o sesi—saatin tık tık tık sesini.

Odadaki gölgeler hareket ediyor, duvarlara tırmanıyor ve ay ışığına karşı eğiliyor. Havayı delen kısık sesler, anlayamadığım fısıltılarla delikten ince ve tel gibi bir şekil yükselirken duyuluyor. Yavaşça kıvrılıyor ve insan şeklini alıyor.

İnce omuzlar genişlerken, beden altı fitten fazla bir boya ulaşarak uzarken, bıçağı daha sıkı kavradım. Karanlık, varlığı şekillendirdikten sonra tekrar boşluğa karışıp dumanı yuttuktan sonra tamamen kapanarak geride bir şey bıraktı. Birisi.

Karşımdaki adamı incelerken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Kısa, kömür karası saçları geniş omuzlarının üzerinde kesiliyor ve incelen bele doğru daralıyor. Siyah deri pantolon, kilometrelerce uzanıyormuş gibi görünen kaslı bacaklarını sarıyor.

Başını yana eğip kız kardeşimin yatak odasını incelerken vücudundaki gölgeler değişiyor. Sonra hareket ediyor, bana doğru dönüyor ve siyah bir gömleğin—bluzun?—altından görünen runik dövmeleri görebiliyorum; sanki bir fantastik film setinden alınmış gibi duruyor. Ay ışığı, kulağına tırmanan gümüş küpeler ve halkalar üzerinde parılıyor.

Yüzüne baktığımda, aklımdaki tüm düşünceler uçup gitti. Gördüğüm en güzel adamdı. Keskin enesi, sert bakışları ve orduları devirebilecek bir somurtkanlığı vardı; yine de, kalpleri kıran ve reklam panolarına yakışır bir yzd.

Gözleri bana dikildiğinde kıpkırmızı oldu. "Bakın, bakın, bakın. şimdi burada ne var bakalım?"

Olduğum yerde donakaldım, yutkundum. Bu Ella değil.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Onu geri gönderin. Geri dönmesi gerekiyor.

Bakışları bedenimi süzdü. "Ne yazık."

Gördüğüm son şey, gözlerinde beliren bir başka kıızıl parıldıydı; ardından boynum ıtırdayarak büküldü ve her şey karanlığa gömüldü.

Vaşak

Orada bir kız var. İnsan bir kız. Ve ayaklarımın dibinde ölü yatıyor. Yanında yerde tebeşirle çizilmiş semboller var. Demek ki beni o çağırdı. Bu bir kaza değildi. Beni buraya getirmeyi amaçlamıştı.

Tuhaf siyah-beyaz saçları halının üzerine dağılmış, başı doğal olmayan bir açıyla yana yatmış. Bazı gümüş rengi saç telleri yüzünü gizliyor.

Giysileri tuhaf. Bir zamanlar onun gibi insanların üzerinde gördüğüm paçavralara hiç benzemiyor. Aslında, on yıllar önceydi. Cehennemden ayrılalı çok uzun zaman oldu. Dünya'ya mı döndüm? Derin bir nefes alıyorum ve bu yabancılık yüzünden neredeyse boğuluyorum. Alev yok, boğazımı tıkayan közler yok; ısı yok. Birileri patlamayla çukura düştüğünde gözlerimi sımsıkı kapatmıyorum.

Burası Dünya.

Lanetim sona erdi mi?

Alışılmadık bir heyecan beni ileriye doğru itiyor. Ölü kızın üzerinden geçip odada neler olup bittiğine dair herhangi bir ipucu arıyorum ama çıkmadan önce tereddüt ediyorum.

Kahretsin, bir çocuğu öldürmedim, değil mi? Cehennemden gelmiş olabilirim ama canavar değilim.

Eğilerek uzanıp siyah-beyaz saç tutamlarını yüzünden çektim, bakışlarımdan bir an şaşırđım. Bu olgunlaşmamış duyguyu üzerimden attım

ve saç tutamlarının tekrar yüzüne düşmesine izin verdim.

Çocuk değil.

Ama belki yirmili yaşlarının başlarındaydı. İyi. Vicdanım rahat. Yazık ki beni onu öldürmeye zorladı.

Üzerimdeki izlerini silerek gömleğimin manşetlerini düzelttim, öldüğünden emin olmak için son bir kez daha inceledim ve odadan çıktım.

Burası çok kirli. Duvarlara ve büyük avizeye tozlar yapışmış; bazı pencereler tahtalarla kapatılmış, cam kırıkları yerlere saçılmış.

Fare dışkısı yığınlarının üzerinden atlayıp, kokudan yüzümü buruşturarak başka bir kapıyı açtım; içeri girdiğimde örümcek ağlarıyla, kirle ve tozla kaplı, duvar kağıdı dökülmüş ve duvarda delikler olan bir başka pis odayla karşılaştım.

Ben burada ne işim var ki? Burası tam olarak neresi?

Büyük merdivenin basamaklarını ikişer ikişer çıkıyorum, köşeyi dönüyorum ve başka bir geçit arıyorum; gerçeklikte parlayan kırmızı bir çatlak ya da odada bir arıza. Bu lanetli malikanede ne kadar çok odayı kontrol edersem (ve tekrar kontrol edersem), cehennemden gerçekten kurtulmuş olabileceğime o kadar çok ikna oluyorum, ancak içimde hâlâ şeytani büyüünün aktığını hissettiğim için, doğru olmadığı sürece bu düşünceyi aklımdan geçirmeyi reddediyorum.

Umutsuzluğa yıllar önce düştüm. Bu, kelime dağarcığımdan ve düşüncelerimden uzak durması gereken anlamsız bir kelime.

Karanlık beni karşılıyor, tahminen mutfak olan bir yerin kapısını iterek açıyorum. Mentşelerden biri gıcırıyor, ardından kapı yere düşüyor. Toz yüzüme çarpıyor.

"Kahrolası herif," diye öksürerek söylüyorum. "Beni geri mi sürüklüyorsun?" diye portal bekçisine sesleniyorum. "Öldü."

Hâlâ hiçbir şey yok, ben de içimden bir ah çekip kollarımı silkeliyorum.

Birinci kattaki gıcırdayan tahta zeminden gelen ses gözlerimi kısmama neden oldu, ama oraya gitme isteğimi bir kenara bırakıp, bunun yerine binayı aramaya başladım.

Bakışlarım zincirlenmiş bir kapıya takılıyor. Tek bir çekişle zincirler yere düşüyor, şakırtı ürkütücü malikanede yankılanıyor. Basamaklar beni bir tünele götürüyor ve cehennemde çok uzun süre hapsoldükten sonra, gözlerim karanlığa insan olduğum zamankinden çok daha hızlı alışıyor. Kalbim, ruhum ve hayatım varken yaşadığım zamanlardan çok daha hızlı.

Düşüncelerime homurdanıyorum. "Odaklan, aptal," diyorum kendi kendime. Eğer Tony burada olsaydı, bu korkak benim arkama saklanırdı. Tabii eğer dönüşüme uğrarsa, o zaman liderliği ele alırdı.

Tünel beni malikanenin ötesine götürüyor, diye düşünüyorum—ve belki de umut hala var çünkü yer henüz alev alıp beni yutmadı.

Karşı taraftaki kapıyı görünce duraksıyorum. Oraya ulaşmam beş adım sürerdi; ancak üçüncü adımımı attığımda etrafımdaki her şey dalgalanmaya başlıyor, gözlerimin arkasında basınç oluşuyor ve ciğerlerim sıkışırken nefesimi tutuyorum.

Hafif bir iniltiyle gözlerimi açtım.

Çevremdekileri anlamam birkaç dakika sürüyor.

Çağrıldığım odadayım.

İnsan—ölü olmayan insan—kapı çerçevesinin altında durduğumda oturmuş, saçları her yöne dağılmış haldeydi. Sırtı bana dönük, başını yavaşça bir yandan diğer yana çeviriyordu.

O yüzünü buruştururken içimden bir ah çektim. Birkaç saniye daha geçtikten sonra elini boynuna, tam da parmağını kırdığım yere bastırdı.

Ölmüş olması gerekirdi. Neden ölmedi ki?

Burada olmayı ben istemedim, burada olmam için hiçbir sebebim yok. Onun kadar masum görünen birine en son birkaç ömür önce rastlamıştım, o zamanlar insandım ve kesinlikle cehennem köpekleriyle ve dünyanın bildiği en iğrenç, kötü yaratıklarla karışmıyordum.

Onun ölüm gibi kokmaması beni şaşırtıyor.

Hmm.

Emin olmak için boynunu tekrar mı kırmalıyım, yoksa o kılık değiştirmiş bir iblis mi ve bu büyük bir sınav ya da hile mi, ve ben aslında hala Cehennemdeyim?

Gözlerim hemen yanındaki bedene kaydı.

Ah, şimdi ne olduğunu anladım.

İnledi ve bu ses mideme yumruk gibi indi. Bu ses neden bu kadar acı vericiydi—

Odak.

Vücudu çok uyuşuk bir şekilde bana döndü, boğazımdan çıkan rahatsız edici ses dikkatini çekti. Uzun bir an boyunca, gözleri, ölüm ve lanet sayesinde imkansız derecede uzun olan ölümsüz bedenimde gezindi, sonra dudakları aralandı.

Ama ağızımızdan hiçbir kelime çıkmıyor.

Kaşımı kaldırıyorum, bekliyorum ama yine sessizlikle karşılaşıyorum. Onun cansız, hayalet gibi atan kalbi bile etrafımızı saran sessizliği dolduramıyor.

Sonunda, şaşırtıcı derecede yumuşak bir sesle, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Öldün," dedim açık sözlü bir şekilde, arkamı dönüp onu ellerine boş boş bakarken bırakarak.

"Nasıl ölmüş olabilirim?" diye hırıltılı bir sesle sordu, bu da beni duraksattı.

Gözlerimi devirip tekrar ona döndüm. "Çok basit," diye yanıtladım aramızdaki mesafeyi kapatarak. O narin küçük boynu neredeyse hiç güç uygulamadan kırıldı. "İşte böyle."

Vücudu tekrar yere yığıldı, bu sefer yüzü tamamen görünüyordu. Başımı yana eğerek, eğer cehennemde olsaydı onunla birlikte olacağımı kabul ettim. "Ne talihsizlik. Bir et ve kemik yığını olmak için çok güzelsin."

Yıllarca süren işkenceden sonra ruhum paramparça oldu, ne yazık ki; yanlış zamanda yanlış yerde bulunan bir kız için insanlıktan eser kalmadı.

"Bu sefer ölü kalacaksın," diye homurdanarak odadan çıktım ve daha önce gittiğim yoldan geri döndüm.

Bu sefer ise, giriş holüne yönelip gıcırdayan büyük kapıları iterek açtım ve ayaklarım beni basamaklardan aşağı taşıırken dışarıdaki havayı içeriye davet ettim. Hem endişe hem de heyecan beni daha hızlı yürümeye, ilerideki ormana doğru itti.

Bir hata olmalı çünkü eski patronum beni sonsuza dek Cehennemde acı çekmeye lanetledi. Kaçmamalıydım. Şimdiye kadar alevlerin içine geri çekilmiş olmalıydım ya da Tor'Oth'lar beni almaya gelmeliydi, ama zaman geçtikçe daha çok merak ediyorum... Lanetim kırıldı mı? Artık Cehenneme bağlı değil miyim? Dylan'ı şimdi bulabilir miyim?

Gerçek dünyada ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim çünkü cehennemde zaman farklı işliyor. Dylan hâlâ orada olabilir ve eğer öyleyse, onu bulacağım, verdiğim sözü tutmadığım için özür dileyeceğim ve onu terk ettiğim için telafi edeceğim.

Adımı söylemekte nasıl zorlandığını, karnı açken nasıl ağladığını, uyuyabilmek için ona hikayeler anlatmama nasıl ihtiyaç duyduğunu zar zor hatırlıyorum.

Temiz, berrak gece havasını ciğerlerime çekiyorum. Boğazımın arkasında kül tadı hissetmemek ya da tenimde yakıcı sıcıağı hissetmemek

garip geliyor.

Adımımı atmaya hazırlanırken ayağım havada asılı kalmışken, etrafımdaki her şey bir kez daha şekil değiştiriyor. Başım dönüyor, gökyüzü kayboluyor ve ölü kızın olduğu odaya tekrar giriyorum.

"Defol git," diye homurdandım, onu tekrar doğrulup otururken görünce.

Samur

Uzuvlarım ağırlıksız ve tüy gibi hafif hissediyor. Hafif bir esinti beni bir tarlanın öbür ucuna taşıyabilir. Boğazım boş ama tıkanmış gibi. Sanki içinde milyonlarca kelime ve hırıltılı çığlık sıkışmış ama boşluğu sadece hava dolduruyor.

Karanlığa karşı gözlerimi kırpıyorum. Sanki evreni siyah beyaz yapmış sisli bir pencereden bakıyormuşum gibi. Kenarlar bulanık. Keskin çizgiler belirsiz. Kulaklarıma alçak bir vızıltı geliyor. Yüksek perdeli ama aynı zamanda temel bir tınısı var. Zaman ve mekan arasında süzölmek gibi.

Neredeyim?

Hava serin ama soğuk değil. Sıcak ama ılık değil. İkisinin arasında, bir türlü tam olarak doğru gelmeyen, istikrarsız bir yer.

Tik. Tik. Tik. Tik.

Buraya nasıl geldim?

Zihnimin bir köşesinde ölü olduğu söyleniyor.

Gözlerimi kırpıştırarak etrafımdaki şeyleri anlamaya çalışıyorum. Başımı çevirip oturur pozisyona geçtiğimde boğazımdan sessiz bir çığlık kopuyor. Boynumdaki çatlamadan kaynaklanan şiddetli bir ağrı omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor. Boğazım tekrar tıkanırken görüş alanımda beyaz ve siyah noktalar belirliyor.

Neredeyim?

Bakmak.

Yapamam.

Anlamıyorum.

Ellerim, tıpkı sis gibi.

Bakmak.

Neler oluyor?

Hava soğuk.

Öyle mi?

Bakmak.

Kim bu?

Tanıdık geliyor. Neden? Görünüşü... Bilmiyorum. Bulanık. Ama aynı zamanda değil.

Dudakları kıpırdıyor. Bir şeyler söylüyor. O... o çok güzel. O gözler... onlarda bir şeyler ters gidiyor. Bir şekilde farklılar. Yanlış tonda. Ve sesi... ağzı hâlâ kıpırdıyor ve göğsünden derin, gürleyen bir ses geliyor.

"Konuşmaya başla."

Kelimeler anlamlı ama aynı zamanda hiç de anlamlı değil. Uzaktan gelen bir çanı andırıyorlar, dilimi yuvarlatıyorlar, onun istediğini yapmaya çalışıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Tüm cümleler birbirine karışmış çünkü... anlamıyorum.

Neler oluyor?

Soruyu sorduğumu duydu mu? Dudaklarım her harfi doğru şekilde oluşturdu mu?

Yine bir şeyler söylüyor ama boğuk seslerden başka bir şey duyamıyorum.

Neler oluyor—

Yaklaşıyor, etrafındaki karanlığı gölgeler büküyor, aradaki mesafeyi kapatırken—kabusları gerçeğe dönüştüren büyük bir gece canavarı. Eli bana uzanıyor. Korkup kaçmalı mıyım yoksa neler olduğunu öğrenmeli miyim, emin değilim. Her iki durumda da bedenimi ona boyun eğdiremiyorum.

Çenemde bir sıcaklık hissediyorum. Tek bir dokunuş ve sonra her şey yok oluyor.



Kendimi ölüm gibi hissediyorum. Eğer ölümün bir duygusu olsaydı...

Bir ağrı. Sürekli bir tükeniş. Göğsümün ortasında, sanki bir boşluk benden özümü emip götürüyormuş gibi hissettiren, kötü bir his.

Ella böyle mi hissediyordu?

Yine oluyor: Boynumun kırılması ve ardından sessiz bir çığlık. Ama dünya farklı. Görüş alanımda kılcal çatlaklar var, ancak sisin büyük kısmı dağılarak renk ipuçlarını ortaya çıkardı—soluk yeşiller ve kırmızı izleri. Keskin çizgiler daha net ve dünya, ahşap zemindeki damarlar ve halının lifleri gibi dokular barındırıyor.

Uzuvlarım hala... Nasıl hissettiklerini anlamıyorum. Katı bir sis gibi. Sanki oradalar ama tam olarak değil.

Yan tarafa doğru bir hareket dikkatimi çekti. Başımı yavaşça çevirip figüre bakarken beynimin vücudumun geri kalanına yetişmesi çok uzun sürdü. Bir adam. Yine tanıdık. Nasıl? Böyle görünen bir adamı unutmak mümkün değil.

O da tıpkı sis gibi.

Hayır, tıpkı eterden gelen bilinmeyen madde gibi.

Etrafındaki boşluk titreşiyor, kulaklarımın algılayamadığı bir melodi mırıldanıyor gibiydi. Ve gözleri... alışılmadık derecede maviydi. Parlayan gümüş gibi kristal bir renk. Kendi başlarına bir ışık kaynağıydılar, malikanenin tahtayla kapatılmış pencerelerinin arasından sızan ay ışığının ince çizgileri kadar güçlüydüler.

Neler olduğunu sormak için ağzımı açıyorum ama yine de hiçbir şey çıkmıyor. Dilim heceleri telaffuz etmeyi reddediyor, sanki boğazımdaki hava bıçaklarla dikenliymiş gibi.

"Öldün."

Ölü mü? Hayır, bu doğru değil. Buradayım. Görebiliyorum. Parmaklarımı hareket ettirebiliyorum. Ayak parmaklarımı da. Ölü değilim. Olamam.

Hızla yaklaşıyor ve bu sefer bedenim itaat ediyor. Zar zor. Kaldırdığı kolundan yavaşça uzaklaşıyorum, ama beni ayağa kaldırıp döndürdüğü anda, arkamda kalacak şekilde, ağırlıksız hale geliyorum.

Midem alt üst oldu. Yerde bir beden var. Hareket etmiyor. Kazak altındaki teninin kıvrımlarını, soluk tenindeki renk tonunu göremiyorum. Siyah saçları yüzüne ve yere yayılmış, başının önündeki gümüş rengi tutamlar ise siyah saçların üzerinde geçici bir hale gibi duruyor.

Bu... bu benim.

Süveterim. Boyalı saçlarım.

Bu doğru olamaz. Ellerime baktım, sonra da yerde yatan kadına. "Ben... ben..."

Yanımda duran adam homurdandı. "Hadi ama. Hepsini dışarı at."

"Anla..." Gözlerimi kırıştıtararak, zihnimin olan biteni anlamlandırmasını sağlamaya çalışıyorum.

Ben olamam. Ben buradayım, o ise...

Kadına doğru öfkeyle ilerlerken, anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. "Dediğim gibi: ölü."

Donakalmış bir halde, onun cansız bedeni tekmelediğini izliyorum. Kadın yere sertçe yuvarlanıyor ve saçları yüzünden, yani benim yüzümden, dökülüyor. Yuvarlak yanaklar, sürekli bir nefes alışverişiyle aralanmış dolgun dudaklar ve bana bakan boş, kahverengi gözler. Ölü.

Öldüm.

Sıcaklık gözlerimi yakıyor.

"Hayır." Başımı salladım, sendeledim ve kendimden uzaklaştım.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Söylenmemiş her kelimeyle hareketlerim daha da telaşlanıyor. Yanılıyor. Benim burada olduğumu göremiyor mu? Beni görüyor. Ölmüş olamam. Ben—benim hayatta olmalıyım. Eşyalarım. Ella'nın eşyaları. Onları kaybedemem. Ondan kalan tek eşyalarım bunlar.

Eğer ölürsem, birileri onları alabilir.

Birileri bu malikaneyi ele geçirecek. Ben her şeyimi kaybedeceğim.

"Eğer ağlamaya başlarsan, seni tekrar öldüreğim."

Göğsümü tutarak nefes nefese kaldım. Bu bir şaka. Ben ölmedim. Bu sadece çok fazla berbat şaraptan kaynaklanan kötü bir rüya ve her an uyanabilirim. Ben—

Aman Tanrım.

Malikanedeyim. Burası Ella'nın odası. Onu çağırmak için yere o sembollerini çizdim, ama onun yerine o belirdi. Kahretsin, beni öldürdü.

Elim hemen boynuma gitti.

Yine. Beni yine öldüreceğini söyledi.

Ondan uzaklaşmak için geriye doğru sendeliyorum. Öldüm. Her şeyimi kaybedeceğim. Neden her şey bu kadar bulanık?

Adam, dudaklarını sabırsız bir alay ifadesiyle bükmüş bir şekilde beni izliyor. Sanki ona rahatsızlık veriyormuşum gibi.

Kaçmaya çalışırken ayaklarıma takılıp düştüm ve duvara doğru savruldu. Çarpma anına hazırlandım ama çarpma olmadı. Gövdem doğrudan alçıdan geçti ve kendimi yere tutunarak kurtarmak için ellerimi uzattım.

Ne...? Yavaşça başımı çevirdiğimde vücudumun yarısının kız kardeşimin odasındaki duvarın arkasında, görüş alanımın dışında kaldığını fark ettim.

Kendime gelemeden dünya yeniden altüst oldu. Altımdaki zemin çökerken boğuk bir çığlık dudaklarımdan koptu ve ardından tavandan çalışma odasına doğru serbest düşüşe geçtim. Keçeleşmiş İran halısı beni karşılamak için hızla yukarı kalktı ve çarpmanın etkisiyle yan tarafımda şiddetli bir acı patladı. Bu acı, paniği yatıştırdı.

Akciğerlerimden oksijen fışkırıyor ve inleyerek sırt üstü dönüyorum, gözlerimi bulanıklaştıran noktaları silmeye çalışıyorum. Üzerimdeki dökülen boyaya bakıyorum, nefes nefese, aynı kelimeler tekrar tekrar zihnimde yankılanıyor: Ölmüş olamam. Ölmüş olamam. Ölmüş olamam. Sonra, nihayet, yeni bir şey.

Tavandan aşağı düştüm.

Hayır, ben—bu—

Ayak seslerinin gürültüsü beni uyuşukluğumdan uyandırıyor.

Yine de, bedenim beynime yetişemeyecek kadar yavaş. Ayağa kalkıp, o bana ulaşmadan önce giriş kapısına doğru koşuyorum. Bu kötü bir rüya. Her an saatin tıkırtısıyla çığlık atarak uyanacağım. Alarmım çalacak ve telefonda tanımadığım kişiler tarafından azarlanmaya devam edeceğim.

Bu gerçek olamaz.

Ayaklarım sessizce, sanki orada yokmuşum gibi, bir köşeyi kayarak dönüyor. Ön kapı önümde belirliyor, özgürlüğümün vaadi. Ama o merdivenlerin başında, bana kaşlarını çatarak bakıyor.

Çizmesi ilk basamağa yıldırım gibi çarptı. Yıkık hayallerimden geriye kalan tek şey olan o boş malikaneyi paramparça etti.

Bacaklarımı olabildiğince hızlı hareket ettirmeye zorladım, elimi tutamağa doğru kaldırdım ama tam o sırada düşüp verandaya sendeledim.

HAYIR.

HAYIR.

Aman Tanrım.

Kemiklerimde titremeler dalgalanıyor. Buradan çıkmalıyım. Ölmedim. Yine de ıslak toprak kot pantolonumu ıslatmıyor. Bakımsız tarlada koşarken

imenler dalgalanmıyor. Yükselmiş köklere takılmıyorum; çöplere takılıp dşmyorum. Geldiğim kapıya doğru yaklaşırken her sert nefes alışverişimde önümde buhar bulutları yükselmiyor.

Gözlerimden yaşlar süzülürken, saf panik beni ele geçiriyor. Bacaklarımı daha sertçe itiyorum, kulaklarımda nabzımın gmbrtsn duymayı bekliyorum, ama havada sadece böcek sesleri yankılanıyor.

ldm. Bunu başka türlü açıklamanın yolu yok. Bu kötü bir rüya değil. İşte—

Sert bir duvara çarptım ve yere savrulдум. Nefes nefese, bulutlu gökyüzüne doğru gözlerimi kırpıştırdım, dengemi yeniden sağlamaya çalıştıktan sonra ayağa kalkıp sadece bir metre uzaklıktaki kapıya doğru koştum.

Karnımın ukuruna bir taş saplandı, yaklařtıķa beni aşağı çekiyor ve neye arptığımı anlamaya çalışıyorum.

Burada havadan başka hiçbir şey yok.

Adamın araba yolundan aşağı doğru ilerleyişini görünce damarlarımda bir adrenalin patlaması yaşadım ve ileri fırladım, ancak kapının eşiğinde bir şeye—hiçliğe—arptım. Tekrar denedim, aynı görünmez duvara çarptım, sanki malikanenin sınırları boyunca bir it varmış gibi.

Midemdeki şey keskin pençeler çıkartıyor ve ben o görünmez duvara her çarpmaya alıřtıķa göğsümde safra pıhtılaşmasına neden oluyor.

Ayaklarım beni arazinin kenarlarına doğru götürüyor, her olası çıkış yolunu deniyorum, ancak her seferinde aynı direnişle karşılaşıyorum.

Beton itten geçemiyorum ya da üzerinden atlayamıyorum.

Aynı görünmez duvar beni burada, Eldrith Malikanesi'nde hapsediyor.

Beni öldüren adamla birlikte.

Çünkü artık ne olduğumu inkar etmenin imkanı yok: bir hayalet.

Vaşak

O lanet olası kadın ağlamayı bir türlü kesmiyor.

Bu kız saatlerdir zaten kötü olan ruh halimi daha da bozuyor.

Kulaklarım fena halde çınıyor.

Üst katta dolaşmak bile bu sesi bastırmadı; hatta bu berbat yerden çıkış yolu aramak için malikanenin diğer tarafına gittiğimde bile. Mülk sınırını farklı bir açıdan geçmeye saniyeler kala, birdenbire kızın tam önünde belirdim.

Her zamanki gibi, cesedinin yanında diz çökmüş, hıçkırarak ağlıyor ve kendi kendine anlaşılmaz bir sürü kelime mırıldanıyordu.

Şişmiş gözleri ve dağınık saçlarıyla bile, güzel olduğunu kabul edebilirim. Bana bir saniyeden daha uzun süre baktıran, tiksinti veya korkudan başka bir şey hissettiren birine nadiren rastlarım. Ama çenesini kapatmak için ses tellerini koparmak istediğimden, bunu fazla düşünmeyeceğim.

Koltuğa yaslanıp ayak bileğimi dizimin üzerine attım ve o geri zekalının çıldırmasını izledim—beynim kanayana kadar birkaç dakika dayanabildim, sonra kafasını parçalamak istedim. Gözlerimi sıkıca kapattım ve burnumun köprüsünü sıktım.

"Ağlamayı bırakıp konuşmaya başlamazsan, burada ciddi bir sorun yaşayacağız."

Buradan ayrılmam gerek. Güçlerimi kullanırken bıraktığım şeytani kalıntılar muhtemelen bir Tor'Oth'un beni bulmasına yetecek kadar fazla. Eğer ruh emici beni bulup ait olduğum yere geri sürüklemese, eminim ki aniden alevler içinde kalıp yine de orada belireceğim.

Bu sırada, küçük çağırıcımı izliyorum ve bundan sonra ne yapmam gerektiği üzerinde düşünüyorum. Korkmuş ve kafası karışık ve şaşırtıcı bir şekilde gözlerime bakmıyor. Bana. Katiline. Duvarlardan geçmeye devam etmesinin ve bu konuda daha da çok ağlamasının sebebine.

Öğrenmek istediğim şey, bunun nedeni?

Neden beni çağırdı? Eğer sadece dalga geçiyor, anlamadığı güçlerle oynuyorsa, aptallığı yüzünden onu tekrar öldürebilirim. Zor olmazdı; o solgun, ince boynunu kırmak için neredeyse hiç güç harcamadım ve kafası neredeyse yuvarlandı.

Yine sendeleyerek ayağa kalktı ve odadan fırladı. Birkaç dakika odadan çıkmaya çalıştıktan sonra duvardan içeri süzülerek geri döndüğünde başımı yana eğdim.

Donakalmış bir halde, dehşet içinde titreyerek ellerine bakıyor. Güzel, büzülmüş dudakları kıpırdasa da hiçbir ses çıkarmadığı için kelimeler boğazında düğümleniyor.

Sonunda. Sessizlik.

Böyle devam etmeli.

Maalesef, onu kıran ben oldum.

"Görünüşe göre ikimiz de burada kapana kısılmışız," diyorum.

Ölü şey irkildi, telaşlı bakışları bana dikildi.

Kahretsin. Açık kahverengi gözleri bile güzel. Ruhunun bedenini terk ettiği gibi tamamen ölü değiller ama neredeyse boş görünüyorlar, sanki hiç ruhu olmamış gibi. Gözyaşlarıyla parıldıyorlar ve bir diğerinin yanağından süzülüp soluk tenini takip ederek dudaklarına doğru kıvrılmasını izliyorum.

Sonra en kötü şey olur.

Tek bir, mide bulandırıcı, sinir bozucu, tam anlamıyla kulak kanatacak kadar yüksek sesli hıçkırma sesi çıkardı.

Cehennem bile buna tercih edilirdi.

İnsanları ağlatmak, ancak onların acı çekmesine aktif olarak sebep olduğum zaman zevkliydi. Bu önemsiz gözyaşları saçmalığı oldukça... tatmin edici değil, diye düşünülebilir.

"Bana neden burada olduğumu söyleyecek misin, yoksa bu lanet olası yerde koşuşturmaya ve kulaklarımı rahatsız etmeye devam mı edeceksin?"

Ağızı açılıp kapanıyor ve geçtiği duvarla benim aramda gidip geliyor. Hareket ettikçe, koyu renk saç telleri omzundan aşağı, sırtına doğru dökülüyor, kalın ve kavranabilir bir halde. Tony dedikoduyu ve detayları ne kadar sevse de, bir hayaletle sevişmeye kalkışmazdım. Muhtemelen sefil hayatımızın geri kalanında bana beşlik çakardı.

Orada olduğum süre boyunca insanlara doğru dürüst bakma fırsatım olmadı; cehennemde yaşarken bekleneceği üzere, dakikadan dakikaya hayatta kalmaya odaklanmıştım.

Orada aşağıda oyunlar oynuyorlar. İşkenceyi eğlence için yapıyorlar. Sürekli bir hayatta kalma mücadelesi var, arada sırada da orgiler düzenleniyor.

Gözleri yaşlı bu kız—masum görünümlü ve korku dolu—son birkaç on yıldır beni öldürmeye çalışmayan tek kişi olabilir. Bu oldukça hayal kırıcı. Tony, cehennem köpeği formundayken bile beni birkaç kez öldürdü.

Ben de ona aynısını yaptım, arkadaşlar ne yapar zaten.

Aynı odada kaldığımızdan beri iyi geçinmeyi öğrendik. Ama o tam bir baş belası ve şu an içimde hissettiğim sinir, onun geçmiş hayatından ve cehennemde yeri olmadığından bahsederken onunla birlikte oturmak zorunda kaldığım tüm o zamanları hatırlatıyor.

Ölmeden önceki öldürme kayıtları bunun aksini gösteriyor.

Tıpkı şeytanın marulunu (çok saçma bir isim) bolca tüketmesi gibi.

Orada yetişmiyor.

"Ölmüş olamam," diye tekrarlıyor yüzüncü kez.

İçimden bir ah çektim. O da Tony kadar aptal. Belki daha da aptal. Belki onu buraya çağırıp, cehennem köpeği formuna dönüşmesini ve onu parçalamasını isteyebilirim. Bu da fena bir eğlence olmazdı.

Odadan tekrar kayboldu ve ağlaması hiperventilasyon çılgınlıklarına dönüştü. Parmaklarımı kulaklarıma bastırdım, sonra elimi yüzümün önüne getirdim. Kanama yok.

Beni kandırabilirdin.

Bakışlarım, cesedinin yanındaki eşyalara kayıyor; bir kitap dikkatimi çekiyor. Kalın, yıpranmış ve yüzlerce yıllık gibi görünüyor.

Kitabı elime alıyorum, kaşlarımı çatarak kan ritüelleri, çağırma büyüleri ve ölümlerle konuşma yolları hakkında bir sayfayı açıyorum.

Cehennemde bize bazen yaşayanların dünyasına bir görevi yerine getirmek için çağrılabileceğimiz ve eğer bu görevi tamamlarsak ödüllendirileceğimiz söylenmişti. Ne ile mi? Kim bilir.

Tony buna cehennemin jüri görevi versiyonu diyor. Bunun tam olarak ne olduğunu uzun uzun anlattı ve beni ölümüne sıktı. Her neyse, bu kız böyle bir kitapla ne yapıyor? Ayaklarımın dibindeki grileşmiş bedenine rağmen, cadıya ya da ölüm arzusuna sahip birine hiç benzemiyor.

Belki de o bir cadıdır?

Burnum seğiriyor. O, burun deliği gibi kokmuyor.

Her iki durumda da, beni neden çağırdığını ve büyülerinden biriyle beni nasıl geri göndermeyi planladığını bilmeyi hak ediyorum. Ya da daha iyisi, bu evden bir an önce defolup gitmeme izin versin.

Kitabı hızla kapatıyorum ve ağlamanın nihayet durduğunu fark ediyorum.

Güzel. Cevaplara ihtiyacım var, ancak o zaman bir sonraki adımımı planlayabilirim.

Malikaneyi tekrar aradım, sabrım gittikçe azalıyordu, sonunda yemek odasına girdim ve onu sessizce bir sandalyeye bakarken buldum.

Büyü kitabının zaten çatlamış meşe masaya düşmesinin çıkardığı gürültü onu irkiltmiyor. Hayır. Hâlâ sandalyeye bakıyor, titriyor ve kan çanaklı gözlerine bakıp iç çekiyorum. Bu kadar çok ağlayan birine hiç rastlamamıştım. Gözyaşlarıyla Styx nehrini doldurabilirdi.

Yüzünün önünde parmaklarımı şıklattım. "Merhaba? Kimse evde mi? Ölü kız, dünyada mısın?"

Hiçbir şey yok. Işıklar yanıyor ama evde kimse yok.

Alaycı bir şekilde, "Beni rahatsız edebilecek onca ruh varken neden sen olmak zorundaydın?" dedim.

"Sandalyeye oturamıyorum," diyor sesi kısık ve umutsuz, sanki şu anda en büyük sorun bir yere oturmakmış gibi.

Şanssızsın prenses.

Onun abartılı davranışlarını görmezden gelip parmağımla kitaba saplıyorum. "Bu da neyin nesi?"

Ses tonumdaki şiddet tehdidi onun dikkatini çekmeye yetmedi. Masaya dokunmak için elini uzattı, ancak eli temas etmedi, doğrudan içinden geçti. Alt dudağı titredi ve sabrım tükendi. En az on kişinin sığabileceği büyüklükteki masayı devirdim ve üzerindeki her şey yere saçıldı.

Sonra ona döndüm, tam yüzüne yaklaştım.

"Ben burada ne yapıyorum lan? Bana söylemezsen ya da bir açıklama yapmazsan, seni tekrar öldürürüm. Blöfümü ortaya çıkarmaya çalışma çünkü oyun oynayacak havamda değilim."

Göğsümle ona çarparak birkaç adım geriye ittiğimde gözleri faltaşı gibi açıldı. "Söz söyle. Şimdi."

Titreyen elini aramızda kaldırıp göğsüme koymaya çalıştı ama dokunmadan önce bileğini yakaladım.

"Tehdidimi yeterince açık bir şekilde ifade etmiyor muyum?"

"Sen... sen bana dokunabilir misin?" Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde tenlerimizin değdiği yerden gözlerime kaydı.

Tutuşum gevşedi. Onu bıraktım ve geri çekildim. "Maalesef."

Boynunu defalarca kırdığımda belli değil miydi? Dünyanın en aptal hayaletiyle burada baş başa kaldım.

Yaşarken de beni sinir ediyordu, şimdi ise daha da kötü.

"Ona kadar sayacağım ve sen de bilmek istediğim şeyi söyleyeceksin. Anladıysan başını sallla."

Hayır, yapmaz. Çünkü elbette yapmaz.

Burnunun delikleri sanki tekrar ağlayacakmış gibi genişliyor.

"Ah, ah, ah." Ses çıkarmasına fırsat vermeden elimle ağzını kapatıyorum. "Ses yok. Dedim ki... başını sallla."

Evet, öyle.

Bu kadar zor muydu?

"Büyü kitabını nereden aldın?" diye soruyorum, daha derin konulara girmeden önce hafif bir başlangıç yapmak isteyerek. "Cadı mısın?" Yoksa ben onu öldürmeden önce miydi?

Korkmasına rağmen bana kaşlarını çatarak baktı. "Elbette hayır."

Kalın kitabı kapıp yüzüne doğru salladım. "Bunu nereden aldın?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor.

Tanrım. Onu boğmak istiyorum ama aynı zamanda bu tavrından da zevk alıyorum; ölü damarlarımda sadece sinir değil, bir nebze de heyecan var. Uzun zamandır kimse bana bu kadar berbat davranmamıştı. Daha fazlasını istiyorum, ama daha da önemlisi, lanet olası cevaplara ihtiyacım var.

"Neden beni çağırdınız?"

Hiç bir şey.

Güçlerimi kullandığım ve ardımda şeytani kalıntılar bıraktığım sayısız sefer göz önüne alındığında, bir Tor'Oth yolda olabilir; bu hapishaneden nasıl kurtulacağımı anlamadan önce sürüklenip götürüleceğim.

Cevaplara ihtiyacım var. Ve bunlara hemen şimdi ihtiyacım var.

"Burada neden bulunduğumu bilmeden işimi tamamlayamam." Cehenneme geri dönmek istemiyorum elbette, ama onun bunu bilmesine

gerek yok. Ayrıca, bunun bir sınav olma ihtimali çok yüksek. Şu anda zihinsel işkence altında olabilirim ve odaklanmam gerekiyor.

Bunun yerine, baş parmağımı acıtacak yere bastırıyorum. "Ölmek nasıl bir his?"

Küçük elleri omuzlarıma doğru uzandı ve tepki vermeye fırsat bulamadan dizini bacaklarımın arasına sapladı, midem bulandı ve bedenim yere yığıldı.

Kasıklarımındaki acıya rağmen, benden çok uzaklaşmadan önce ayak bileğini yakaladım. Öne doğru düştü. Onu boğma planım, zeminden kayboluşunu izlerken hızla suya düştü.

Sinirlerim bozuldu, omuzlarım dikleşti. Bu kız tam bir baş ağrısı.

Onu bulmam on dakika sürdü. Bir kattan aşağı düşmedi. Hayır. O dramatik ve ukala tavrıyla, ta bodruma kadar düşmeye karar verdi.

Bedeni, parçaladığı belli olan kırık bir masanın üzerinde cansız bir şekilde yatıyor. Sırtı garip bir açıda, o kadar çok yukarı doğru kıvrılmış ki omurgasının kırıldığını biliyorum.

Yani bedeni gerçek dünyaya tamamen bağışık değil. Belki de bayıldı ve bu bilinçsizlik yüzünden masaya çarptı?

Umurumda değil.

Nefes nefese, onu kollarıma alıyorum; hayalet gibi hafif olmalarının sebebi ya hayaletliğinden ya da benim doğüstü güçlerden daha güçlü olmamdan kaynaklanıyor.

Saçları koluma dökülüyor, uzun ve zıtlıkların bir karışımı olan telleri... Ve kendimi nefes alırken buluyorum, çilek kokulu şampuanın onun ölümünden sonra bile varlığını sürdürdüğünü ve bir nebze de olsa rahatladığımı hissediyorum.

Onu yukarı kata, en yakın yatak odasına götürürken inleyerek bana yaslandı; küçük eli gömleğimi kavramak için uzandı ama herhangi bir temas kurmasına fırsat vermeden onu bıraktım.

Hiçbir çarpma sesi yok.

Ne olduğunu anlamam uzun bir saniye sürüyor. Yerdeki, onun olması gereken boşluğa bakakalıyorum.

Çenem kasılıyor.

Yine lanet olası zeminden aşağı düştü.

Samur

Yine oluyor. Boynumdaki o aynı sertlik. Gözlerimin kenarlarının bulanıklaşması. Uzuvarımda o belirsiz his.

Bu sefer, yukarıyı aşağıdan ayırt etmek ya da neden kirlı zeminde yatıp sabah ışığıyla aydınlanmış bir çift erkek botuna baktığımı anlamak o kadar uzun sürmüyor.

O şerefsiz beni öldürdü.

Tekrar.

Bu kaçınıcı kez oluyor acaba?

Eğer o beni kovalamasaydı, tavandan düşüp bodrumdaki beton zemine kafamı çarpmazdım.

Bu durum gerçekten can sıkıcı olmaya başladı. Beni buraya hapsetti. Onun canını sıkması gereken ben olmalıydım.

Doğrulurken omurgamdan aşağı doğru inen çatırtıdan dolayı boğazımda bir çığlık koptu.

Aman Tanrım. Bu sefer gerçekten çok acıyor.

"Ağlamayı kes."

Tam bir aptal.

Titrek bacaklarımdın üzerinde dikkatlice doğrulurken kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Oda dönüyor ve yönüm çarpık bir açıyla yeniden hizalanıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, bunun psikopata bakmadığım

anlamına gelmesinden nefret ediyorum ama en az iki saniyeye ihtiyacım var ki, tekrar aptal gibi ölmek için bilinçli olarak zeminden aşağı düşmemeye dikkat edeyim.

Neden böyle olduğunu bilmiyorum ama bir daha bunu yaşayamayacağımı biliyorum. Sadece acı verici ve son derece tatsız olmakla kalmıyor, karşımda duran şeye de zerre kadar güvenmiyorum. Onun gibi manyakların neler yapabileceğini kim bilebilir ki?

Gözlerimi tekrar açtığımda, kasvetli bodrum katını görmeyi bekleyerek kaşlarımı çattım.

Ama ben yine mutfaktayım.

Acaba o mu...? Yemek sandalyesini ve yanındaki ip yığınının görünce boğazım düğümlendi ve iç vücut sıcaklığım buz kesti.

Beni bağlamaya mı çalıştı?

Aman Tanrım. Bana işkence edecekti.

Kendime not: Katilimden olabildiğince uzak durmalıyım—ki bu, eğer mülkün dışına adım atamazsam ve o beni sürekli takip ederse imkansız olacak.

Bütün yerler arasında, neden tam da burası olmak zorunda? Çocukluğumun geçtiği ev—hayatımda ters giden her şeyin ebedi sembolü. İşte bu durumun tamamı da bunun en güzel örneği.

Adamın sabırsız iç çekişi dikkatimi ona yöneltti. Gözlerim yaşarken, tüm gücümle sulanmalarını engellemeye çalışsam da, yavaşça geri çekildim. Ne kadar güçsüz görüldüğümünden, ne kadar güçsüz hissettiğimden nefret ediyorum. Yanağımdan bir damla daha yaş süzüldü ve fark etmemesini umarak onu sildim.

Son yirmi dört saatte, Ella'nın öldüğü haftadan beri ağlamadığım kadar çok ağladım. İnsanların önünde asla ağlamadım, asla. Ella'nın cenazesinde bile. Bir Eldrith için duygusal olmak yakışık almaz ve ben her zaman aşırı duygusal olan kişiydim.

Ella ve ben, ikimiz de düzgün ve terbiyeli oturmaya, nazik ve saygılı konuşmaya ve onun durumunda, ne zaman can alıcı noktaya saldırmamız gerektiğini bilmeye yetiştirildik. Duygular zayıflık işaretidir. Bizi insan gibi gösterir ve biz Eldrithler sıradan ölümlülerden daha fazlasıyız.

Biz en iyisiyiz. Herkesten üstünüz. Bu yüzden kendimizi de aynı şekilde taşımalıyız.

Eğer bu sözler sonucunda ailemizin hayatta kalan tek üyeleri beyaz yakalı suçlardan dolayı parmaklıklar ardına düştüyse, bunlar tam olarak

yaşanacak sözler sayılmazdı; üstelik annem en başından beri tamamen delirmişti. Berbat bir apartmanda hazır noodle'larla yaşarken, Eldrith olmak bana bir üstünlük duygusu da vermedi.

Ama bu gözyaşları tamamen faydasız ve son derece acınası geliyor.

Ellerimi yumruk yapıp nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Yine de sesim kekeleyerek ve çatlayarak çıkıyor. "Sadece gitmek istiyorum. N-neden gidemiyorum?"

O öne doğru bir adım attı, ben de refleks olarak geriye doğru sendeledim.

"Size sorduğum soru bu. Ne yaptıysanız, geri alın. Beni serbest bırakın."

"Seni serbest mi bırakayım? Ben—ben hiçbir şey yapmadım." Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor. Neden burada? Ve neden... neden dokunabildiğim tek şey o?

Kitabı bana doğru tekmeledi. "Kullandığın büyüü göster bana."

Bu... ha? Gözlerimi kırıştırdım. Hayır. Bu büyükannemden kalma aptal bir kitap ve Tanrı aşkına, sarhoştum. Büyü gerçek değil. Büyü sahteydi.

"Ben... Bunun işe yaramayacağını biliyordum." Ben nereden bilebilirim ki?

Ortaya çıktı ve her şeyi mahvetti. Ella'nın ruhu yolda olabilirdi.

Ya da daha büyük olasılıkla, her şey sarhoşken yapılan aptalca bir girişimdi ve sonunda malikaneme izinsizce yerleşen birinin elinde öldürüldüm. Muhtemelen burada yaşıyor ve kız kardeşimi çağırmaya çalışırken, izinsiz girişten rahatsız olduğu için ortaya çıktı. Bu, beni neden görebildiğini veya neden dokunabildiğim tek şeyin o olduğunu açıklamıyor, ama en mantıklı sonuç bu.

Ayrıca, "onu serbest bırak" derken neyi kastediyor? İsteddiği zaman gidebilir, ben ise onun yüzünden burada mahsur kaldım.

"Bunu düzelt," diye hırladı.

Zehirli ses tonuyla tüylerim diken diken oldu. "Düzelteyim mi? Sen hayattasın, ben ise... ben..." Elini bana doğru uzatınca midem bulandı.

"Öldün," diye tamamlıyor benim sözümü. "Bunu atlat. Bir çözüm bul yoksa sana cehennemde öğrendiğim tüm eğlenceli numaraları göstereceğim."

Bahsettiği mecazi cehennem ne? Benden neyi anlamamı bekliyor ki? Ben lanet olası bir hayaletim, hiçbir şey yapamıyorum. Şu aptal

gözyaşlarımı bile durduramıyorum.

"Bu, bu senin suçun," diye hırlıyorum. Ben öldüm, Ella da öldü. Kendini toparlayıp gidebilir.

"Benimki mi? Beni sen çağırdın."

Çağırdım mı? Hayır, olamaz... Gözlerimin önünde yanan kızıl gözlerin ve büyüyen gölgelerin anısı beliriyor.

Başımı sallıyorum. "Beni öldürdün! Ve ben—" Çağırma çemberinin ortasında belirdiğinde bana doğru tekmelediği kitabı kullanarak Ella'nın ruhuyla konuşmaya çalışıyordum. Bakışlarım yerdeki büyü kitabına düşüyor ve noktaları birbirine bağlayan bir ip görüyorum.

Ah.

"Kahretsin."

Hayır. Hayır. Ölmeden önce sadece halüsinasyonlar görüyordum. Hayatım gözlerimin önünden geçiyormuş gibi saçma sapan şeyler. Değil...

Tüylerim diken diken oldu ve bir adım daha geri çekilerek, olabildiğince küçülmeye çalışarak çıkışa doğru yavaşça ilerledim. Kapıya baktım, kaçıp kaçmamayı düşündüm.

Eğer söyledikleri doğruysa ve Ella'nın kitabı yaşananlarla bir ilgisi varsa, o benim yüzümden burada. Ve eğer onu "çağırdığım" için buradaysa, o zaman...

Hata yaptım.

"K—" Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Sen kimsin?"

Onu incelerken ölü kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Onda ve hareketlerinde doğal olmayan bir şeyler var. Bana tepeden tırnağa bakışı, çenesindeki hafif tehditkar eğim, her şey bulanık ve soğukken onun enerjiyle titreşmesi... Bunu daha önce nasıl fark etmedim?

Gözlerini kısarak bana baktı. "Hayır, sanırım sormak istediğiniz soru bu değil."

Bu oyunlara dayanamıyorum. "Nereden geldin? Neden buradasın?" Benden ne istiyorsun?

Etrafındaki hava öfkesinden adeta cızırdıyor ve yemin ederim ki gölgeler onun etrafında şekilleniyor. Eğer somut bir varlık olsaydım, o ilerlerken ayaklarımın altındaki zeminin sarsıldığını hissederdim eminim.

"Vaktimi boşa harcıyorsun." Onun hırıltısı, ruhumun en karanlık derinliklerinde hissedebildiğim bir dalga gibi omurgamdan aşağı indi. "Ölümünün daha kalıcı olmasını sağlamak için yaratıcı yöntemlere

başvurmadan önce, o işe yaramaz beynini kullanmak için son bir şansın daha var.”

O... o bunu yapabilir mi?

Dizlerim titremeye başladı, sanki beni taşıyamayacak gibiyim. Ne söylememi beklediğini biliyorum. Cevabının duymak istediğim şey olmadığını da biliyorum. Hiçbir zaman batıl inançlı olmadım, ama içinde bulunduğum bu berbat durumun özünü anlayacak kadar televizyon izledim.

Ağzım soruyu sormayı reddediyor ama bir şeyin doğru olduğunu biliyorum.

O insan değil.

"Sen nesin?" diye neredeyse fısıltıyla sordum.

O mavi gözler keskinleşti. "İşte orada." Sesi, gök gürültüsü gibi duvarları sarstı.

İrkilerek gerildim. Yanağımın içini sıkarak, bir nebze de olsa güç göstermeye çalıştım. Olmam gereken sarsılmaz Eldrith olmaya çalıştım—ama artık neredeyse hiç Eldrith değilim. Sadece travma geçirmiş ve normal bir hayatın kırıntısına tutunmaya çalışan biriyim.

Bütün hayatım boyunca anne babamın insanları nasıl ezdiğini izledim. En ufak bir zayıflık belirtisi gördükleri anda, istediklerini elde edene kadar kurcalayıp, manipüle edip, yalan söylediler.

Peki ya Ella? O bir Eldrith'ti. İyi kalpli bir Eldrith'ti. Ama ben asla öyle değildim.

Ailem eski zenginlerden geliyor -ya da geliyordu. Bu malikâne büyük büyük dedelerim tarafından inşa edildi. Çok eskiden, bu ülkeyi yöneten büyük isimlerden bazılarıydılar. Yüzyıllarca bu şekilde kaldılar ve bilinen sanayilerine rağmen, belirli bir sembolle tanınmayı tercih ettiler.

Ne odun, ne demir, ne kömür, ne de petrol—anahtar.

Mesaj basitti: Eldrithler evrenin anahtarını elinde tutuyor. Kartlar bizim elimizde. Oyunu biz belirliyoruz. Biz izin vermedikçe kimse hareket edemez.

En azından eskiden böyleydi.

Ama her geçen nesille birlikte ellerimiz daha da zayıfladı ve sonunda ev yıkıldı. Suçlu kim? Ortaya çıkan federal yetkililer mi, yoksa hata yapan anne babam mı?

Bu uyanık kâbusun içinde, insan olmayan bu şeyin karşısında dururken, daha ne kadar düşebileceğimi merak ediyorum. Çatlaklar zaten derin. Temeller parçalanıyor. Eğer çatı başımın üstüne çökerse, bu adam hâlâ

karşımda olacak ve ben de onunla birlikte burada kapana kısılmış olacağım ve eminim ki boynumu kırmaktan çok daha kötü şeyler yapabilir.

Duygularını belli etme. Dişlerini göster, derdi annem.

Ya da en azından Ella'ya böyle derdi. Beni azarlamadığı sürece bana asla öğüt vermezdi. Zaten duygularımı tepkilerimden ayırmayı hiçbir zaman başaramadım.

Dişlerim geçen yıl köreldi ama hâlâ oradalar. Yüzeyin altında, kaynayarak, öfke kuyum yeniden dolarken zamanını bekleyerek hissettiklerini. Bu öfke tanıdık bir dost. Ama şu anda korkuyla söndürülmüş durumda.

Çenemi kaldırarak, zorla bir maske takıyorum. En iyi ihtimalle dayanıksız, kurdeleleri yıpranmış ve derisi soyulmuş bir maske ama yine de gözyaşlarımı kurutan bir maske.

“Peki? Sen...?” Eldrithler sormaz, Ella. Söylerler. Annemin sesini sanki kulağıma fısıldıyormuş gibi duyabiliyorum ve bu beni çok sinirlendiriyor.

Böyle bir anda aklıma gelen tek kişi olduğu için ona lanet olsun.

"Sen de bir hayaletsin," diye karar veriyorum.

“Yanlış.” Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Bir iblis.”

Midem alt üst oldu. Ona bakıp, espriyi bekledim. Bir iblis çağırmış olmam imkansızdı çünkü iblisler yoktu. Büyü kitabında bu büyüün kız kardeşim gibi ruhlar için olduğu yazıyordu. Şimdi benim gibi bir ruh için. Alternatif ise... Bunu düşünmek bile istemiyorum çünkü ya ruhumu Şeytana satmışsam?

Yalan söylüyor. Bir nedenden dolayı benimle dalga geçiyor.

Bu sefer, aramızda sadece 60 santimetre mesafe kalacak şekilde bir adım öne çıktığında, kararlılığımı koruyorum ve bu belki de en büyük hatam oluyor çünkü başını yana eğiyor, alaycı ama sabırsız bir şekilde. Bu, bir avcının avıyla oynarken verdiği bakış gibi.

“Bana inanmıyor musun?” Onun eğlencesi sinirle karışmış durumda ve benimki de daha da artıyor. Bu saçmalıklardan bıktım ve buradan nasıl kurtulacağımı bir an önce bulursam o kadar iyi.

Sinirlerim yavaş yavaş sönüyor çünkü tüm vücudu değişiyor ve duyduğum tüm korku hikayeleri gerçek oluyor.

Mavi gözleri koyu kırmızıya dönüşür ve saç çizgisinden tavana doğru uzanan iki kıvrımlı kızıl boynuz belirir. Kıvrık kulakları sivri bir şekil alır ve tırnakları uzayarak bir zamanlar bronzlaşmış olan parmak derisini kömür rengine boyayan siyah pençelere dönüşür.

Her yeni keşifle titremem artıyor, kırılğan maskem parçalanıyor.

Dudaklarını kulakları sağır edecek kadar geniş bir gülümsemeyle büzdüğünde, uzun, sivri uçlu bir dil ağzından dışarı fırladı. "Şimdi nasıl?"

Sadece yarım saniye yeterliydi ve bu yaşadığım en ölümcül yarım saniyeydi. Adrenalin vücudumda patladı ve aklımı kaybettim, duvarlardan geçip evin dışındaki çalılıklara fırladım.

Cehennem köpekleri peşimdeymiş gibi koşuyorum—ve belki de gerçekten öyledirler. Kendime saldıgım canavarın dehşetiyle beslenen duyularım keskinleşiyor. Nereye gittiğimi bilmiyorum—nerede vardığım umurumda değil, yeter ki ondan çok uzakta olayım.

"Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun? Ben senin nefes alabilmeden çok daha önce ruhlara işkence ediyordum." Sesi ormanda yankılandı.

Bacaklarımın arasından sis girdapları geçiyor. Tarlanın karşısından ağaçlık alana doğru koşarken, uzun çimenlerin üzerindeki her çiğ damlası mükemmel bir şekilde hareketsiz duruyor; aklımda hiçbir plan olmadan ormanı keşfediyorum. Nefes alışverişlerimden sonra hiçbir yoğunlaşma bulutu oluşmuyor. Ara sıra -anlamsızca- alışkanlık gereği ağaç köklerinin ve devrilmiş kütüklerin üzerinden atlıyorum ve kafamın arkasında bir yerlerde, başka bir şeyin ters gideceğine dair bir uyarı zili gibi bir gümbürtü var.

Kendime bunun mümkün olamayacağını söyleyip duruyorum ama ne gördüğümü biliyorum. Boynumu kırmadan önce gölgelerin nasıl şekillendiğini ve ona nasıl tepki verdiğini. Nasıl birdenbire ortaya çıktığını

—
"Yuh."

Çılgılığım sabah havasını delip geçiyor, ama ağaçlardan yankılanan o uğursuz tını olmadan boş ve yankısız geliyor.

Şeytan, ilk seferinde fark edemediğim keskin köpek dişlerini göstererek sırtarak önümde belirdi.

Ona çarpmadan önce hızla uzaklaştım. "Beni yalnız bırak!" diye bağırdım.

Lanet olsun, bir hayalet bir iblisi nasıl öldürür?

Göğsünden rahatsız edici bir ses geldi. "Deniyorum."

Deniyor musun? Yaratık ilerliyor ve ben de geriye doğru çekilirken bir yandan onu gözlemliyorum, sesime biraz olsun güven ve otorite katmaya çalışıyorum. Ama başaramıyorum.

"Beni takip etmeyin." Sözlerim tiz bir sesle çıkıyor.

“Böyle bir arzum yok. Ama ne zaman çok ileri gitseniz, mecburen ortaya çıkmak zorunda kalıyorum.”

Ama yine de peşimden geliyor—ilerlemeye devam ediyor, hayalet damarlarımda enerjim hızla akmaya devam ederken beni bir ağaca doğru sıkıştırıyor. Ellerimi kaldırıyorum. "Orada dur."

Eğlenerek kaşını kaldırdı. "Ölümün seni benden koruyacağını mı sanıyorsun?"

“Ne istediğini bilmiyorum ama sana yardım edemem.” Zihnimde ağacın içinden geçip koşmaya devam etmeye hazırlanırken, yavaşça geriye doğru çekiliyorum.

“Ama bence yapabilirsin. Beni bu duruma sen soktun, sen düzelt.” Sanki bana saldırmak üzereymiş gibi elimi savuşturdu.

Ani bir hareketle geriye doğru döndüm, bu talihsiz bedensiz durumu avantaja çevirme niyetindeydim. Ama bunun yerine, doğrudan ağaca çarptım.

Yüzümde keskin ve acı verici bir ağrı patlak verdi. Sanırım burnumu kırdım. Dengeyi sağlamak için kollarımı öne doğru uzatıp ağaca tutundum.

Ve ben de öyle düşünüyorum.

Hâlâ katı bir cisimmişim gibi ağaca dokunuyorum. Avuçlarımda altında pürüzlü, nemli kabuğu hissediyorum. Tam orada, parmaklarımda altında. Ben—bir şeye dokunuyorum.

Ben ağırlığımı ağaca yaslamaya devam ederken, ikimiz de tek kelime etmiyoruz, hayal görmediğimden emin olmak için. İkimizin de yaşadığı şok, sessizliği tamamen bastırıyor olmalı çünkü onun kızıl gözleri, ağacı kavrayan eline kilitlenmiş durumda.

Korku ve acı, kafa karışıklığımla birlikte azalıyor. Anlamıyorum. Ayaklarım daha önce ağaç köklerinin arasından uçup gitmişti. Kelimenin tam anlamıyla zeminin içinden geçmiştim. Dalları, yaprakları ve çimenleri varlığımdan hiç etkilenmemişlerdi.

Vücudumdaki adrenalin patlamasıyla uzuvlarım ağırlaşıyor ve destek almak için ağaç gövdesine yaslanıyorum. Şeytanla yüzleşmek için döndüğümde kafamın arkasında bir ağırlık oluşuyor ve yeni edindiğim beceriyi kullanarak daha da kabadayıca davranıyorum.

Eğer onlar benim yerimde olsalardı, anne babam ne derdi acaba? Kendim olmak beni hiçbir zaman çok ileriye götürmedi.

Babam kediden çok kurda benziyordu. Anneme kıyasla çok uysaldı, çoğu insan bunun farkında olmasa da, kendi başına da müthiş bir güçtü;

operasyonun arkasındaki kas gücü oydu. Silahı o tutardı ve annem ona nereye ateş edeceğini söylerdi. Ya ben? Ben ne olduğumu bilmiyorum. Sessiz. Acı dolu.

Konuşsaydım bile, kelimeler düşünmeden ağzımdan çıkardı. İşte ben böyleydım ve hâlâ sessizim.

Ben, anne babamın yaşadığı türden bir hayata uygun yaratılmamıştım ve Ella'nın ölümünden önceki ve sonraki yıllarda dönüştüğüm kişiyi göz önünde bulundurursak, artık bir iblisle başa çıkabilecek donanıma sahip olduğumu düşünmüyorum.

Ama... kaybedecek neyim var ki? Öldüm zaten, değil mi? Ve karşımda duran o şerefsiz bunun sebebi... ve gözlerimi kırıyorum. Ben neydim acaba...?

Sağ.

“Bak, ne yaptıysam özür dilerim.” Sözlerim anlaşılmasa da bir şekilde çıkıyor. Kafamdaki ağırlık artıyor ve beynime yayılıyor, gözlerim kapanmasın diye gözlerimi kırıştırırken görüşüm kararıyor. “Gerçekten neler olup bittiğini ya da neden bu lanet olası malikanede mahsur kaldığımı bilmiyorum. Sadece kız kardeşimi çağırmaya çalışıyordum, konuşmak için —”

Nefesim kesildi. Ağaç elimden kayboldu ve bedenim aşağı doğru yuvarlanarak diğer tarafa geçti.

Yere yuvarlanırken vücudum dönüyor, eklemlerim ve kaslarım düşüşümü engelleme girişimime direniyor. Kendimi yukarı çekmeye ve görüş alanımdaki siyah noktalarla mücadele etmeye çalışırken uzuvlarım titriyor.

Hem çok ağır hissediyorum hem de rüzgârda savrulan duman gibi.

İki saniye boyunca, kısacık bir an için, köke tutunmayı başardım. Sonra elim toprağa çarptı, vücudumun geri kalanı da onu takip etti ve karanlık çöktü.

Bu sefer beni ölüm değil, ikisinin arasında bir şey yakalıyor.

Vaşak

Bir göz kırpışı, sonra bir saniye ve üçüncü göz kırpışımnda kız hala yüzüstü yerde yatıyordu. Başım yana eğildi. Ne oldu az önce? Bir dakika önce bana dönmüş ve o nefes nefese sesiyle özür dilemeye çalışmıştı, sonraki dakika ise pek de zarif olmayan bir şekilde yere yuvarlandı.

Onu yakalamaya bile çalışmadım.

Onun sakarlığı bana çok uzun zamandır görmediğim veya konuşmadığım birini hatırlatıyor; derin bir nefes alarak bir kenara ittiğim bir anı. Belki de bu yüzden nabzını kontrol etme ihtiyacı hissediyorum. Sanki kendimin daha genç bir versiyonunu görüyor, masum bir sesin benden ayakkabılarını bağlamamı istediğini duyuyor gibiyim. Ya da belki de bu duygu, cehennem dışında uzun zamandır bir insanla etkileşim kurmadığım ve onun ruhunun bana hayatı hatırlattığı içindir.

Ölüler artık benim için normal. Yaşayanlar azınlıkta. Gerçi o da yaşamıyor. Ama yeni öldü, yani temelde aynı şey.

Burnumu çekiyorum ve gözlerimi, bizi sabah güneşinden koruyan ağaçların tepelerine çeviriyorum.

Sinirle yere çömeldim, orta parmağımla yan tarafına dürttüm ve tabii ki o lanet olası insandan ölüye dönüşmüş kız bayıldı.

"Seni konağa geri taşımayacağım," diye uyardım, umarım homurdanır ve doğrulur diye düşündüm.

Uzun ve sıkıcı bir bekleyişin ardından gözlerimi devirip kollarımı dirseklerime kadar sıvadım. Onu yerden kaldırdığımda ağır değildi; ölü ağırlığına ve sallanan başına rağmen, ona bakarken istemsizce duraksadım.

"Beni duyabiliyorsan, aptalsın."

Hiçbir şey. Sanırım nefes bile almıyor.

Burada ne olup bitiyorsa, hoşuma gitmiyor.

Çağrılalı birkaç saat oldu ve neden burada olduğuma dair neredeyse hiçbir cevabım yok; bu kızın yaptığı tek şey ağlamak, ölmek ya da bayılmak. Eğer amacı beni buraya getirip biraz eğlenmek için sinirlerimi bozmaksa, işe yarıyor.

Aşağıya baktığımda midemdeki rahatsızlık daha da artıyor.

Ve özellikle onu eve geri taşımak zorunda kalmam hiç hoşuma gitmiyor.

Ayağım bir dala çarptı ve onu düşürmemek için kollarımı sıkıca ona sardım. Çenemde bir tik başladı. Düşmesine izin vermeliydim.

Bakışlarım, bana sokulmuş olan ona kayıyor. Dudaklarının arasında bir saç teli sıkışmış. Dudakları henüz mavi değil, ama daha önce hiç hayaletle karşılaşmadığım için bunun olup olmayacağından emin değilim. Yine de güzel olmaya devam edecek.

Bu düşünce aklıma gelince neredeyse tökezleyeceğim, hem de bunu ikinci kez düşünüyorum. Ama kör değilim ki. Çok güzel. Eğer gerçek hayatta karşılaşsaydık ve ikimiz de kesinlikle ölü olmasaydık, sanırım onunla konuşmaya çalışırdım ya da ona bakardım—ikisi de olur.

Yüzünü görememek için onu omzuma atıyorum. Her şeyin bir çözümü vardır.

Günün bu saatinde güneş, binanın uzun cam pencerelerine vuruyor; bazı pencereler, ben hayattayken sadece zenginlerin evlerinde gördüğüm renkler ve desenlerle boyanmış.

Tam da burada mahsur kalmam tipik bir durum.

Burası çok sayıda kanattan ve dört kattan oluşuyor, taşları siyaha boyanmış. Peki neden bu kadar çok bacaya ihtiyaçları var? Kim temizliyor bunları? On yıl sürerdi herhalde.

Terk edilmiş olmasına rağmen, bahçe çiçek tarhlarıyla dolu. Onu malikanenin arka girişinden, pencereleri tahta ile kapatılmış ve ortasında tek bir karyola bulunan bir odaya taşırken bitkilerin kokusunu alabiliyorum. Tuhaf, ama bu durumun her yönü inanılmaz derecede tuhaf.

Odanın köşesinde, normalden çok daha büyük bir saat duruyor ve gereğinden fazla gürültüyle tıkırdıyor. Cam yüzü kırılmış, ahşap yüzeyi ise

tozla kaplı.

Onu çarşafsız beşiğe yatırdım ve battaniye aramaya başladım, ama sonra durup bu aptallığa kafamı salladım. Üşüyemez ki. Öldü zaten.

Bakışlarım yüzünden aşağıya, tozlu botlarına kaydı. Boyu kısa değil, ama ancak omuz hizama kadar geliyor. Ev arkadaşım dışarıdayken penisimi ıslatmak ya da acıtacak kadar sertçe kavramak dışında, yıllardır pek zevk almadım; kalp atışlarımın hızlanmasının ve geri adım atmamın sebebi de bu olmalı.

Onu çekici bulamıyorum. Pantolonunun altındaki çıplak bacaklarının nasıl görüldüğünü hayal edemiyorum ya da kapalı göğüslerinin dikkatimi sağlıksız derecede çok çektiğini fark edemiyorum. Ona bakmaya devam etme, saçlarını yüzünden çekme veya başparmağımın ucuyla dolgun dudaklarını okşama isteğime karşı koyarak ellerimi yumruk yapıp kıza sırtımı dönüyorum ve çağrıldığım yere doğru geri dönüyorum.

Bu hapishaneden kurtulmamın yolunu gösterebilecek bir şey bulmak için etrafı bir kez daha inceliyorum. Dikkatim kızın cesedinin yanındaki kahverengi tahta kutuya takılıyor. Buradaki kırılmamış tek şey o.

Kapak açılmıyor ama tek bir koku bile yanmış insan kalıntıları olduğunu anlamam için yeterli.

Yüzümü buruşturarak, küpü bulduğum yere geri koydum. Bunun, bayılmadan önce bahsettiğim kız kardeş hayalet kız olduğunu varsaymakta sakınca yok.

Onun fiziksel haline bakınca kaşlarımı çatıyorum. Cesedin boynu hala aynı eğri açıda, ama ten rengi değişmiş. Cesedini orada bırakmakta bir gariplik var.

Başımı sallayarak, yavaş yavaş çürüyen cesedinin üzerinden geçip odadan çıktım. Bu benim sorunum değil. Adımlarım malikanede yankılanarak yemek odasına ulaştım.

Masadaki büyü kitabı bana alaycı bir şekilde bakıyor. Sayfalarını karıştırıp bir tür tersine çevirme büyüsü ya da beni özgür bırakacak bir sihir arıyorum, ama dillerin ve sembollerin karışımı yüzünden ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Onun kullandığı sayfayı bulduğumda, metni baştan sona okuyorum, büyülü sözleri telaffuz etmeye çalışırken kaşlarım çatılıyor. Latince bilgim en iyi ihtimalle bile berbat, ama en azından okumaktan biraz daha iyi duyuyorum.

Sınırlı anlayışına göre, semboller boyutlar arası güvenli bir geçit oluşturarak bir ruhun bu düzleme gelmesine olanak tanıyor. Anladığım tek şey bu. "Bir ruhu çağırmak"tan öte, büyü'nün ne yaptığına dair ince ayrıntılar, uyarı notları veya düzgün bir açıklama yok.

Göğsüm havayla dolarken gözlerimi kapatıp kelimeleri tekrar söylüyorum, bir gözümü aralayıp baktığımda ise hiçbir şey olmuyor.

En yakındaki şeye tekme attım ve battaniyelerle dolu bir sepet odanın öbür ucuna fırladı.

Uyanıp büyü'yü yapması gerekiyor. Bir kere yaptı, tekrar yapabilir. Muhtemelen. Ölü olması bir sorun teşkil edebilir.

Bunu yaptığında bir portal açılacak ve bir ruh emici benim peşimden gelecek. Bir daha onlardan biriyle uğraşmaktansa kendi testislerimi koparmayı tercih ederim.

Öte yandan, Dylan'ın hayatta olup olmadığını kesin olarak öğrenmek için onu çağırmasını sağlayabilirim.

Yapmalı mıyım, yapmamalı mıyım? Kararlar, kararlar.

Ama beni ona bağlayan laneti koparmadan bu lanetli yerden ayrılamam. Eğer o burada mahsur kalmasaydı, onu gitmem gereken yere taşımak oldukça kolay olurdu. Ama açıkçası, bu mümkün değil.

Tek yapması gereken aramızdaki bağı koparmak ve ben de yoluma devam edebilirim. Hepsi bu. Hangi yılda olduğumuzu veya cehennemin arafı içinde ne kadar zamandır sıkışıp kaldığımı bilmiyorum, ama kardeşim hâlâ orada olabilir.

Boğazımda bir yumruk oluşuyor. Cevaplara en çok bu kadar yaklaştığım an bu. Cehennemdeyken hiçbir dayanağım yoktu. Şimdi onunla aynı dünyadayım. Onu bulabilirim—eğer hâlâ buradaysa.

Şu anda iki şeyin olması gerekiyor. Birincisi, bir iblis gelip beni cehenneme geri sürüklerse diye bir silaha ihtiyacım var. İkincisi, bu kız her neyse, her ne için ağlıyorsa, tekrar ağlamaya başladığında onu öldürmemeye çalışmalıyım.

Gözlerim odanın içinde gezinip bir sandalyeye takıldı. Bu da iş görür. Sandalyenin ayağını kırdım ve tuğla duvarın pürüzlü kenarını kullanarak ucunu sivrileştirdim.

Parmak ucumla iğnenin ucuna bastırıp, iğneyi çekerek uzaklaştırıyorum. Tamam, bir Tor'Oth'u öldürecek kadar keskin olmayabilir, ama en azından onları yavaşlatacaktır.

Bir elimde büyü kitabını, diğer elimde kazığı sıkıca tutarak, hayaleti bıraktığım odaya dönmek için evin içinden hızla geçtim. Ayaklarım kapı eşiğinde durdu ve sanki üşüyor, korkuyor, ona ne yapabileceğimden endişeleniyormuş gibi kollarını ovuşturmasını izledim. Hala burada olmamdan hafifçe rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

Kesinlikle katılıyorum.

Ama iyi bir şey. Benden ve içinde bulunduğumuz durumdan dehşete düşmesi gerekiyor.

“Konuşmak için son şansın,” diyorum, her kelimeyi sertçe söyleyerek ve onu ayağa sıçratarak. “Bir bahane daha uydurursan kafanı parçalayacağım. Buna daha fazla sabrım yok—”

“Sen benim kız kardeşim olacaktın!” diye haykırdı öfkeyle, sözümü keserek. “Onu istiyordum, ama seni aldım.”

Son kelimeyi söylerkenki alaycı tavrına kaşlarımı çattım. İçinde ateş var. “Devam et.”

Dudakları titriyor, donuk bakışları elimdeki derme çatma silaha kayıyor.

“Beni tekrar mı öldüreceksin?”

“Kararsızım. Bana belirsiz ve işe yaramaz cevaplar vermezsen, sana zarar vermemeye ikna olabilirim.”

Harika. Yine ağlayacak. Onun yerine kendimi öldürsem olur mu?

“A-benim—” Yorgun bir şekilde boğazını temizledi ve aniden yüzündeki tüm duygu yok oldu. İlginç. “Kız kardeşim öldü.”

“Sen de öylesin,” diye ekledim, onu irkiltmekle. Biraz pişman oldum. “Tahmin edeyim. Onunla konuşabileceğini mi sandın, neyle? Büyücülük saçmalıklarıyla mı? Bunun yerine bir iblis çağırdın ve şimdi ne yapacağını bilmiyorsun.” Dişlerimi sıktım. “Eğer evet dersen, seni tekrar öldürürüm çünkü bu, bu laneti nasıl kıracağını ve beni burada seninle birlikte sıkışıp kalmaktan nasıl kurtaracağını bilmediğin anlamına gelir.”

Umarım yanıliyorumdur. Çünkü eğer o bir çağırma büyüsü yapabiliyorsa, en azından Dylan'ın hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu öğrenebilirim. O iyi bir çocuktı, ya da hâlâ iyi bir çocuk; asla cehennemde hapsolmazdı, bu yüzden çağırma büyüsü işe yaramazsa, kalbinin hâlâ attığı anlamına gelir. Yani onu bulabilirim...

Dudaklarım neredeyse aralanacak. Ona yılı sormak istiyorum ama yüzündeki ifade beni durduruyor.

Sert bakışları yere kaydı ve ondan kurtulma umudum da tamamen yok oldu.

“Bunu kastetmedim. İşe yarayacağını bile düşünmemiştim. Ben—ben —” Boğazını temizledi ve yüzündeki zehirli sözlerin belirmesini izlerken alnım kırıştı. Onu bambaşka birine dönüştürdü. “Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.”

Böylesine acınası bir gaf için bu kadar yetki.

Bir nebze umut beslemiştim ve o bunu sadece sekiz kelimeyle yerle bir etti, bundan nefret ediyorum. Ne yaptığını bilmiyordu, bu yüzden bunu tekrar yapabilme ihtimali -hele de katili için- son derece düşük.

Tony'nin aklını çoktan kaybetmiş olması lazım. Cehennemdeki tek tanıdığı benim ve sadece şekil değiştirmesine değil, aynı zamanda neşeli, sosyal kelebek kişiliğine de katlanan tek kişi benim. Hatta bu kızı görürse kendi elleriyle öldürebilir.

Bu düşünceyle gözlerimi kısıyorum. Hayır. Bu dayanılmaz kızı öldürecek biri varsa, o da benim.

Tekrar.

Daimi olarak.

Bir şekilde.

Ama bu, gelecekteki benle ilgili bir sorun.

“Bunu düzelt.” Elimdeki ağır kitaba işaret ederek başımı salladım.

Kalp atışları boğazında gümbür gümbür atıyor. Kalp atışlarının yavaş yavaş durduğunu, yutkunuşunun derin olduğunu görüyorum. Neden böyle bakıyorum ki?

“Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor, yapamam?” diye bağırıyor, sanki ne demek istediğini iyice anlatacakmış gibi ellerini sallayarak. “Yapamam, tamam mı? Ne yaptığımı ya da neden burada olduğunu bilmiyorum. Bilmiyorum. Tehditler savurmak nefesinizi de, zamanımı da boşa harcamak demek. Ya bu saçmalığı bırak peşimi ya da kitabımı geri ver de başladığım işi bitireyim.”

Ses tonuna bakınca dikleştim. İnsan olduğumdan beri ondan daha aşağı bir varlık bana böyle konuşmadı. Cesaret edemediler. Ya cüretkar ya da aptal. Muhtemelen ikisi birden. Eğlenmek hissetmem gereken son şeydi, ama işte buradayız.

"Hayır," diye kısaca yanıtlıyorum.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Hayır mı?"

"Aramızdaki şu lanet olası bağı koparabilir misin?" diye çıkıştım, öne doğru bir adım atarak.

Omuzları silkme hareketiyle yukarı kalkıyor.

Omuz silkme.

Kahretsin. Bu kahrolası kız. Bana sözlü bir cevap bile vermeden elimden kitabı almaya çalışıyor. Kitabı başımın üstüne kaldırıyorum, yani eğer üzerime ağaç gibi tırmanmak istemiyorsa, işi bitti demektir.

"Bana büyü kitabını geri vermezsen, bu bağı nasıl koparmamı bekliyorsun?"

"Başka bir portal açıp onların bana saldırmasına izin vermeyeceğinizden nasıl emin olabilirim?"

Bu onun ilgisini çekiyor. "Kim?"

"Seni hiç ilgilendirmez. Sana güvenmiyorum. Senden hoşlanmıyorum. Sana bağlı kalmak ve bir köpek gibi tasmalanmak istemiyorum, bu yüzden eğer bunu kırabileceğini garanti edemezsen, şansın yok demektir."

Yanımdan geçerken omzu yanıma çarptı ve ben elimde hâlâ kitapla odada kaldım.

Onun kapladığı alana bakakalıyorum. Hangisini tercih edeceğime emin değilim; benden korkan ölü bir kız mı, yoksa beni korkutabileceğini yavaş yavaş fark eden bir hayalet mi?

Samur

Açıkçası ölmenin berbat bir şey olduğu gerçeğinin yanı sıra, beş gece önce öldüğümünden beri hayaletler hakkında birkaç şey öğrendim.

Birincisi, hâlâ sıcaklığı algılayabiliyorlar; yani kemiklerimi asla terk etmeyen o sürekli soğuğu.

İkinci olarak, pratik ve zamanla bir hayalet fiziksel güç geliştirebilir. Ancak bu, yorucu ve bilinçli bir çaba gerektirir; yavaş yavaş yönetilmesi kolaylaşan bir çaba.

Üçüncüsü, filmler hiçbir şey bilmiyor çünkü görünüşe göre ben hayalet varlığımdan şeyler yaratabiliyorum. Örneğin, dün tavan arasında oturmuş, kızgın ve üşüyordum, kazağıma bakıp keşke ona uygun bereyi de taksaydım diye düşünüyordum, sonra söz konusu kazak hayal ettiğim bereye dönüştü.

Örgüden yaptığım kırmızı-siyah çizgili kazağımın daha kalın bir versiyonuna dönüştürmek için resmen ter içinde kaldım. Sonra da sütyenimi feda edip onu şişme mont haline getirirken neredeyse bayılacaktım.

Ama vay halime, hiçbir işe yaramadı. Palto giymediğim zamanki kadar üşüyorum.

Dördüncüsü ve en rahatsız edici olanı, hayaletlerin uykuya ihtiyacı var; bu da en büyük dolandırıcılık gibi geliyor. Öldüğümde uyuyacağım—evet. Bunu çok fazla yapıyorum. İlk gece en az on dört saat uyudum ve o süre

boyunca kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak dünyaya karşı ölüydüm. Gözlerime vuran güneş ışığı bile beni uyandırmadı.

En azından rüyasız.

Bu sefer, tatlı uykumdan uyandırıldığımda, zihnimin arka tarafında uğursuz bir varlık hissediyorum; bu varlık, garip, odaklanmış bir esinti ve bir çakıl taşının sesiyle hızla doğrulanıyor. Yine de, uzakta gibi geliyor. Soğuk ve kasvetli o ara boşluk ve bir de o ses var.

Tik. Tik. Tik.

Ella beni bu kulübeye sürüklediğinde, aramızda ortak bir nokta olsun diye beni bahçıvanlığa meraklandırmaya çalıştığı zamanlarda, böyle bir şey ne hissetmiştim ne de duymuştum. Hiç olmadı ama yine de onun peşinden buraya gelir, yardımcılık yapardım ya da ihtiyacı olan tüm malzemeleri bahçeye taşırdım, sonra o bahçeyle uğraşırken ben de telefonumla ilgilenirdim. Biri bizi içeri çağırana kadar burada kalırdık.

Bunlar hâlâ en güzel anılarımdan bazıları. Sessizce oturup, son derece mutlu olmak ya da Ella'nın hayatından uzun uzun bahsetmesini dinlemek; ki Ella'nın hayatı her zaman benimkinden çok daha büyük görünürdü.

Onun gibi olmak istiyordum. Ama ondan önce ondan nefret ediyordum. Daha iyi, daha zeki, her yönden mükemmel olmasından nefret ediyordum. Annemle babamın onu daha çok sevmesinden nefret ediyordum. Ama sonra büyüdüm ve kız kardeşimin düşmanım olmadığını, ergenlik hormonlarının da ne kadar zor olduğunu anladım.

Karnımdan yine tuhaf bir esinti geçti.

Gözlerimi teker teker açıyorum. Bilincimin yerine gelmesi olması gerekenden çok daha uzun sürüyor. Sonunda, küflü pencerelerden süzülen sabah ışığını ve kulübenin ön kapısına yaslanmış adamı seçebiliyorum.

İnsan değil, şeytan, kahrolası bir orospu çocuğu.

İnleyerek, yüzünü görmemek için kolumu gözlerimin üzerine attım. Ne istiyor bu herif? Ve gerçekten kapıya böyle yaslanmak zorunda mı? Bir iblisin çekici olması suçtur, ama eğer sonsuza dek tek bir yüz görmekle lanetleneceksem, en azından çirkin bir yüz değil.

Ona bakmaktan kaçınmak için tavana dik dik bakıyorum. Bu herif beni ilk kez uyandırmıyor. İyi bir saklanma yeri bulduğumu sanıyordum. Sanırım yanılmışım.

Ben öldüğümünden beri aynı şeyleri tekrarlayıp duruyoruz ve açıkçası, artık bıktım.

"Bunu düzelt ve aramızdaki bağı kopar!" diye bağırarak. Ben de "Nasıl yapacağımı bilmiyorum!" diyeceğim, sonra da kız kardeşim hakkında bir şeyler bağıracağım, o da bunu umursamayacak. Birkaç tehdit savuracak. Ben de Ella'nın eskiden söylediği gibi "Bal ile daha çok sinek yakalanır" ya da benzeri saçmalıklarla, zar zor bastırdığım bir öfkeyle karşılık vereceğim; ama tek çektiğim şey bir hamamböceği oldu. Hem de cehennemden çıkmış, gerçek boyutlu bir hamamböceği.

Sonra her şeyi baştan tekrar edeceğiz.

O ahmak bana bir taş daha attı, ama bu sefer taş içimden geçmek yerine tam göğsüme isabet etti.

"Defol git," diye hırladım ona dik dik bakarak. Sabahın bu kadar erken saatinde onun saçmalıklarıyla uğraşacak vaktim yok.

Şeytanın saçları biraz dağınık, tıpkı hafifçe kırışmış tepesi gibi ve yüzünde de çok hafif bir şişkinlik var. Ne dersiniz? Şeytanın da güzellik uykusuna ihtiyacı var.

Acımasız bir katil olmasının yanı sıra, şeytanın muhtemelen yataktan yeni kalkmışken ne kadar çekici görüldüğü de acı verici. Bu durum, onun sürekli asık suratlı haline uyan bir sertlik katıyor.

Daha da kötüsü, büyükannenin büyü kitabı yanında değil. Başladığım işi bitirmek ya da buradan kurtulmanın bir yolunu bulmak için onu arıyorum. Belki de öbür dünyaya kaçmak da harika bir alternatif olurdu.

Yeterince şey gördüm, çok fazla şey yaşadım ve artık yeter.

Umarım cehenneme düşmem ve bu heriflerin daha fazlasına katlanmak zorunda kalmam.

Aslında, kim bilir? Büyü kitabı bana onun kışını cehenneme ve benden çok uzaklara nasıl göndereceğimi anlatabilir. Hiçbiri İngilizce değil, ama tanıdık gelebilecek bir iki kelime olabilir.

"Günaydın, ölü kız."

Şeytanın da derin, boğuk, baştan çıkarıcı bir sabah sesi var, çünkü Lucifer o kadar acımasız ki, o üç sinir bozucu kelime bile tüylerimi diken diken edebilir.

Bütün bunlar... alışılmadık. Sadece hayalet meselesi değil, kendimle ilgili boşluk veya üzüntüden başka bir şey hissetmek de. Sinir bozucu olması hoş. Karanlık bir şeyde güzelliği tanıyabilmek ve tek istediğim onu keskin bir şeyle bıçaklamakken midemde o yabancı arzu hissinin açılmasını hissetmek de öyle.

Yüzü, iyi biri olmadığını bildiğiniz birinin yüzüne benziyor. Ailenizin onaylamayacağını bildiğiniz halde eve getirdiğiniz, ama karanlık tarafa bağımlı hale geldiğiniz için yine de getirdiğiniz biri.

Parlak bebek mavisi gözler, uzun ve ince bir vücut yapısı ve hem bir yönetim kurulu toplantısını yönetmek hem de uyumsuzlardan oluşan bir orduyu savaşa götürmek için kullanılabilecek bir ses. Hem büyüleyici, hem sinir bozucu, hem de kafa karıştırıcı.

Nefes nefese ayağa kalktım. "Benim adım Sable."

Eğer öngörülebilir gelecekte birlikte olmak zorundaysak, birbirimizi isimlerimizle tanımaya başlasak iyi olur. Böylece ona daha isabetli bir şekilde küfredebilirim çünkü sınırlarım bir yere kadar yıpranabilir ve o da bana ölü bir şey demeyi bırakabilir.

Bu durumun tek olumlu yanı, en azından o pisliğin beni tekrar öldürmeye kalkışmamış olması.

"Sable." Şeytan bunu deniyor ve ben de dudaklarının her harfi nasıl oluşturduğunu izliyorum.

Adımın onun dilinden dökülmesi göğsümde bir şeyleri alt üst etti. Bir an için, bedenimdeki kalbimin yeniden atmaya başladığını sandım. Damarlarımda sıcaklık yayıldı, beni içten dışa ısıttı ve bu sesin etkisiyle neredeyse geriye doğru sendeledim.

Sanırım adımla en son birinin söylediğini Ella'nın ölümünden bir hafta önce duymuştum. Bu neredeyse bir yıl önceydi. Büyüyü bozan kişinin beni öldüren adam olması, iç karartıcı bir gerçek.

Onun bunu tekrar söylemesini mi yoksa ağzından çıkarmamasını mı istediğim konusunda kararsızım, çünkü bunu duymak yıllar sonra ilk kez kendimi insan gibi hissetmemi sağladı.

Ama elbette, şeytan o anı mahvediyor.

"Ölü olanı tercih ederim." Bana bir taş daha fırlattı.

"Dur!" diye çıktım, delip geçse de onu savuşturmaya çalıştım.

Omuz silkti.

Hızla yükselen sinirimi kontrol altına almaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. Bir insan hem bu kadar güzel olup hem de beni bu kadar sinirlendirmesi nasıl mümkün olabilir?

"Adınız ne?"

Soruma kaşlarını çattı. Boş ver. Artık eldivenleri çıkaralım.

Daha fazla ölemem, beni bağlama girişimi de pek işe yaramadı. Eğer onun dediği olsa, eminim bodruma kilitlenirdim. Tüm antrenmanlarım da

boşa gitmeyecek. Bana dokunmaya kalkarsa, içimden geçip gidecek.

Sanki kafamda bir düşmanın açıldığını görmüş gibi birbirimize gözlerimizi kısarak baktık.

“Aslında, söyleme bana. Umurumda değil. ‘Pislik’ kulağa hoş geliyor. Ben onu kullanmaya devam edeceğim.”

O şerefsizin gözleri karardı ve alaycı bir şekilde başını yana eğdi. Korku omurgamdan aşağı doğru esti, ama içimde dolaşan öfkeye tırnaklarımı saplayıp onu bir silaha, bir zırha dönüştürdüm.

“Aramızdaki farkı biliyor musun?” Sesi kapalı alanda çok yüksek çıkıyordu. Taş zeminlerde yankılanıyor ve aramızda uçuşan naftalin toplarını rahatsız ediyordu. “Dinlemek istemediğim zamanlarda bile konuşuyorsun.”

Tek bir cümleyle beni malikaneye, yeniden çocukluğuma, anne babamın ağzımdan çıkan kelimeleri duymakla hiç ilgilenmediklerini söyledikleri anlara geri götürdü.

Dışlerimi sıktım. "Ve işte buradasın. İstenmeyen birisin."

"Yine de davet edildim."

“Başkasının davetini kabul ettiyseniz geçerli sayılmaz. Alevli çukurlarda yanmaya ve yavru köpekleri öldürmeye geri dönebilirsiniz.”

"Yaklaştın. Ben de senin gibi insanlara işkence ettim," diye açıkça belirtiyor.

Bu sadece orta derecede utanç verici. Kaçma isteğiyle tüylerim diken diken oluyor. Beni olduğum yerde tutan tek şey, kaçamayacağım gerçeğinin hatırlatılması.

“Hiç istemediğim bilgileri sunuyorsun. Bu oldukça ikiyüzlüce bir davranış.” Dudaklarım alaycı bir şekilde kıvrıldı. Bu konuşmanın ne anlamı ne de faydası olduğunu anlayamıyorum; tabii ki, amacı sadece beni taciz etmek değilse, ki bu onun tarzına uygun olurdu.

Kaşlarını çatarak karşılık verdi. Böylesine iğrenç bir şeyi yaparken bu kadar iyi görünmesi rahatsız ediciydi. "Kendi sesinin tınısını sevdiğin için mi konuşmaya devam ediyorsun?"

Söylediklerinin arasında beni en çok şaşırtan bu oldu. Ella öldüğünden beri iş dışında bu kadar çok konuşmamıştım. Hatta son bir yılda yaptığım en uzun konuşma bile olabilir.

Megan "hal hatırımlı" yapmak için geldiğinde, tüm etkileşim onun benimle konuşmasından ibaret olurdu. Genellikle sessizliği doldurmak için

televizyonda bir şeyler açardı. Denemekten de geri kalmıyordu bu, sadece söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Şimdi, onu yerden yere vurma isteğiyle boğuşuyorum. Ama iblisle konuşmak, gri dünyayı biraz daha renkli hale getirirse de, gereğinden uzun süre onun yanında olmak anlamına geliyor ve bu, ne şekilde olursa olsun kötü bir fikir. Bu bilgi beni altüst ediyor; berbat cevabımdan bu çok açık.

“Belki. İnsanların uyumasını izlemekten hoşlanır mısınız?”

“Bir başka fark daha. Sizin izleme dediğiniz şeye ben terörize etme diyorum.”

Ne için? Can sıkıntısını gidermek için mi? Kesinlikle hayır. "Titrek ödüm kopuyor."

"Sen olacaksın."

Alaycı bir şekilde, "Bunu başarmak için dört gününüz vardı. Ya uyum sağlamakta yavaşsınız ya da verecek hiçbir şeyiniz kalmadı." dedim.

Bu tür bir ifade, annemin el izinin yanağıma kazınmasına neden olurdu. Saygısızlık. Elimde sadece kaba kuvvet varken alay etmek. Kapalı tutmam gerekirken ağzımı açmak.

Havadaki soğuktan korunmak için yeni paltomu üzerime iyice sarıyorum ve işe yaradığını düşünecek kadar hayalperestim neredeyse.

"Ölümsüz yaşamının geri kalanını ölçsüz bir şekilde sefil hale getirebilirim."

"Elinden gelenin en kötüsünü yap. Ben hayatım boyunca cehennemdeydim."

Dudaklarında alaycı bir sırıtiş belirdi. "Hadi bakalım. O zaman bir iblise acıklı hikâyeni anlat."

Başımı salladım. Yani bunu bana karşı kullanabilir mi? Hayır, teşekkürler.

“Yap şunu. Dene. Beni zaten olduğumdan daha da mutsuz et. Benim bakış açımdan, bana ihtiyacın var. Yoksa çoktan bu berbat yerden çıkmış olurdun. Şimdi ne istiyorsun? İkimiz de biliyoruz ki burada olman birbirimizin arkadaşlığından zevk aldığımız için değil—ve ‘düzelt’ demeye başlama, çünkü seninle bu konuyu konuşmaktan bıktım.”

Kaşını kaldırıyor ve ben içimden yüzümü buruşturuyorum. Annem gibi konuşuyorum.

Eğer durumumuza dair bazı cevapları yoksa veya büyü kitabının nerede olduğunu söylemeyecekse, onunla etkileşimimizin devam etmesinin bir anlamı yok.

Omzuma bir taş daha çarptı ve öfkem beni ele geçirdi. En yakın boş tencereyi kaptım ve fırlattım. Ona isabet ettirdiğim anda hata yaptığımı anladım ama umursamayı başaramadım.

Kil, sanki sağlam bir duvarmış gibi karnına çarparak parçalandı ve bana doğru atıldı. Dört gündür gücümü artırma çabalarım, planladığım gibi dokunuşu altında buhara dönüşmediğimde tamamen işe yaramaz görünüyordu.

Güçlü parmaklar, yaşayan bir insanı morartacak kadar sert bir şekilde pazularıma saplanıyor, sonra dünya altüst oluyor ve omzunun karnıma sertçe bastırmasıyla ciğerlerimden yumruklar fışkırıyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bedenim onun tutuşunda kaskatı kalıyor.

"Beni yere indir, seni pislik!" diye bağırarak sırtına vuruyorum.

O şerefsiz, derme çatma kulübenin kapısını tekmeleyerek yıkıp tarlanın karşısına savurdu. Beni neden sabahın köründe uyandırdığını ya da neden şimdi beni malikanenin ters yönünde ormana sürüklediğini öğrenmekle hiç ilgilenmiyorum.

Eğer zaten ölmüş olmasaydım, beni öldürüp cesedimi saklayacağından endişelenirdim; çünkü bu, hayatımın sonunu kabullenmek gibi olacağı için asla yüzleşemediğim bir şey.

Beynimin her köşesini iki farklı duygu kaplamışken, korkacak enerjiyi bile bulamıyorum.

Öfkeyle başa çıkabilirim. Ama bana çok yabancı olan şey, güçlü elinin üst bacağımı, merkezime birkaç santim kala kavramasının verdiği o tuhaf heyecan. Nefesimin kesilmesine ve uykuda olan libidomun yeniden uyanmasına sebep olan şey bu.

Elleri iri, her biri uyluğumun genişliğini kaplıyor. Küçük bir itişmeyle daha yukarıya, daha da yakına kayabilirdi. Ağzım kuruyor; birbirini daha da güçlendiren iki zıt duygu arasında kalmış durumdayım.

Daha sert vurdum, tüm gücümle mücadele ettim, hatta hem kâbusumun hem de yeni keşfettiğim istenmeyen fantezimin gerçekleşme riskini göze aldım. Ama aynı derecede kötü bir şey oldu: parmakları yumuşak eti sıktı ve korku, arzu ve kan susuzluğu birleşti.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye hırladım ve kafasının arkasına sert bir tokat attım. Görünüşe göre bu yanlış bir hamleydi çünkü bir saniye önce yerde yatıyordum, bir saniye sonra ise kolumdan tutulup ormanda sürükleniyordum, kolumu kavrayan el çelik gibi sıkıydı.

İstek kayboluyor ve geriye kalan iki duygu, beni tamamen çaresizlikten ona saldırmaya itiyor.

Yaptığım her şey işe yaramıyor. Direnmek hiçbir işe yaramıyor. Koluna vurmak da sonuç vermiyor. Bağırmaya da gerek yok çünkü ne anlamı olur ki? Etrafta kimse yok. Tek yapabileceğim, o herif benim takılmalarım tahammül edemediği için ona ayak uydurmaya çalışmak.

"Şu lanet olası kelimelerini kullan da şeytani bir çocuk gibi davranmayı bırak!" diye çıkıştım, bir ağaç köküne takılıp çalılıkların arasından uçup gittim.

"Tanrı öldü sevgilim. Onu biz öldürdük."

Bu da neyin nesi?

"Vay canına. Çok etkileyici. Bu sorumu cevaplamıyor." Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken, onun arkasından sendeleyerek nefes nefese kaldım. Tutuşu hiçbir zaman acı verici olmadı, ama yine de rahatsız ediciydi.

Keşke bu toprakları avucumun içi gibi bildiğimi söyleyebilseydim, ama ne yazık ki, anne babam dışarıda oynamaktan nefret ederdi. Tanrı korusun, beyaz elbiselerimizi kirletmeyelim.

İleride sınır çizgisini göstermek için toprağa saplanmış paslı bir kazık görene kadar hiçbir şey tanıdık gelmiyor. Bu manyak ne yapıyor Allah aşkına?

Bedenimin onun pençesi altında duman olup gitmesine izin verme isteğim işe yaramayınca, ağırlığımı bırakıyorum - ki bu da hiçbir işe yaramıyor.

"Ne yapıyorsun—Bunu kaldıramam," diye itiraz ediyorum, yaklaştıkça daha da direniyorum. Bunun nasıl sonuçlanacağını biliyorum. "Bir güç alanı falan var—"

Çılgılık atıyorum, kolum kasılıyor ve görünmez bariyere çarpıyorum, o ise hiç etkilenmeden içinden geçiyor. Yüzüm bariyerin üzerine yapışıyor ve iblis beni bir kez daha sürüklemeye çalıştığında tekrar çarpıyor.

"Durmak!"

Yapmıyor. Çekip duruyor, beni derme çatma hapisane parmaklıklarına sıkıştırıyor. Pazı kasımı kavrayan eline tırnaklarımı geçiriyorum ve o tıslıyor.

"Bırak beni," diye homurdanarak iki ayağımı da bariyerin üzerine bastırdım. Sanki yerçekimi kanunlarına meydan okuyormuşum gibi havada süzülüyordum.

Aniden beni bıraktığında sırtım yere çarptı, ama özgürlüğümün o anı korkunç bir şekilde sona erdi çünkü beni sürüklemek için ayak bileğimi yakaladı.

İlk kez yüzüne bakma fırsatı buluyorum; alnındaki her çizgiye ve kaşlarının arasındaki derin çukura kazınmış saf çaresizliği görüyorum. Onun hayal kırıklığı, buradan çıkmaya çalıştığım tüm zamanlarda hissettiğimle aynı düzeyde.

Ama işin içinde daha fazlası var; bir panik duygusu.

İlk defa, muhtemelen bilmemi hiç istemediği bir şeyi fark ediyorum: iblisin zayıf noktaları var ve burada kalması onu savunmasız bırakıyor.

Neden? Kimse bir şeyden kaçmadığı sürece böyle görünmez.

Mücadele sadece birkaç saniye daha sürdü, sonra sinirli bir şekilde homurdanarak ayağımı bıraktı ve bir süre ileri geri yürüdü, elini yüzünden aşağı ve saçlarından geçirdi. Onu izlerken hızla ayağa kalktım, sonra ellerimi yanlarımda yumruk yaptım.

"Sen deli misin?" Bu kendini beğenmiş herif kendini kim sanıyor? Yaratıcılığına B notu veriyorum, ama uygulama biçimine lanet olsun.

Bariyeri geçip bana doğru geliyor. Ondan yayılan öfke o kadar güçlü ki, boğazımın arkasında tadını hissedebiliyorum. Kızgın mı? Benim nasıl hissettiğimi düşünüyor acaba?

Söz söyleme fırsatı bulamıyor. Yumruğum havada süzülerek tam çenesine iniyor ve başı yana savruluyor. Sonra ona doğru ilerleyip parmağımı tam yüzüne doğrultuyorum.

"Bir daha sakın o saçmalığı yapmaya kalkma!" diye hırladım.

Bir anda öfke şoka, ardından hafif bir eğlence kıvılcımına dönüşüyor ve tekrar kızgınlığa geri dönüyor. O pislik öne doğru hareket ediyor, böylece daha da yaklaşıyoruz, göğüslerimiz birbirine değmeye ramak kala.

Her birimizin hırıltılı nefesleri, beynimi zehirleyen zehirli dumanlar gibi birbirine karışıyor; birbirimize dik dik bakıyoruz, ikimiz de geri çekilmeye niyetli değiliz.

O, günahın ve bu evrendeki her türlü yanlış, ahlaksız şeyin kokusunu taşıyor ve bu koku nefis. Kemiklerime işleyen, iliklerime kadar uzanan, sanki hayalet DNA'mla iç içe geçen türden bir kolonya.

Bu his—damarlarımdaki bu yanma—baş döndürücü. Canlandırıcı. Heyecan verici. Tüylerimi diken diken ediyor ve midemi olması gerekenden çok daha fazla kasıyor.

Öne eğildi, tam yüzüme yaklaştı, dudakları acımasız bir alay ifadesiyle kıvrıldı ve konuşurken dudaklarının hareketini bir kez daha izledim—bir anlık zayıflık. "Sanırım ağladığın zamanı daha çok seviyordum. Ağlayışın kulaklarımın kanamasını daha az engelliyordu."

Sözleri zehir gibi çıkıyor ağzından ve ben de sahte bir acıma tonuyla aynı şekilde karşılık veriyorum.

"Ve senin yanında olmak bana hazımsızlık veriyor"—geri kalmamak için ben de ona daha çok yaklaşıyorum, aramızda sadece birkaç santim kalıyor—"ama sen benim bu konuda mızımızlandığımı görmüyorsun."

Şeytan, bu kadar yakın olmaktan iğrenmiş gibi irkilerek geri çekildi. "Defol git."

"Yoksa ne? Beni mi öldüreceksin? Ben zaten ölüyorum, aptal herif."

Gözleri psikotik bir sevinçle parlıyor. "İşte bu harika bir fikir."

Cebinden tahtadan ve sivri bir şey çıkarıyor.

Bu bir kazık mı?

Geri çekiliyorum.

Onu siktir et.

Onu sik, onu sik, onu sik, onu sik.

Ölümsüz varlığımın her zerresiyle o şerefsizden nefret ediyorum.

Gözlerim bir yandan ona, bir yandan silaha, bir yandan da beni tekrar içine çekmeye çalışabileceği görünmez sınıra, sonra da dudaklarına ve kaşlarını çatarken kıvrılan dudaklarına takılıyor.

Uzaklaş, Sable. Zihnimin bir köşesinde Ella'nın sesini duyuyorum, beni okulda anne babamızın çıldırmasına neden olacak başka bir kavgaya karışmaktan vazgeçirmeye çalışıyor ve ben de onu dinliyorum.

Bunu kazanamayacağım. En azından henüz değil. Bu şeytanın bir gerçeği var ve ben onun ne olduğunu ortaya çıkaracağım.

O zaman istediği kadar beni o kazıkla tehdit edebilir.

Eğer beni alt ederse, onu da yanımda götürürüm. Sonuçta onu ben çağırdım. Adil olan da bu olurdu.

Vaşak

Dört kere de, şeytan faaliyetine veya bir portalın açılmasına dair herhangi bir işaret aramak için etrafta devriye gezerken onun önünde belirdim.

Ne zaman karşısına çıksam, bana dik dik bakıyor, kaşlarını çatıyor ve bazen de orta parmağını gösteriyor—bu hareketin ne anlama geldiğini anlamıyorum, ama yüzünden yayılan nefret bir göstergeyse, bana "git kendini becer" diyor.

Sonra bu sıkıcı döngü tekrar başlar.

Üçüncü denememde bile gülmeyi gizlemeye çalıştı. Arka bahçeye dönmeden önce onu boğmayı hayal ettim.

Malikanenin sağ tarafını ağaçlar kaplıyor ve diğer tarafta derin, karanlık bir su tüneline giden bir uçurum var; yakına gelene kadar yakınlarda bir şelale olduğunu bilmiyordum. Kenara doğru eğiliyorum, aramızdaki bağın titreşimlerinin beni geri çekmeye çalıştığını hissediyorum, tam atlama düşüncesi aklımdan geçerken birkaç adım geri çekiliyorum.

Ne olurdu?

Mantık, ya ölüp cehenneme döneceğimi ya da her kemiğim kırık bir şekilde, çaresizce dibinde yatacağımı, sadece ölü kızın bu varoluş düzleminde olduğumun farkında olacağını söylüyor.

Seçeneklerimi değerlendirirken gözlerimin kenarları kırışıyor.

Ölümden korkmuyorum. Her türlü günahı gördüğüm ve her türlü işkenceyi hissettiğim için pek çok şeyden korkmuyorum zaten. Bu sadece saf bir merak, eğlenceli küçük bir deney. Yapacak daha iyi bir şeyim yok.

İleriye doğru atıldığım anda, etrafımdaki her şey çarpıtıldı, ciğerlerim sıkıştı ve şimdiye kadar yaşadığım en rahatsız edici maddeleşme deneyimini yaşadım; insan kendi cesedine bakarken ayaklarının dibine düştüm.

Kaşlarını çattı ve elini yanına indirdi. "Bu artık sıkıcı olmaya başladı."

Akciğerlerimin vücudumla birlikte gelmeyi unuttuğundan eminim çünkü vücudumu oksijenle doldurmakta zorlanıyorum. Öksürüyorum, öğürüyorum, boğuluyorum, hiçbir şey yokken öğürüyorum, sonra baş dönmesinin geçmesini bekleyerek alnımı yere yaslıyorum.

Kahretsin. Bu neden bu kadar yoğundu? Neden nefes alamıyorum ki?

Acınası.

Ben bir işkenceci iblisim—bu, piramidin en altında yer almak olarak sınıflandırılabilir.

Dizlerimin üzerindeyim ve meleğe benzeyen lanet olası bir hayalete bakıyorum.

Yüzümü görünce kaşlarındaki çatık ifade biraz yumuşadı. "Sana ne oldu?"

Eğer kelimelerimi kullanabilseydim, ona defolup gitmesini söyledim. Benimle ilgilenmeye hakkı yok; onu ben öldürdüm. Geleceğini elinden aldım ve onu bu lanet olası evde benimle birlikte hapsedilmiş halde bıraktım.

Ona o kadar sert baktım ki geri çekilip başını salladı.

İyi.

Sable'ın bana en ufak bir acıma duygusuyla bakmaması gerekiyor.

Kendi sesimin kafamda onun adını fısıldaması beni rahatsız ediyor. Hayatımız boyunca ona adının güzel olduğunu, kendisinin güzel olduğunu ya da farkında olmadığı bir anda ona gerekenden biraz daha uzun süre baktığımı söyleyeceğim bir an asla olmayacak.



Bu binayı keşfettikçe, uzun zamandır ölüymüşüm gibi hissediyorum. Birçok şey mantıksız. Duvarlardaki resimler bile renkli, canlı; birinde iki

küçük çocuk var. Bir bebek ve bir yürümeye başlayan çocuk. Başlarında büyük kurdeleler var ve çok komik görünüyorlar.

Duvardaki kancadan birini çekip üzerindeki ince toz tabakasını üflüyorum. Dört kişilik bir aile. Hepsi gülümsüyor, çocuklar hâlâ çok küçük ve resmin kalitesine bakarken kaşlarımı çatıyorum. Ne zamandır cehennemdeyim acaba? diye tekrar düşünüyorum.

Onu yerine geri astım, sonra ellerimi ceplerime sokup, muhtemelen bir ofis ya da kütüphane olduğunu tahmin ettiğim bir yere girdim. Her yerde kitaplar vardı. Bazıları raflarda, bazıları yerde dağınık haldeydi. Sable'ın sırtını görünce durakladım. Bir masanın üzerine eğilmiş, eli başının yanındaydı. Hain gözlerim onu inceledi. Başından ayaklarına kadar, dikkatim kalçalarında oyalandı.

Yutkundum ve ona yandan bakana kadar yaklaştım. Dolgun alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmış, bakışları kitabın sayfaları arasında geziniyordu.

Kahretsin.

Sable nefes nefese kalır ve doğrulur. "Ne istiyorsun?"

Şömineden aldığım kitapla kafasına sinekler fırlatıyorum.

Kaşlarını çatarak arkasını döndü. "Daha iyi yapacak bir şeyin yok mu?"

"Hayır. Senin beceriksizliğin yüzünden ruhuna bağlıyım."

Bakışları yüzümü delip geçiyor, ikinci kitap da göğsüne saplanıyor. "Bunu yapmayı bırak."

"Beni yap."

Eğer beni tek bir bakışla öldürebilseydi, şu an bana attığı bakış olurdu.

Biraz sıcak. Biraz.

Ellerini yanlarında yumruk yaparak topukları üzerinde döndü ve benden hızla uzaklaşmaya çalıştı.

"Sable," diyorum. "Dur."

O uslu ölü kız çocuğu gibi duruyor, duraksıyor, derin ve sakinleştirici bir nefes alıyor, sonra omzunun üzerinden bana dik dik bakıyor.

"İyi ölü kız" unvanı, yakındaki bir mumluğa doğru atılmadan önce sadece üç saniye sürüyor. Eli mumluğun içinden geçiyor. Bana karşılık verebileceğini düşünmesi çok komik—

Bir kitap göğsüme öyle bir şiddetle çarptı ki nefesim kesildi.

İkimiz de donakaldık, birbirimize bakakaldık, sonra dudaklarının kenarı kıvrıldı ve raftan başka bir kitap alıp bana fırlattı. Ben de yana doğru sıyrıldım ama yüzüme çarpan mumluktan kurtulacak kadar hızlı değildim.

Tam gözümün önünde.

Yanağımı sildiğimde başparmağımda kırmızı bir leke gördüm ve içimden "len kız kan akıtmış" diye düşündüm.

Göğsümden manyakça bir kahkaha yükseldi. "şimdi koşmanız gereken kısım."

Başını meydan okurcasına geriye doğru eğmesi kalbimi hızlandırıyor—bu bir korku ifadesi değil. Benden korkmuyor. Kaçmıyor. Ama kaçmalıydı.

Sable'ın karşı koymasđ, onu sığ bir mezara kadar becereceğim imgelerini akla getirmemeli, ama o işin içine girdiğinde ruhumun kendi bildiğini okuyor.

Acaba nasıl hissedirdi? Eminim yüzüne yakışır derecede güzel bir vajinasđ olurdu. Uzun zamandır boşalmamıştım ama sanırım daha boşalmadan onu tekrar öldürebilirim—canlanmadan hemen önce o sıkı vajinanın kasılmasını hissetmek.

Kafamdaki düşüncelerin hemen defolup gitmesi gerekiyor çünkü bu çılgın, azgın hayvan elinde başka bir kitap daha tutuyor. Belki de saldırgan tavrından kurtulmak için iyi bir sekse ihtiyaı var.

Gözlerimi kısıyorum. "Bunu bir daha atarsan ben..."

O küçük velet omzuma vurdu, sonra da sonunda dönüp kaçmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi.

Boynumu bir yandan diğer yana ıtlatarak ona bir dakika öncelik veriyorum. Sert nefeslerini duyabiliyorum ama ayak seslerini duyamıyorum. Onu birkaç saniye içinde bulacağım.

Ana fuayeye doğru ilerlerken nefes alışverişini dinliyorum ve büyük merdivenin tepesinde belirmeden önce "kahretsin" diye mırıldandığını duyduğumda kendi kendime gülümsüyorum.

Elinde bir mutfak bıçağıyla.

Sevimli.

Bana pek bir etkisi olmazdı herhalde.

Sessizce aramızdaki bağı kullanarak onun arkasında beliriyorum ve onun kasılmasını izlerken sırtıyorum. Bakışlarım botlarına iniyor, sonra kalçalarının arkasına, öne doğru eğildiğinde daha güzel görünecek yuvarlak kalçalarına, oradan da başının arkasına kayıyor.

l bir şey için oldukça güzel kokuyor.

Dirseği burnuma arptđ, vücudunun dönüş hızđ beni bir adım geriye itti. İnsan olsaydım canım çok acırdđ.

Gözlerinde hafif bir korku olsa da kollarını kavuşturdu. "Bunu hak ettin. Özür dilemiyorum."

Hafifçe mırıldanıyorum, bedenim kendi içinde bir savaş veriyor, tam o sırada içimde bir heyecan kıvılcımı beliriyor.

Hava sıcaklığının düştüğünü hissettikçe gözlerim kararıyor ve dolgun dudaklarının aralandığını izliyorum.

Ha, oynamak mı istiyor? Tamam. Bütün gece oynarız.

Ağzım bir sırtışıla kıvrılıyor. "Öyle olacaksın."

Koşmaya çalıştı ama ben kolundan yakaladım ve çeneme inecek sert yumruğunu engelledim.

Onun karşılık vermesini çok seviyorum.

Tatlı görünümlü Sable'ın huysuz bir yapısı var. Beklentiyle inleyerek yumruğunu bıraktım ve aile mücevherlerime doğrulttuğu dizini yakaladım. Bacaklarının benimkine karşı garip açısı ve hareketi beni öne doğru savurdu ve tam üstüne düştüm.

O çığlık attı. Ben donakaldım.

Sonra ikimiz de nefesimizi tuttuk, ben ona aşağıdan bakarken göz bebeklerim şişmiş, yanaklarım kızarmıştı. Nefesleri titrekti ve bunun koştuktan mı yoksa bacaklarının arasına sıkışmış olmamdan, iç uyluklarının kalçalarımın bastırılmış olmasından mı kaynaklandığından emin değildim. Mükemmel bir uyum içindeydik. Sanki başımı eğip, bu evde birlikte hapsoldüğümüz önümüzdeki yüz yıl boyunca onu becerirken ne kadar ölü olduğunu fısıldayabilirdim. Eğer isteseydi, hapiste geçirdiğimiz her saniye boyunca beynini uçurana kadar onunla sevişirdim.

Sinir bozucu derecede güzel. Onunla birlikte olsam, manzara böyle mi olurdu? Hoşuna gider miydi? Adımı inler miydi?

Durun bir dakika. Adımı bile bilmiyor. Bu gerçeği fark etmek, açıklayamayacağım bir şekilde beni çok sinirlendiriyor.

Acaba ne kadar sertleştiğimi hissedebiliyor mu? Kahretsin. Sanırım hissedebiliyor. Saçmalamıyorum ama artık normal boyutlarda bir penisim olmadığını biliyorum. Şeytan olmak sadece boyumu, dişlerimi ve diğer vücut parçalarımı değiştirmekle kalmadı; Tony'nin ortak duşlarda her gördüğünde belirttiği gibi, bana bir de çekiç gibi bir penis bahşetti.

Sable, nefes nefese ve gereğinden uzun süre bana baktıktan sonra, bakışlarını yavaşça bedenlerimizin birleştiği yere indirdi ve gözleri irileşti. Evet. Biliyor. Ve bu tamamen benim kendi lanet olası hatam. Ondan çıkan o küçük nefes kesilmesiyle penisimden zevk sıvısı sızdı. Ona tekrar tekrar girip çıkarken o sesi tekrar tekrar hayal ederdim.

Bakışlarım, ağır nefeslerinden dolayı hafifçe aralanmış dudaklarına kayıyor. Dudakları benim etrafımda güzel dururdu, boğulmaktan gözleri yaşlarla doluyken, parmakları bacaklarıma saplanmış halde beni tamamen boşaltırken.

Başımın zonklamasından daha fazla meni sızıyor, iç çamaşırımı ıslatıyor. Bu lanet şeyin kendi aklı varmış gibi, onu hissetmek için yalvarıyor.

Aramıza minimum mesafe koydum, kollarımı düzleştirdim ki penisim kıyafetlerinin içinden geçip ne kadar sıcak olduğunu anlamaya çalışmasın. Bu dürtüsel bir his.

Dokunmaya hasret kaldım, hepsi bu.

Dudakları daha da aralandı, gözleri pantolonumdaki kabartıya kilitlendi. Ama şok ve tahrik, yüzünde belirir belirmez kayboldu, yerini kendine özgü bağımlılık yapıcı bir tadı olan sefil bir öfke aldı.

Sonra bıçağı bana sapladı.

İkimizin de bakışları yanıma saplanmış bıçağın sapına kilitlenmiş durumda, kan çoktan gömleğimi ıslatmıştı. Bıçak tamamen kaburgalarımın arasına saplanmış ve acı hissetmemem garip... ama nasıl olur da beni öldürmeye kalkışır ki?

Ve bu beni nasıl tahrik edebilir?

Beynim ve bedenim birbirleriyle tamamen zıt görüşte. Parmaklarımı boğazına dolayarak onu boğarak öldürmek yerine, hain penisim daha da sertleşip uzuyor ve tekrar içine giriyor.

"Sen tam bir hastasın."

Beynim durdu. Nefes nefese mi konuşuyordu acaba?

"Defol git üzerimden!" diye bağırdı ben daha bir şey söyleyemedem, yerde sürünerek geri çekilmeye çalışırken beni tekmeledi.

Üzerinde yükselip ona tepeden bakıyorum, kanımın kıyafetlerime işlediğini hissediyorum. Tahrik kokusuyla dolup taşarken neden bu kadar iğrenmiş gibi davranıyor? Eğer av olmaktan zevk alıyorsa, ben neden onu avlamaktan zevk alamıyorum ki?

Bu, aklımdan asla geçmemesi gereken bir düşünce.

Geri çekildim, keşke penisimi kesip ondan saklayabilseydim diye düşündüm. "Benim için bir şey yaptığını sanma sakın. Sen benim tipimden çok uzaksın," diye yalan söyledim, bıçağı çekip kenara fırlattım.

Gözleri o kadar hızlı kasıklarına indi ki, neredeyse fark etmedim ve kahretsin, onun ilgisi altında penisimin ucunda daha fazla meni biriktiğini

inkar edemem.

"Aynı şekilde," diye yanıtlıyor, hem de nefes nefese; o tatlı, zehirli sesinin tınısı beni nefesimi tutmaya ve ondan uzaklaşmaya itiyor.

"Geri dön ve bu konuda bir şeyler yap," diye bağılıyor içimdeki ses. "O da bunu senin kadar istiyor. Kokla onu, Lynx. Sırılsıklam, muhtaç ve dokunulmak için yalvarıyor."

Kendime ait ilan ettiğim bir odaya ulaşana kadar durmadan hareket ediyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum ve sırtımı kapıya yaslıyorum.

Bakışlarım, pantolonumun sert kumaşının altında hâlâ dimdik duran penisime kayıyor. Ne kadar sert olduğuna dişlerimi sıkıyorum; üzerimdeki kokusu ve altımda hissettiğim bedenin hatırası hâlâ tazeyken, yumuşama ihtimali sıfır.

Beni öldürün.

Çünkü Sable'ın beynini sikip atmak istiyorum. Hem de sevgi dolu bir şekilde değil. Her santimini alırken onu boğmak, adımı haykırmasını duymak, tırnaklarının sırtımdaki deriyi yırtmasını hissetmek istiyorum. Küçük amının sikimi ıslatmasını izlemek istiyorum çünkü bunun her anından zevk alacak.

Bok.

Her sapık düşünceyle ateşim yükseliyor. Bütün kıyafetlerimi çıkarıp parmaklarımı penisimin etrafına sarıyorum, acıtacak kadar sertçe sıkıyorum -umarım- ve bu çılgınlığı durdururum. Bir hayalet için böyle hissedemem.

İnsan halimdeyken kendi elimi becerdiğimden beri çok uzun zaman geçti. Farklı hissettiriyor; parmaklarım daha kısa, penisimin etrafındaki dokunuşum daha yumuşak, ama penisim hâlâ aynı uzunlukta ve kalınlıkta, tıpkı iblis halimdeki gibi.

Gözlerimi kapatıyorum ve tutuşun ona ait olduğunu hayal ediyorum.

Kafamda canlanan senaryolar—onun inlemelerini duymak ve kıvranışını görmek—beni dalgın bir şekilde okşamaya itiyor, hâlâ şişmiş başıma giden kan akışını neredeyse kesen şeyin onun parmakları olduğunu hayal ediyorum.

Yatağa uzanıp kendimi üzerine bırakıyorum, çaresizlikten penisimi bırakmayı reddediyorum—boşalmaya o kadar çok ihtiyacım var ki, bir dakika bile dayanamayabilirim.

Yan tarafımdaki sızan yarayı umursamadan okşamaya devam ediyorum; zaten bir gün içinde kendiliğinden iyileşir.

Başım yatak başlığına yaslandı. Ter boynumdan aşağı süzüldü; göğsümün ağır ağır inip kalkmasına karıştı. Kanım hâlâ gümbür gümbür akarken, gözlerimi kaldırdım, bakışlarım ölü kızla çarpışırken her bir sinir ucum alev alev yanıyordu.

Beni izliyor.

Kapının arkasından sadece göz ucuyla bakıyor olsa bile, kokusunu alabiliyorum. Sadece o koku bile beni çıldırtabilir; üstelik gözlerini bile kaçırmıyor ya da kaçmıyor olması, penisimi daha da sıkı tutmama neden oluyor.

Kalp atışlarının şiddeti kulaklarıma kadar ulaşıyor.

Seni görüyorum, ölü kız.

Sable, kendi elimi okşadığımı izlediğini saklamıyor ya da bundan kaçmıyor. Ve nedense ben de durmuyorum. Hareketlerime olan ilgisi beni daha sert okşamaya itiyor, göz temasını kesmeye cesaret edemiyorum, bir yandan da onu dizlerinin üzerinde hayal ediyorum; küçük nefes alışlarını, dilime boşalırken ve orgazmı sırasında saçlarımı çekiştirirken lanet olası ismimi nasıl haykıracağını.

Onun tahrik olmuş halinin kokusu beni sarıyor ve kahretsin, ona içeri gelip beni kendisinin tatmin etmesini söylemek istiyorum ama çok yakınım ve aramızdaki büyüğü bozabilirim.

Sen de hastasın, ölü kız.

Yutkunuyor ve bacaklarını birbirine bastırdığını gözümde canlandırabiliyorum. Bana gereken tek şey bu.

Sırtımın dibinde sıcak, kıvrılan bir his başlıyor, kaslarım kasılıyor ve tek bir sert hareketle boşalıyorum, gözlerim onun gözlerine kilitlenmiş durumda.

Boşalmam için penisimi birkaç kez çekmem yeterli olmuş olmasına utanmalıyım aslında, ama onun uyarılmasıyla duyularımın dolmasıyla ve kovalamacanın saf adrenaliniyle, o altımda sıkışmışken boşalmaya çoktan hazırdım.

Utanmam gerek. Eminim o da utanıyordur. Ama bu, beni bıçakladığı anı daha da pekiştiriyor. O da beni istiyor. Kokusu burnuma çarpıyor, bu da bunu kanıtlıyor.

Penisimi bırakıp yaptığım karmaşaya baktığım anda, o ortadan kayboldu.

Bu onun hatası. Bir dahaki sefere temizlememe yardım edecek.

Samur

Daha önce insan cinsel organı gördüm.

Birkaç tanesi—muhtemelen istediğimden daha fazla.

Ama şeytanın cinsel organı mı? Aman Tanrım, belki de Şeytan gerçekten var çünkü o şeyin büyüklüğü insanüstüydü.

Kapıyı kilitleyemez miydi?

Gözlerim bulanıklaşmış bir şekilde, nefes nefese koridorlarda koşarak, penisinden fışkıran meni görüntüsünden kaçmaya çalışıyorum.

Bana bir şey ters gidiyor çünkü kaburgalarındaki yaradan sızan kan onu daha da ateşli hale getirdi. Kahretsin, bir de dövmeleri var ya? Kolları ve gövdesi yabancı yazılar ve sembollerle kaplı.

Bütün bu görüntü aynı anda hem tanrısal hem de akıl almazdı. Beni ona bağlayan, kavga çıkarmak istercesine saçlarını yumruklarken tepesinde oluşan nem damlacıklarını izlememi sağlayan, sonra da bana hem gerçekleşmiş bir rüya hem de çarpık bir kabusmuşum gibi bakışını izlememi sağlayan doğüstü bir görüntüydü.

Ve o geldiğinde—kahretsin, sanırım bunu asla aklımdan silemeyeceğim.

Üzerimdeki tişört ve çizgili kazak tenime yapışmış halde koridorda hızla ilerliyor, kendimle iblis ve onun gizli canavarı arasına olabildiğince mesafe koymaya çalışıyordum.

Aklımı kurcalayan ve kendimden daha da nefret etmeme neden olan bir soru var: İçimde onun nasıl bir his yaşayacağını merak ediyorum.

Hayır. Asla. Kahrolsun o. Bunu asla öğrenmeyeceğim.

Başımı sallayarak kendimi sonuna kadar zorladım, daha hızlı koştum. Onu bıçaklamadan önce kasıklarına doğru sertleştğini hissettim ve bu bile gözlerimin yuvalarından fırlamasına yeterdi.

Ama sonra o kahrolası herifin penisinin bıçakladığımda daha da sertleştğini hissettim... Kendi vücudumun da aynı şekilde tepki vermesi benim hakkımda ne söylüyor acaba?

Onu bıçaklamam aptalcaydı, ama ben böyleyim işte. Düşünmüyorum. Önce hareket ediyorum, sonuçlarıyla sonra ilgileniyorum.

Duvar kağıdının soyulmaları ve yamuk fotoğraf çerçeveleri görüş alanımın kenarından hızla geçiyor. Birdenbire, olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmaya çalışan, kas hafızasına güvenerek merdivenlerden aşağıya, mutfığa ve arka kapının yakınındaki başka bir merdivenden aşağıya inen bir çocuk gibi oluyorum.

Evin altına güvenli bir şekilde ulaşana kadar bacaklarım hareket etmeyi bırakmıyor.

Küflü havayı ciğerlerime çekerek derin bir nefes alıyorum. Mesafe, midemin alt kısmındaki gerginliği dindirmeye yetmiyor. Bacaklarımı birbirine sıkıştırıp oradaki nemin tamamen kafamda olduğunu hayal ediyorum.

Ama onu o halde görmenin beni etkilemediğine kendimi ne kadar inandırmaya çalışsam da, bunun durmasını istemiyorum. Göğsümdeki bu boşluktan başka bir şey hissetmek istiyorum, sanki sadece ucuz bir bantla değil, daha sağlam bir şeyle bir arada tutuluyormuşum gibi.

Doğrusu, Ella yanımdayken tam değildim. Hepimiz bu lanet olası çatının altında yaşarken de tam değildim, ama en azından yalnız değildim.

Ve onu izlemek mi? Uzun zamandır yaşamadığım bir yakınlık anıydı. Her ne kadar karşılıklı rıza ile olmasa da ya da gerçek olmasa da...

Gözlerimi ovuşturuyorum, sanki bu onun elini becerdiği görüntüsünden kurtulmamı sağlayacakmış gibi. Küfürler savurarak yere bakıyorum ve ona kadar sayıyorum.

Onu siktir et.

Şeytani katilim yüzünden bu kadar heyecanlanmam haksızlık. İnsanları günaha teşvik ettikleri söylenmesine şaşmamalı, çünkü Tanrım, ben de şehvet düşkünü olmaya bayılırdım.

Hayır. Onun hakkında ve penisinin içimdeki boşluğu nasıl doldurabileceği hakkında yeterince düşündüm.

Başımı geriye atıp inliyorum. Umarım ölümsüz hayatımın geri kalanı böyle geçmez. Karşılıksız şehvet—çünkü bu duyguyu istemeyen benim.

Ensemin arkasını ovuşturarak kilidin yerinde olup olmadığını kontrol etmek için döndüm. O pisliğin içeri girmesini engellemesi pek olası değil, ama eğer gelirse bodrum duvarının üst kısmındaki incecik pencere aralığından süzülerek çıkmak için bana iki saniyelik bir avantaj sağlayacak.

Öğleden sonra geç saatlerdeki güneş ışınları, yeryüzünün üzerindeki küçük pencereden süzülerek, bir zamanlar mobilyalar, aile yadigarları ve satılsa en az bir yıllık kira ve masrafları karşılayabilecek süs eşyalarıyla dolu olan geniş alanı aydınlatıyor. Eski zenginlerden olmak, sayısız antika eşyaya sahip olmak anlamına geliyor.

Yukarı katta olduğu gibi, Federal ajanların geride bıraktığı tek şey, bir zamanlar ailemin eşyalarını örten beyaz çarşaflar ve kırık ya da kirli mobilya parçaları. Burayı eskiden severdim. Sessizdi. Ne zaman başım derde girse, ya da anne babam keyifsiz olsa, ya da Ella'yı yüceltirken beni perdenin arkasında gölgede tuttuklarını görsem buraya gelirdim.

Bodrumda saklandığımda beni kimse bulamadı, Ella bile. Bu yüzden polisler araba yolundan aşağı indiğinde, neler olduğunu ancak annemin bağırmasını duyduğumda öğrendim.

Umarım iblis beni burada bulup ortaya çıkmaz ya da sihirli bir şekilde yanımda belirmez.

Eski günlerin hatırasına, kirli ayak izleriyle kaplı kumaş yığınlarının arasında dolaşıyorum. Raflarda paslanmış aletler, kablolar ve yedek parçalar gibi tuhaf şeyler var. Değerli olmayan her şey geride bırakılmış; tıpkı büyükannemin ürkütücü bebeği gibi, yan yatmış, doğrudan ruhuma bakıyor.

O şeyi hiç sevmedim. Çocukken, o küçük siyah gözlerine bir daha bakmak zorunda kalmamak için onu bir vazanın arkasına sakladım.

Yüzümü buruşturarak, üzerini bir şeyle örtmek için yaklaştım, ama ayağım bezin altındaki sert bir şeye takıldı. Durakladım, kaşlarımı çatarak ona baktım.

Hayalet gibi dizlerim, kumaşı kenara itmek için çömelirken tıkırdamıyor veya gıcırdamıyor. Birkaç deneme ve birkaç damla ter, rahatsız edici nesneyi görebilecek kadar kumaşı geri çekmeyi gerektiriyor.

Büyük kitabı.

Yerdeki kitabı inanılmaz bir kolaylıkla kapıp, kullandığım büyüün hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol etmek için en aydınlık yer olan pencereye doğru koştum. O herifin eski bir kitabı kirli zemine sakladığına inanamıyorum.

İğrenç. O adamın gerçekten ahlakı yok.

Günlerdir ilk defa göğsümde bir umut ışığı belirdi. Belki de onu çağırmak için insan olmaktan başka bir şey olmam gerekiyordu. Katilimi iki kez çağıramam ki.

Onun var olan tek iblis olduğunu düşünecek kadar aptal değilim, ama kız kardeşimle konuşma şansı için onun iki tanesiyle uğraşmaya değer. Riske ve olası bedele değer. İkisi de olmasa bile, belki de aramızdaki bağı koparmanın ve onu benden kurtarmanın cevabı budur.

Ve eğer iblisin yanaklarındaki kızarıklık bir göstergeyse, yakın zamanda beni aramaya niyeti yok.

Büyüyü yapmak istiyorsam, onun dikkati dağılmışken ve/veya utanmışken yapmalıyım. Şeytanlar utanma duygusu hissedebilir mi?

Ne olursa olsun. Benim işim değil, benim maymunum değil.

Dur, kahretsin, neredeyse aynı sirkteyiz. Hayatım mahvoldu.

Öfkeyle dolup taşarak kapıya koştum ve kapıyı ardına kadar açtım. Biliyor musun? Onu boş ver. Eğer bu lanet yerde mahsur kalacaksak, kurallar olmalı çünkü beni itip kakıp sonra da önümde mastürbasyon yapabileceğini sanıyorsa yanılıyor.

Bütün hayatımı anne babamın bana yaptığı saçma sapan şeylere maruz kalarak geçirdim, ardından dört yıl boyunca zar zor geçinirken, müşteriler tarafından saatlik ücret karşılığında aşığıldım.

Ölümsüz hayatımın aynı kalmasına asla izin vermeyeceğim.

Rahatlığa lanet olsun. Boyun eğmeye lanet olsun. Ve kişiliğimin benim en kötü yanımla olduğunu söyleyen anne babama da lanet olsun.

Eğer daha önce beni kötü biri sanıyorlarsa, henüz hiçbir şey görmediler. Benimle onlardan sonra gelebilecek mahkumlar arasındaki tek fark, benim farklı bir parmaklık ardında olmam.

Merdivenlerden gürültüyle çıkmanın aynı etkiyi yaratmamasının sebebi, ayak seslerimin duyulmaması. En iyisi de bu, yoksa o herifi planımdan haberdar etmek istemem. Büyü kitabını saklama zahmetine girmiş; hâlâ işe yaradığına inanmakta zorlanıyor olsam da, başka bir büyü yapmam konusunda hevesli bir destek göstereceğinden şüpheliyim.

Bir bakıma öyle.

Girişimim başarısızlıkla sonuçlandı.

Ella'nın kapısının önünde duruyorum. Cesedim orada. Ben... Ona, kendime bakmaya devam ediyorum. Ona her yaklaştığımda göğsümün neden ağırlaştığından emin değilim. Sanki hiçbir şey olmamış gibi ortalıkta dolaşmamı ya da bedenimin yok olup son birkaç gündür gerçekten var olmuşum gibi ortadan kaybolmasını bekliyorum.

Derin bir nefes alıyorum, içeri girerken hareketlerim yavaşlıyor. Ve işte oradayım, gri, mavi ve çürümüş halde. Vücudumun böceklerle istila edilmiş veya fareler tarafından yarı yarıya yenmiş olmasını bekliyorum, ama hala aynı cansız, uzuv ve kas yığınıyım. Doğanın dokunmadığı ve istemediği bir şey. Kendime, bunun olmasını engelleyen şeyin bu odadaki sihir olduğunu, haşerelerin bile beni ziyafet çekmeye layık görmediğini söylüyorum.

Kendime her baktığımda, biraz farklı görünüyorum.

Dün saatlerce süt gibi beyaz, görmeyen gözlerime baktım. Soğuk oda, çürümenin ve yaydığım kokunun şiddetini ancak bir yere kadar engelleyebiliyor. Şişkinlikten neredeyse iki katına çıkmıştım ve derim yosun yeşili bir renge bürünmüştü. Sürekli açık olan ağızımdan köpük ve kan sızıyordu.

Bugün, tanınmaz haldeyim, hiç koymadığım beyaz bir örtünün altında saklanıyorum. Gözlerimi ya da cildimin durumunu göremiyorum. Köpüğün yere dökülüp dökülmediğini ya da tek bir sineğin organlarıma girip girmediğini bilmiyorum.

Şeytan beni sardı.

Boğazımda nasıl başa çıkacağımı bilemediğim ağır bir şey oluşuyor. Harabe halindeki odadaki diğer her şey değişmemiş.

Yutkunarak işe koyuldum. Kitabı açtım, tebeşiri tutmak için birkaç deneme yaptım, sonra çizmeye başladım. Kibritler çoktan kaybolmuştu, bu yüzden mumların varlığının yeterli olmasını ummak zorundaydım.

Bundan sonra geriye kalan tek şey, telaffuzunda hâlâ çok kötü olduğum o kadim kelimeleri okumak.

İlk denemede hiçbir şey olmaz.

İkincisi de değil.

Üçüncü gün bir şey olacağından şüpheliyim. Sonuçta ben ölüyorum. Bir hayalet ne güce sahip olabilir ki? O güzel iblisi çağırmak zaten tuhaf bir kazaydı.

Ancak dördüncü denemede sıcaklık düşüyor.

Ölümümnden beri ilk kez dudaklarımdan yükselen bir buhar bulutu gibi, Latince kelimeler havada ağır bir şekilde asılı kalıyor. Büyüyü tekrarlarlarken sesim hırıltılı bir boğukluğa dönüşüyor. Sessizliğin içindeki tek ses bu.

Altıncı kez tekrarlandığında, gölgeler hareket ediyor. Duman bacaklarımdan arasından ve cesedimin üzerinden, çemberin ortasına doğru yükseliyor.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Sinirlerim ve heyecanım başımı ağırlaştırıyor. Ne kadar zaman geçirirsem geçireyim ya da ne kadar pratik yaparsam yapayım, kız kardeşimi tekrar görmeye asla hazır olamayacağım.

Ya benden nefret ederse? Ya özürlerimi duymak istemezse? Ella öyle biri değil, ama belki de öbür dünya onu değiştirmiştir. Belki de—

Gözlerimin önünde bir figür beliriyor. Tıpkı o gece olduğu gibi, bir silüete dönüşene kadar değişen ve şekil değiştiren karanlıktan başka bir şey değil. Sürekli yükseliyor ve genişliyor—Ella için çok büyük. Ondan daha uzundum, ama karşımda beliren şey en az bir kafa boyu benden daha uzun. Gölgeleler yavaş yavaş bir erkeğe dönüşüyor.

Hayır.

Hayır, hayır.

Birden fark ettim: Ella'nın hançerini kullanmayı unutmuşum.

Adam renklendirildikçe paniğim yavaş yavaş azalıyor ve gözlerimin beni yanıltmadığından emin olmak için birkaç kez göz kırpmak zorunda kalıyorum çünkü bu varlığın bu tür bir ortama hiç yakışmadığını düşünüyorum.

Altın sarısı saçları omuzlarından aşağı, sırtına doğru dağınık dalgalar halinde dökülüyor, bir tarafı altın halka küpe takılı kulağının arkasına sıkıştırılmış. Dizinde yırtık olan krem rengi keten pantolon ve göğsündeki sarı saçların arasına gizlenmiş kristal kolyeyi ortaya çıkaran, yarıya kadar düğmeleri açık mavi bir gömlek giyiyor.

Ağzım açık kaldı. Az önce kimi çağırdım ben böyle?

Adamın nemli yeşil gözleri bana baktığında parlıyor ve gözlerinin ardındaki ışığın ne kadar çok olduğunu ve gülümsemesinin ne kadar geniş olduğunu en iyi şekilde tarif etmek gerekirse, ona bir ödül maması sunulan bir golden retriever gibi diyebilirim.

Ve bu koca köpek yavrusu, bir yük treni kadar dikkatsiz bir şekilde beni süzüyor.

“Merhaba, helal olsun. Sana bak.” Onaylayarak başını salladı. “Adım Tony. Boyum 1.88, altım 1.83. Bekarım sayılır. Kendimi rahat, vücudunun diğer yerlerinde sert biri olarak görüyorum.” Her parmağında en az iki yüzük bulunan elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Mevcut sonuç karşısında o kadar şok oldum ki hayal kırıklığına uğrayacak halim yok.

Elini inceledim, sonra tekrar ona baktım ve el sıkışmayı kabul ettim.

Annem ve babam sırf görünüşünden dolayı ondan nefret ederdi, ama babam zayıf el sıkışmasından dolayı ondan tiksiniyordu. Bu adam, doğası gereği, çoğu insanın hak etmediği bir şey olan, şüpheyi yer bırakmayacak şekilde değerlendirilmeyi hak ediyor.

Odanın etrafına göz gezdirdim, üzeri örtülü olmasına rağmen cesedimi görünce içten içe irkildim. Görmesin diye yer değiştirdim ve cevaplamak istemediğim sorular sormaya başladım. “Şey, Ella’yı arıyorum?”

“Kim?” Tony kollarını indirirken bilekliğindeki birçok bileklik şıkırdadı.

“Kız kardeşim.”

“Ah, evet. Benim de öyle bir sevgilim vardı. Patron için çalışan tiplerdendi, bu yüzden hiç anlaşılmadık. O mavi derdi, ben sarı derdim ve o —ah, bir de çok fazla eşyası vardı. Yani bu kadar şeye ihtiyacı yoktu ama sürekli daha fazla, daha fazla, daha fazla şey satın almaya takıntılıydı.”

Gözlerimi kırpıyorum. “Şey, tamam mı?”

Tekrar ediyorum, bu herif kim lan?

“Kardeşim çok rahat bir adamdı. El becerisi yüksek bir tipti, bilirsin. Hatta birkaç yıl önce yaz aylarında bir arkadaşımın kulübesini o yapmıştı—Dur bir dakika.” Havayı kokladı. “Sen nesen?”

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Hayalet kültüründe kendini hayalet olarak ifşa etmek kötü bir şey mi?

Fark etmez. Tek istediğim kız kardeşimle konuşmak. Eğer bunu nasıl yapacağını biliyorsa, o zaman geldiği yere geri dönebilir - eğer dönebiliyorsa.

Başını salladı, sorusunu unutup bana hayranlıkla baktı, sanki ilahi bir varlıkmişim gibi. “Dürüst olmak gerekirse, inanılmaz güzelsin. Avustralya’da bir kız arkadaşım var. Adı Nala. Lütfen ona sana güzel dediğimi söyleme.”

İstemsizce yanaklarım kıpkırmızı oldu ve sanki vücudumla beynim senkronize çalışmayı bıraktı; bir tutam saçımı kulağımın arkasına

sıkıştırdım ve onun utangaç gülümsemesi karşısında neredeyse alev alev yanacaktım. Sanırım bana en son böyle diyen beş yaşındaydım. Annemin arkadaşlarından biriydi.

Boğazımı temizleyerek kendimi toplamaya çalıştım. "Elanor Marie Eldrith'i arıyorum. Yaklaşık bir yıl önce öldü ve ben..."

"Bir dakika." Tony ellerini kaldırıp ayaklarının altındaki çembere şaşkınlıkla baktı. "Abi, bu bir çağırma çemberi mi? Bu harika! Hep nasıl bir şey olduğunu merak etmişimdir."

Başımı tereddütle sallıyorum. Bu kesinlikle o aptal iblisin buraya geldiğinde bana verdiği tepki değildi. "Bak, ben sadece..."

"Ne halt ettin sen?" diye gürleyen bir ses arkamdan geldi ve ikimiz de sese doğru döndük.

Eğer beni çoktan öldürmemiş olsaydı, delici kırmızı gözleri ölümlü bedenimi paramparça edecek hançerler gibi bakıyordu.

Şeytanın adını anınca ortaya çıkar.

Vaşak

Sable ile az önce yaşananlar hakkında oturup konuşmaya tamamen hazırdım. Bunun yerine, en kötü kabusum gerçekleşiyor.

Şeytan beni kurtarsın.

Tony burada.

Sable ise elinde, beni çağırmak için kullandığı aynı büyüünün açık olduğu büyü kitabını tutuyor ve şaşkın görünüyor. Acaba kız kardeşini tekrar çağırmaya mı çalıştı?

Şimdi de bu aşırı hareketli herifle baş başa mı kaldık?

Tony'nin bakışları bana çevrildi. Yüzünde yaramazlıkla dolu aptalca bir sırıtış belirdi ve içimden bir şey koptu.

"Hey! Koca köpek senden hiç memnun değil."

"Defol git."

"Ah, dostum. Canımı acıtıyorsun. Hadi ama. Sarılmayalım mı?" Gözleri benimle hayalet arasında gidip geldi ve orada olmayan bir şeyi görünce gözleri parladı. "Bekle. İkiniz sevişiyor musunuz? Aranızdaki gerginliği hissedebiliyorum, vay canına. Bir odaya gidin."

Buraya geleli daha bir dakika bile olmadı, şimdiden onu öldürmek istiyorum. "Cehenneme geri dön."

Sable'ın sesi, alaycı bir yanıt vermesine fırsat vermeden araya giriyor.

"Sen bir iblis misin?"

Tony ona göz kırptı. "Bunu biliyorsun, güzelim."

Kaşlarının arasında bir çukur oluştu, dudakları aralandı ve soluk teni kıpkırmızı oldu. Benim altımda olduğu, penisimin ona sürtündüğünü hissettiğim zamanki kadar kıpkırmızıydı.

Hayır. Olmayacak.

"Git. Şimdi," diye hırladım Tony'ye, "Herhangi bir gardiyan gittiğini fark etmeden önce—"

"Hey, hey, orada çok fazla öfkeli enerji var. Biraz sakinleşmen gerekecek. Senin enerjini hiç hissetmiyorum. Sen, güzel bayan." Tony, Sable'ı işaret edip başparmağını bana doğru uzattı. "Bu zavallı herifle nasıl bir araya geldin?"

Gözlerindeki korku kırıntısının kaybolduğunu görünce, "Beni o çağırdı," diye çıktım. Sable onun umurunda değil. "Gitme vaktin geldi."

Tony elini kaldırıp beşlik çakmak isterken, Sable da çok yavaşça elini kaldırıp onu yorgun gözlerle izler. Elleri birbirine değdiğinde gözüm seğirir. "Bu çok tuhaf. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Dur, dur. O zaman mı ortadan kaybolmuştun? Dostum, çok endişelenmişim."

"Buraya nasıl geldin?" diye soruyorum, Sable'a defolup gitmesini ve onunla flört etmeyi bırakmasını söylemek istiyorum.

Tony omuz silkerek, "Yurt odamızdan bir çekim hissettim. O çekimi takip etmeye karar verdim." dedi.

Sable kaşını kaldırarak bana ve cehennem köpeğine baktı. "Yurt mu?"

"Cevap verme—"

Tony sözümü kesti. "Evet, aynı ranzada yatıyoruz. Oryantasyon haftasında odaya girmeden iki dakika önce üst kattaki odayı kendime ayırmıştım."

Bugünün canı cehenneme.

Hayatımızla ilgili her detayı bu insana, daha yeni tanıştığı bu yabancıya anlatacak mı?

Beni daha fazla utandırmaya kalkışmadan önce öne doğru bir adım atıyorum. "Yeter artık. Hadi gidelim," diyorum Tony'ye kapıyı işaret ederek. "Eminim bana anlatacak çok şeyin vardır."

"Bu güzel kız neden duyamıyor?"

Sinirlerim kabardı, boynumdaki damarlar belirginleşti. "Tony," diye uyardım.

Ses tonumu dikkate almak yerine, beni dürttü ve Sable'a baktı. "Sana zorluk çıkarıyorsa onu görmezden gel. Gitmeden önce sakinleşmesine"

yardımcı olmak için bazı nefes alma teknikleri üzerinde çalışıyorduk. Sanırım bir işe yaramadı. Ama Lincoln—inanın bana, ona Lynx diye seslenmek istemezsiniz. O her zaman huysuz bir herif olmuştur."

"Adınız Lynx mi?"

"Lincoln." Bana böyle seslenemez. Sadece küçük kardeşim seslenebilir.

"Vaşak'ı tercih ederim."

Sözleri karşısında irkiliyorum, sanki ruhum paramparça olmaya başlayan bir cam parçası gibi ve aklım başka yerlere uçuyor.

Dylan, gerçek ismimi telaffuz etmenin daha zor olması nedeniyle bana bu şekilde seslenmeyi reddederek, "Lynx," diye fısıldadı. "Oynayabilir miyiz?" Ona yaptığım küçük oyuncak köpeği kaldırdı; yanında bacakları olmayan başka bir oyuncak köpek daha vardı.

"Tabii," diye yanıtlıyorum, kırık olanı alıp bir parça tebeşir kapıyorum. O da oyuncağıyla tahta zemine çizdiğim çizgiyi takip ediyor; ikimiz de ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde emekleyerek annemizin yatağına ulaşıyoruz.

Hayvanlar artık hareket etmezken, ikimiz de duraklıyoruz; duvar görevi görmesi için astığımız kumaşın diğer tarafında onun hırıltılı seslerini duyuyoruz. Öksürüp boğuldukça ses daha da yükseliyor, sonra susuyor.

Parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum. Onun bizi duyabildiğimizi bilmesine gerek yok. Annem her zaman hastalığını bizden saklamaya çalışır ve cesur bir yüz takınır, ama biliyorum ki durumu kötüleşiyor. Ağabey olarak, böyle olduğunda bana söylenenleri yapıyorum; kardeşimi kucağıma alıyorum, dizlerindeki tozu siliyorum ve oynamaya devam etmesi için koridora götürüyorum.

Gözlerimi kırıştırarak zihnime çarpan anıyı uzaklaştırmaya çalışıyorum, Tony dirseğini yanındaki duvara dayamışken yüzümde hâlâ öfke ifadesi var.

Sesini alçaltarak soruyor: "Eğer bu güzel kalçayı becermiyorsan, sence o benden bir parça ister mi?"

Gözlerimi devirdim. "Seni duyabiliyor, aptal herif."

Sable ona tam olarak "siktir git" demiyor ve ona güldüğü şekil kalbimi hızlandırıyor.

Neden kıkırdıyor? Komik değil ki. Susmayı bilmeyen bir pislik.

"Senin bir kız arkadaşın var," diye belirtiyorum.

"Yanlış yoldan siktir git. Aramızda bir ilişki yok." Sanki arkadaşlar arasında sıradan, normal bir etkileşimmiş gibi, ona soruyor: "Hiç üçlü ilişki yaşadın mı?"

Onu kulağından tutup odadan ve ondan uzaklaştırmak için tek yapmam gereken bu.

"Ne oluyor lan?" Tony beni umursamaz bir tavırla geçiştirdi ama yanımda yürümeye devam etti, adımlarımı eşleştirdi. "şaka yapıyordum." Sonra alaycı bir şekilde güldü. "Daha önce hiç bir kadının aramıza girmesine izin vermedik—"

Yumruğumu savurup tam yüzünün yan tarafına indirdim, onu susturdum ama sadece bir adım geriye savurdum ve ikimiz de yürümeye devam ettik.

"Hiç hoş değil," diyor yanağını ovuşturarak. "Ayrıca, farkında olup olmadığınızdan emin değilim ama buranın her yerinde şeytan kalıntısı kokusu alıyorum. Daha fazlasını yaratmak için bahçede kavga edelim."

"Tor'Oth'un buraya gelip bizi geri sürüklemesini mi istiyorsunuz?"

Elini göğsüme koyarak beni durdurdu. "şey, evet? Yardımcıma ihtiyacım var."

"Oraya geri dönmeyeceğim. Dönemem."

"Bu sevimli küçük hayaletle hiçbir ilgisi yok mu?"

"Çenenı kapat."

"Onunla yatmak istediğini biliyordum. Daha önce hiç bu kadar kıskanç olmamıştın, hatta senin seks arkadaşınla yattığımda bile."

"Seks arkadaşı" gevşek bir terim. Cehennemde, bizim türümüzden olanların grup seks yapması -ya da insanların dediği gibi orgi yapması- neredeyse içgüdüsel bir davranış. Genellikle sikimi soktuğum kişi sonunda Tony'ye yapıştı ve o zamandan beri bunu bana hiç unutturmadı.

Seks sadece sekstir. Benim için hiçbir anlam ifade etmiyor.

Tabii eğer işin içinde belli bir hayalet insan yoksa; Tony'nin gelişi sayesinde muhtemelen bana yüz bin sorusu vardır.

Ona herhangi bir şekilde cevap vermek onu sadece cesaretlendirirdi, bu yüzden başımı sallayıp keskin bir sola döndüm, peşimden geleceğini biliyordum.

Merdivenlerden aşağı inip yemek odasına gidiyoruz ve Sable'ın bizi duymaması için kapıyı sertçe kapatıyorum.

"Bu da neyin nesi?"

Başını yana eğdi. "Anlamıyorum. Beni gördüğüne sevinmedin mi? Burada kendimi pek hoş karşılanmış hissetmiyorum. Geri dönmemi mi istiyorsun?"

"Bunu yapabilir misin?"

şimdi şaşkın görünüyor. "Yapamaz mısın?"

"HAYIR."

"Ah, hoşlandığın kızla takılmak istediğini sanıyordum." Kahkaha atıyor.
"Erkekler buna bayılacak."

Cehennemdeki herkesin burada olduğumu bilmesi düşüncesi bile beni dikleştiriyor. Buraya gelecekler, beni geri sürükleyecekler ve... Sable'a zarar verecekler.

Umurumda değil.

"Burada olduğumu kimseye söyleyemezsin," dedim masaya otururken.

İçini çekip yanıma oturuyor ve sandalyesini bana doğru çeviriyor.

O sessiz kalınca, dirseklerimi dizlerime dayıyorum. "Yapamazsın."

"Tek bir şartla."

"Ne?"

Sırttır. "Bunu elde etmediğini söyle bana?"

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, sandalyeye yaslanıp gözlerimi kapatırken, onun giderek yaklaştığını hissettim, ta ki kapı açılana kadar ve...

"Sorularım var."

Elbette yapıyor.

Ne öğrenmek istiyorsun?

"Kız kardeşim. Onunla iletişime geçmeme yardım etmen gerekiyor."

Tony başını yana eğdi. "Sana benziyor mu?"

Kafası karışmış bir halde dudakları kıpırdadı ama ses çıkmadı, sonra birden kafasındaki düşüncayı toparlayıp "Sanırım?" diye yanıtladı.

"Size yardımcı olamam. Eğer Avustralya'da değilse, ona ulaşamam. Ve o kadar güzel bir yüz gördüğümü hatırlardım—"

Cümlesini bitirmesine fırsat vermeden onu ittim.

Sable'ın bakışları bana kayıyor, sessiz, sorgulayıcı bir bakışla "Senin sorunun ne lan?" der gibi bakıyor.

Hiperaktif arkadaşım onunla flört edemeyecek. Bu asla olmayacak. Herkese yaptığı gibi onu da etkileyecek ve ikisinin birlikte olacağı düşüncesi...

Olmayacak.

Daha fazla soru soruyor. Nereden geldiğimizle ilgili pek bir şey sormuyor, daha çok bizi cehenneme sürükleyen şeyle ilgili sorular soruyor —ama Tony belli ki bir sınır koymuş, çünkü ona cevap vermek yerine gözlerinin güzel olduğunu söylüyor.

Evet, öyle. Ama onun ona bunu söylemeye hakkı yok.

Ve harika. Yine kızardı.

Başımı sallayıp pencereye doğru yürüdüm, sesleri birbirine karışıp sinir bozucu bir sese dönüşürken dünyaya bakakaldım. Yakamı çekiştirdim, birden bire içimden bir sıcaklık geçti ve ondan bir kahkaha sesi duydum. Az önce ölmüş ve ölü kız kardeşiyle konuşmak isteyen biri için, bu sosyal kelebekle oldukça rahat görünüyor.

İşte bu yüzden yeni gelenlerimizi karşılamak üzere görevlendirildi. Görevi, yeni gelenleri istasyonlarına götürmek, günahlarından dolayı ağlatmak, derilerini alevlerle işaretlemek ve sonra onları sonsuza dek kalacakları yuvalarına götürmektir. Yurt odamız konusunda şanslıydık. Çoğu insan, beş kişiyle birlikte bir yatağın üzerinde kıvrılmış, yanıklarla kaplı, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış halde kalıyor.

Hepimiz bu durumu yaşadık.

Rahatlığa kendi çabalarıyla ulaşıyorlar.

Uzaktan batan güneşi izliyorum, turuncu ve pembe tonlar gökyüzünü kaplıyor. Uzun zamandır böyle bir şey izlememiştim. Annem çok kötü bir gün geçirdiğinde Dylan'ı göle götürürdüm. Bulabildiğimiz her şeyi yerdik ve ona bir hikaye anlatırdım. Çoğu zaman uyuyakalırdı ve onu eve taşırdım. Bazen de annemizin gözlerden eriyip gitmesini izleme gerçeğinden kaçınmak için orada olabildiğince uzun süre kalırdık.

Önümdeki manzarayı karanlık kapladığında, arkamı dönüp pencere çerçevesine yaslandım. Hâlâ konuşuyorlardı, Tony, Sable'ın ölen kız kardeşi hakkında söylediklerinden anlıyormuş gibi davranmaya devam ediyordu.

"Yani kısaca, o öldü ve sen de cadılıkla ilgili o gizemli kitabınla onunla konuşmaya çalıştın, bir şekilde sen de öldün ve burada mahsur kaldın, öyle mi?"

"Bir şekilde değil." Parmağını bana doğru uzattı. "Lanet olası boynumu kırdı."

Tony tiyatral bir şekilde nefes nefese kaldı ve elini göğsüne bastırdı. "Böyle güzel bir yüzü nasıl öldürebildiniz?"

İyi soru.

Bu, dürtüsel, pervasız ve gerçekten utanç verici bir şeydi, ama eğer bunu yapmasaydım, benden çok daha kötü biri çıkıp onu işkenceyle öldürebilirdi. Ve Dylan'ı bulmam gerektiği için beni cehenneme geri gönderme riskini göze alamazdım.

Ona cevap vermiyorum; bakışlarım ona kayıyor.

Bana dik dik bakıyor. Demek ki onu öldürdüğüm için hâlâ kızgın.

Not edildi.

Kahverengi gözleri Tony'ye kaydı, ancak Tony'nin boynu aniden yana doğru kırılınca ve kemik kırılma sesi etrafımızda yankılanınca sözleri dudaklarında kaldı. Kolu endişe verici bir açıyla büküldü ve Sable geri çekilirken gözleri faltaşı gibi açıldı.

İçimden bir ah çektim.

Bu gecenin bundan daha kötü olması mümkün değil.

"Arkamda kal," diye emrettim, Sable'ın kolundan tutup onu kendime doğru çekerek.

Başka bir kemik kırılırken itiraz etmiyor. Tony'nin omurgası doğal olmayan bir şekilde kavisleniyor, ardından cehennem köpeği formuna dönüşürken insanlık dışı bir hırıltıya dönüşen bir inilti çıkarıyor.

Sable titreyen bir yaprak gibi, etrafımdan gözetlerken önü sırtıma yaslandı. "Ne oluyor lan?"

Bu herif ona zarar vermeye kalkarsa, en yakın arkadaşı olsun ya da olmasın, onunla savaşmaya tamamen hazırım.

O şekil değiştirdiğinde, Tony ortadan kaybolur ve onun yerini kötü, iri, şiddet dolu bir varlık alır—

Tony. Bu haliyle Tidus olarak bilinen yaratık, çömeliyor ve kışını havada sallıyor. Korkunç. Parlayan sarı gözleri kocaman, kürkü gece yarısı siyahı, sivri kulakları gökyüzüne doğru dik ve pençeleri aynı anda birden fazla kafatasını ezebilecek kadar büyük.

Onu bu halde ilk gördüğümde, olabildiğince hızlı kaçtım ve o da kafamı ısırды ve lav dolu bir çukura tükürdü.

Sable'a bakıyorum, küçük ölü insanımın çılglık atıp kaçmasını ve bir sonraki yemeği olmasını bekliyorum, ama bunun yerine sadece birbirlerine bakıyorlar, Sable önündeki devasa bedeni incelerken elleri titriyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bakışlarındaki endişe beni biraz rahatsız ediyor.

Onun korkmasından hoşlanmıyorum.

"Kaçarsan seni yer," diye uyarıyorum onu. "Bunu tecrübe etmiş birinden dinle."

Tidus yüksek sesle burnunu çekti ve büyük kafasını aşağı indirdi, bir an için bu kıza saygı duruşunda bulunacağını düşündüm. Kahretsin, av köpeği bile ondan hoşlanıyor. Normal haline döndüğünde Tony ile konuşacağız.

Sable onu daha dikkatlice inceliyor, Tidus başını daha da aşağı indirdikçe titreyen bedeni gevşiyor.

Nefes almayı kesiyor ve elini uzatıyor, ama ben bileğini yakalıyorum.
"Sen aptal mısın?"

Sable beni görmezden gelerek arkamdaki saklandığı yerden sessizce çıktı. Onun onu paramparça etmesini beklerken tüm vücudum kaskatı kesildi. Kolunu elimden kurtardı ve tekrar ona doğru uzandı, bu sefer o da burnunu eline sürttü.

Sırtüstü dönüp karnını gösterdi ve ben de burnumun köprüsünü sıktım.
"Şaka yapıyor olmalısın."

"Sen nesen?" diye soruyor, kaşlarını çatarak. "Bir köpek mi?"

Tidus donakaldı, keskin bakışları bana çevrildi.

"O bir köpek değil. Tony her şeyden çok bir baş belası."

"Hey, Tony," diye fısıldadı, eğilip tüylerini okşayarak.

Yine bana dik dik bakıyor. Bu canavar, ona yanlış hitap ettiğimde nefret ediyor.

Gözlerim tavana dikildi. "Adı Tidus."

Gülümseyerek, "Çok iyi bir çocuksun," dedi.

Canavarın gözleri tekrar bana takıldı. "Korkak," dedi, sesi o kadar kalındı ki sanki lanet olası bir canavar gibiydi. Yine de kadın geri çekilmedi.

Sable'ın yaşadığı şok, kafa karışıklığı ve korku anı, kahkahalara boğulmasıyla birlikte bir anda yok oluyor.

Neyse ki Tidus benden nefret etmiyor, ama beni sürekli sinir ediyor. Sanki Tony hâlâ içimde, derinlerde bir yerlerde, bu katili kullanarak benimle alay ediyor gibi.

Katil şu anda bacağını tekmelerken Sable da kulağının altını kaşıyor.

Ellerimi yumruk yapıyorum.

Tidus öfkemi hissedebiliyor ve yüzüstü yuvarlanıyor. Ayağa kalktığında, büyük kafası neredeyse omzuma kadar geliyor.

"Ona yaklaşmana izin yok," diye uyardım, ona kızıp kızmayacağından emin değildim. "Ona zarar verirsen, seni diri diri yakarım."

Kulakları sarkıyor, sonra da homurdanıyor.

Oda sarsılırken geriye doğru sendeledim ve duvarın yarısını kaplayan siyah, girdap şeklinde bir portal belirdi.

Bir portal. Bir portal çağırabilir.

Tony'nin burası ile Cehennem arasında gidip gelebildiğini söylediğini biliyorum, ama lanet olası bir portal mı? Ondan geçmek ve bu çılgınlığı bitirmek için üç adım atmam yeterli olurdu; normal konumuma dönerdim,

bu ölü kızıdan uzaklaştırdım ve her şey normale dönerdi. Bağlantı kopardı. Gerilim ortadan kalkardı. Yoluma devam edebilirdim.

İçimdeki her şey ona doğru koşmam için çılgılık atsa da, olduğum yerde kaldım ve Tidus'un girdabın içinden kaybolmadan önce son bir kez homurdanmasını izledim; girdap, kuyruğu kaybolur kaybolmaz kapanıyordu.

Odada sessizlik olur olmaz bakışlarım Sable'a çevrildi. "Ne halt ediyorsun sen?"

Omuz silkerek uzaklaşmaya çalıştı ama ben bileğinden yakaladım. Beni savuşturmaya çalıştı, kollarımı tokatladı ve ellerimi tırmaladı ama onu duvara yaslayıp, parmaklarımı boğazına sıkıca dolayarak yerinde tuttum. Sonunda durdu, nefes nefese kalmıştı.

"Seni öldürebilirdi. Tony'den çok daha kötü bir şey çağırabilirdin."

O kahkahayı bastı, ben ise kaşlarımı çattım.

Bu nasıl komik olabilir ki?

İçinde bulunduğumuz durumun hiçbir yanı komik değil.

Gülmeyi kesiyor, gözleri hâlâ neşeyle parıldıyor. "Benim için endişeleniyordun. Tam orada. Beni öldürmüş olmana, benden nefret etmene ve varlığımdan iğrenmene rağmen. Arkadaşın köpeğe dönüştüğünde..."

"Cehennem köpeği."

"Sen... sen endişelenmiştin." Bu sefer bunu söylerken, mizah yok, sadece üzgün, şaşkın bir inanmazlık var.

"Bunların hiçbirini endişelendiğim şekilde yanlış anlama, canım kızım. O canavar tarafından parçalanman günümü biraz daha zorlaştırıyor. Senin umrumda bile değilsin."

Omuz çizgisi sertleşti. "Hayır mı?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Hayır."

Öfkeli bakışları aşağıya kaydı ve dudaklarının kenarları onaylamayan bir ifadeyle kıvrıldı. "Penisinin aksini söylediğini anlıyorum."

Ruhumun her zerresi onu daha çok zorlamamı, onu malikanenin diğer tarafına, Tony'nin yeniden ortaya çıkma ihtimalinden uzaklaştırıp, dizlerinin üzerine çöktürmemi istiyor.

Onu altımda, beklerken, istekli ve penisime yalvarırken hayal etmek, büyüyen uzantıyı yumuşatmaya yetmiyor. Kokusunu biliyorum ve neredeyse dilimde tadını alabiliyorum—onu ağızımla becerebilir, orgazmın eşiğine getirebilir ve durabilirim. Bu süreci ömrümüzün sonuna kadar devam ettirebilirim.

Göğsünün inip kalkma şekline ve burnuma gelen kokuya bakılırsa, bunun olmasına izin vereceğini düşünüyorum.

Bunun yerine, ondan uzaklaşıp göz temasımızı kesmek için arkamı döndüm ve doğruca odama gittim.

Samur

Öldüm.

Bunu biliyorum. Bunu anlıyorum. Ama şimdiye kadar tam olarak idrak edememiştim ve sanırım artık vücudumla ilgili bir şeyler yapmanın zamanı geldi. Ella'nın odasında öylece duruyor, beyaz çarşafın üzerinde toz birikmiş durumda.

Kaderimi kabullenmeme tam olarak neyin sebep olduğunu bilmiyorum; iki gece önce başarısız olan çağırma girişimi miydi, zamanın geçmesi miydi, yoksa bu sabah ölümlü göğsümün üzerinde bulduğum yalnız örümcek miydi?

Büyükannem örümceklerin her şeyi gördüğünü söylerdi. İnsan davranışlarını öğrenirler; güvenlikleri ve hayatta kalmaları için uyum sağlarlar. Saklanırlar, biz gittikten sonra gelirler.

Çürüyüp kaosuyorum ve asla ölümden geri dönmeyeceğim. Gittim. Ve artık kendimi iyi bir amaç için kullanmanın zamanı geldi.

Annemin tarafındaki büyükannem, şu anki durumumu bilseydi ikinci bir kalp krizi geçirirdi. Muhtemelen olayı çarpıtıp, hayattayken Tanrı'ya dua etmem gerektiğini ya da tövbe etmek için henüz çok geç olmadığını söylerdi.

Bana kutsal amellerden yoksun olduğum için cehenneme gideceğim konusunda uyarıda bulunmadığını söyleyemem; yemekten önce dua etmek,

her hafta sonu ayine katılmak, komünyon ve cemaate katılmak ve aklınıza gelebilecek her şeyi yapmak gibi.

Ella ve ben Singapur'da onu ve Ah Gong'u ziyaret ettiğimiz her seferinde, benim davranışlarımı değiştirmeye çalışırdı ve her seferinde eve uçmadan önce anneme ve bana Tanrı'ya daha yakınlaşacağımıza dair söz verdirirdi.

Sanırım verdiğim sözü tutmadığım için bunu hak ettim.

Büyükannem, büyük annemin söylediklerinin hepsine katılmıyordu.

Babamızın annesi çok dindar biri değildi ama maneviyatı güçlüydü. Kız kardeşim dışında, ailemizde yakılan tek kişi o.

Bize her zaman yapabileceğimiz en kötü şeyin varlığımızı bir kutuda sonlandırmak olduğunu söylerdi. Biz topraktan yaratılmıştık ve toprağa katkıda bulunmalıyız, kendimizi taş hapsedip birer eğlence objesi gibi sergilenmemeliyiz.

Kimse onun arka bahçede bir çukur kazıp, bedenini bir bezle sarıp içine atma isteğine katılmadı. Bu yüzden küllerini malikaneyi çevreleyen ormana serpmeye karar verdik. Bunu Ella yaptı. Benim yapmam mümkün değildi. Aralarında özel bir bağ vardı.

Yine de büyükannemi çok seviyordum; o benim için gerçek anlamda tek anne figürüydü.

Evet, unutkan olduğum, söz dinlemediğim veya karşılık verdiğim için sürekli bana bağıırdı, ama sonrasında her zaman kurabiye kavanozundan bir tane almamı sağlardı. Her zaman bunun bir ödül değil, günün sonunda hala bir aile olduğumuzun ve asla birbirimize sırtımızı dönmeyeceğimizin bir hatırlatıcısı olduğunu söylerdi.

Çocukken bunu duymak beni paramparça ederdi. Çünkü beni dünyaya getiren kadın benden onlardan ayrı bir odada yemek yememi isterken, büyükannem nasıl böyle düşünebilirdi ki? Sonra koşarak geri döner, büyükannemle Ella'nın bahçede çalıştığını, gülümsediklerini ve kahkahalar attıklarını, ben odama kapatılmışken yetişen farklı şeyleri birbirlerine gösterdiklerini görürdüm.

Büyükannemle aramızda hiçbir ortak nokta olmadı. Onun kız kardeşimle yaptığı gibi bizi gülümsetecek ve güldürecek bir şey bulmayı hep çok istiyordum.

Onu bulma şansımı kaybettim, ama sonunda onun anlayabileceği bir şeye sahip olacağım. Yerin altındaki bir çukurda, paçavralar içinde olacağım.

Süt gibi beyaz, hiçbir şey görmeyen gözlerime ve sonsuz bir çılgılık içinde donmuş ağzıma bakıyorum. Cildim daha yeşil, kahverengi tonlarında ve şişkinlikten yuvarlaklaşmış.

Herkes bana hep annemin gözlerine sahip olduğumu söylerdi. Bugüne kadar hep karşı çıktım. Şimdi görüyorum. O boşlukta, o içi boş hiçlikte. Sanırım ben annemin kızıyım, acımasız ve hilekâr. Neyse ki Ella ona benzemiyor.

Ağzımdan derin bir nefes alarak beyaz bezi tekrar yüzüme indirdim ve cesedimin etrafına çarşafı yavaşça sararak bir bebek gibi kundakladım. Kumaş elimden kayarken hissettiğim tek şey hayal kırıklığıydı. Ama kendi bedenime dokunamadığımda?

Varoluşumun tek gerçek kanıtına bakarken içimde bir titreme hissediyorum. Bu dünyaya bir amaçla geldim ve önemsiz bir şekilde ayrıldım. Herkes bunun olacağını biliyordu, ama yine de canımı yakıyor.

Kimse beni özlemeyecek. Bu bir his ya da taraflı bir görüş değil. Bu bir gerçek. Ben gittikten sonra kimse beni özlemeyecek.

Ölümümün yasını benden başka kimse tutmayacak.

Annem ve babam yapmaz.

Megan öyle düşünmüş olabilir ama dürüst olmak gerekirse, hem o hem de ben Ella'nın öldüğü gece benim de öldüğümü biliyoruz. Bu kaçınılmazdı. Bunu sona erdirmek için asla adımlar atmazdım, ama doğanın kendi yolunu izlemesini de engelleyemezdim.

Çenemi kasıyorum ve kendime devam etmek için gereken enerjiyi vermek için zihnimde ondan geriye doğru sayıyorum. "Huzur içinde yat" kelimelerini bile söyleyemiyorum çünkü kaderin buna asla izin verecek kadar nazik olmayacağını biliyorum.

Ama ben istemesem bile Ella bunu hak ediyor.

Ayak bileklerimi tutmak için eğildim, ama elim kendi vücudumun içinden kayıp gitti. Dişlerimi sıkarak tekrar denedim. Bu sefer parmaklarım sağlam bir yüzeye tutundu. Tutuşum en iyi ihtimalle zayıftı, ama bunu yapmam gerektiğini biliyordum.

Gözlerimi kapattım ve çekmeden önce kendime üç saniye daha süre verdim. Hayatım işte böyle bir şeye dönüştü: Aile evimin kalıntıları arasında kendi cesedimi ayaklarından sürüklemek.

Birkaç adım atabilsem de, bedenim yere çarparak ellerimin arasından geçip gitti.

"Kahretsin," diye tısladım, eğilip onları tekrar yakalamaya çalışırken.

İlk denemede geçtim. Sonra ikinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci denemelerde de, ama sonunda altıncı denemede başardım.

Ancak birkaç adım sonra, topuğumun tahta zemine çarpmasının çıkardığı yüksek ses koridorda yankılandı.

Kendi vücuduma neden dokunamıyorum? Bu kadar zor mu? O lanet olası büyü kitabını gayet iyi bir şekilde aldım.

Gözlerim kızardı. Ayak bileklerimi tekrar yukarı çekmek için öne eğildim, ama hiçbir şey olmadı. Cesedim parmak uçlarımda adeta hava gibiydi, sanki hiç var olmamışım gibi. Hırıldayarak bacaklarımı yakalamayı başardım, ancak saniyeler sonra tekrar tutuşumu kaybettim.

“Aptal herif—” Elimle ağzımı kapatıp derin bir nefes aldım ve çürümüş bedenimi tekmelemeye başladım.

Tanrım, ne kadar acınasıyım. Bana ne oluyor? Bu basit bir görev ve son dinlenme yerime ulaşmadan önce daha bir mil yolum var.

Ne düşünüyordum ben? Cesedimi asla gömemeyecektim.

Kendime bir mezar kazabileceğimi gerçekten mi sandım? Geçen hafta tam bir şakaydı ve her şeyden çok yorulmuş. Bir zafer istiyorum. Sadece bir tane. Neden bu lanet şeyi elde edemiyorum? Bu çok mu şey istemek? Bunu elde etmek için çok mu kötü bir insanım?

"Ne yapıyorsun?"

Lynx'in sesini duyunca irkildim ve tekrar eğilip ayak bileklerinden tuttum. Bunların ne kadarını gördü acaba?

“Şu an olmaz,” diye homurdandım, gözlerimin kızardığını görmemesi için bakışlarından kaçınarak.

Ancak ellerim doğrudan içeri giriyor ve kirpiklerimde ilk gözyaşının biriktiğini hissediyorum.

“Bu basit bir soru.”

Onu görmezden geliyorum. Tekrar denerken dişlerimi gıcırdatıyorum. Isırık yok.

“Bak, sonra gelip beni istediğin gibi rahatsız edebilirsin, tamam mı? Tamamen özgürsün. Bana sadece on dakika ver—ne yapıyorsun?” Cesedim parmaklarımda arasından Lynx'in kollarına çekildi. “Onu yere bırak.”

Şeytan bana bakmaya bile tenezzül etmiyor. Beni gelin gibi göğsüne bastırarak, daha önce hiç sahip olmadığım bir rahatlıkla merdivenlere doğru yürüyor.

"Nerede?"

Yavaşça yetişmeye çalışıyorum. "Tam orada." Önümüzdeki zemini işaret ediyorum. En azından birkaç adım ötede kendim halletmem gereken bir mesafe yok.

"Cesedini nereye gömeceksin?" Sonunda bana baktı ama yürümeye devam etti.

O... Boğazımda kalın ve tamamen nahoş olmayan bir şey takılıp kaldı. Yüzünü inceledim, adımlarına ayak uydurdum. Gerçekten bana yardım edecek mi? Sert çenesinden, emin adımlarına kadar, yürüyüşünde bunun bir oyun ya da intikam alma yöntemi olabileceğine dair hiçbir işaret yoktu.

Onunla tanıştığımın beri ilk defa neredeyse insana benziyor. Gözlerinin kenarları yumuşamış, sanki bu kutsal bir şeymiş gibi. Tüm o kan ve zehrin altında, ahlaki değeri varmış gibi.

Sanki sadece iki tanıdıkımız gibi geliyordu, kendi bedenimi saklamasına yardım ettiğimi hiç düşünmemiştim.

"Mülkün doğusunda bir söğüt ağacı var. Yaklaşık on beş dakikalık yürüme mesafesinde."

Lynx başını salladı ve merdivenlerden aşağı inmemize izin verdi; merdivenler onun ağırlığı altında gıcırıyor ve inliyordu. Tahtaların parçalandığı veya onarılamayacak kadar hasar gördüğü basamakları atlamak zorunda kaldı.

Bir haftadan uzun bir süre önce ilk geldiğimde, malikanenin her yerinde yemek paketleri, boş paket servis kapları, bira kutuları ve cam şişeler saçılmıştı, ancak günler geçtikçe çöp miktarı azalıyor. Aynı şekilde, arka taraftaki çöp kutuları da giderek doluyor.

Büyük merdivenin dibine ulaştığımızda öne atılıp kapıyı açtım, kirli ahşap zeminde hiçbir iz bırakmadım. Kapı sessizce açıldı ve tek yapabildiğim, buraya geldiğim gece kesinlikle yağlanmamış olan menteşelere bakakalmak oldu.

Lynx şaşkınlığını fark etse bile, hiçbir şey söylemiyor. O işine devam ederken, anlaşılmaz ifadesini anlamaya çalışarak ona bakıyorum. Bu cehennem parçasını kendi yeri haline getirmiş.

Onu yosun kaplı basamaklardan kaldırıma doğru yürürken, bedenimi taşıdığını izlerken göğsümde sıcak, acı verici, titrek bir his beliriyor; bu, onun hakkında bildiğim her şeye tamamen aykırı bir davranış. Nazike hareket ediyor, kaskatı kesilmiş bedenimi sarsmamaya veya yolun iki tarafındaki gür alırlara çarpmamaya özen gösteriyor.

Daha önce hiç böyle kucaklanmamıştım. Bana hiç bu kadar nazik davranılmamıştı, sanki zarar görmemem gereken önemli bir şeymişim gibi. Ve ilk kez böyle bir muameleyle karşılaşıyorum, bir ceset gibi, ne hissettiğimi bilemeyecek kadar ölü.

Bu çok kötü bir şaka.

Ağaçlara doğru acele etmiyor, homurdanıp şikayet etmiyor. Adımları yavaş değil ve duruşu da sinirli değil. Bu, gömmek üzere olduğu ölüye saygı gösteren bir adamdan bekleyeceğim türden bir hareket. Sanki ben onun cinayet kurbanı ya da hapishane gardiyanıymışım gibi değil. Sanki benden nefret ediyormuş ve bunu sadece zaman geçirmek için sıkıcı bir proje olarak görüyormuş gibi de değil.

Onu tanımıyorum.

Bu, beni kovalayan ya da beni bıçak saplayacak kadar öfkeliendiren aynı iblis olamaz. İlk defa gerçek bir insana benziyor.

Lynx ormanda beni takip ediyor. Sabah kuşlarının cıvıltısı ve botunun altında ezilen yaprak ve dalların çıtırtısı dışında her yer sessiz.

Yürümeye devam ettikçe, göğsümdeki his değişiyor ve boğazımın arkasına kadar uzanan ağır bir yumruya dönüşüyor. Ama aynı zamanda kendimi daha hafif hissediyorum.

En son ne zaman bir şeyi yalnız başıma yapmadım?

Sonlara doğru Ella çok hastalandı ve pek bir şey yapamadı, ben de Ella yanımda olmadığı sürece Megan'la hiç görüşmedim. Peki ya şimdi?

Şöyle söyleyeyim, hep cenaze törenim olmayacağını düşünmüştüm çünkü onu düzenleyecek kimse olmayacaktı. Kimliği belirsiz bir kadın olarak öleceğimi, cenazemi alacak kimsenin olmayacağını tahmin ediyordum. Sonra da kendimi yalnız başıma gömmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm.

Ama işte burada, hayır cevabını kabul etmiyor.

"Kürek var mı sende?" Lynx ağır sessizliği bozuyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" Dudaklarım istemeden kıpırdıyor.

Bu, beni güçsüz, üzgün ve çaresiz gösteren acınası bir soru ve bundan nefret ediyorum, ama bilmem gerekiyor eğer bu... eğer bu sadece kafamı karıştırmak için değilse. Belki de bunu yalnız başıma yapmak zorunda kalmamamı sağlayan biri vardır.

Gözlerime bakmadan ve sesine herhangi bir duygu katmadan, "Bu, senin umrumda olduğun anlamına gelmiyor. Yapacak daha iyi bir şeyim yok," dedi.

Ah.

Boğazım düğümleniyor. Tanrım, ne düşünüyordum ben? Elbette beni umursamıyor. Birilerinin beni azıcık da olsa umursayabileceğini düşünmek için ne kadar çaresizim ben?

O, mecburiyetten değil, can sıkıntısından yardım ediyor ve bu belki de çok daha kötü bir durum.

Yanlarımda yumruklarımı sıkıyorum ve gözlerimin dökülmemiş gözyaşlarıyla yanmasından dolayı kendimi azarlıyorum.

Gözyaşlarım beni hiçbir yere götürmez. Kendime acıma duygumu dışa vurmam, etkileşimde bulunduğum her insanın benden uzak durmakla doğru bir seçim yaptığının daha da kanıtı olurdu.

"Yolda o kulübenin yanından geçeceğiz."

Homurdanıyor.

Geçen gün yaptığı numaradan sonra kulübenin kapısı ortada yok. Küreği ve bedenimi kolayca tutmayı başarıyor.

"O yöne doğru yaklaşık beş dakika sürer." Soldaki ağaçları işaret ediyorum.

Aramızdaki hava, dakikalar geçtikçe daha da boğucu hale geliyor, tıpkı iltihaplanan açık bir yara gibi. Nefes almak zorlaşıyor; aslında nefes almaya bile ihtiyacım yok, sadece kendimi canlı bir varlık olduğuma inandırmak için edindiğim basit bir alışkanlık bu.

Söğüt ağacının görünmesi sonsuzluk gibi geliyor. Hatırladığımdan daha küçük, ama sanırım çocukken her şey büyük görünür, eskiden kendimi bu ağaç kadar büyük hissetsem de—çevreme tam olarak uymadığımı, çok fazla yer kapladığımı, dışarıdan ürkütücü ve dolu göründüğümü ama içten boş olduğumu; bir esintiyle kolayca parçalanabilecek bir şey olduğumu.

İkimiz de dans eden yaprakların altına eğiliyoruz ve ayaklarım beni olduğum yerde donduruyor.

Hâlâ orada. İki küçük tahta figür, ağaca kazınmış büyük kalp şeklinin ve üzerindeki şu sözlerin altında, kavisli bir köke yaslanmış duruyor:

E + S = Sonsuza Kadar En İyi Arkadaşlar

Eskiden kız kardeşimden nefret ederdim. Kıskançlık bir zamanlar içimde yaşayan, nefes alan bir canavardı. Ama bazen o canavar sakinleşir ve bana her zaman yanımda olan tek kişiyi gösterirdi ve o nadir anlarda, sevilmenin nasıl bir şey olduğunu anlardım.

İlk kez olduğunda, Ella ile birlikte anne babamız evde yokken gizlice evden çıkıp buraya gelmiştik. Benden daha büyüktü ve sanırım bu yüzden içimdeki kırgınlığı görüp, ihtiyacım olanın bir arkadaş olduğunu anlamıştı.

Tam olarak neyin tetiklediğini ve o canavarın bir anlığına nasıl ortadan kaybolduğunu hatırlamıyorum, ama el ele tutuşup, kıkırdayarak, cıgılık atarak ve birileri duyarsa diye birbirimize susmamızı söyleyerek buraya koştuk—personel duydu ama kimse bizi rahatsız etmeye niyetli değildi. Bir kova boyamız, bir hayalimiz ve özgürlüğün tadı vardı.

Tam bu ağacın altına oturduk ve her biri kız çocuğu şeklinde oyulmuş, gövdesi üçgen prizma, başı ise küre olan ahşap figürleri boyadık.

Ella, üzerine çiçekler işlenmiş beyaz bir elbise giymiş gibi kendini boyadı, sonra saçına ve başının tepesine kurdeleler çizdi.

Sade siyah figürümden başımı kaldırıp onunkine baktığımda hissettiğim o mide bulandırıcı kıskançlığı hatırlıyorum, sonra ablam benimkinin ne kadar güzel görüldüğünü söylediğinde omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissetmiştim.

O gün, ne olursa olsun birbirimizin yanından asla ayrılmayacağımıza, her zaman birbirimizi önceliklendireceğimize dair bir söz verdik. Bu sözü, biz toprağa gömüldüğümüz günden çok sonra da ayakta kalmaya devam edecek olan yüzyıllık ağaca kazıdık.

Verdiğimiz sözü defalarca bozdum ama Ella asla bozmadı. Kalan tek kişi oydu. İçimde bu canavarı taşıdığım ve defalarca onun beni kontrol etmesine izin verdiğim için asla özür dilemedim. Ve şimdi aynı canavar beni bunun için cezalandırıyor.

Ella, küllerinin bulunduğu kabın içinden her şeye şahit olabiliyor. Küllerini geçen gün buraya getirdim. Onu evde benimle birlikte tutmak adil olmazdı.

“Şurada.” Sözümlüğün hemen önündeki toprak lekesini işaret ediyorum.

Lynx başını salladı ve cesedimi iki figürün hemen yanına, kenara koydu. Sonra, iblisin mezarımı kazmasını izlerken içten içe kahroldum. Sert toprağı küreklemeye devam etti, benden daha eski kökleri kesti, ama sonunda ağaç ancak iki ayak derinliğinde bir çukur kazmaya razı oldu.

Bedenimi nazıkçe yere indiriyor, sonra geri çekiliyor ve bana o anı yaşama fırsatı veriyor. Yutkunuyorum ve tüm dikkatimi küllerinin bulunduğu kabı almaya veriyorum. Onu son kez kucaklayacağım an bu.

Onu mezarın içine yanıma koyarken yanağımdan tek bir gözyaşı süzüldü. Artık sonsuza dek birlikteyiz, tıpkı büyükannemin istediği gibi

toprağın altına gömüldük.

Sessizce başımı salladım ve Lynx çukuru toprakla doldurdu, ta ki kız kardeşimle ben söğüt ağacının altında birer tümsek haline gelene kadar. Onu özgür bırakmak için okyanusa uçacağımı hep düşünmüştüm, ama sanırım Ella da yalnız kalmak istemezdi.

Bu sayede her zaman birbirimizin yanında olacağız. Birbirimizin arkasını kollayacağız ve her zaman olmamız gereken kız kardeşler olacağız.

"Neden hâlâ buradayım?" diye soruyorum, sessizliği bozarak.

Bir an sessiz kalıyor, ama konuştuğunda alçak sesle ve... ciddi bir tonda konuşuyor: "Bölümümüz ruhlarla çok az ilgileniyordu. Tek bir görevimiz vardı ve ölümlülüğün ve ölümsüzlüğün iç işleyişi hakkında bilgi sahibi olmamız gerekmiyordu."

Cevap vermiyorum. Ne diyebilirim ki? Burada sıkışıp kaldım. Kabullenmem gereken bir sonraki şey bu.

Bakışlarım mezarımdan ona doğru kayarken, "Cehennemde insanların, ruhların tamamlanmamış işleri olduğunda yeryüzünde kaldığını söylediklerini duydum," dedi.

Dudaklarımı büzdüm. Sanırım bu, kız kardeşimin hayaletine rastlama umuduyla cehennemdeki tüm iblisleri çağırmayı denemek istemediğim sürece buradan asla çıkamayacağım anlamına geliyor. Tekrar denemek istesem bile, Lynx tebeşir çemberini silmiş ve büyü kitabını tekrar saklamış.

Elimde olsa bile, içeriğini çevirmemin imkanı yok. Telefonumun şarjı bitti ve lisede Latince dersinden kaldım. Ayrıca, çok büyük bir risk çünkü o kitapla ilgili her denediğimde şeytanları çağırdım.

Hayaletimle ilgili "yarım kalmış işimin" başka bir ölüyle ilgili olması neredeyse gülünç.

"Bana beni aradığın geceyle ilgili her şeyi anlat."

Bu sefer, emri agresif bir tonda değil. Alıştığımdan daha yumuşak, ama emir almak içimde bir şeyleri rahatsız ediyor.

"Özel hayatım sizi ilgilendirmez."

Lynx kaşlarını çatı. "Bana biraz katlan, yoksa ikimiz de burada mahsur kalacağız."

Derin bir nefes aldım. Cevabı zaten biliyor. Tekrar tekrar anlatmanın nasıl bir faydası olacağını bilmiyorum ama haklı. En son istediğim şey burada bir iblisle birlikte kapana kısılmak.

"Kardeşimi çağırmaya çalışıyordum."

"Nasıl? Bana adım adım anlatır mısın?"

Bunu daha önce de konuştuk, hatta birkaç kez. “Büyü kitabını gördün. İçinde yazılanları okudun. Ben de aynen söylenenleri yaptım. Ne fazla ne eksik.” Tabii sarhoşluğumu hesaba katmazsak. “Çemberleri ve sembolleri çizdim, mumları yaktım, küllerini ve onun için önemli bir nesneyi aldım, sonra da büyüü söyledim. Ama sen ortaya çıktın.”

“O zaman Tony.”

“O zaman Tony,” diye onaylıyorum. Tüm bu karmaşanın en yeni halkası bu ve yine de istediğim sonucu alamadım. “Tek istediğim kız kardeşimle konuşmaktı.” Sesimdeki hayal kırıklığını gizleyemiyorum.

Gözlerim toprak yığınınına kaydı, sarılı bedenimin yanındaki beyaz, plastik küpü hatırladım ve ona hiç söylemediğim her şey boğazıma doluşup beni boğdu.

Onun ölümünden tamamen ben sorumluyum. Ben de Lynx gibi bir katilim.

"Bu mümkün mü?" Boğuk ses tonuyla söylenenleri duyunca irkildim.

Lynx, mezarıma bakarak derin bir iç çekti. "Umarım öyledir."

Alnım kırışıyor. "Tüm okült konularda uzman olmanız gerekmez mi?"

Gözlerimi karşılıyor ve bir kez daha insana benziyor. Sanki çok fazla acı çekmiş, çok kısa sürede çok fazla ıstırap görmüş bir başka adam gibi. "Dediğim gibi, ruhlara işkence ettim ve Cehennemin çevresini korudum."

Gözlerimi kırıştırıyorum, düşüncelerimi kelimelere dökmeye çalışıyorum çünkü cehennemin nasıl işlediği hakkında hiçbir fikrim yok. "Yani, seni bu büyük dünyaya göndermeden önce bir iblis okulu ya da benzeri bir şey yok muydu?"

“Tam olarak bunu söylüyorum,” diye karşılık veriyor. “Benim durumum”—mavi gözleri doğru kelimeyi bulabileceğini umarak yere bakıyor—“farklı.”

Onun gizemli saçmalıkları bizi hiçbir yere götürmez. "Nasıl?"

"Bu bizim konumuzla alakasız." Lynx, konuyu geçiştirdiğini vurgulamak için benden uzaklaştı.

"Bana biraz kulak ver." Sözlerini ona geri püskürtüyorum. "Yoksa burada sıkışıp kalmaya devam etmek istemiyorsan."

Konuşmadan önce derin bir nefes aldı; sesi, sanki başına silah dayanmış birinin sesi gibiydi. "Dönüştürüldüm."

Ona dik dik bakıyorum, daha fazla bilgi bekliyorum. Şeytanlar hakkında bilgi sahibi olduğumu mu düşünüyor? "Bana beş yaşında bir çocuğa anlatır gibi anlat."

Mavi gözler bana dik dik bakıyor ve ben de sessiz bir meydan okumayla çenemi yukarı kaldırıyorum. Geri adım atmayacağım. Artık ondan - dışarıdan- korkmadığımı zaten belirledik.

"Şeytanların büyük çoğunluğu cehennemin derinliklerinde doğar ve cehennem ateşinden sürünerek geçmek zorundadır. Sadece en güçlüler hayatta kalır ve rütbe kazanır."

"Kaplumbağalar gibi."

Bana verdiği bakış, endişe verici derecede şaşkınlığı andırıyor. Kaplumbağaların ne olduğunu bilmiyor mu?

Bana kaşlarını çatarak alaycı bir şekilde baktı. Demek ki hassas bir konu. "Bazıları insan olarak doğdu ve anlamadıkları sihirle oynayan insanlar tarafından iblise dönüştürüldü. Tony de böyle iblis oldu; tek farkı sarhoş olması ve bunu kendi kendine yapmasıydı."

O ne? Başka bir zamanın hikayesi.

"Neden dönüştürüldün? Bu nasıl oluyor?"

Bir an için midem bulandı çünkü aklıma rahatsız edici bir düşünce geldi: Ella bunu duyduğunda neler olacak bir düşünün.

Bu tür şeylerden çok zevk alırdı. Ona gerçek hayatta bir iblisle, hatta iki taneyle karşılaştığımı söyleseydim kiskanabilirdi. Ama Ella artık burada değil ve onunla bir daha asla konuşamayacağımı kabullenmem gerektiği giderek daha olası görünüyor.

Lynx'in dudakları inceliyor. Hemen cevap vermeyince, gerçeği anlıyorum.

"Bilmiyorsun."

"Bir adam beni özel bir cisimle bıçaklamadan hemen önce cehenneme gitmemi söyledi. Dileği gerçekleşti. Uyandığımda, cehennemde uyandım." Yere doğru öfkeyle bakıyor.

"Ne... neden böyle yaptı...?"

"Ondan çaldım." Sanki öldürücü darbeyi ben vurmuşum gibi gözlerini bana dikti.

Kavgaya hazırlanmak için doğruldum. Anlattığı saldırgana atıfta bulunarak, "Bu çok dramatik bir tepki," dedim.

Dudaklarının alaycı bir şekilde kıvrılmasıyla tüylerim diken diken oldu ve tam karşımda ona döndüm. Yapabileceği her şeyin ihtimali göğsümü sıkıştırdı. Sonuçta, o hâlâ bir iblis ve bana bir dövüşte rakip olamayacağımı çok açık bir şekilde belli etti.

"Zenginler istediklerini yaparlar çünkü kendilerini kanunların, insanların ve Tanrı'nın üstünde görürler; sonuçta biz onlara diz çökeriz, çünkü onlar bizi besleyen eldir."

"Her zaman değil. Karma her zaman geri döner." Bu sözler buruk bir tat bırakıyor çünkü ailemiz için karmanın geri dönmesi çok uzun sürdü ve en büyük bedeli yanlış yapanlar bile ödemedi.

"Güzel." Lynx bana tepeden baktı. "Umarım sen ve ailen hak ettiğinizi bulmuşsunuzdur ve tüm zenginliklerinizin elinizden alındığını izlemiştinizdir."

Sanki boynumu tekrar kırmış gibi irkildim. Nasıl cüret eder? Bir an için içinde biraz insanlık kalmış olabileceğini düşünmüştüm. Ve kız kardeşimin ölmeyi hak ettiğini söylemeye nasıl cüret eder?

"Endişelenme." Gözlerim karardı resmen. "Bütün paramızı kaybettik ve bu yüzden, değer verdiğim tek şeyi kaybettim. O da benimle birlikte orada çünkü ona ihtiyacı olan ilaçları almaya devam edecek param yoktu ve o da benimle birlikte orada çünkü karma, anne babamızın günahlarının bedelini ödememiz gerektiğine karar verdi, seni kahrolası herif."

Ve ben bunun bedelini sonsuza dek ödeyeceğim.

Ona ne zaman yakınlaşmaya başladığımı bilmiyorum ama onu geriye doğru itene kadar bunun farkına bile varmıyorum.

"O benim kız kardeşimdi; tatlı, sevgi dolu, komik, şefkatli kız kardeşim. Başına gelen hiçbir şeyi hak etmedi. Bu yüzden bunu söylediğin için sana lanet olsun, kalpsiz pislik!"

Parmaklarımı tam yüzüne doğrulttum ve nefes nefese, ciğerlerime zar zor oksijen alabiliyorum. Çılgılık atmak, saçlarını yolmak, kendi saçlarımı koparmak istiyorum.

Lynx öfkem karşısında beklediğim gibi tepki vermiyor. İstediklerimi vermiyor ve canımın çektiği kavgayı başlatmıyor. Sadece bana bakıyor, aynı anda hem insan hem de şeytan gibi görünüyor.

"Öyle mi öldü? Hastalıktan mı?" Sesi sakın, kararlı ve anlayışlıydı. Son kısım belki de sadece hayal gücümün bir oyunuydu, ama yemin ederim gözlerinin önünde buna benzer bir şey belirdi.

Cevap ağzımdan çıkmadan önce kısa bir sessizlik oluyor. "Evet."

Geriye doğru bir adım atıyorum, parmaklarımı düzeltiyorum, sonra tekrar yumruk yapıyorum ve içimdeki bu boğucu enerjiyi atmak için ileri geri yürüme dürtüsüne direnirken bu hareketi tekrarlıyorum.

"Hastalandı ve ben üç yıl boyunca iki işte birden çalışarak sofraya yemek koydum, başımızın üstünde bir çatı olmasını sağladım ve onu doktorlara muayene ettirdim—ama anlaşıldı ki hiçbir şey değişmedi. İlaçlarını almayı bıraktı çünkü onu hayatta tutmak için kendimi öldürmemi istemiyordu."

"Başınız sağ olsun."

Geriye doğru sendeledim. Ağzından çıkabilecek her şey arasında, bunu en son bekliyordum. O beş kelime, içimdeki öfkeyi söndüren, geriye sadece boşluk bırakan bir kova buz gibiydi.

Burnumdaki delikler genişliyor, yanaklarım kızarıyor, sanki bir kez daha gözyaşlarıma boğulacaktım gibi. "Ona, eğer hayatta ve iyi olsaydı, hayatımın geri kalanında canımı dişime takarak çalışırdım diye hiç söylemedim."

"Biliyor," diyor emin bir şekilde.

Başımı sallıyorum. O öyle düşünmüyor ve onun bundan emin olmasının hiçbir yolu yok. Onunla bu konuşmayı sürdüremem. Söylediklerimin hiçbirini umursamıyor. Sadece... bunun amacının ne olduğunu bilmiyorum. Ama bu sorgulama tarzının bir sonu olmalı.

Konuyu değiştiriyorum. "Yaptığım büyüyü gördün mü? Büyü kitabındaki büyüyü?"

Başını salladı.

"Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musunuz?"

Bir kez daha başını salladı. "Öbür dünyadan ruhları çağırmak için yapıyor."

"Cinler değil, ruhlar," diye açıklığa kavuşturuyorum.

İnternette de aynı şeyi öğrendim. Dilin inceliklerinden bazılarını doğru çevirememiş olabileceğimi düşündüm. Ama sanırım bu onun uzmanlık alanına giriyor, benimkine değil.

"Büyü öyle diyordu," diye doğruluyor.

Ya da belki de değil?

Ya da belki de o ve Tony bir zamanlar insan oldukları için "ruh" olarak sınıflandırılıyorlardır?

"Öyleyse nasıl buradasın? Ve neden benimle bir bağlantın var?" Bu, lisede öğretilen türden bir şey değil. Üniversitede de öğretildiğinden şüpheliyim—zaten öğrenme şansım da olmadı.

"Eğer cevabı bilseydim, hâlâ burada olmazdım," diye yanıtlıyor Lynx, ifadesiz bir şekilde.

"Ya büyüü yeniden yapsam ama bu sefer sen çemberin içinde olsan? Ya da bir şekilde tersine mühendislikle yeniden yapsam?"

Gözleri uzaklara dalmış, önerimi gerçekten düşünüyor; bunu yapacağını hiç tahmin etmemiştim.

Kaşlarının arasında bir çukur oluştu. Kızgın bir çukur değil. Daha çok... şaşkın. Bir bakıma... çekici. Şeytan boynuzlarının ve kırmızı gözlerinin altında yatan kişiliğine dair bir başka ipucu.

Onun bu halini daha çok beğeniyorum. Sanki maskenin ardındaki adamı görüyorum.

"Tony ile yaşananlardan yola çıkarak, başka bir iblis çağıracaksın. Ve inan bana, bunu yapmak istemezsin. Umarım asla doğmuş bir iblisle karşılaşmazsın."

Tersine çevrilmiş bir tanesine rastlamak da hiç istemedim.

Saçlarımı parmaklarımla karıştırırken, gözleri hareketi takip etti. "Belki de büyü kitabında geri alınabilecek başka büyüler de vardır..."

"Yok, eğer benden daha iyi Latince bilmiyorsanız, orada daha fazla sorun yaratmaktan başka bir işe yarayacak hiçbir şey yok. Zaten meydana gelenlerden daha fazla şeytani faaliyet olursa, cehennemi yeryüzüne getirmiş olursunuz."

"Peki ne yapmamızı öneriyorsunuz?" diye çıkıştım. Sözümün kesilmesinden hoşlanmıyorum. Bu, anne babamın her zaman yaptığı bir şeydi – ve o lanet olası müşterilerin hepsi. "Sadece birimiz öneride bulunuyor."

Ve işte böylece, cenazemden önceki halimize geri döndük: sanki kendi aramızda bir savaşın içindeymişiz gibi birbirimize dik dik bakıyoruz.

"Sen düşünmeyi bırak, bırak ben halledeyim."

Vaşak

Sabırımı kaybetmek üzereyim. Ve aklımı da. Belki ikisini birden.

Sable'ı gömdüğümüzden beri—ya da en azından cesedini—malikanedeki enerji çok az da olsa değişti. El ele tutuşup ateş başında şarkılar söyleyip durmuyoruz elbette. Sürekli atışmaları hâlâ devam ediyor; ayrıca onunla dalga geçmeye çalıştığım da ya da dikkatini çekmek için ona bir şey fırlattığımda dilinin sertçe şaklaması da öyle. Hâlâ benden nefret ediyor ve onu suçlamıyorum.

Sonuçta onu ben öldürdüm.

Büyü okumayı bırakıp, büyü kitabındaki işaretlere göre oyduğum sembollerle dolu duvara bakıyorum. Sable'ın beni onu öldürdüğüm için asla affetmeyeceği düşüncesi aklımdan geçti ve daha önce umurumda değildi.

Şimdi umrumda mı?

Hayır. Gözümü bile kırpmadan boynunu kırdığım birine karşı herhangi bir duygu beslemek saçma olurdu. O sadece bir hayalet. Hiç kimse. Kız kardeşinin ruhuyla iletişime geçmeye çalışırken trajik bir şekilde ölen bir kız.

Bağlantı kopar kopmaz gideceğim. O, bu evin içinde hapsedilmiş, sadece bir anı olarak kalacak.

Ve benden daha da çok nefret edecek.

Uzun bir süre duraklıyorum, sonra işe yaramaz büyü kitabını masaya bırakıp burnumun köprüsünü sıkıyorum. Hayır. Oraya gidip onu ve beni her zaman neden hor göreceğini düşünemem. Onu son dinlenme yerine yerleştirirken yaşadığı o kırılğan an bile...

Yaban hayvanlarının kolayca kazıp çıkarabileceği sığ bir mezar.

Tek istediği kız kardeşini çağırmaktı, ben ise onu hapse mahkum ettim.

Belki de cehenneme bağlayan laneti kırmama yardım ederse, ya kız kardeşini bulabilirim ya da Sable'ı öbür dünyaya gönderebilirim. Onun henüz ölmemesinin tek sebebi ruhunun hazır olmaması.

Dinlenmeden önce yapması gereken son bir işi daha var.

Bunun ne olduğunu öğrenmem gerek.

Eğer bu amaç kız kardeşiyle konuşmaksa? O zaman, işte o zaman, kahretsin.

Ağır büyü kitabını kaptım, kolumun altına sıkıştırdım ve malikanenin diğer tarafına, kendi odamdan en uzak odaya ve onun çürüdüğü odaya doğru yürüdüm. Çünkü elbette geceleri benden saklanmaya çalışacak ve içeri kolayca girmemi engellemek için kapıya bir sandalye dayayacaktı.

Kitabı sıkıca kavradım, kapıdan ışınlanarak geçtim ve karşıma çıkan manzara karşısında donakaldım.

Yatağa zar zor sığan, kuyruğu yere yayılmış Tidus—lanet olası Tony—başını Sable'ın boynuna gömmüş, Sable'ın kolu da yarım kucaklama şeklinde onun üzerinde duruyor. Uyurken resmen sarılıyorlar.

Sıkıca tuttuğum elimle büyü kitabının derisi gıcırıyor. Bilerek, gerekenden daha sert bir şekilde komodinin üzerine bırakıyorum. Sable fırtınada bile uyuyabilirdi, bu yüzden hafifçe inliyor ve Tidus'a daha da sokuluyor. Tidus'un sarı gözleri aralanıyor ve doğrudan bana bakıyor.

"Defol yataktan!"

Homurdanıp boynuna sürtünüyor, sonra kuyruğuna bastığımda dudaklarını geri çekiyor.

"Kendimi tekrar etmeyeceğim."

Ve tam da şansıma, yükselen güneşin ilk ışınları perdelerin arasından içeri sızdı. Tidus o sinir bozucu haline geri dönerken ellerim yumruk oldu. Önce kuyruğu kısaldı, sonra tamamen kayboldu, ardından gözleri her zamanki yeşil rengine döndü ve vücudu küçüldü, tüyleri deriye karıştı, ta ki talihsizce doğduğu günkü gibi çıplak kalana kadar.

O sırtırken, uyuyan Sable'ın etrafına kolunu dolarken ve bana orta parmağını gösterirken sağ gözüm seğirdi.

İşte bu kadar. Onu öldüreceğim.

O şerefsizin ayak bileğini yakalayıp onu yataktan öyle sertçe çektim ki, işe yaramaz bedeni gürültüyle karşı duvara fırladı. Sıva çatladı, fotoğraflar kırıldı ve güzel prenses Sable çığlık atarak uyandı.

Ve bu, kulaklarımı çok acıtıyor.

Bu sabah daha da kötü olabilir mi?

Sable nefes nefese kalır ve ellerini gözlerinin üzerine kapatır. "Çıplak!"

Çok farkındasın, hayalet kız.

Tony sendeleyerek ayağa kalktı, ellerini beline koydu, göğsünü kabarttı ve cinsel organı yarı ereksiyon halindeydi; kız ise kaşlarını çattı—ya da öğürdü. İkisi de uygun tepkilerdi. "Abi, ne oluyor böyle? Eğer ondan hoşlanıyorsan, söyle işte. Erkek kardeşlik kuralı işte."

"O lanet olası ağzını kullanmaya devam edersen, çeneni koparıp Tidus'un kışına sokacağım."

İnanmıyormuş gibi yaparak, cinsel organlarının etrafındaki aşırı büyümüş çalılar odayı lanetlemeye devam ederken geri çekildi. "Bunu yapmaya cesaret edemezsin." diye güldü. "Ama sen çok tatlısın. Üzerinde onun kokusunu alamıyorum, yani onunla yatmadığını biliyorum. Hiçbir hak iddiası yok, değil mi?"

"Eminim Nala bu sözleri duymaktan çok mutlu olurdu."

"O benim kız arkadaşım değil. Bağlılık sorunlarım var, hatırlıyor musun?"

"Şu lanet olası kıyafetlerini giy!" diye homurdandı Sable, gözlerini hâlâ kapatmış halde, ama biz onu görmezden gelerek ben öne çıktım ve Tony'nin cinsel organını onun görüş alanından engelledim.

"Geri çekil," diye hırladım. Bir kükreme. Bir uyarı. Ne için, hiçbir fikrim yok. Ama onun şu anda onun yakınında olma düşüncesi bile içimi alevli çukurlardan daha fazla ısıtıyor.

Gözlerindeki o yaramaz bakıştan, benimle dalga geçerken attığı o muzip bakıştan anlıyorum, beni sinirlendirmeye çalışıyor ama onun oyununa gelmeyeceğim. Onun yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Eğer engel olabiliyorsam, asla. Gerekirse Tidus'la bile savaşırm.

Sable'a karşı bir zaafım yok. Onun Sable'ın yatağına girmesi sadece sorunlara yol açacak.

"Seni daha önce hiç böyle görmemiştim sanırım," diye düşünüyor Tony.

Pantolonunu alıp tembelce giydi. Tony, bir eliyle yorganı boynuna kadar tutmuş, diğer eliyle de gözlerini kapatmış olan Sable'a baktı.

Tony'yi seviyorum. Sinir bozucu bir şekilde tek arkadaşım ve ona belli bir ölçüde güveniyorum. Cehennemde ayrılmaz bir ikiliyiz. Genellikle insan olduğumuz zamanların nasıl olduğunu ve o zamanlara geri dönmek için neler yapacağımızı konuşurduk. Onu bir nevi ailem olarak görüyorum.

Ama şu an, eğer Sable'a onu yiyip bitirmek ister gibi bakmayı bırakmazsa, o herifin gözlerini kör edeceğim.

"Belki başka bir zaman geri gelsem daha iyi olur?"

"Şu lanet olası kıyafetlerinin geri kalanını da giy artık." Eğilip tişörtünü kaptım ve yüzüne fırlattım. "Ve ona bakmayı bırak. O zaten öldü ve çok uzun süre burada olmayacak."

Kaşını hafifçe kaldırdı. "Nereye gidiyor?"

"Sanki burada değilmişim gibi benden bahsetmeyi bırakın," diye çıkıştı.

Hâlâ yorganın altında saklanan Sable'a baktım ve sesini biraz daha yükselterek konuştum: "Bir sebepten dolayı burada, bu evde hapsolmuş durumda. Beni çağırdığından beri ona bağılıyım, bu yüzden öldüğünde bu bağın kopacağını varsayıyorum."

Sonunda üzerini giyip, kollarını kavuşturarak ikimize bakıp mırıldandı: "Yani onunla birlikte olmuyorsun?"

Bir yastık odanın öbür ucuna uçtu, Tony'yi ıskaladı. Sable ayağa kalktı ve doğruca bize doğru yürüdü. "Ben varım, biliyor musunuz, pislikler? Ve iki sapık heriften hiçbirisiyle yatmayacağım." Arkadaşıma dik dik baktı. "Bana neden öbür dünyaya geçemediğimi ve bunun yerine o psikopatla burada mahsur kalmak zorunda olduğumu söyleyin?"

Tony içini çekip kollarını açtı. "Öğrenmeye çalışabilirim." Bana döndü. "Büyük köpek beni geri istiyor ve senden haber almak isteyecek. Kızgın ama seni henüz cehenneme geri sürükleyemez." Sonra göz kırptı. "Hâlâ onunla birlikte olmak için zaman var. Seni istiyor. İkiniz arasındaki gerilimi hissedebiliyorum ve kesinlikle hazır kokuyor."

Öne doğru adım atıp yumruğumu yüzüne indirmek istedim ama o kahkaha atarak geriye doğru sıçradı. Bunun yerine muhteşem bir şey oldu: Sable'ın yumrukları tam çenesine isabet etti—mükemmel, büyümlü bir sağ kroşe—ve adam çenesini ovuşturarak geriye doğru sendeledi.

"Ah," diye ağlıyor, çenesini ovuşturuyor ve ihanete uğramış bir yavru köpek gibi görünüyor.

Gerçekten de acınası bir herifim çünkü sikim artık silah olarak kullanılabilecek kadar sertleşti. Hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi.

"Şaka yapıyordum!"

Şaka yapmıyordu. Sable'ın ona doğru attığı tehditkar adımdan, o da adamın gerçek yüzünü görmüştü.

Onun tekrar ona yumruk atmasına izin veremem. Bu, dokunulmadan orgazm olmama neden olabilir ve bu, göze alamayacağım kadar düşük bir seviye.

“Bana bir iki gün verin.” İkimize de şüpheyile baktı, ellerini teslim olurcasına kaldırarak geri çekildi. “Oradaki saat dilimi farkının ne olduğunu bilmiyorum ama yakında geri dönmeyi umuyorum.”

Bize selam veriyor ve arkasında bir portal—zaten yanmakta olan yüzümü daha da acıtan hafif bir ısı yayan, girdap gibi dönen bir karanlık boşluk—açılır açılmaz oradan hızla uzaklaşıyor.

Sable, sanki içeriye bakmaya çalışıyormuş gibi öne eğildi, ama ben elimi dirseğine doladım ve onu göğsüme doğru çektim. “Öbür tarafa bile varamadan yanacaksın.”

O hareketsiz kalıyor, kasları bana doğru geriliyor, o an askıda kalıyor ve aniden, yemin ederim ki onun kokusunu alabiliyorum—çilek ve arzu beni sarıyor ve kahretsin. Ayrıca penisimin ona doğru bastırdığının da çok farkındayım. Dünyada bunu hissetmemesinin imkanı yok. O da tahrik olmuş, ben de ve kahretsin ki ona daha çok bastırıp nefes nefese kalışını duymak istiyorum.

Benden hızla uzaklaşıp odanın diğer tarafına geçti ve ben de ona öfkeyle baktım.

Bakışlarım tekrar portala kayıyor; oradan geçme, bu lanet olası çılgınlığa bir kez ve sonsuza dek son verme ihtiyacı çok yoğun. Burada kalamayız ki, bildiğim kadarıyla ona bağlıyım, o yüzden o öldüğünde yok olup gitmeyeceğimin garantisi yok.

Yüzüne son bir kez uzun uzun baktıktan sonra—kahverengi gözlerini, uzun, iki renkli saçlarını, hiç çaba göstermeden bile ne kadar güzel görüldüğünü içime sindirdikten sonra—derin bir nefes alıp, portal yok olmadan önce içinden geçtim.

Genellikle kapıların önünde dizlerimin üzerine çökerdim. Cehennemden kaçmayı ya da cehennem içinde dolaşmayı ilk kez denemiyorum, ama bu sefer ciğerlerim çalışmayı bırakıyor ve kavurucu bir sıcaklık beni o kadar sarıyor ki, basınçtan nefes nefese kalıyorum. Göremediğim bir yumruk göğsümü kavırıyor, o kadar sıkı tutuyor ki acıyla bağıriyorum, ardından öyle sert bir kuvvet çarpıyor ki, portalın içinden geriye fırlatılıyorum.

Sırtım yatak odasının duvarına çarptı, görüşüm bulanıktı ama Sable'ın önüme geçtiğini görebiliyordum.

Tam onu burada yapayalnız bırakmaya çalıştığım için bana bağıracığını düşündüğüm anda, başını sallarken gözlerinde hüznölü, acınası bir parıltıyla bana bakıyor.

"Sanırım cehennem de seni istemiyor."

Samur

Çimlerimde bir kişi var. Hatta birkaç kişi birden.

Benim zevkime göre çok fazla.

Güneş birkaç saat önce batmıştı ve gece soğuk ve sessizdi, arka planda uzaktan gelen tık tık sesi duyuluyordu, ta ki ilk ötüşü duyana kadar. İlk başta bir baykuş ya da bir çeşit kuş olduğunu sandım.

Ama sonra daha da kötü bir şey duydum: erkeklerin kahkahaları.

Ve onları gördüm. Sekiz tane üniversite öğrencisi kılıklı, alkol kutuları taşıyan adam, arkalarında da kıkırdayan, hepsi benim yaşlarımda görünen küçük bir kız grubu vardı. Bazıları mini etek giymişti, diğerleri ise kot pantolon ve kazak gibi daha rahat kıyafetler tercih etmişti.

Bağırıp çağırıyorlar ve her geçen saniye daha da yaklaşıyorlar, ta ki getirdikleri ek ekipmanları seçebilene kadar: endüstriyel lambalar, bahçe sandalyeleri ve büyük hoparlörler.

İkinci kattaki misafir odasından uzun araba yolunu izlerken, adamlardan birinin bira kutusunu bitirip ardından uzamış çimenliğe fırlatmasını görünce dişlerimi gıcırdatıyorum.

Arkalarından daha fazla insan geliyor, yanlarında evimin etrafına saçılacak çöpler olacak koliler dolusu eşya getiriyorlar. Ailemin malikanesini mahvedenler bunlar olmalı.

Kesinlikle hayır. Defolup gitsinler.

Odayı öfkeyle terk ettim ve kırık basamaklardan kaçınma zahmetine girmeden büyük merdivenlerden aşağıya hışımla indim.

Buraya daha fazla zarar vereceklerine asla söz vermem. Artık satmak zorunda kalmayabilirim belki ama burası hâlâ benim malikanem. Eğer burada mahsur kalacaksam, burası domuz ahır olamayacak.

Açık kapılardan içeri dalıp, olduğumdan daha büyük görünmek için ellerimi belime koydum. Bu Chad'lerle hesaplaşmaya tamamen hazırdım. Ama hiçbirini bana dönüp bakmadı bile.

"Defolun gidin!" diye bağırdım. "Hepiniz!"

Sanki ben orada yokmuşum gibi eve doğru yürümeye devam ediyorlar. Beni tamamen görmezden geliyorlar.

Çimlerine çöp atan adama gözlerim sertçe dikildi. "Defol git dedim sana, şerefsiz."

Arkamdan gelen kıkırdama sesiyle başımı hızla çevirdim.

Lynx, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ağzından çıkan o iğrenç sırıtışla (ki bunu bedavaya bile silerdim) derme çatma kapı çerçevesine yaslanmış duruyor. "Sanırım seni duyamıyorlar, ölü kız."

Bakışlarımı tekrar araba yoluna çevirdiğim anda bir kadın tam yanımdan geçip gitti. Hepsi öyle yapıyor. Sanki bir hayaletmişim gibi yanımdan geçip gidiyorlar.

Yanlarımda parmaklarım titriyor. Öldüm, diye hatırlatıyorum kendime. İki gün önce kendimi gömdüm. İnsanlar beni göremez.

Görünmezim, tıpkı hayattayken olduğum gibi—tıpkı bu çatının altında olduğumdan beri hep olduğu gibi. Ciğerlerim sıkışıyor ve midemdeki taş bir kayaya dönüşüyor.

Arkamı dönüp baktığımda kulağıma kadın sesi ulaşıyor.

"Sen kimsin? Rönesans festivaline hazır gibisin." Kot pantolon, spor ayakkabı ve palto giymiş kızlardan biri Lynx'e sırtarak baktı. Adını koymak istemediğim rahatsız edici bir şey göğsümde ağır bir yük gibi oturuyordu ve zihnimde onun dikkatini başka birine yoğunlaştırdığına dair görüntüler belirdi.

Bu düşünce beni rahatsız ediyor çünkü o gittikten sonra yine yalnız kalacağım.

En azından artık benimle etkileşim kurmaktan başka pek bir seçeneği yok. Bunu istediğimden değil elbette. Ama... acımı başkasıyla paylaşmak güzel.

Arkalarında, sert projektörler yanarak evin ana oturma odasının bulunduğu bölümünü göz kamaştırıcı bir ışıkla aydınlatıyor.

Lynx, kaşlarını çatarak, hiç de eğlenmemiş bir ifadeyle ona baktı. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

Başını yana eğerek, onun soğukkanlı tavrına karşılık verdi. "Bana bir içki getirin, üç sorunuza cevap vermeye razıyım."

"Bana bedava anlatılmasını tercih ederim," diye ciddi bir ifadeyle karşılık verdi.

Bundan sonra dinlemeyi bıraktım.

Daha fazla insan gelmeye devam ediyor. Biri diğerinin ardından. Sanki kapılar açık ve en yakın kampüsten herkes geliyor gibi.

Birdenbire arka planda müzik çalmaya başladı, ölmeden önce internette dolaşan berbat bir rap şarkısıydı. Herkes hemen onaylayarak bağırmaya ve şarkıya katılmaya başladı.

Malikaneye dik dik bakıyorum, kendi düşüncelerime dalmış olduğum için Lynx ile kız arasındaki hararetli tartışmayı dinleyemiyorum. Çılgılık atabilirim ve beni duyacak tek kişi, beni bu karmaşaya sokan o iblis olurdu.

Ama tam olarak yapmak istediğim şey bu: ses tellerim kopuyormuş gibi hissedene kadar, ağzım kuruyana ve pencereler şiddetten titreyene kadar bağlamak.

Bunun yerine, ses çıkarmıyorum. Onu yutuyorum ve hissin boğazımı tırmalamasına izin veriyorum.

Daha fazla insan benim içimden geçerek eve giriyor. Sanki sonsuz bir insan seli gibi, eğer sis olmasaydım ezilip kalırdım. Bu yüzden sis olmayı bırakıp tüm enerjimi şekil almaya odaklıyorum.

Eve giren bir sonraki kişi, hoş karşılanmadığını anlar. Yanımdan sendeleyerek geçerken yüzünün rengi solar, fırtınadan önceki gökyüzünü boyayan aynı mavi tonuna bürünür. Hissettiği neşe yüzünden silinir ve bu bana verdiği güç hissi neredeyse beni insan gibi hissettirir.

İşte ben insanları böyle rahatsız ediyorum.

Öldüm ama işe yaramaz değilim. Bu pislikler gelip evimi yıkmak istiyorlarsa, buyursunlar. Onlar da hedef olmaya layıklar.

Duvarı yıkıp geçtim, geçtiğim her insanın arasından hızla geçtim. Teker teker, varlığını hissederek kıpırdandılar. Boğazları düğümlendi, gözlerini kırıştırdılar, sanki bulamadıkları şiddetli bir rüzgar varmış gibi etraflarına bakındılar.

Ve onu buldum: çimlerime pisliğini atmayı iyi bir fikir sanan ilk ahmak.

Kirli sarı saçları, gri gözlerinin ardında hiçbir faydalı düşüncesi olmayan ve hiç sevmediğim bir spor takımına ait kırmızı bir forma giyen biri.

Ona Connor diyeceğim.

Bu gece bir fırsat ve bunu boşa harcamak aptallık olurdu. Bu yüzden vücudumu Connor'inkine çarptığımda ve telefonu elinden fırladığında, onu yakalama şansı bulamadan, hiçbir şeyden haberi yokken tekmeleyerek başka bir odaya fırlatıyorum.

Telefonu yerden kapıyorum ve karanlık odanın avantajından yararlanarak, elimde telefonla insanların arasından sıyrılıyorum. Cihazı tutmaya odaklanırken alnımda ter damlaları birikiyor; kolumu koparacak kadar ağır geliyor.

Partiden, insanlardan ve sürekli çalan yüksek sesli müzikten uzaklaşmak için evin diğer tarafına doğru koşarken tüylerim diken diken oldu.

Ne kadar mesafe kat edersem edeyim, o titreşimi temellerden hissedebiliyorum. Şarkı söylerken, dans ederken ve benim asla deneyimleyemediğim şeyleri yaparken onların gıcırtilı kahkahalarını duyuyorum. Onlar gibi olmalıydım. Arkadaşlarım olmalıydı, partilere gitmeliydim ve güzel bir gecenin vaadiyle kulaklarıma kadar gülümsemeliydim. Bu yıkık dökük evde sıkışıp kalmamalıydım.

Bunun yerine, yarım yamalak bir planla birinin telefonunu çaldım.

Henüz tam olarak ne yapacağımı bilmiyorum. Belki Reddit'te durumumu çözecek bir şey vardır. Ya da Etsy'de dualarıma cevap olabilecek bir cadı.

Misafir odasına girip telefonu açana kadar (neyse ki şifre yok) ve telefon birkaç kez elimden kayınca homurdanana kadar, aradığım şey bu değil. Parmaklarım ekranda hızla hareket ettiğinde, yazdığım şey kız kardeşimin adı oluyor.

Kız kardeşimin doğum gününde basın mutlaka bir şeyler söylemişti. Daha fazlası olamaz herhalde, ama ben anne babamın hiçbirine güvenmiyorum. Kendilerini iktidara yükseltmek için hiçbir fırsatı kaçırmazlar, bu kız kardeşimin cesedini basamak olarak kullanmak anlamına gelse bile.

Bunu tekrar yapıp yapmadıklarını, Ella'yı bir reklam hilesi olarak kullanıp kullanmadıklarını, beş dakika daha ilgi odağı olmak, hâlâ var olduklarını, bir Eldrith'in hâlâ güce sahip olduğunu insanlara hatırlatmak için mi kullandıklarını bilmem gerekiyor.

Ekran yüklenirken nefesim kesiliyor, söylemiş olabilecekleri her şeyi hayal ediyorum. En iyi ihtimalle hiçbir şey söylemezler. En kötü ihtimalle?

Ekranın üst kısmında beliren başlıkları görünce midem alt üst oluyor ve ilk bağlantıya tıkladığımda parmaklarım titriyor. Okuduğum her kelimeyle damarlarımda kızgın bir öfke akıyor.

Basın mensuplarıyla konuştular. Ancak konu Ella değildi.

Beni ve "endişe verici" kayboluşumu, bana ulaşmak için geçirdikleri günleri konuşuyorlardı.

Öfkem kabarıp kaynıyor, nefes almakta zorlanıyorum. Neden bana ulaşmaya çalışıyorlardı ki?

Ben uyuşturucu kullanıcısı mıyım? Pardon? Bana sorunlu çocuk demenizi anlayabilirim. Evden kaçan mı? Tabii ki, bodruma inip ortadan kaybolduğum her seferinde bana böyle diyorlardı.

Ama bağımlı mı? Hiçbir zaman hiçbir şeye dokunmadım çünkü federal yetkililer geldikten sonraki dört yılın her dakikasını Ella'yı hayatta tutmaya çalışarak geçirdim. O öldükten sonra bile, ondan uzak durdum.

Hapse girdiklerinden beri benimle ilk kez iletişime geçiyorlardı. Ella ile konuştular ama benimle hiç konuşmadılar. Şimdi beni arıyorlar ve cevap vermediğimde ilk varsayımları benim alkol komasına girdiğim mi oluyor?

Muhabire, Ella'nın küllerini çaldığımı, bu yüzden onu ailenin geri kalanıyla birlikte gömemeyeceklerini söylediler; sanki ben insan kalıntılarını çalacak bir canavarmışım gibi. Eğer onunla konuşmuş olsalardı, Ella'nın mezarlığa gömülmek bile istemediğini bilirlerdi. O, büyükannesinin izinden gitmek istiyordu.

Onu tanımıyorlar, ikimizi de tanımıyorlar.

Ella'nın ölümünü sırf şöhret kazanmak için kullanacaklarını bekliyordum. Ama bu mu? Dünyanın acımasını kazanmak için beni kendi hikayelerinde kötü adam haline getirmek mi?

Onlara ne yaptım ki? Hiçbir şey yapmadığım halde neden hep ben suçluyum? Bütün bunları hak etmek için hangi günahları işledim? Ben sadece bir çocuktum. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyordum. Ella gibi olmayı bilmiyordum. Neden onlar için asla yeterli olamadım?

Saçlarımı parmaklarımla düzeltiyorum. Temyiz başvurusunda bulundular. Ya serbest kalırlarsa? Ya şartlı tahliye edilirlerse? Bunların nasıl işlediğini bilmiyorum.

Temyiz davasını kazanırlarsa, bu malikaneyi alabilecekleri anlamına gelir, değil mi? Çünkü onlar benim en yakın akrabalarım. Ve ben de onlarla

birlikte burada mahsur kalacağım.

Göğsümde biriken çığlığı durdurmanın imkanı yoktu. Şok dalgaları yaratıp bu harap evi çerçevesinden devirebilecek bir güçle boğazımdan koptu.

Gözlerimden bembeyaz, kızgın gözyaşları akıyor ve bunu da durduramıyorum.

İçimdeki enerji birikiyor ve birikiyor, sanki beni içten dışa tüketecekmiş gibi hissediyorum. Telefonu odanın öbür ucuna fırlatıyorum. Arka planda sinir bozucu müzik çalarken, soğuk hava paltomdan sızarken, küf kokan, boğucu hava ciğerlerimi kirletirken ve o lanet olası telefon—çatlak ekran makalede donmuş halde kalırken—paramparça oluyor.

Bu yüzden çığlık atıyorum, bağırıyorum, ağlıyorum ve bana yakın olma talihsizliğine sahip olan her nesneyi parmaklarımla kavırıyorum. Yutulmuş her cevabı, tutulmayan her sözü, kalbimde oluşan her çatlağı dışarıya vuruyorum.

Dünya zaten benim baş belası olduğuma karar verdi. O halde bari öyle olayım.

Vaşak

Bu insan beni rahat bırakmıyor.

Yanımda oturuyor, ben bine kadar sayarken, Sable ortalıkta görünmedikçe içten içe aklımı kaybediyorum ve bu kız bir türlü susmuyor. Konuşmayı.

Boynunu kırmamış olmam mucize. Aman Tanrım, bir de burada mahsur kalmasın!

Sable çok uzun zaman önce öfkeyle dışarı fırladı, ama onu takip etme isteğim yoktu—ama şimdi rahatsızım çünkü beni burada bu aptallarla yalnız bıraktı ve onu istediğimden daha uzun süredir görmedim, üstelik bu insan benzeri sinek az önce elini kucağıma koydu. Bakışlarım öfkeyle yüzüne çevrildi ve bana sırtıttığını gördüm.

Teknik olarak, onu tüm bu tanıkların önünde öldürebilirim ve kimse hiçbir şey yapamaz, çünkü ben zaten ölmüş olurum.

“Bana dokunmana kim izin verdi?” Gözlerimi kısıtım. Ses tonum tehdit doluydu. Bir daha yaparsan sonuçlarına katlanırsın.

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve eli o kadar hızlı geri çekildi ki, kasını incitmemesine şaşırdım.

İyi. En azından aptal değil.

Sable nerede şimdi?

Birisi küçük bir alet tutarken gözlerim kamaştı. İnsanlar poz veriyor, şeye sırtıyorlardı ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı çattım, ardından başka bir flaş patladı. Herkes kızın etrafına toplandı ve bir şeye bakmaya başladı.

"Fotoğrafta yüzüm garip görünüyor."

"Benim de öyle."

"Evelyn, gözlerin kapalı."

"Bir diğer!"

Sonraki on dakika boyunca, neler olup bittiği hakkında bilgi edinmek için ısrar ediyorum. Tony'ye biraz benzeyen bir adam o kadar sarhoş ki, ne kadar farklı giyindiğimizin farkında bile değil. Hepsi Tony'nin ve işkence ettiğim bazı ruhların giydiğini gördüğüm kıyafetler giyiyorlar, ama yine de, alıştığımından daha fazla ten gösteriyorlar.

"Adın ne, tatlım?"

Arkamı döndüğümde, bana dik dik bakan, kan çanaklı gözlerini kırıştıran esmer bir kız gördüm. Ya ağlamıştı ya da doğru düzgün göremeyecek kadar sarhoştı.

"John," diye yalan söylüyorum.

Kadın mırıldanıyor. "Güzel bir isim. Bununla çok gürültü yapabilirim."

Birisi beni cehenneme geri götürsün.

Hayır, burası cehennem.

Kız beklentiyle bana bakıyor. Kaşımı kaldırıyorum. "Benimle birlikte olmak için davet mi bekliyorsun yoksa?" Elbette ki asla böyle bir davet almayacak.

Dudaklarını yaladı. "Belki."

"Olmaz," diye sertçe yanıtlıyorum, bakışlarımı başka yöne çevirerek bunun kesin karar olduğunu anlamasını sağlıyorum.

Üç saniye geçtikten sonra homurdanarak oradan ayrıldı.

Fotoğrafların ekranlı küçük bir kutuyla çekilebileceğini öğrendim ve görünüşe göre hepsinde bir tane var. Bir adamın, pencere kenarındaki koltuktan başka bir küçük kutu almadan önce birine telefonunun nerede olduğunu sorduğunu duydum.

Tuhaf. Tuhaf yaratıklar.

Başka bir kutudan da müzik geliyor; o korkunç gürültü bile kulak zarlarımı patlatmaya yeter, hele de daha önce hiç duymadığım argo kelimelerle dolu bitmek bilmeyen gevezeliklerini saymıyorum bile.

Odanın içinde bir kızın sesi yankılanıyor. Biri bu şarkıyı ne kadar çok sevdiğini bağıyor. Sözler beni sinir ediyor. Eğer bir kez daha "beni belki

ara" diye bağıran insanları duyarsam, kulak zarlarımı kurtarmak için bu binanın tamamını yakmam gerekebilir.

Kendimi yaşlı hissediyorum.

Sable'a hâlâ hangi yılda olduğumuzu sormadım. Cehennemde zaman o kadar farklı geçiyor ki, anlamak imkansız. Burada yüz yıl geçmiş olabilir. Ya da daha fazla. Eğer öyleyse, kardeşim çoktan ölmüş olur.

Bu düşünceyle birlikte kalbim bir yumruk gibi kenetlenip sıkılıyor.

Tek huzur kaynağım, onun uzun ve mutlu bir hayat yaşamış olması ve beni aramamış olmasıdır.

O şerefsizler beni bıçaklayıp sonsuza dek sürececek bir azaba mahkum etmeselerdi, ben de o mutlu hayatın bir parçası olabilirdim.

Ama diğer ailelerden biri onu yanına almasaydı, kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacaktı; anneme verdiğim söz de tutulmamış olacaktı.

Ya bana yapılan lanet onun beni unutmamasına neden olursa? Ya tüm varlığım silinirse? Ya o adamlar onun peşine düşerse?

Kardeşimin gerçek yüzünü öğrendikten sonra, beni cehenneme gönderen o şerefsizlerin her bir aile üyesini bulup öldüreceğim. Bütün kan soylarını. Temiz bir iş olmayacak; karmakarışık ve acı dolu olacak—uzun, sancılı ve kanlı bir süreç.

Acaba ben de onlara lanet okuyacak mıyım?

Beni bıçaklayıp ömür boyu hapis cezasına çarptırıldıklarında ne yaptıklarının farkında mıydılar?

Bir yudum su alıp duvara bakıyorum.

Sable epey zamandır yok. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, aklımdan bir yerlerde bu malikanenin içinde bir insanla birlikte olduğu görüntüler geçti. İçgüdüsel olarak ayağa kalktım, bana yöneltilen bakışları, kıyafetlerimle ilgili yorumları umursamadan Sable'ı aramaya başladım.

Ya başka biri onu görürse—ya da daha kötüsü, ona dokunursa? Eğer biri ona dokunursa, parmaklarını kırıp boyunlarını kırarım. Tidus kemik kemirmeyi çok sever—kokularını kilometrelerce uzaktan alabilir. Bu onun için adeta Noel gibi olurdu ve belki de bana en az birkaç hafta ara verirdi.

Beni çağırdığı oda boş, ama ölüm ve şeytani kalıntıların kokusu hâlâ havada asılı kalmış. Son nefesini verdiği yere bakıyorum, burnumdaki rahatsız edici his yüzünden burnum genişliyor. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum—belki pişmanlık? Vicdan azabı?

Burada olmamın sebebi o; kendimi kötü hissetmemeliyim.

Bu kız nerede Allah aşkına? Buradan ayrılmayı denesem mi? Kaçınılmaz olarak onu bu şekilde bulacağım. Sanırım bir yanı sıkılıyor ve malikanenin etrafında dolaşmak istiyor—belki de bana yaptığı gibi kendini okşarken yakalarım.

Evet. İyi fikir. Beni böyle utanç verici bir durumda iyice gördükten sonra bu adil olurdu.

Durduğumu söylemiyorum.

Üstelik gözlerini de kaçırmadı.

Odayı terk edip kanatların geri kalanını kontrol ettim, ama kimse yoktu. Kendilerini unutana kadar içen insanlardan en uzak koridora ulaştığımda, bir şeyin kırılma sesini duyunca durakladım.

Yanına yaklaştığım için nerede olduğunu sezdim, sesi takip edip odaya girdim ve tam yumruğu aynayı delip geçerken, cam kırıkları yere saçılırken yanına vardım.

"Sen burada ne yapıyorsun?"

Sable bana doğru dönüp bakıyor, gözleri kocaman ve kızarmış. İçimde huzursuz bir his belirliyor. Bir şeyden dolayı üzgün ve bunun ben olmamı istemiyorum. "Defol git buradan!"

Kırık aynanın parçaları bana çarpmadan hemen önce eğildim, sonra da kanlı yumruğunu yüzüme savurarak üzerime doğru gelirken geri çekildim. Bileğini yakalayıp onu duvara doğru ittim ve kollarını da yanlarına sabitledim. "Sakin ol."

Ağlıyordu. Hâlâ da ağlıyor. Gözleri kan çanağı gibi, yanakları sıırılsıklam. Bir gözyaşını silmek istiyorum ama biliyorum ki ona bu şekilde dokunmak her şeyi daha da kötüleştirecek.

Burası harap halde. Her yer cam kırıkları. Kırık bir lamba, insanların kullandığı telefonlardan birinin yanında duruyor, ekranı paramparça olmuş. Hatta bir sandalye bile parçalara ayrılmış.

Daha önce bana saldırdığı için şiddete meyilli bir yanı olduğunu biliyordum, ama şimdi ne oldu böyle?

Kasıklarına gelen bir diz darbesinden kaçınarak, kendine zarar vermesini engellemek için vücudumu onun vücuduna bastırdım.

"Durmak."

"Neden beni öldürmek zorundaydınız? Neden?" diye bağırıyor, yanakları gözyaşlarıyla dolarken her heceyi tükürerek söylüyor.

Sesindeki ve gözlerindeki acıyı görünce nutkum tutuldu.

Kaşlarımı çatıyorum. "Kızgın olmanın sebebi bu mu?" Bunu daha önce de konuşmuştuk.

Beni itmeye çalıştı ama başaramadı. "Kız kardeşim öldü, pislik herif. Ve şimdi ben de öldüm. Senin yüzünden. Bu halde olmamın tek sebebi sensin. Her şey senin suçun!"

Ağlama ve çığlıklarının bu kadar yüksek olması göz önüne alındığında, bir insanın duyabilmesine şaşırمام.

Doğama aykırı olsa da, onu sıkıca kollarıma sarıyorum, kurtulmasını engelleyecek kadar. Çenemi başına yaslıyorum ve bağırmasına, çığlık atmasına ve beni tırmalamaya çalışmasına izin veriyorum. Benden nefret ettiğini, bir canavar olduğumu söylüyor. Tuzağa düşmesinin sebebi benim. Kız kardeşini çağırnamamasının sebebi benim. Özgür kalma girişimlerinin hiçbiri işe yaramayınca vücudu bana yaslanarak gevşiyor.

"Sakin ol," diyorum bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Nefes al."

Bana tekrar tekme attı ve ben onu daha sıkı tuttum, ama alnını burnuma vurup beni geriye savurunca tutuşum gevşedi.

Bok.

Bu hem sinir bozucu hem de çok çekiciydi.

"Kardeşimi kaybettim," diye ağlıyor, yanaklarını silerek. "Öldü ve tek istediğim onunla son bir kez konuşmaktı, siz bunu benden aldınız."

"Sanırım ben de kardeşimi kaybettim," diyorum sessizce, o kadar sessizce ki duymadığını düşünüyorum.

Direnmeyi bırakıyor, nefes nefese kalmış bir halde parıldayan kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Kaşlarının arasında bir çukur oluşuyor. Sessizlik, itirafımı sindirmeye çalışıyormuş gibi uzuyor.

Sable'ın dudakları titriyor, ağzı açılıp kapanıyor, söyleyecek söz bulamıyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı sonunda.

"Öldürölüp cehenneme gönderildiğimde, kardeşim yalnız kaldı. Ona bakacak kimsesi yoktu. Annem öldü ve ben onun vasisi oldum. Ve ben..." Duraksadım, burnumun köprüsünü sıktım. "Ona ne olduğunu bilmiyorum."

Ağlamaları kesildi, ancak yine de her nefesi hızla içine çekiyordu, gözleri kızarmış ve şişmişti. "Sen de sana yakın birini kaybettin."

"Evet. Size söylediğim gibi, bana ait olmayan bir şeyi çaldım. Ama çalmasaydım, her şeyimi kaybederdim. Kardeşimin başının üstünde bir çatı, karnında yemek. Her şeyi. Hepsini kaybederdim."

"Neden bir evsizler barınağına veya bir gıda bankasına gitmedin?"

Başımı yana eğdim. "Sanırım farklı zamanlardan geliyoruz. Ben varlıklı bir ailenin çocuğu olarak doğmadım."

"Bu, anne babamın berbat insanlar olduğu gerçeğini değiştirmiyor." Kadın ağırlığını bir kenara bırakıyor. "Peki ya sizin anne babanız?"

Omuzlarım kalktı. "İkisi de öldü."

Başını salladı. "Şanslısın."

Bu nasıl bir şans olabilir ki? Bu kız nasıl bir çocukluk geçirmiş de anne babasını kaybetmenin iyi bir şey olduğunu düşünmüş?

"Seni neşelendirecek bir şey biliyorum." Elini tutuyorum ve onu yıkılmış odadan çıkarıp koridordan aşağıya, insanları izlemek için büyük merdivenlere doğru çekerken beni durduruyor.

İnsanlarla uğraşmak konusunda karşılıklı tartıştıktan sonra pes ediyor. Sable birini ayağından çelmeleyip yere düşürdüğünde ve o kişi şaşkınlıkla etrafına bakakaldığında ben bir sütunun arkasına saklanıyorum.

Sonra birinin kulağına hafifçe vurdu, bir adamın elini bir kızın pantolonundan çıkardı ve masaya bir bardak doldururken bana sırtıttı; bu da herkesin etrafına bakıp havada süzülen bardağın nedenini merak etmesine neden oldu.

Neden ben de gülümsüyorum?

Burada parti yapmanın iyi bir fikir olduğuna karar veren aptalların hepsi sarhoş ve dans ediyorlar, ben de bir grup adamın masaya beyaz bir toz döküp plastik bir parçayla etrafa yaydığını izliyorum.

Sable yanıma geldi. Beni izliyordu. Bana baktı. "Kokain," dedi, kafamdaki karışıklığı okuyarak. "Bir uyuşturucu. Burunlarından çekiyorlar."

Aptal değilim—Tony bana uyuşturucular ve bunların birçok insanın hayatını nasıl ele geçirdiği hakkında çok şey anlattı. Hayattayken kendisi de uyuşturucu kullanıyordu.

İnsan olduğum zamanlarda içki içip uyuşturucu kullanacak param yoktu. Kardeşimin karnını doyurmakta bile zorlanıyordum.

Bana kur yapmaya çalışan kızla konuşan adama odaklandım. Sable'ın bağırımlarını umursamadan eve ilk giren kişinin o olduğunu hatırlıyorum. Şimdi, yeni doğmuş bir atın zarafetiyle, kızın gözlerini kaçırdığı anda bardağına beyaz bir madde damlattı.

"Bunu görüyor musun?" diye sordum ona ve Sable başını salladı.

Onları izliyoruz ve kız bardağı tek nefeste bitirmeden önce müdahale edecek kadar hızlı davranamıyorum.

"Onun gibi insanlardan nefret ediyorum," diyor. "Kahrolası Connor."
Connor mı? Onu tanıyor mu?

Sable, duvardan bir resim çerçevesinin düşmesini izlerken nefesi kesilir ve bir grup adam çerçeveyi birbirlerine atmaya başlar, tanıdık bir isim gibi bağırırlar.

Gözlerini devirdi. "Aptallar."

Gözlerimiz merdivenlere çevrildi; sarhoş kızın bardağına toz döken adam, onu her basamakta yukarıya doğru yönlendiriyordu. Kız şimdi sendeleyerek yürüyor, yani ona verdiği şey çabuk etki etmiş.

Sable bardağı yere bırakıp onlara doğru yürüyor ve ben de hayretle izliyorum; ikişer adım atıyor, o pisliğin önünde duruyor ve onu öyle sertçe itiyor ki, adam düşerken korkuluğa tutunamıyor.

Kafası her basamağa çarpıyor ve sonunda en altta bir yığın halinde yere düşüyor.

Sable ellerini siliyor. "Benim evimde kimse böyle yapmaz."

Tekrar gülümsüyorum ve onun da bana gülümsediğini fark ediyorum ve bundan nefret etmiyorum. Sable'ın gözleri büyüleyici, vücudu mükemmel ve saçları beni parmaklarımı arasından geçirmeye can attırıyor. Güzelliğin tanımını o, bir bakıma da tuhaf bir şekilde, çünkü onu öldüren benim.

Yüzündeki o gülümsemeyle bana doğru yaklaşıyor, kıkırdaması kulaklarıma kadar geliyor.

Ama sonra durumumu hatırladım, gülümsemem kayboldu ve kendime bozulmamış bir içecek almak için ondan uzaklaştım.

Samur

Hayaletlerin perili evlerde yaşayıp, evlerine gelen herkesi rahatsız ettiği filmleri asla anlamadım.

Şimdi anladım.

Bu inanılmaz derecede özgürleştirici. Eğer yapabilseydim, tüm ülkeyi terörize ederdim.

Bu sadece monotonluk ve can sıkıntısı döngüsünü kırmakla kalmıyor, aynı zamanda başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar da rahatlama sağlıyor. Çünkü o ruhların neden bu kadar sinirli olduğuna şaşmamalı. Bu yaşayan pislikler istedikleri gibi gelip gidiyorlar ve benim evimi, benim bölgemi mahvediyorlar.

Nasıl olur da benim önümde bu kadar mutluluklarını sergilemeye cüret ederler?

Yine çocuk gibi davranıyorum, yaramazlık yapıp ortalığı karıştırıyorum, ama bu sefer hiçbir olumsuz sonuç yok ve bunu ilgi çekmek için yapmıyorum.

Bu çatının altında yaşayan her canlıya Tanrı yardım etsin.

İnsanların ellerinden içeceklerini alıp yere düşürüyorum ve sıvının yüzlerine sıçrayıp ceketlerini ıslatmasını büyük bir memnuniyetle izliyorum. Kendimden ve hayatımdan nefret ettiğim için ortalığı karıştıran

lise zorbasıyım ve şu anda, bağırmaktan boğazım tahriş olmuş ve ağlamaktan ciğerlerim kırılgaılaşmışken, daha da kötü olmak istiyorum.

Çok daha kötü.

Annem ve babam her zaman kendi başlarına birer canavardı, ben ise hep bir kutunun içinde sıkışıp kalmıştım. Sanırım hapishanem şimdi daha büyük, ama bana taze et verildi ve dişlerimi geçirip parçalamamak günah olurdu.

Bir başka pisliğin içeceğini alıyorum, sonra bir başkasınınkini daha ve yüzümde bir gülümseme beliriyor; bu, coşkudan mı, sevinçten mi yoksa kendimi kısıtlamalarımından kurtardığım için mi bilmiyorum. Öfke her zaman DNA'ma işlemiş, sürekli bir varlık olmuştur, ama bu sefer içimde kaynayan bir canavar ya da kontrolü ele geçirmeye çalışan bir varlık değil. El ele tutuşmuş, tasmaşız bir şekilde ilerliyoruz.

Oda, müziğe eşlik eden, koni ve çizgiler halinde dans eden ve soyumdaki herkesin mezarında ters dönmesine neden olacak diğer şeyleri yapan insanlarla dolu. Yaşarken bu tür partileri sadece televizyonda görüyordum. Bu tür etkinliklere katılacak arkadaşlarım yoktu, olsa bile gidecek zamanım yoktu. Ne de olsa ancak öldüğümde görebiliyorum.

İçimde bir kıskançlık kıvılcımı var ve o acı tadı boğazımda tadana kadar, sanki kendi uyuşturucummuş gibi, sıkıca tutuyorum. İnsanları itmek, telefonları ve mücevherleri çalmak ve onları malikanenin etrafına saklamak —savaş yolunda korkunç bir bela gibiyim.

Bütün bu süre boyunca, insanlarla dolu bir evde, beni sadece tek bir kişi görüyor. Kalabalığın arasında ilerlerken Lynx'in gözlerinin beni takip ettiğini hissediyorum. Dikkatini üzerimde tuttuğunu bilmek, bana biraz daha cesur, daha atılgan hissettiriyor; sanki altımda muhtemelen gerçekte olmayan bir güvenlik ağı varmış gibi.

Beni öldürebilirdi ama son zamanlarda adeta koruyucu meleğim gibi davranıyor: Tony ve Tidus'un yanında bana göz kulak oluyor, cesedimi gömmeme yardım ediyor, sinir krizi geçirmemin eşiğinden beni kurtarıyor.

Sanırım tamamen özgürce hareket etme izni verilmesinin, ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir şey olduğunu anladım.

Lynx'i gözümün ucuyla görüyorum ve ilk defa değil, ne düşündüğünü bilmeyi çok isterdim. Bana bakarken geçirdiği her anın nefretini yaşıyor gibi; sanki her an malikaneyi yakacakmış gibi, ama yine de gözlerini benden ayırmıyor. Kaşlarının arasındaki ince çizgi yumuşamış ve yavaşça evin hangi bölümünde olursam olayım yanıma doğru ilerliyor.

Bu da bir ilk. Üzerimde kötü niyetli gibi görünmeyen bir ilgi olması.

Giriş holünde duraksıyorum, bir grup insan daha açık olan ön kapıdan içeri doluşuyor ve aklımdan kapıyı çarparak herkesi içeri kilitlemek geçiyor, ama dikkatim kızlardan birine takılıyor.

Saçlarımız aynı, ama renkleri farklı. Işık altında, eminim ki onun saç derisinin üst kısmından gelen renk çizgisi, buzlu sarı saçlarla tezat oluşturan parlak pembe bir çizgi. Onun saçları çene hizasında kısa kesilmişken, benimkiler göbek deliğime kadar uzanıyor.

Ona bakarken göğsümde bir sızı hissediyorum. Çocukluğumdan beri Ella, saçla ilgili her şeye takıntılıydı. Beni denek olarak kullandı, öyle ki ondan başka kimse saçlarıma dokunmadı veya boyamadı.

Ölümünden bir yıl önce internette simsiyah saçlı ve beyaz kaküllü birinin fotoğrafını gördü. Bunun üzerine saçımı açtı ve tonladı; o da uyanmayı bırakana kadar her ay bu işlemi tekrarladı.

Kendime bakmak hiçbir zaman önceliklerim arasında yer almadı ve o gittikten sonra da yapacaklarım listesinde hiç yer almadı; tek bir şey hariç: Saçımdaki o beyaz tutamı korumak.

Kapıdan içeri Ella'nın ilham panosundan fırlamış gibi görünen kadını görünce, içimden bir ses bana olduğumdan daha fazlası olmamı söyledi. İçine gömüldüğüm, ölüp gittiğim çizgili kazağı çıkarıp, sadece bu gece için kendimin başka bir versiyonu olmamı istedi.

Uyum sağlamak ama daha fazlası olmak.

Yarın uyandığımda, ailem beni hâlâ kötü adam olarak gösterecek ve her şey hâlâ berbat olacak, ama dediğim gibi, burada taze et var ve istediğim kadar kan dökebilirim.

Çevremdeki şeyleri kendi isteğime göre şekillendirmeye odaklanırken gözlerim kapanıyor. Nesnelere dokunmak, katı bir biçim almaktan daha fazla çaba gerektiriyor, ama aynı zamanda farklı bir his veriyor; tıpkı tenimin üzerinde süzülen duman tellerine odaklanmak, gözeneklerime yapışan kül ve is parçacıklarını hayal etmek gibi. Ama bu bunaltıcı veya rahatsız edici değil.

Omurgamdan aşağıya doğru titreşimler yayılıyor ve hayal gücümü hayata geçirme çabasıyla cildim adeta ısınıyor.

Gözlerimi açıp kendime baktım ve rahat bir nefes verdim. Daha önce bu kadar uç bir değişiklik yapmamıştım. Bu geceye kadar, kazağımın altındaki tişörtü termal bir içliğe dönüştürmek veya kot pantolonumun içini polarla kaplamak gibi tekil değişiklikler yapabilmişim.

Parmaklarım, vücudumu saran ve uyluğumun ortasından yırtılan ince beyaz elbisenin üzerinde geziniyor. Dokunuş hissi, kendi tenime dokunmak kadar gerçek ve sağlam. Serin gece havası göğsümü ve kumaşla örtülmemiş göğüslerim arasındaki çukuru okşuyor. Soğuk, havadan ince bir koruma katmanı görevi gören yırtık tayt sayesinde o kadar da yakmıyor.

Elbiseyle aynı dokuya sahip kumaştan yapılmış şalı omuzlarıma atıyorum ve onu cekete dönüştürüp dönüştürmemeyi düşünüyorum; ceketle de ceketsiz de aynı derecede üşüyorum.

Kendime ve etrafta dolaşan, dans eden insanlara baktığımda, neredeyse insan gibi hissedebiliyordum. Özgüvenli.

En son ne zaman kendimi güzel hissettim? Ella, Megan ve ben arada bir dışarı çıkıp akşam yemeğine giderdik, ama bu zamanlar çok nadirdi. Hep çalışıyordum ve çalışmadığım zamanlarda da kazandığım parayı kendime harcamaktansa Ella'nın mutluluğuna harcamayı tercih ederdim.

Ve bakın sonuç ne oldu. O öldü ve bu benim hatam.

Kendime güvenmeyi hak ettiğimi düşünme cüretini nereden buldum ben? Kendimi güzel hissettiğime inandırabilirim ama güzel olmadığımı biliyorum. İşte Ella böyleydi. O çok güzeldi.

Saçları bana benzeyen, elinde bir şişe şarapla oturma odasına girmiş olan kıza tekrar baktım ve kimsenin beni görmediğinin farkında olsam da, kendimi rahatsız hissetmeye başladım.

Bu bir hataydı. İnsanları terörize etmeye devam etmeliydim. Güzellik sadece Ella ve Annem için geçerli.

Tanrım, kendimi çok aptal gibi hissediyorum.

Aniden yakıcı bir ateş dalgası yanıma çarptı. Başımı kaynağa doğru çevirdim ve sadece bir metre ötede duran iblise kilitlendim. Ancak gözleri benimkilerle buluşmadı; bunun yerine, vücudumu baştan aşağı süzdü, sanki dünyada en çok nefret ettiği şey tenimi kaplayan maddeymiş gibi her santimini yuttu.

Ya da belki de bu sadece benim ve içinde yaşadığım masalın bir sonucudur, çünkü bakışlarımız sonunda birbirine kenetlendiğinde, Lynx'in yüzündeki ateş zehirli bir hal alıyor ve giydiklerim konusunda duyduğum tüm tereddütler yok olup yerini saf bir nefrete bırakıyor.

"Sorunun ne?" diye homurdanıyordum. Her ne zaman bir yere varabileceğimizi düşünsem, böyle saçmalıklar yapıyor ve ben de gerçekliğe geri dönüyorum.

Cevabın çok açık olduğunu düşünerek kaşlarını çattı. "Sen. Sen her zaman benim lanet olası sorunlarımın bir parçası gibisin."

Neyden dolayı? Lanet olası kıyafetlerimi değiştirmekten mi? Bu insanları taciz etmekten mi? Bu malikaneyi kötü bir korku filmine çevirme fikri kimindi? Tanrı aşkına, yaptığım hiçbir şeye onu dahil etmiyorum.

"Öyleyse peşimden kayıp bir köpek gibi dolaşmak yerine benden uzak durmayı tercih edersin." Gözlerimi kin dolu bakışlarla kafasına diktim.

"Senin yarattığın karmaşayı temizlemek istemiyorum." Duvarın sıvasında kafa büyüklüğünde bir delik olduğunu göstererek elini salladı.

Evet, tamam. Bu benim hatam ama beni durdurmaya çalışmıyordu ki.

Bu sefer Lynx beni baştan aşağı süzdüğünde, bakışları tiksintiyle doluydu. "Üzerinde ne var?"

"Kıyafetler. Neden? Nasıl görünüyorum?" Sesime alaycı bir ton katıp, "Nasıl görünüyorsun?" demek istedim ama önceki özgüvensizliğim hala devam ediyor ve onunla konuştuğuma pişmanım.

"Berbat."

Midem alt üst oldu ve bir an için kendi kendime haklı olduğunu, kendimi berbat görünmekten başka bir şey olarak düşünme hakkını nereden bulduğumu sordum.

Sonra bir düğme kapanıyor ve artık umursamıyorum. İnsanların görünüşüm hakkında ne düşündüğünü uzun zamandır umursamıyorum. Ölmem de bunu değiştirmeyecek.

Omuz silkip şalımı omzuna atıyorum, elbisemi aşağı doğru kaydırıyorum ve göğüslerimi tam oturacak şekilde düzeltiyorum, kimse görmese de, ölü bedenim soğuğa tepki olarak meme uçlarımı ince kumaşa bastırıyor.

Lynx, kendimi kötü hissetmeme izin vereceğimi düşünüyorsa yanılıyor.

Ona orta parmağımı gösterip arkamı dönerek insanları takip edip oturma odasına girdiğimde alnındaki damar zonkladı. Bir insanın içinden dümdüz geçip gittiğimde ve bir diğeri neredeyse omzuma çarptığında, omurgamda bir hayal kırıklığı dalgası yükseldi. İkinci bir sinir krizine çok yaklaştım.

Çünkü yalan söyledim.

Önemsiyorum.

Öldüğüm ve buraya geri dönme aptallığını gösteren kızla aynı önemsiz kişi olduğum umurumda değil.

Duruşumu düzeltmeye ve geçtiğim bir sonraki kişiyi omuzlamaya odaklanırken kaslarım geriliyor. Onların tökezlemesini izlemek beni sadece

anlık olarak daha iyi hissettiriyor. Aynı şey bir sonraki kişi için de geçerli, ondan sonraki için de ve öfke nöbetine kapılıp, eşyaları fırlatıp, ortalığı dağıtıp, insanları kendi durumlarından benim kadar sinirlendirene kadar hiçbir şey düzelmiyor.

Müziğin ritmine göre başımı sallıyorum, vücudumu ritme ve melodi değişimlerine uyarak hareket ettiriyorum, ta ki ortalığı birbirine katmak bir dansa dönüşene kadar. Müziğin ritmine göre yuvarlanıyorum, kalabalığın arasından kıvrılarak ilerliyorum, dönüp duruyorum ve itişip kakışıyorum, sanki herkes bu rutinin bir parçasıymış gibi.

Bütün bu süre boyunca, üzerimdeki o yakıcı bakışlar odadan odaya beni takip etti. Bu sefer dersimi aldım. Ona yaklaşmaya cesaret edemiyorum. Sırf inatla cesaretleterek, kalçalarımın her salınımını abartarak ilerlemeye devam ediyorum.

Şeytan istediği kadar saçmalayabilir; beni tahrik ettiğini görmezden gelemez. Bu benim tercihim olmayabilir, ama gerçek hala ortada. Yanağındaki kas seğirmesine, çenesinin sertleşmesine ve pantolonundaki kabarmaya bir bakışım bile bu gerçeğin değişmediğini gösteriyor.

Gözlerindeki acıyı fark etmemiş gibi yapıyorum ama sanki beni gerçekliğe bağlayan canlı, nefes alan bir şeymiş gibi ona tutunuyorum. Bu bana güç veriyor ve her zaman olmam gereken o baş belasına dönüşmemi sağlıyor, Lynx ise köşede somurtarak, sanki tüm soyuna lanet okunmuş gibi görünüyor.

Gözümün ucuyla bir adamın iblise doğru hızla ilerlediğini fark ettim ve midem bulandı. Bu Mitchell. Ne... ne işi var burada? Onu yıllardır görmemiştim. Muhtemelen lise mezuniyeti?

Bir süre çıktık. Çok ciddi değildi, en azından benim için değildi. Çok tatlı bir çocuktı ve hayatının geri kalanını benim kadar sorunlu biriyle geçirmesini sağlayamazdım. Henüz on dört yaşıydık, bu yüzden pek de önemli değildi.

Mitchell, ailemle ilgili her şey olup bittikten sonra ve Ella'nın durumu kötüleşmeye başlayınca tekrar benimle iletişime geçti ve elinden gelen her şekilde bana yardım etmeyi veya destek olmayı teklif etti. Ama ben onun ülkenin diğer ucuna taşındığını sanıyordum. Burada ne işi var?

Onun şeytana doğru yaklaşmasını izlerken göğsüm sıkıştı, katil için duyduğu endişeyle kaşları çatılmıştı.

Sonra panik başlar.

Lynx, Mitchell'i kahvaltıda yiyecek ve yine de tatlıya yer kalacak.

Onlara doğru koştum, gerekirse şeytanın boğazına yumruk atmaya hazırdım. Eski sevgilim gibi masum birinin Şeytan Jr. ile bu pislige bulaşmasına asla izin vermeyeceğim.

O herifin bakışları benden insana kaydı ve Mitchell'in "İyi misin dostum?" diye sorduğunu duyduğumda sanki hava soğudu.

Lynx'in ölümcül bakışları benimkine kaydı ve sanki Mitchell'le yaşadığım her anıyı görebiliyordu. Her iğrenç çocukça öpücüğü, dokunuşu, gülümsemeyi.

Benimle içimdeki şeytan arasında bir şey var, bu çok açık, ama ikimiz de bunu kabul etmeyeceğiz. Şu an kesinlikle bunun zamanı değil.

Çenesi kasıldı.

Nefesim göğsümde tılandı.

Gözlerinde kıskançlık kıvılcımını görebiliyorum ve sanırım... hoşuma gidiyor.

Sonra Lynx'in öne atılıp ellerini Mitchell'in boğazına doladığını dehşet içinde izledim. Çığlık atarak öne atıldım ve Lynx'i geri iterek iki adam arasında berbat bir engel oluşturdum.

Parti katılımcıları olan biteni izlemek için duruyorlar. Birkaç adam Mitchell'i ayağa kaldırıyor, ancak diğerleri odaya sıcak enerji yayan yaratıktan uzak duracak kadar akıllı davranıyor. Ama o benden başka kimseyi fark etmiyor.

Yanlarında titreyen yumruklarıyla, güneşin yakıcı sıcaklığına rakip olabilecek saf bir öfkeyle bana bakıyor.

Biri onu itiyor. Bir santim bile kıpırdamıyor. Diğerleri ona bağırıyor. Ben hiçbir şey anlamıyorum. O da anlamıyor. Aramızda sadece anlamsız gürültü ve cızırtılı bir statik var. Onları görmüyor.

Sadece ben.

Bu, Mitchell'in vücudunun bir parçası içimden geçtiğinde ve trans hali dağıldığında olduğundan daha çok korkutuyor beni. Bakışlarımız sonunda kesiliyor ve şeytanın öfkesiyle parıldayan gözleriyle etrafımdan geçmeye çalışıyor.

Onu engelliyorum, Lynx'in göğsüne iki elimi de koyarak onu bu durumdan kurtarmaya çalışıyorum. "Sende neyin yanlış olduğunu anlamıyorum? Dur artık."

Güçlü parmakları saçlarımın arasından geçerek başımı geriye doğru çekti, böylece ona yukarıdan bakıyordum. Gözleri kırmızı parladığında omurgamdan aşağıya elektrikli bir ateş yayıldı. Görünmez olduğum için

izleyicilerimiz ve ne görebilecekleri hakkındaki tüm düşünceler, dudaklarımız sadece bir santim uzaklıkta kalacak şekilde aradaki mesafeyi kapattığında aklımdan uçup gitti. Sıcak nefesi tenime değdi ve içimdeki gerilimden dolayı bir girdap oluştu.

Gözlerim dudaklarına kayınca, hırıltılı bir sesle "Bu senin suçun. Ya sen ya da o." dediğini duyunca ciğerlerim düğümleniyor.

Tüylerim diken diken oldu. Cildimin açıkta kalan her yüzeyini ve onun ağır nefeslerinin göğsümün kıvrımını nasıl ısıttığını son derece fark ettim.

"N-ne?"

"Beni gayet iyi duydun." Eli saçlarımdan çekildi ama uzaklaşmadı. "Kaç yoksa bu gece başka biri ölecek."

Çevremdeki her şeyi umursamadan geriye doğru sendeledim; Lynx'e bağırان adamları, müziğin ritmini, bize bakan insanların merakla fısıldaşmalarını. İstesem bile onlara dikkat edemezdim. Var olmayan kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve aklımdan her türlü karşılık ve öfkeli söz silinip gidiyordu.

Tanıdığım tek şey Lynx'in mavi ve kırmızı arasında gidip gelen aç gözleri ve midemde yavaş yavaş büyüyen o dayanılmaz ihtiyaç.

Ben de öyle yapıyorum. Avcıya istediğini veriyorum.

Koşuyorum.

Vaşak

Kahretsin.

Sable odadan koşarak çıkarken saçları arkasında dalgalanıyor. Damarlarımda kan akıyor, peşinden gitmem, yanına gidip onu orada, bu insanların görmesi umurumda bile olmadan almam için bana yalvarıyor. Ona sahip olma hakkım olacak; ona dokunursanız, hepsini paramparça edeceğim.

O kadının bu evde öylece dolaşıp birilerinin dikkatini çekmeye çalışması beni çileden çıkarıyor. Dikkat çekmek için hiçbir sebebi yoktu. Onlardan hiçbiri onu göremezdi, bırakın kurtarmayı.

Sinirlerim bozuluyor. Kıskançlıktan deliriyorsam, beni dava edin. Patlamak üzereyim ve bu aptalların hiçbiri kafa kesilmeyi hak etmiyor. Ama olursa olur.

Bakışları ona değdiği an, aralarında bir şey olduğunu, bir insan olduğunu anladım. Büyük ihtimalle bir geçmiş. İkisi arasında bir bağ vardı.

Beğenmedim. Hala da beğenmiyorum.

Küçük hayaletim bir zamanlar başka birine aitti ve beni delirtse de ruhu bana ait. Ve sadece bana. Onu öldürdüm ve bunun, benden başka herhangi biriyle istediği gibi ilişkiye girme özgürlüğüne sahip olduğu anlamına geldiğini düşündüğü açıkça ortaya çıktı.

Şimdi hakkımı savunmam gerekiyor.

Hayalet kız, seni yakaladığımda artık benimsin. Ölüm seni benden kurtaramayacak. Sonsuza dek bana bağlısın ve her anını değerli kılacağım.

Ona koşması için sadece yirmi saniye süre verdim; bunun olmasını kendisi istedi, bu yüzden daha fazla beklemeyeceğim.

Odanın etrafına şöyle bir göz attım, boynumu yana doğru çıtlattım, sonra ana giriş yolunda belirdim. Uzaklara gitmeye kalkarsam çok fazla kalıntı bırakırım. Ve en son istediğim şey bir Tor'Oth'un ortaya çıkıp işimi bozması.

Aniden ortaya çıkmam karşısında kız korkuyla nefes nefese kalır, ancak yanındaki adam kızın göğsüne yapışarak dikkatini tekrar kendisine çeker.

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, onu hissetmeye, algılamaya, yakındaki kokusunu almaya çalışıyorum. Ama hiçbir şey hissedemeyince, yemek odasında, evin altındaki tünelde, sonra da ikinci kattaki banyoda belirliyorum. Dişlerimi sıkarak, batı kanadındaki yatak odalarının bulunduğu koridora açılan kapıyı sonuna kadar açıyorum.

Sable bütün gece benimle dalga geçti, şimdi de kaçmanın iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyor? Bunun bana ne yaptığını bildiği halde mi? Penisimin bu alaycı tavırdan hoşnut olmadığını söylemeliyim. Onu o lanet olası küçük kıyafetle görür görmez mahvoldum—kendimi tenime gömüyor ve vücudundaki her bir kumaş parçasını yırtıp onu yiyip bitirmek istememe neden oluyor.

Her yavaş ve dikkatli adımla bedenim şekil değiştirdikçe koridor daralıyor; iblis ve insan formu arasında geçiş yapmak eskiden acı vericiydi, ama şimdi hiç tereddüt etmeden gerçekleşiyor. İnsan benzeri derim çatlıyor, saçlarım daha da koyulaşıyor.

Yavaş bir tempoyla, giderek daha belirginleşen kokuyu takip ediyorum. Ölü kızım yakınlarda. Boynuzlarım kan kırmızısı bir şekilde saç çizgimden fırlarken, o odalardan birinde saklanıyor. Dişlerim diş etlerimi deliyor ve dikenli kuyruğum savrulup sağa sola sallanarak duvardaki bir fotoğraf çerçevesini yere düşürüp parçalıyor.

İlk kez bu iblis formuna büründüğümde, yavaş yavaş ölüyormuşum gibi acı hissettim. Ama muhafızlar, yanma hissi geçene kadar bunu tekrar tekrar yapmaya zorladılar. Derim daha kalın; bir bıçak bile zar zor kesebiliyor ve tırnaklarım kılıç kadar sivri. Tidus'un kötü bir gün geçirdiği zamanlarda benimle dövüşmek istediği anlar için mükemmel.

Tırnaklarımın uçları duvarda sürünerek korkunç duvar kağıdını yırtıyor, soldaki son kapıda durduğumda nabzım boynumda gümbür gümbür atıyor.

Ahşap kapıdan gelen ağır nefeslerini duyarak yutkunuyorum ve bir gün muhtemelen penisimin etrafında olacak olan dudaklarından kaçan her nefesi gizlemek için ağzını kapatmaya çalıştığını anlıyorum.

Şimdi değilse.

Henüz bitmedi. Onun çığlıklarını ve canını kurtarmak için koşuşunu duymanın heyecanına doymadım.

Tor'Oth'un canı cehenneme, son bir hamleyle onlardan birini buraya çağırıp beni cehenneme sürüklemeye ikna edemem.

Kapıdan ışınlanarak onun arkasında belirliyorum. Donakalmış bir halde kalıyor ve onu boğazından yakalayıp dizlerinin üzerine çöktürmeyi çok istiyorum. Şeytan penisimin her santimini yutmaya kalkışsa muhtemelen tekrar ölürdü, ama onu tanıdıkça, egomu kızdırmak için tamamını yutmaya çalışacağından eminim ve bu da beni daha da sinirlendiriyor.

Sable benden onu kovalamamı istiyor. Ve kovalayacağım. Onu da benimle birlikte olmak için yalvartacağım. Birbirimizden nefret etmemize rağmen, bunu içimizden atmamız ve bizi burada hapseden laneti kırmaya odaklanmamız gerektiğini kabul ettireceğim.

"Neden tekrar koşmuyorsun, küçük ölü kız?"

Sözler yumuşak ya da insani bir şekilde çıkmıyor. Hayır. Ondan çok daha uzunum ve sesim daha derin, odanın içinde yankılanıyor ve döşeme tahtalarından titreşiyor. Nefes alışverişi hızlanıyor, uyarılması ondan sızıp burnuma ulaşıyor.

Muhteşem kokuyor. Bağımlılık yapıyor. Nefis. Kokuyu içime çekiyorum ve penisim seğiriyor.

Sable yavaşça omzunun üzerinden bakıyor, gözleri yukarı doğru kayarak benimkilerle buluşuyor ve sonra irileşiyor. Ağzından çıkan nefes kesici ses beni kaya gibi sertleştiriyor; göz bebekleri hem korkudan hem de tahrikten dolayı genişliyor.

Korkudan titrediği zaman bile çok çekici.

Benden biraz geri çekilerek, bakışlarını gövdemde -ki o da büyümüş-belime, ayaklarıma ve tekrar yüzüme indiriyor. Merak mı uyandırdı? Korkuyor mu? Beni böyle çirkin mi buluyor?

Nefes alışverişinin hızlanmasına ve özsuynunun külotuna damlamasına bakılırsa, bunun ikincisi olduğundan çok şüpheliyim.

O hâlâ beni istiyor.

Güzel. Eğer gerçekten onu zevk için değil de akşam yemeği olarak yiyeceğimden korkmuş olsaydı, bu çok garip olurdu.

Yutkunuyor ve ben bir adım öne çıkıyorum, bu da onun geri çekilmesine neden oluyor.

Söz bulmakta zorlanıyor.

Ama bir şey söylemesine gerek yok; onun hissettiği her şeyi ben de hissediyorum.

Hem dehşete kapılmış hem de meraklanmış. Korkuyor ama uzanıp bir boynuza dokunma isteği çok yüksek; bunu bakışlarından anlayabiliyorum. Denese izin verirdim. Denese muhtemelen saniyeler içinde boşalırdım.

Elim yukarı uzandı ve pençem boğazının yanından aşağı doğru kayıp, titreyen nabzını sıyırırken bakışları daha da irileşti. Göğüslerinin kabartıları her hırıltılı nefeste yükseliyordu ve elbisesini yırtıp ellerimde nasıl görüneceklerini görmek için kendimi tutmak, tahmin edebileceğimden çok daha fazla güç gerektiriyordu.

"Kaç yoksa erkek arkadaşını paramparça ederim ve Tidus da geri kalanlarla eğlenir."

"O benim erkek arkadaşım değil." Sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti.

"Güzel. Çünkü ben kimseyle paylaşmam, Sable."

Bu sözler beni de onu olduğu kadar şok etti.

"Paylaş?" Dudakları aralandı.

Onlara bakıyorum, tadının nasıl olacağını merak ediyorum.

İçimde bir istek var. Onu öpmek istiyorum. Eğilip alt dudağını ön dişlerimin arasına sıkıştırıp emmek istiyorum. Öpüşme eylemini sevmiyorum. Çok romantik ve kişisel. İnsan olduğum zamanlarda da hoşuma gitmiyordu ve cehennemde de yapmayı reddettim.

Peki bu kız neden benim dilinin benimkine değmesini ve onu sonuna kadar becerirken ağızımın içine inlemesini istememe neden oluyor?

Bu durum sadece iki saniye sürüyor, sonra hızla dönüp odadan çıkıyor ve kokusunun bir kısmını da beraberinde götürüyor. Sırıttım, üçe kadar saydım ve sonra ikimizin de istediğini vermeye karar verdim.

Bir kovalamaca.

Sable, ona doğru geldiğimi görünce çılgılık attı. Merdivenlere doğru koştu, düşmeden ve boynunu kırmadan ikişer ikişer çıktı. Yine. Aslında koşmuyorum, daha çok ona bir avantajı olduğunu düşündürmek için hızlı yürüyorum.

Köşeyi döndüğümde, üzerime doğru gelen bir vazoyu görünce irkildim. Vazo göğsüme çarptı ve yere düşerek ağır adımlarımın altında çıtırdayan parçalara ayrıldı.

Batı kanadının üçüncü katında koşarken kalçaları titriyor. O canını kurtarmak için koşarken, ben sadece buna odaklanıyorum.

Arka bahçeye bakan pencerenin önünden geçerken durakladım ve Tidus'un ağzında bir şeyle çimenlerin üzerinde koştuğunu görünce kaşlarımı çattım.

Sonra botu görüyorum ve o adi köpeğin Sable'ın cesedini topraktan çıkardığını ve bacağını dişlerinin arasına sıkıştırdığını fark ediyorum.

Onunla sonra ilgilenirim. Yakalamam gereken bir hayalet var.

Sable'ın kokusu beni üç odaya daha götürdü, ta ki sabrım tükenmeye başlayıp ellerim sinirden yumruk olana kadar. Kovalamacanın devam etmesi için yavaş gidiyordum, ama şimdi o lanet olası hayalet ortalıkta yok.

Sonra onu hissettiğim anda donup kalıyorum.

Bu, aradığımı birini bulmanın verdiği o alışlagelmiş duygu değil. Heyecan var elbette. Birinin sonu olmanın heyecanı da var, ama bu duygu içimden hızla geçiyor ve her duyum bir yangına dönüşüyor, ben de düşünmeden ışınlanıyorum.

Çılgılığı kulaklarımı doldurdu, ama elimi boğazına dolayarak onu susturdum, duvara yasladım ve homurdanarak başımı salladım. "Benden daha hızlı koşabileceğini düşünmek ne kadar da aptal bir kızmış."

Kalp atışlarım elimde gümbür gümbür atarken, boğazı yutkunurken kasılıyor ve bakışlarım alt dudağına batan dişlerine takılıyor. Öpüşmek çok gereksiz bir eylem; gereksiz ve iğrenç, yine de onu o kadar çok tatmak istiyorum ki, dizlerimin üzerine çöküp dilini emmek için yalvarabilirim. Onu öyle sert öpeceğim ki, adını ve neden benden nefret ettiğini unutacak.

Ama o zaman yanlış bir şey düşünebilir.

Beni güçsüz ve acınası biri olarak düşünebilir.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Sable'ın özü adeta ondan fışkırıyor, bu da penisimi sertleştiriyor ve arkamda kuyruğumu dikleştiriyor. Başparmağım boğazının yan tarafına bastırıyor, tenini okşarken ellerimde onun yaşamını hissediyorum.

Parmaklarının penisime hafifçe dokunmasıyla gözlerim birden açıldı ve bana dik dik baktığını, karanlık bakışlarının penisimin uçlarına kaydığını gördüm.

Onları seviyor. Benim görünüşümü beğeniyor.

Beni sınarcasına, parmakları pantolonumun kumaşının üzerinden penisimin kalınlığını kavradı ve elimde titremesine rağmen göz bebekleri büyümüş, nefesi düzensiz ve daha fazlasını istiyormuş gibi görünüyordu.

"Demek sen böylesin," dedi sessizce, kelimeler titrek ve zorla ağzından çıktı. "Bir hayaletle sevişmek isteyen bir canavar."

Onu düzeltmek ve ona bir iblis olduğumu söylemek istiyorum ama canavar yorumunu da kabul ediyorum. Zaten neredeyse aynınız.

Daha önce hareketsiz ve kıpırdamayan parmakları, penisimi sıkıca kavradı ve dişlerimi birbirine kenetlememe neden oldu.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum ona, çünkü bunun ikimizin de ihtiyacı olan şey olduğundan emin olmam gerekiyor. Eğer korkuyorsa ve beni baştan çıkarmanın beni sakinleştireceğini düşünüyorsa yanılıyor.

Şu anda her şeyden çok onun beni içeri almasına ihtiyacım var.

Sessizliği yüzünden baş parmağımla nabzını yokladım. "Eğer benimle sevişmek istiyorsan, sevişirim. Eğer korkuyorsan, söyle. Buradan çıkıp giderim ve bu olayı unuturum."

"Ben..." Duraksıyor, yüzünde panik ifadesi var. "Seni istiyorum."

Sözler kulağıma ulaştığı anda, geriye doğru bir adım attım ve aynı anda kuyruğum boğazına dolanarak onu dizlerinin üzerine sürükledi. Serbest elimle pantolonumu yırttım, sonra penisimin dibini kavrayıp kafasının arkasındaki tüyleri yumrukladım. "Aç ağzını."

Hâlâ boynuna dolanmış olan kuyruğumun ucuyla aralanmış dudaklarını penisimin ucuna doğru çekiyorum. Dili dışarı çıkıp penisimin alt kısmında yukarı doğru kayarken gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

O tekrar yalamaya başlayınca testislerim kasılıyor.

Sabırım tükendi ve penisimi boğazının arkasına kadar zorla ağzına soktum. Öğürme sesi beni orada tutmaya zorladı, kalınlığımı yutarken, gözleri yaşarırken ama benden gözlerini kaçırmazken hissettim.

"Ne kadar ıslak olduğunu kokusundan anlıyorum, Sable," diyorum dişlerimi sıkarken o da dilini penisimin altına sokuyor. "Bunu seviyorsun, değil mi? Penisimin seni nefessiz bırakmasının verdiği hissi seviyorsun."

Etrafımda inliyor, boğulurcasına geri çekiliyorum, ucunu dudaklarına dayayıp tekrar içeri itiyorum. Bunu tekrar tekrar yapıyorum, ta ki gözlerim dönene ve Sable'ın vücudu benimkiyle birlikte titreşene kadar. Sertçe emiyor ve kendi isteğiyle beni boğazının en arka kısmına almaya çalıştığında boşalabileceğimi düşünüyorum.

Kuyruğumu boğazına dolamak ve onu penisimden bir patlama sesiyle çekip çıkarmak için tüm gücümü toplamam gerekiyor. Şişmiş dudaklarına, dudaklarını penisimin ucuna bağlayan tükürük ipliğine bakıyorum.

O çok güzel. Gerçekten istese, inanılmaz derecede çekici ve güçlü olduğu için cenneti ve cehennemi bile yönetebilir.

Onu ayağa kaldırdım ve elimi bacaklarının arasına sokup parmaklarımı vajinasına sokarken, penisimi emmenin onu ne kadar ıslattığını hissederken, hafif bir inilti çıkardı.

Parmaklarımı dışarı çekiyorum ve parmaklarım iç çamaşırından sıyrılıp klitorisinin üzerinden geçerken o titriyor.

"Benimle karşılaşmaya hazırsın. Kaçmak mı istiyorsun?" diye hırladım kulağına. "Öyleyse, hemen gitsen iyi olur."

Gözleri parlıyor ve kalbinin ne kadar hızlı attığını duyabiliyorum.

"Sable."

Adı ağzımdan dökülürken onu sıkıştırıyorum, yanımdan geçip odadan çıkmasına fırsat vermiyorum. Ona doğru ilerlerken geri çekilmekten başka çaresi kalmıyor. Parmakları açık pencerenin çerçevesine değiyor ve planının şekillendiği anı görüyorum.

Ona doğru atılıyor.

Başını dışarı çıkaramadan kalçasından yakaladım. Parmaklarım ensesini kavradı ve onu pencereye yaslarken pençelerimle nabız noktasına dokundum.

Sable bana karşı direniyor ama bana durmamı söylemiyor ya da kollarımı itmiyor. Tek yaptığı, kuyruğum bacağının etrafına dolanıp onu bana açtığında nefes nefese kalmak. Çorapları ve külotu en ufak bir yırtıktan bile parçalanıyor.

Kendimi onun girişine hizalıyorum ve ıslaklığını penisime sürüyorum.

"Derin bir nefes al."

O daha yapamadan ben içine girdim. Vajinası beni karşıladı, ben de sonuna kadar içine girdim, etrafımdaki sıcaklığın verdiği hisle sakinleşip zevk aldım.

Bir an için olduğum yerde kaldım, bedenini üzerimde hissettim. Nefes alışını. Nabzını. Her şeyini. Titriyordu ve ben de penisimi çıkarıp tekrar içeri soktum, çılgılığı pencereden yankılanıp kulaklarımı doldurdu.

"Bana alıştın mı, Sable?"

Lütfen evet de. Ona bunu çok iyi anlatmam gerekiyor, ama aynı zamanda o üç harfli kelimeyi de söylemesini duymam lazım.

Etrafımda kasılıyor, sıkı, mükemmel ve ıslak.

"Sıkılmadan önce benimle seviş," diye hırladı.

Sıkılmış?

Ona sertçe girip çıkarken ılık atıyor ve beni sıkıca kavırıyor. Tekrar tekrar içine girip çıkarken boğazında bir inilti düğümleniyor, onu yerinde tutmak için alnını cama dayıyorum.

Tekrar tekrar temas ettiğimiz yerde ısı birikiyor. Onun uyarılması uyluklarından aşığı sızıyor ve ben sanki dünyadaki son gnmmş gibi ona doğru itmeye devam ederken testislerim klitorisine çarpıyor.

Tony gelirse, onu da izleteceğim.

Eğer bir Tor'Oth kapıyı kırarak içeri girerse, o da izleyebilir.

Hiçbir şey beni onunla sevişmekten, onu sikime saplamaktan ve ismim eşliğinde bir sürü küfür savurmaktan alıkoyamaz.

Ter tenimizi kaplıyor ve hızlandıkça ciğەرlerim tükeniyor. Daha sert. Daha hızlı. Daha derin. O da iyi bir küçük hayalet gibi her santimini karşılıyor. Tanrısına yalvarıyor ama aynı zamanda kalçasını geriye doğru iterek bana doğru yaklaşıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye öfkeyle söylendi, oysa her hamlede vajinası penisimi daha da sıkılaştırıyordu.

Kulağına doğru derin bir kahkaha attım. "Benden nefret ediyorsun, ama bana durmamı söylemedin."

"nk her iki durumda da beni hayal kırıklığına uğratacaksın," diye karşılık veriyor.

Sözlerine dişlerimi sıktım. Kuyruğumun kendi başına hareket ettiğini hissettim, uyluğunun etrafında sıkılaştı ve bacağına yukarı kaldırdı, onu daha sert bir şekilde becerebilmem için mükemmel bir açıyla konumlandırdı.

Bu, daha önce yaşıdığım hiçbir cinsel deneyime benzemiyor. Tüm vücudum ışıldıyor ve asla durmak istemiyorum. İnemeleri daha da yükselirken gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve kalçasını sıkıca kavrayıp, her itişine karşı can havliyle tutunuyorum. Vücutlarımız tekrar tekrar çarpışıyor.

Derilerimiz birbirine çarpıyor; sert nefeslerimiz ve inlemelerimiz havayı dolduruyor.

İ duvarları penisimi sıkıca kavradığı ve bedeni altımda kasıldığı anda, inemeleri kesildi ve orgazmı yaklaşıırken nefes almayı kesti. Avucu cama çarptı, parmak izleri aşığı doğru kayarken, ağızından ismim döküldü.

Kollarımın arasında kasılıyor, vajinası sıırıslıklam olmuş ve penisimi boğuyor, omurgamda kıvrılan bir his yanıp aşığı doğru yayılıyor. Gözlerim bulanıklaşıyor, kaslarım her yerime geriliyor ve tüm menimi içine boşaltırken derin, boğuk bir inilti çıkarıyorum.

Ağzımı kulağına yaklaştıırken ciğerlerimden nefes fışkırdı. "Nasıl göründüğünü tekrar sor."

"Siktir git." diye hıçkırdı.

Onu görmezden geliyorum ve kelimelerin ağzımdan dökülmesine izin veriyorum.

"Hem ölüsün hem de mahvolmuşsun, gayet güzel görünüyorsun."

"Sen tam bir pisliksin," diye karşılık veriyor.

Dudaklarımdaki sırtış, ağzımdan çıkan sözlerin hissettikleri kadar şeytani bir şekilde dökülmesine neden oluyor: "Seni orgazma ulaştıran bir pislik."

Ellerim kalçalarından ayrılıyor. Vücudu orgazmdan bitkin düşmüş ve benim de büyük hayal kırıklığımla, hayaletimsi sureti çığlık atarak pencereden düşerken gözümün önünden kayboluyor.

Dışarıda bedeninin yere düşme sesini duyduğumda irkildim.

Sonra onun zaten ölmüş olduğunu hatırladım ve oradan uzaklaştım.

Samur

Ölmekten daha kötü birçok şey var. Doğu kanadının koridorlarında dolaşırken aklıma sadece iki şey geliyor: bir iblisle yatmak ve beni öldüren adamla cinsel ilişkiye girmek.

İkisini birden hallettiğim için ödül almalıyım.

Hangisinden daha çok nefret ettiğimden emin değilim: kendimden mi, bundan çok fazla keyif almış olmamdan mı, yoksa yaptığımız şeyin tekrarını istememden mi (benim tekrar ölüme düştüğüm kısım hariç).

Ama beni en çok sinirlendiren şeyin hangisi olduğunu biliyorum: Lynx'in benimle birlikte olduktan hemen sonra ortadan kaybolması.

Bu, korkunç bir tek gecelik ilişki gibi; bu tür şeylerden filmler çekilirdi. O adi herifi bulduğum an öldüreceğim çünkü her şeyi onun üzerine atmak, ilişkinin nasıl bittiği konusunda utandığımı itiraf etmekten çok daha kolay.

Cinsel ilişkiden sonra ne beklediğimi bilmiyorum ama sarılmayacağımızı çok iyi biliyordum. Bunu biliyordum ve yine de, bir aptal gibi, sarılmayınca hayal kırıklığına uğradım.

Ne düşünüyordum ben ya? Dışarıda oturup yıldızları mı izleyeceğiz sanıyordum?

Ölmek beni daha aptal yaptı.

Ben sadece... Emin değilim. Özel olmasını istedim. İlk erkeğin sadece beni fark etmesini, beni eğip bükmenin ötesinde bir yakınlık belirtisi

göstermesini istedim.

Botum boş bir bira şişesine takıldı ve onu koridorun karşısına doğru tekmeledim, geçerken misafir odasına öfkeyle baktım. O herif nerede lan?

Ona ne diyeceğimi biliyor muyum? Hayır. Pek sayılmaz. Ama kesinlikle saklandığı için tam bir korkak olduğunu düşündüğümü anlayacak. Kayıp olduğu süre uzadıkça umutsuzluğum da artıyor.

Büyünün gerçekleştiği odaya (seks, mecazi anlamda sihir değil) vardığımda boğazımda ekşi bir tat oluşuyor. Ya pişman olduğu için benden kaçınıyorsa? Ya o anlık bir şeydi ve benden tekrar tiksinemeye başladıysa?

Bütün bunlar doğru olamaz. Aramızda sadece birkaç kat kumaşın olduğu diğer tüm zamanlarda ölü ruhumdaki gerilimi neredeyse hissedebiliyordum. Bana ilgi duyuyor ve bundan nefret ediyor.

Duyguyu anlıyorum.

"Lynx, seni kahpe herif. Çık dışarı!" diye homurdanarak dolabın kapağını hızla açtım.

Burada saklandığından çok şüpheliyim, ama o kadar sinirliyim ki her yere bakıyorum, özellikle de her hareket ettiğimde karın bölgem hâlâ ağrıyor.

"Lanet olası cesedim üzerine yemin ederim ki, eğer önümüzdeki on saniye içinde kendini göstermezsen, ayağımı kışına öyle derin sokacağım ki, zavallı hayatının geri kalanında hayalet kauçuğunun tadını alacaksın."

Hiç bir şey.

Beklediğim gibi.

Dişlerimi sıktım ve koridorun sonundaki çalışma odasına öfkeyle girdim. Annemin evdeki en sevdiği yerden geriye kalanlar; yırtılmış duvar kağıdı, kırık beyaz kitaplıklar ve her köşeye yayılmış, küflü perdelerin üzerinde ikinci bir kumaş katmanı oluşturan örümcek ağlarıydı.

Ölü olsam bile, burada kendimi hoş karşılanmış hissetmiyorum. Odanın her zaman beni iten bir tür aurası olmuştur.

Ella, annem bizi uğurladığı sabahlar buraya gelmeyi çok severdi. Ablam, mermer çeşmeye, uzun araba yoluna ve ormana bakan pencerenin önündeki nişin içinde oturur, ders çalışırken veya kitap okurken erken güneşin serinliğini içine çekerekdi.

Ona asla katılmadım. Sanki görünmez bir güç alanı beni dışarıda tutuyormuş gibi, sadece kapı aralığından izledim.

Şimdi de hiçbir şey farklı hissettirmiyor, ama aynı zamanda bambaşka bir şey. Annemin tanrısal hayatının kalıntılarının çöpe ve çürümeye

dönüşmesini görmek neredeyse arındırıcı bir şey.

Dikkatim, bir zamanlar Goya'nın bir tablosunun önünde duran antika yönetici masasının yerindeki kirli halıdaki çukura kayıyor. Sonra da masanın önündeki, çocukluğumun ilk anısının geçtiği noktaya odaklanıyorum: Annemin birinci sınıfta ikinci imla sınavında başarısız olduğum için yüzüme vurduğu an.

Bu binanın tamamı anılarla dolu bir perili ev ve Lynx de durumu daha da kötüleştirmeyi kendine görev edinmiş.

Ellerim yumruk oldu. Onu pencereden nasıl iteceğimi bulacağım. Pencereden olmazsa, çatıdan da yeter.

"Ahmak herif," diye mırıldandım kendi kendime.

Sadece beni kovalamakla kalmadı. Sadece şeytani menisini içime boşaltmakla kalmadı, beni bir de pencereden aşağı düşürdü ve halimi bile sormadı. Yarama bir öpücük kondurabilirdi ya da en azından elbisemi yukarı çekip göğüslerimin başka bir hayaletin görebileceği şekilde açıkta kalmasını engelleyebilirdi.

İşte bu yüzden kızgıyım.

Tek sebep bu.

Bunun sebebi, çekingenliğimi bir kenara bırakıp hayatımın mucizevi bir şekilde düzeleceğini ve sonunda Ella'nın izlediği o saçma sapan romantik filmlerdeki gibi içten içe sıcacık ve tatlı duygular hissedeceğimi aptalca düşünmem değildi.

Ablamın her zaman çok sevdiği pencere kenarındaki koltuğa doğru hışımla yürüyorum. Odanın bu kadar içine girmeye cesaret ettiğim nadir anlarda, sabah güneşinin tenimde bıraktığı bal gibi sıcaklığını hâlâ hatırlıyorum. Şimdi, öğleden sonranın karanlığında, hissettiğim tek şey soğuk. Her zaman çok lanet olasıca soğuk.

Bakışlarım, ağaçların ormana düşürdüğü gölgeleri takip ederek, bedenimin defnedildiği patıkaya doğru yöneliyor.

Derin bir nefes verip ayaklarıma bakıyorum.

Kendime yalan söylüyorum. Lynx'i bulmak istememin asıl sebebi... Çok sessiz. Evin iniltileri ve kuş cıvıltıları kulakları sağır edecek kadar yüksek, o etraftayken ise... Tekrar net bir şekilde duyabiliyorum.

O benimle aynı şeyleri hissetmiyor ve kendimi aşmam gerekiyor. Bir yıldır sessizlik içinde yaşamayı öğreniyorum. Kendi başıma kalmaktan memnun olmayı öğrenmeliyim. Ölü, yalnız ve boş. Ceset olmadan önce böyleydim; sonrasında da hep böyle olacağım.

Bu düşünceyle birlikte, oda birdenbire sadece bir oda haline geliyor. Bu ev de sadece bir ev.

Üzerime ne kadar kat giysi giyersem giyeyim, hep soğuk. Boğazım yırtılana kadar bağırırsam bile hep sessiz. İşte bu kadar. Varoluşumdan geriye kalan bu. Konuşabileceğim tek kişinin benimle hiçbir ilgisi olmasını istemediği bir yere kilitlenmiş durumdayım.

Tony var – ya da Tidus demeliyim – ama aynı şey değil. Pek ortalıkta görünmüyor ve onunla konuşmak bir tedavi olmaktan çok bir merhem gibi geliyor. Oysa Lynx ile tartışmak, öldüğünü sandığım bir şeyi yeniden alevlendiriyor.

Malikanenin içinde dolaşırken, duvarlardan geçerken, merdivenlerden aşağı süzülürken, gerçekten bir hayalet gibi hissediyorum. Boş bir kabuk. Uzak ve zaman arasında süzülen bir hayalet. Görmezden. Nefessizden. Yere bakıyorum, umarım beni tamamen yutar ve her şeye son verir.

Yeniden hayata döndüm, ama ölümü diliyorum.

Aklımda bir yol yok. Bir amacım yok. Ayaklarımın altındaki çimleri ya da yaprakların arasından esen rüzgarı fark etmiyorum. Hissetmiyorum. Kayboldum. Ancak kazılmış bir toprak yığınının bakarken aklım yerine geliyor.

Kaşlarımı çatarak, çukurdan çıkarılmış yırtık kumaşa ve cesedin uzuvlarının olması gereken yerlerdeki açık yaralara bakıyorum. Benim cesedim. Toprağın altında değil, üstünde yatan aynı ceset. Ön kolum ve iki bacağım eksik. Diğer elimin yarısı da yok.

Sendelleyerek geriye doğru eğildim, karnımı tuttum. Mide bulantısı safra yerine havayı dışarı atıyordu.

Bedenim—var olduğumun tek kanıtı—kirletildi. Lanet olası bir çiğneme oyuncağına indirgendi. Ne? Doğa bile bana saygı duymaya değer bulmuyor. Yani hayatımda yaptığım her şey şu anlama geliyor—şu anlama geliyor—

Büyükannem benim için bunu mu istedi? İçimdeki gibi şekilsizleşmem için tabutsuz toprağa gömülmemi mi?

Hayvan benim etimi bile yemeye uygun bulmadı. Sinirler ve et, köklerin ve dalların arasına dağılmış durumda. Yakındaki bir çalının altında kemirilmiş bir bacak var. Sanki bir kurt sürüsü sırayla onunla oynamış gibi.

Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı ve beni kendime acıma halinden çıkardı.

Bunu birisi tesadüfen görseydi, polis hemen buraya gelirdi. Beni mutlaka teşhis ettikten sonra, uzak bir akrabamın veya ailemin gelip burayı satışa çıkarması ihtimali ne kadar olabilir ki?

Koridorlarda dolaşırken insanların günlük hayatlarını izlemek zorunda kalırdım. Belki de davaları başarılı olursa anne babamı bile.

Üstelik bir de lanet olası bir iblisle baş başa kalacaklardı.

Bu nasıl mümkün olabilir ki?

Ya da daha kötüsü, malikaneyi yerle bir edip yerine IKEA falan yapsalar ne olurdu? Lynx ortalığı kasıp kavururdu.

Arazide gömülü bir cinayet kurbanı olduğunu kimse öğrenmemeli.

"Aman Tanrım," diye homurdanarak kendi vücut parçalarını aramak için ormanın derinliklerine doğru ilerledim.

Muhtemelen bir kurt ya da çakaldı—hayır, bu ısırık izleri burada dolaşan herhangi bir hayvana göre çok daha büyük görünüyor. Öte yandan doğaüstü bir yaratık mı?

Kahrolası Tidus.

Onu da çatıdan aşağı atıyorum.

Homurdanarak, lanetler savurarak ve cehennem köpeğini alt edebilmek için büyü kitabını anlayabilmeyi dileyerek, kopmuş uzuvlarımı aramak için ormanı didik didik etmeye başladım. Bu tam bir fiyasko.

Saatler geçiyor ve bulabildiğim tek şey, taşımaktan vazgeçip küçük bir gömme işlemi yaptığım yarım bir parmak oluyor. Umarım bir fare onu kazıp çıkarmaz. Araba yoluna yaklaştığımda, ön kolumun uzunluğunda olabilecek bir kemik parçası görüyorum.

Benim olabilir ya da yakın zamanda burada ölen ve akbaba yemi olan başka bir hayvana ait olabilir. Hiçbir fikrim yok.

Hayatımın büyük bir bölümünü burada geçirmeme rağmen, ülkenin bu bölgesinde ne tür vahşi yaşamın olduğunu bile bilmiyorum.

Bir anatomist olarak sıfır yıllık deneyimimle eğilip incelemeye koyuldum. Yani, insana ait gibi görünüyor ama benimkine göre çok kalın. Ensemde bir ürperti hissettim ve parçalanmamın sorumlusunu görmeyi umarak hızla arkamı döndüm.

Ama durum daha da kötü.

"Seni arıyordum," diye tısladım, bana dik dik bakan ve elini bir şeye uzanmaya çalışıyormuş gibi havada tutan Lynx'e doğru öfkeyle ilerlerken. "Nerede kaldın lan?"

Siyah kot pantolonumu ve kalın örgü kazağımı baştan aşağı süzüp bana alaycı bir bakış attı ve sinir uçlarımla hepsi birden harekete geçti. Böceklerin cıvıltısını, rüzgarın hafif uğultusunu duyabiliyor, esintinin yanağıma dokunuşunu hissedebiliyordum. İki gece önce çıplak ve yalnız uyandığımdan beri aradığım şey buydu.

“Cehennemde.”

Öfke patlamam durdu. "Gidebilir misin?" İstemsizce sesime acı bir hayal kırıklığı karıştı. Nefesimi tuttum, öfkem korku ve üzüntüyle savaşıırken onun yanıtını bekledim.

Gitmesini istemiyorum.

Bunun bencillikten mi yoksa onun gitmesini istemediğim için mi olduğunu bilmiyorum.

Lynx etrafımıza ve asla çok uzaklaşamayacağı çite işaret ediyor. "Burası cehennem."

"Sizi kalıcı olarak geri göndermek için bana otuz saniye verin."

Gözleri ihanet ve panik karışımı bir ifadeyle sertleşti. Suçlayıcı bir şekilde parmağını bana doğru uzattı. "Tüm bu süre boyunca, büyüyü biliyordun..."

Onu itiyorum çünkü yapabilirim ve sıcak bir şeye dokunmak istiyorum. "Hayır, aptal. Seni öldüreceğim diyorum—"

İkimiz de donakaldık, tam o sırada yanımızdan bir araba geçti. Polis arabasıydı.

Malikaneye doğru.

Dikkatim, araba yolunun diğer tarafında, dökülmüş yaprakların altında kısmen gizlenmiş, mavimsi krem rengi bir şeye takılıyor. Mürekkep izleri, kurtçuklarla dolu etli insan kolunu süslüyor ve midem alt üst oluyor. Taze görünüyor.

Burada başka biri daha öldü.

Bu da demek oluyor ki, evin mülkiyetinin yeni birine geçme ve durumumu daha da kötüleştirme olasılığı iki katına çıktı.

"Bu da neydi böyle?" Lynx, virajı dönüp gözden kaybolan polis arabasına şaşkınlıkla bakıyordu.

Kaşlarımı çattım, sonra başımı salladım. "Geri dönmeliyiz." Peşimden gelmesini beklemedim. Gömleğinden bir avuç dolusu tuttum ve onu öne doğru çektim. Sendelleyerek ilerledi, belli ki umursamadığım bir şeyden rahatsız olmuştu.

Polisin cesetleri bulmasını engellemek, hem onun hem de benim için büyük bir sorumluluk.

Artık bunların hiçbirisi komik değil. Polis cesedimi bulursa, öldüğümü bilecekler ve yine aklım anne babama gidiyor. Yaptıkları şeyden sonra mülk sahibi olmalarına izin verilip verilmediğinden emin değilim, ama bana kalırsa bu bir olasılık.

Onların hapisten çıkmaları da aynı şekilde.

Sonra onlarla aynı evde kalmaya zorlanırdım. Onları izlerdim. Annemin söylediğı iğrenç şeylere şahit olurdu. Ella ve ben ölmüşken onların hayatlarını sürdürdüğünü görürdüm.

Yapamam. Yapmayacağım. Reddediyorum.

Ve malikaneyi satarak tek bir kuruş bile kazanmalarına izin vermektense, tekrar ölmeyi tercih ederim.

Polisler buradan gitmeli ve bu arazideki her ceset, kimsenin bulamayacağı şekilde altı metre toprağın altına gömülmeli.

Lynx ağzını açıp bana doğru dikildi, sanki onu tekrar bıçaklayacakmışım gibi, ama gözlerimdeki panik ve koşmaya başlamış olmam, kalın kafasındaki birkaç beyin hücresinin benim şaka yapmadığımı anlamasını sağlamış olmalı.

"Bu ne tür bir canavardı?" Önümden koşuyor, belli ki cevabımı duyabilecek kadar yakın olmak için hızını ayarlıyor.

Canavar?

"Bu bir araba."

Lynx, sorusunu cevaplamamışım gibi kaşlarını çatıyor, ama yüzündeki ifade saf bir kararlılığa dönüşüyor. Sanki savaşa giden birinin yüz ifadesi gibi.

O bana omzunun üzerinden bakıp gözlerinin kıpkırmızı parlamasıyla, zaten var olmayan nabzım birden fırladı. Kafasından boynuzlar çıktı ve yemin ederim ki boyu neredeyse otuz santimetre uzadı. Sanki durum daha da kötüleşemezmiş gibi, şeytani formunda hızla öne doğru geldi.

Kahretsin, sırf sonunda kardiyo yapmaya başlamak için ölmedim ki.

Bacaklarımın daha hızlı hareket etmesi için tüm enerjimi harcıyorum ve nefes nefese kalırken ara sıra onun adını tıslıyorum. Mucize eseri mi yoksa tamamen hayaletvari bir yetenek mi bilmiyorum, ama birkaç adım uzaklaşmayı başardığımda, kendimi ona doğru fırlatıyorum ve onu ağaçlık alandan birkaç metre ötede yere seriyorum.

Araba çeşmenin etrafında dönüp tam girişin önünde dururken, adrenalinin etkisiyle titreyerek ciğerlerime oksijen çekiyorum.

Lynx ters dönüp beni ağırlığının altına aldığında dudaklarımdan bir çığlık katı. Üzerimde yükselen canavarı görünce nefesim kesildi, siyah gömleği geniş kas yığınının altında geriliyordu. Kumaştan sızan sıcaklık, sanki güneş ışığı ilk kez tenime değiyormuş gibi tenimi yaladı. Bir eli başımın yanında, üzerime eğilmiş, ısınan tenimi sıcak nefesiyle yelpazeliyordu.

Bu, istenmeyen misafirlerimizi tamamen unutmamı sağlayacak kadar yeterli.

Lynx dişlerini ürkütücü bir şekilde yaklaştırıyor ve korkudan başka bir şey de omurgamı keskin bir şekilde deliyor. Karnımın içinde donuk bir ağrı başlıyor ve bu da beni akıl almaz derecede  fkelendiriyor.

Ona kızgın olmam, onunla tekrar birlikte olmak istememem gerekiyor.

"şimdi oyun oynamanın zamanı değil," diye hırslı bir şekilde homurdandı, bakışlarını hem bana hem de gözüne kestirdiği arabaya dikti, sanki araba değerli bir rakipmiş gibi.

Motor durdu ve ben cevap veremedem Lynx beni arkasında ayağa kaldırdı, bir kolunu uzatarak ya arabanın bana doğru gelmesini engellemeye ya da kamamı önlemeye çalışıyordu.

Bu çok saçma.

Elini itip kolunun altından hızla geçerek yolunu kestim.

"Susun ve beni iki dakika dinleyin," diye çıkıştım, polis arabasından inen ve harap haldeki malikaneye keyifle bakan mavi üniformalı iki adama işaret ederek. "Bunlar polis memurları ve eğer bu hapishaneyi daha fazla insanla paylaşmak istemiyorsanız, onları buradan göndermemiz gerekiyor."

Duraksadı, yeni gelenlere doğru şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Bu bir at arabası."

Öyle değil mi...?

"şey." Hayır mı? Evet mi? Kahretsin, bilmiyorum. Bu önemli değil. "Tidus cesedimi çıkardı ve eminim daha önce başka birinin parçalarını da görmüştüm. Eğer o adamlar etrafta uzuvlar bulurlarsa, buraya bir sürü polis gelecek ve o zaman da saat başı insanların bizim keyfimizi kaırmasıyla baş başa kalacağız."

Lynx, benden ve ellerini bellerine koymuş, rahat rahat arazinin önünde dolaşan adamlara baktı. "Sonra  l rl r."

“Hayır—” Bütün vücudumla ilerlemesini durduruyorum, adeta bizi birbirimize kaynaştırıyorum, böylece onun devasa penisinin karnıma yaptığı sert baskıyı özlemeyeceğim bir evren kalmıyor. Baştan ayağa kıpkırmızı oluyorum ve alt kattaki şeytanından geriye doğru sendeliyorum.

Hayatındaki her şeyin sorumlusu benmişim gibi bana öfkeli bakışlar fırlatıyor ama yanaklarındaki pembeliği görmezden gelmek mümkün değil.

Havada yankılanan hafif sesler beni yeniden ana geri çekiyor.

“İkisinin de saçının teline bile dokunursan, ikimiz için de işleri berbat edersin. Tidus içeride bir şey bırakmış olabilir, bu yüzden orada olup bir şey bulamadıklarından emin olmalıyız. Şunu yapmalıyız...” Aklıma bir fikir gelecek şekilde etrafa bakıyorum. Bunu bizim için mahvetmemeli. “Onlarla konuşman gerekecek.”

"Ne dedin yani?" diyor, sanki aptalmışım gibi.

"Onları neşeli tavrınızla büyüleyin."

İşimiz çok kötü.

"Onları öldüreceğim."

"Lynx," diye tısladım. "Bu bir seçenek değil. Sadece... sadece dediğimi yap."

Tanrım, ne kadar çaresiz görünüyorum.

Görünüşe göre söylenmemesi gereken en yanlış şey bu, çünkü öfkesi on katına çıkıyor.

“Yüzyıllardır yaşıyorum. Sizin zavallı insan zihninizin asla kavrayamayacağı şeyler gördüm. Sizin gibilerin bana ne yapmam gerektiğini söyleyebileceği bir evren yok.”

Ona boş boş bakıyorum ve aptalca bir şey yapıp kasıklarına tekme atmadan önce derin nefes egzersizleri yapıyorum, o da gidip bize eşlik etmeleri için birkaç hayalet daha ekliyor.

“Evet, bunu kendi başına halledebilirsin çünkü olağanüstü insan ilişkilerine sahipsin ve kesinlikle bir arabaya ‘canavar’ demedin. Kısa bir soru: Eğer senden numaranı isterlerse, bu ne anlama gelir?”

Partideki hoparlörlere ve telefonlara sanki uzaylı nesnelermiş gibi bakışlarını gözden kaçırmadım. Üstelik kıyafeti de dönem dizisi setinden alınmış gibiydi, bu büyük, korkunç iblisin modern dünya hakkında hiçbir şey bilmediği açıkça belliydi.

Çenesindeki kaslar kasıldı. "Vaktimi bununla boşa harcamayacağım—"

"İkimize de bir iyilik yap ve telefon numarasının ne olduğunu, Wi-Fi'nin nasıl çalıştığını veya bir SWAT ekibinin ve helikopterin seni avlamak

ve kafana bir kurşun sıkmak için ne kadar çabuk buraya gelebileceğini bilmediğini itiraf et. O yüzden sus, kendini beğenmişlikten vazgeç ve benim yolumu izle, ha?"

İleri doğru bir adım atıyor, bana yaklaşıyor. Ormanın gölgeleri etrafını sarıyor, havada sinsice yayılan uğursuz bir şey tüylerimi diken diken ediyor.

Yanlarımda ellerimi yumruk yaparak, içgüdülerim bana geri çekilmemi söylese de, yerimde kalmaya ve sendelememeye zorluyorum kendimi. Çenemi eliyle kavırıyor, bu hem bir tehdit hem de ölümcül bir vaat. Dudaklarıma birkaç santim kala eğildiğinde nefesim kesiliyor.

Bu haliyle boyunun uzamasıyla, onun altında sinmiş bir fare gibi hissediyorum, kalp atışlarım bir insanı kalp krizine sokabilecek kadar hızlı.

Kendimi küçük, kırılgan hissediyorum, ama bir yandan da... narin, kıymetli bir şeymişim gibi geliyor bana; aramızdaki mesafeyi azaltmak için çenemi nazikçe yukarı kaldırması, onun incitmek istemediği bir şeymiş gibi hissettiriyor.

"Şunu açıkça belirteyim: Bir daha benimle böyle konuşursan, bir daha kaçtığında, sonsuza dek vajinan ıslak ve yalvardığın her orgazmdan mahrum kalmanın nasıl bir şey olduğunu anlayacaksın."

Arzu içimi kemiriyor. Geri kalmamak için, nefes alışverişlerimiz birbirimizin nefesi olana kadar öne doğru yaklaşıyorum. Gözleri dudaklarıma iniyor, her kelimemin etrafında hareket edişini sanki onları tadabilecekmiş gibi izliyor.

Yavaş çekimde, yüz hatları yumuşuyor, sanki kaybetmiş ve daha önce hiç sahip olmadığı bir durumu kontrol altına almaya çalışıyor gibi görünüyor.

Bu bana güç sarhoşluğu yaşıyor.

Alçak sesle, "Öyleyse bana böyle konuşmam için bir sebep verme," dedim.

Isı ve elektriğin kaybıyla aniden sersemleyerek kendimi ondan uzaklaştırdım. Sanki bir büyüden uyanmış gibi gözlerini kırptırdı.

Arkamıza doğru bir göz attım. Kahretsin. "İçeri giriyorlar. Sakın batırma."

Bana öfkeyle bakıyor, ben de aynısını yapıyorum. Bu saf aptal, bunun bizim için, özellikle de benim için ne kadar kötü sonuçlar doğurabileceğinin tam boyutunu anlamıyor.

Lynx yanımdan geçip gitti ama ben kolundan tuttum. "Böyle görünerek dolaşamazsın. İnsanlar iblislerin varlığından habersiz."

Bir anda, onun başka biri olabileceğine dair hiçbir işaret yok. Mavi gözleri bana bakıyor. Dişleri düzgün, boyu o kadar heybetli değil ki, tek bir bilek hareketiyle bir böcek gibi ezilebileceğimi hissetmeyeyim.

İkimiz de daha fazla bir şey söylemeden, ağaçlık alanı aşip girişin önündeki harap haldeki çeşmeye doğru hızla ilerledik. Adam, arabaya tedirgin bir şekilde bakıyordu, sanki araba üzerine atlayacak ya da üç başlı bir canavara dönüşecekmiş gibi—ve bildiğim kadarıyla, bu da bir olasılıktı.

Ellerimi birbirine sürterek vücudumdaki gerginliği dağıtmaya çalışırken, gözlerim cehennem köpeğinin etrafta bırakmış olabileceği herhangi bir vücut parçası arayışıyla etrafta dolaşıyor.

Lynx'i ararken bir şeyi gözden kaçırmış olmam tamamen mümkün. Çok dikkatli değildim. Ya koridorun ortasında tamamen gözümünden kaçmış bir tane varsa? Ya da Tidus bir ara geri gelip onu yerinden oynatmış olabilir mi?

Boğazımdaki yumruyu yutarak, Lynx'in peşinden gidip, polislerin içeri girdiği malikanenin merdivenlerinden hızla yukarı çıktım.

Lynx'in yanından hızla geçip, polisleri umursamadan harap haldeki giriş holünü inceledim, sonra başımı oturma odasına uzattım ve Lynx'in gürleyen sesiyle yüzüm bembeyaz oldu.

"Ayrılmak."

Ah, işimiz çok kötü.

İki adam da dikkatlerini iblise çevirdi. Biri ayağını konağın arka tarafına giden koridorun eşiğinden içeri atmıştı. Diğeri ise daha önce bulunduğum oturma odasında, evimin kalıntılarını yavaşça inceliyordu.

İkisi birden, şeytanın kıyafetini inceleyerek yavaşça lobiye doğru geri döndüler.

Polis memurunu öldürmeye çalışan Lynx'i geri çekmem gerekirse diye, ihtiyatlı bir şekilde yanına yaklaşıyorum. Daha uzun olanın parlak kafasında tek bir kıl bile yok ama seksenlerin Hollywood polislerini kıskandıracak kadar gür bir bıyığı var. Bu bıyık, vahşi keçi sakalıyla korkunç bir tezat oluşturuyor.

Yüzde yüz emin olarak söyleyebilirim ki diğeri boş zamanlarında bebek öldürüyor. Gözlerinde ve koyu saç tutamlarıyla birleşen gür kaşlarında tuhaf bir şey var. Elini kalçasına, silahının yakınına koyuyor ve Lynx ellerini yumruk yaptığında içimde biraz daha ölüyorum.

Bıyıklı adam selam vererek başını salladı ve dostça gülümsedi. "Ben Memur Tolsen. Şu da ortağım, Memur Roberts." Kaşlarını birleştirdi.

İyi polis mi, kötü polis mi?

Anladım.

"Sormadın. Git."

Lynx bu gidişle kendini öldürtecek.

"Daha kibar ol, yoksa takviye çağırabilirler," diye uyardım, kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Roberts rahatsız edici bakışlarını kısarken, Tolsen'in yüzü sadece seğirdi. "Adın ne?"

"Bu seni ilgilendirmez. Benim mülkümdesin. Yapma—"

Şeytanın koluna bir tokat attım. "Polisi tehdit etme," diye hırıldadım.

Derin bir nefes alıyor. İçimde bana küfrettiğini hissedebiliyorum. "Ne istiyorsun?"

"Burada mı yaşıyorsunuz?"

"Evet."

"Onlara, kalacak ücretsiz bir yer karşılığında mülkü tamir etmeme yardım edeceğinizi söyleyin," diye emrettim.

İstemeyerek de olsa dediğimi yapıyor, hatta işi sağlama almak için adımı da ekliyor. Sonra, memurun telsizinden gelen ve anlaşılmaz derecede parazitli bir ses duyduğumda kaşlarını çatıyor. Nefesim kesiliyor, koluna olan tutuşum sıkılaşıyor.

Lütfen, doğal davranın.

Lynx etrafına bakınıp sanki başka birini arıyormuş gibi davranıyor ama Tolsen konuşmaya başlayınca dikkatini tekrar ona çeviriyor.

"Bu mülkün sahibiyle görüşmek istiyoruz. Telefonlarımıza cevap vermiyor ve dairesini ziyaret ettiğimizde evde yoktu. Ailesiyle de konuştuk ve onlar da oldukça endişeli."

Anne babamın benimle ilgili en ufak bir endişe göstermesi ancak cehennemde mümkün olur.

"Tatildeyim," diye aceleyle dışarı çıktım.

Lynx hiç tereddüt etmeden, "Tatilde," diye yanıtlıyor. "Şimdi, sana son kez soruyorum: Neden buradasın?"

Roberts'ın cebinden çıkardığı telefona kaşlarını çatarak bakıyor, memurun ekrana dokunarak kendisine göstermek için bir resim açmasını izlerken doğal olmayacak kadar şaşkın görünüyor.

Ama ben sadece merdiven altındaki yaprak ve çöp yığınının altından dışarıya doğru uzanan, parçalanmış, toprakla kaplı insan ayağını görüyorum.

Onlar fark etmeden önce ileri atılıp onu kenara tekmeleyerek savurdum. Ama onlar bunu fark ediyorlar.

Herkesin gözü bana çevriliyor ve yakalanmış gibi donup kalıyorum, ta ki beni gören tek kişinin bana "Şaka mı yapıyorsun?" bakışını attığını hatırlayana kadar.

"Bir haşere sorunumuz var," diyerek Lynx durumu kurtardı.

Tolsen titreyerek yığından sağlıklı bir adım uzaklaştı ve omuzlarım gevşedi. Tam da öyle. Zihnimin bir köşesinde, neredeyse her şeyi mahvettiğim için babamın bana başını salladığını görüyorum.

Eğer işler kötüye giderse, onu gerçek hayatta tekrar yüz yüze görmek zorunda kalacağım. Bu tam bir cehennem olurdu.

Roberts telefonunu göstermek için kolunu tekrar kaldırdığında, ben de Lynx'in yanına doğru hızla yaklaştım.

"Onu tanıyor musunuz?"

"Hayır," diye yalan söylüyoruz Lynx'le aynı anda.

İki gece önce terör estirdiğim o adi herif Connor'ın fotoğrafını incelemek için yaklaştıkça midem bulanıyor. Eve ilk gelen oydu, çimlerime çöp attı ve bir kıza uyuşturucu vermeye çalıştı.

Araba yolunun yakınında gördüğüm kolun sahibi o mu acaba? Yakınlarda bir ceset olup olmadığını kontrol etmek için geri dönmeliydim.

Ve nasıl öldü.

Belki de Tidus'tu, ya da merdivenlerden düşerken kafasını sandığımdan daha sert çarpmıştı.

İyi ki öldü, ama bu düşünce panikimi daha da artırıyor. Eğer partideyken başına bir şey geldiyse ve polisler bu yüzden buradaysa, biz fark etmeden geri gelip etrafı gözetleme ihtimalleri yüksek.

Burası kilometrelerce uzanan bir arazi, bu yüzden samanlıkta iğne aramak gibi olacak ama yine de böyle bir ihtimal olması beni hasta ediyor.

Roberts telefonunu cebine koyar ve Tolsen'in sözü devralmasına izin verir. "Ailesi dün kayıp ihbarında bulundu. En son iki gece önce burada bir partiye katılırken görüldü."

Şeytan alaycı bir şekilde sırttı. "Onlar sevişmiyorlardı ki—"

"Vaşak," diye uyarıyorum.

Dudakları ince bir çizgi haline geldi. "Onu görmedim."

"Etrafı biraz gezmemizde sakınca var mı?"

"Evet." Lynx kollarını kavuşturdu ve bir ısı dalgası havayı kavurdu. İki adam da irkildi, omuzları kasıldı, iblisten zehirli dalgalar halinde güç

yayıldı. Düşünmeden elimi tekrar koluna koydum.

Aniden duruyor ve polisler hep birlikte derin bir nefes alıyorlar. Bu durum Lynx'i daha da sinirlendiriyor gibi görünüyor.

"Davetsiz içeri girmenizden hoşnut değilim. Sable da hoşlanmazdı. Şimdi, ikinizi de izinsiz girenler ilan etmeden önce mülkümüzden defolun."

Lynx'in dudaklarından ismimin dökülüşünü duyduğumda, yasak bir heyecan omurgamı yaladı. Boğazından gelen bir tınısı vardı, sanki onun diline aitmiş gibi. İsteddiği gibi kullanabileceği bir silah, ama aynı zamanda bir zayıflık. Tekrar söylemesini istiyorum.

"Onu görürseniz veya bir şey hatırlarsanız, beni arayın." Tolsen bir kart uzatıyor. "Numaram orada yazıyor. Her türlü bilgi yardımcı olur."

Lynx kartvizite dik dik bakıyor, ancak elinden kapıp çenesiyle çıkışı işaret etmekten başka bir şey yapmıyor.

İki adam da geçerken onu şüpheyle süzdüler, geriye bakıp şüpheyle baştan aşağı süzerek uzaklaştılar. Şeytan ve ben kollarımızı kavuşturmuş, polis arabasına binip gözden kaybolana kadar bir kasımızı bile kıpırdatmadan onları izledik.

"Tavrım sizin için yeterince neşeli miydi?" diye aniden soruyor.

Kaşlarım alnıma doğru çatıldı. Bu bir şaka mıydı...?

"Cehennem ateşi gibi yandı," diye ciddi bir ifadeyle karşılık verdim.

Burunundan bir ses çıkarır.

Bugün yaşanan her şeyden sonra, o sesi duymak beni en çok şaşırtan şey oldu. İkincisi mi? Güldüğünde nasıl bir ses çıkaracağını merak etmek.

Vaşak

Sanırım Sable'a ısınmaya başlıyorum.

Artık eskisi gibi beni sinirlendirmiyor. Hatta etrafımda olduğunda, kokusunu aldığımda, dokunduğumda, sesini duyduğumda oldukça keyif alıyorum.

İşte bu yüzden ondan uzak duruyorum. Polis memurlarıyla konuşurken bile ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Dikkatimi dağıtıyordu. Tam bir baş belasıydı, yanına yaklaşmayı bile reddediyorum.

Kollarımı sıvadım, manşetleri dirseklerimin hemen üstüne kadar kıvırdım ve uyuduğum yatak odasında volta attım; duvarlar bile içinde bulunduğum dağınıklığa gülüyor gibiydi. Sadece Sable'ın vajinasını tekrar penisimin etrafında hissetmek için can atmıyor, aynı zamanda onu sadece... görmek istiyorum.

Kahretsin.

Bana neler oluyor böyle? Buradan bir an önce kurtulmanın yolunu bulursam o kadar iyi.

Komodinin üzerinde duran büyü kitabı bana bakıyor. Birkaç saattir açmadım. Her açtığımda farklı bir şey görmeyi bekliyorum. Ama aynı kelimeler, çizimler ve anlamadığım lanet olası semboller. Sable beni ve sonra Tony'yi çağırabildi, peki neden bu laneti kırıp beni başından savamıyor?

Parmaklarım titriyor, altlarındaki teninin hatırasından, ona girerken kalçalarını nasıl tuttuğumdan dolayı karıncalanıyorlar.

Penisim seğiriyor.

Çenem kasılıyor.

Ve sonra yumruğum duvara çarptı.

Derin derin nefes alarak tekrar volta atmaya başladım, dağılmış saçlarımı ellerimle düzelttim. "Kahretsin," diye mırıldandım. "Lanet olsun."

Aramızda yaşananlardan pişman mıyım? Hayır.

Bu yüzden kendimden nefret ediyor muyum? Evet.

Tekrar yapar mıydım?

Dişlerimi gıcırdatarak başımı salladım ve içimden bir ah çektim. Bugün kendimi kötü hissetme günü değil; duşta iyice yıkandım ve hâlâ penisimde onun menisinin tadını, dilimde de teninin tadını hissedebiliyorum.

Kahretsin.

Odayı öfkeyle terk edip onu aramaya koyuldum. Sınırlar koymalıyız yoksa aklımı kaybedeceğim; o malikanenin bir tarafında, ben de diğer tarafında kalacağım. Hayalet formunda istediğini yapabilir, ben de buradan nasıl çıkacağıma dair bir plan yapacağım.

Onu oturma odasında bulduğumda, yırtık kanepenin üzerinde, ayaklarını altına toplamış, kitap okuyordu.

Kalp atışlarım yavaşlıyor.

Odanın eşiğinde duruyorum; içimdeki tüm öfke ve ona sınırlar hakkında söyleyeceğim nutuk, o bana baktığı anda uçup gidiyor.

"Yorgun görünüyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum. "Sürekli olarak kötü davranmaktan zevk mi alıyorsun?"

"Evet." Bana kaşlarını çatarak baktı. "Ama sadece seninle."

Ve bu beni inanılmaz derecede tahrik ediyor.

İkimiz de birbirimize bakıyoruz. Ben göz kırpıyorum, o da kırpıyor.

"Beni sinirlendirmeye mi geldin yoksa gerçekten bir şeye mi ihtiyacın var?" diye mırıldandı.

"Hangi yıldayız?"

Okuduğu kitabı kapatırken başını yana eğdi. "Ne?"

"Yıl," diye tekrarlıyorum. "Ya da en azından hangi yüzyıldayız?"

"Yirmi birinci yüzyılda mıyız?"

Tereddüt ediyorum. "Ciddi söylüyorum. Benimle dalga geçmeyin. Hangi yıldayız?"

“Yıl 2025, Lynx.”

Sessizliğe bürünüyorum. Odadaki her şey yok oluyor, çünkü bu kadın 2025'ten bahsederek ne demek istiyor?

O halde bu Dylan anlamına geliyor...

“Bir iblis için çok solgunsun,” diyor ve bulanık görüşümle onu ancak koltuktan kalkarken, kitabı sehpanın üzerine bırakırken görebiliyorum. “İyi misin?”

En yakın koltuğu bulup üzerine oturdum, başım dönmeye başlamıştı, kusmaya ramak kalmıştı.

Telefonu elime tutuşturdu. "Al. İstedğin her şeyi Google'da arayabilirsin," dedi.

Sable yanıma oturuyor, bacaklarını çaprazlayıp beni dikkatle izliyor. Bakışları kanımı ısıtıyor ve ona karşı sürekli böyle tepki vermem beni sinirlendiriyor. İnsanların yanında gergin olmam. Bu çok uzun zaman önce benden sökülüp atıldı, peki neden o yanımdayken endişeleniyorum ki?

Onunla birlikte oldum. Artık bunu atlatmış olmalıydım. Neden hala ona tepki veriyorum? Neden tekrar ismimi inleyerek söylemesini ya da onun içindeyken bana küstahça davranmasını istiyorum?

Onun inlemeleri ruhumu kazındı, sırtımı ne kadar sıkı kavradığından parmak izleri tenime işledi.

"Ne olmuş yani?" diye ısrar ediyor, ben ise ona öylece bakıyorum.

Teknoloji cihazına bakarken kaşlarım çatıldı. "Google ne anlama geliyor?"

O kıkırdadı ve başını salladı, bu da benim daha da kaşlarımı çatmamı sağladı. Benimle dalga mı geçiyor acaba?

"Pekala, ciddi bir sorum var, iblis. Kaç yaşındasın?"

“Ben 18— yılında doğdum.”

"Aman Tanrım, yaşlı bir adamla birlikte oldum."

Ayağa kalkmaya çalışıyor ama kolundan tutuyorum. "Ne zaman doğdun?"

“2003.”

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Sen tam bir çocuksun."

“Ben yirmi iki yaşındayım. Sen benim büyük büyük dedem olabilecek yaştasın.”

Bu korkunç. Bu kızıdan yüzlerce yıl daha yaşlı olduğumu bilmeden günüme devam edebilirdim. Yani, onunla birlikte oldum. Penisimin içindeydi ve o...

Sable, "Hasta görünüyorsun," diye belirtiyor.

"Kendimden iğreniyorum," diye yanıtlıyorum. "Neden gülüyorsun?"

Ağzını eliyle kapatıyor. "Bu... komik işte. Sen benden yaklaşık iki yüz yaş büyüksün."

Ona cehennemde iki yüzyıldan çok daha uzun süre kaldığımı söylememeye karar verdim.

"Bekle. Yani... Hangi tıraş sonrası losyonunu kullanıyorsun? Cehennemde tıraş sonrası losyonu var mıydı?"

Beni sinir etmeye çalışıyor.

Sabırım tükenirken, "Sable," diye uyardım. "Gülmeyi kes artık."

Öne doğru eğildi ve karnını tutarak titredi. "Yapamam."

İçimden bir ah çekerek başımı geriye yasladım ve onun o küçük anının geçmesini bekledim. Birkaç dakika sonra ona baktım. Gözlerinde yaş vardı ve çok güzel görünüyordu.

Kahretsin. Yaşım ile ilgili kahkahalarla güldüğü zaman bile onu çekici buluyorum.

"Tekrar soruyorum, Google'ın anlamı ne Allah aşkına?"

Sable gözlerini siliyor ve ben sinirli bir şekilde içimi çekip ayağa kalkarken beni izliyor.

"Tamam, tamam. Tekrar otur dede. Sana bu telefonu nasıl kullanacağını öğreteyim."

Avucumun içinde küçük siyah bir kutu duruyor. Ön tarafı camdan, diğer tarafında ise insanların kamera olduğunu iddia ettiği şeyler var.

Bunu inceliyorum. Yeni ve tuhaf, ve kendimi yaşlı hissediyorum. Bazen merakım ağır basıyor—mesela Sable'ın vajinasının orgasm olurken penisimin etrafında nasıl sıkılaşacağını veya güzelce, yüksek sesle inlerken nasıl bir ses çıkaracağını bilmek istediğimde olduğu gibi.

Ekrana aydınlanıyor. Ekranda bir köpek ve yüzüne köpeği bastırmış, gülümseyen sarışın bir kızın resmi var.

Sable üzerime doğru eğiliyor ve onun bu kadar yakın olmasına ve tüm vücudunun bana değmesini ne kadar çok istediğime sinirleniyorum. "Çok tatlı."

Kolumda saçlarını hissederken mırıldanıyorum, parmaklarımı arasından geçirme ya da en azından bir tutamını kavrama ihtiyacı duyuyorum ve—

"Şimdi şuna tıklayın," diyor, simge dediği şeylerden birindeki G harfini işaret ederek. "Aaa, arama geçmişini otomatik olarak siliyor. Skandal!"

"Bunun nesi yanlış?"

"Hiçbir şey yok. Şimdi adınızı yazın."

"Lincoln Taylor," diye yazıyorum ve o tekrar kıkırdıyor.

"İsmimle mi dalga geçiyorsunuz?"

"Sizi sadece Lynx olarak görüyorum. Çok sıradan bir soyadınız var." Bir süre sessiz kalıyor, ben de onu izliyorum, sonra başını yana eğiyor. "İskoçyalı bir girişimci misiniz?"

Ekrana baktığımda gözlüklü, saçları beyazlamış, kel bir adam görüyorum. "Hayır."

"Siz"—ekranda parmağını şıklatarak kelimelerin hareket etmesini sağlıyor—"Washington'dan altmış yaşında bir tamirci misiniz?"

"Ben de öldüm. Umarım bu yardımcı olur," diyorum.

Ortamda sessizlik var ve bu havayı bozduğum için kendime tokat atmak istiyorum.

Ama sonra Sable bana hafifçe gülümsedi. "Ben de. Sayenizde."

Yine sessizlik. Boğazımı temizledim, birkaç kez göz kırpım, sonra o iç çekti. "Beni öldürdüğüne pişman mısınız?"

Başımı hızla kaldırdım. "Elbette istiyorum. Benimle burada kapana kısılmaman gerekirdi. Eğer boynunu kırmasaydım, muhtemelen birlikte sıkışıp kalmazdık."

Omuzları hafifçe kalkıyor. "Ben sadece... bunu hiç söylemedin, bu yüzden pişmanlık duymadığını ve hayatıma son vermenden hoşlandığını varsaydım."

Dürtülerimi dizginlemekte hiçbir zaman iyi olmadım ve yüzyıllarca işkence gördükten sonra, tamamen öğrenilmiş bir davranış biçimiyle tepki verdim. "Özür dilememi mi istiyorsun?"

"Bana bir tane vermek ister misin?"

"Pek bir fark yaratmazdı. Benim yüzümden öldün. Bundan daha affedilemez bir şey yok ve artık pişmanlık duymam gerekmiyor. Evet, kötü hissediyorum ve pişmanım, ama böyle bir şey için özür dileyecek gücüm yok. Sözlerim duymazdan gelen sözler olurdu."

"Özür dilemesini kabul ederim," diyor sessizce.

Dudaklarımı büzüyorum. Bazen bu hayalet sis gibi geliyor ama bıçak gibi saplanıyor. Sadece kelimeler olurdu. Hakkında hiçbir şey yapamayacağım kelimeler.

Üstelik, her ne yaşıyorsa geçici. Çünkü o öldü. Ben bir iblisim. Biz iki farklı dünyaya aitiz. Bu lanet eninde sonunda kırılacak.

Dik durup omurgamı düzeltiyorum. "Nefesinizi tutmayın."

Sable kaşlarını çattı. "Az önce ne oldu?"

Cevap vermiyorum. Bunun yerine, onu orada kafası karışmış bir halde bırakıyorum; kendi aptallığım beni kemiriyor, çünkü onunla medeni, normal bir konuşma yapmanın iyi bir fikir olacağını neden düşündüm ki? Yaklaşamıyorum. Şu anda göğsümü tırmalayan her neyse, onu hissetmeme izin veremiyorum.

Odamın kapısına girer girmez kapı gürültüyle kapanıyor ve işte o zaman gözlerimi kapatıp başımı ellerimin arasına koymama izin veriyorum.

Samur

Bir değişim yaşandı.

Bunun tam olarak nasıl veya neden olduğunu belirlemek zor, ancak bence kabullenmeyle bir ilgisi var.

Öldüğümü biliyorum. İstemesem de burada mahsur kaldığımı biliyorum. Ama asıl sorun Lynx. Şimdi anlıyorum ki ondan nefret etmiyorum.

Gerçek nefretin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve artık onu düşündüğümde hissettiğim şey bu değil. Öfke mi? Elbette. Rahatsızlık mı? Sinirlenme mi? Tiksinti mi? Kesinlikle.

Özlem mi?

Derin bir nefes alıyorum, duyularıma geri dönüyorum ve kör sezgilerimi kullanarak ormanda yolumu buluyorum.

Toprak kokusu ciğerlerimi yağmurun müjdesiyle doldururken, tepedeki ağaçların yaprakları arasından süzülen son kızıl ışık huzmeleri, yaprakların aralarından gökyüzünü mor ve çivit mavisi renklere boyuyor.

Lynx'i görmeden önce varlığını hissediyorum. Sanki tenimin üzerinde yavaşça süzülen bir ipek parçası gibi, dış etkenlere karşı bir başka sıcaklık katmanı.

Devrilmiş bir ağacın yanında adımlarım durdu.

Bir şekilde, onun da beni hissettiğini biliyorum. Onu böyle, savunmasız, kısmen dalgın, öfkeden başka bir şeye odaklanmış halde görünce, insana benziyor; beni hissetmek için düşünmeden yanına çekecek, balkonda oturup biralarmızı yudumlarken gülecek ve Monopoly'de hile yapacak türden bir insan gibi.

O bir iblis değil. Bir katil değil. Kendisinden önce gelişen bir dünyada kaybolmuş eski bir yaratık da değil.

O sadece Lynx.

Ama o, içinden geçtiği çalılıklardan başını kaldırmıyor ya da varlığını fark edecek herhangi bir şey yapmıyor. Açıklamak istemediğim nedenlerden dolayı bu canımı acıtıyor.

Sanki Ella'nın yanında duruyorum ve dünya yine herkesi fark ediyor ama beni fark etmiyor, sanki önemsizim ya da insanların gözlerini kapatıp yok olmasını diledikleri istenmeyen bir yan etkiymişim gibi.

Bu his, geldiği gibi hızla kaybolur.

Durup bana bakıyor ve ben de görülmenin ne demek olduğunu hatırlıyorum; sadece göz ardı edilmek ya da kısaca bakılmak değil, ayak tabanlarımdan başımın tepesindeki dik duran saç tellerime kadar fark edilmek.

Çok basit, aslında küçük bir hareket; ama o orada durup, yüzünde okunmaz bir ifadeyle, sabırla yanına gelmemi beklerken içimdeki donmuş duvar çözülüyor. Midemde rahatsız edici bir his oluşuyor, tıpkı sıradan bir şey karşısında acınası bir şekilde çırpınan güveler gibi tehlikeli bir his.

Çenem kasılıyor. O bana karşı aynı duyguları beslemiyor. Tanrı aşkına, o bir şeytan. Gün boyunca çiçek göndermezler, sarılmazlar ya da masum öpücükler vermezler.

Bütün hayatımı onsuz yaşadım. Gerçek aşkın ne olduğunu bilmeden bir çocukluk geçirdim. Sonsuza dek aynı şekilde yaşamaya da razı olmalıyım.

Yan yana adımlayıp, sadece loş güneş ışığının yol gösterdiği ormanda yavaşça yürürken ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Sessizlikte huzur buluyorum. Bu, birbirimize arkadaşlık etmek gibi. Hapishanede sıkışıp kalmış, sonunda ikimizin de üzerinde durabileceği bir zemin bulmuş iki mahkum yaratık.

Durum sallantılı, ama temeller sağlam. Eğer birlikte kalacaksak, iyi bir başlangıç noktası burası.

Alacakaranlık, çalılardan ve etrafa serpiştirilmiş çiçeklerden renkleri emiyor, sarmaşıklar ise kemiklerime kadar hissedeceğim bir başka soğuk

gecenin habercisi olan hafif esintiyle sallanıyor. Ama şu an o kadar da soğuk değil. Onun olduğu yerde sıcaklık var.

Omuzunda, daha önce fark etmediğim, artan kumaş parçalarından yaptığı bir çanta taşıyor ve bunun için hiçbir açıklama yapmıyor; yerde ve ağaçlarda bir şeyler arıyor, ben de ne olduğunu anlayamıyorum. Belki de lanetini sona erdirmenin bir yolu? Günlerini böyle mi geçiriyor acaba?

Boğazımda ağır bir yumru oluştu. "Ne arıyorsunuz?"

"Kanıt."

"Lütfen bana da sizin gibi tam cümlelerle cevap verin," diye tersledim ama her zamanki gibi sert değildi. Her şeyden bıktım artık.

Sinirli bir şekilde, bir çalılığı kenara çekmek için yavaşladı ve hızla altına baktı. "Tor'Oth diye bir şey duydunuz mu hiç?"

"Bu, Yüzüklerin Efendisi'ndeki orklara ait şeylerden biri mi?"

"Neyin efendisi? Hayır, o bir tür iblis."

O halde ork değil.

"Peki ya bu?" Alnımda endişe belirdi. "Burada bir tane var mı?" Gözlerim etraftaki ağaçlar arasında gezindi, ne aramam gerektiğini bilmiyordum. "Zar zor senin ve bir cehennem köpeğiyle uğraşıyorum. Senin türünden bir başkasıyla daha uğraşacak sabrım yok."

"Sonsuza dek cehennemde çürümeye mahkum edilmiştim. Beni bu hapisneden kurtardınız. Cehennemin hükümdarı beni bulmak ve geri sürüklemek için bir Tor'Oth göndermeliydi."

"Onlar da... senin gibi mi?" Her iki durumda da, hayatımın geri kalanını cehennemle ilgili hiçbir şey görmemek için mutlu bir şekilde geçirirdim.

"Çok daha kötü." Başını salladı, dudakları inceldi. "Eğer seni öldürürlerse, bir sonraki uyanışında keşke hiç ölmeseydim diyeceksin."

"Bu ne anlama geliyor?" Ben... ben de öbür dünyaya mı götürüleceğim o zaman?

Ella orada olacak mı?

"Ne kadar iyi, saf veya dindar olursanız olun, cehennemin gerçekte nasıl bir yer olduğunu anlayacaksınız."

Tüylerim diken diken oldu ve bir an için o tanıdık tık tık tık sesini duydum. "Bunun nasıl bir his olduğunu zaten biliyorum."

"Öyleyse bir daha asla hissetmemeniz için dua edin," diyor, beni midem bulandıracak kadar haklı bir tonda. "Onların izlerini bulmak için her gün

araziyi kontrol ediyorum. Bazen bir koku bırakıyorlar ya da kan kırmızısına dönüşen siyah kömür kalıntıları. Henüz hiçbir şey görmedim."

Bu, cehennem köpeğinden bile çok daha kötü geliyor kulağa. "Ya bunu görürsek ne yapacağız?"

"Koşmak."

Harika. Daha fazla kardiyo yapmam gerekecek.

Lynx yavaşça durdu, bir ağacın yanına çömelerek yaprak yığını kenara itti. Ne yaptığını daha iyi görebilmek için yaklaştım. Hızla azalan ışık nedeniyle ayrıntıları seçmek zordu, ancak görüş alanına giren kopmuş ön kolu ve iç dirseğin altındaki noktaya dövme yapılmış ouroboros'u yanlış anlamak mümkün değildi.

Hiç duraksamadan uzuvumu derme çatma çantasına koydu ve etrafi tekrar inceleyerek yürümeye devam etti.

Kendimi çok ağır hissediyorum, takip edemiyorum. Sanki yer beni yutmuş ve beni, sadece bir uzuv parçasının ağırlığıyla bile taşınamayacak kadar sarkık olan çuvala bakmaya bırakmış gibi, olduğum yerde sıkışıp kaldım.

Lynx beni yeniden bir araya getirmek ve... bizi korumak için burada.

Boğazım daralıyor, nefes almakta zorlanıyorum. Sonra tekrar duruyor, başını hafifçe yana eğerek beni takip etmemi sessizce rica ediyor. Duygularımın dışarı çıkmasını engellemek için çenemi sıkıyorum ve bacaklarımı zorlayarak hareket ettirip sessizce yanına geliyorum.

Bu sefer yürürken ne aradığımı biliyorum. Batan güneşin karanlığı çevremizi görmeyi daha da zorlaştırıyor. Sabah devam etmeyi önermek aklımdan geçiyor ama bu gece yapacak daha iyi bir şeyimiz yok gibi.

Ya da yarın, ya da ertesi gün.

Sessizlik dişlenmeye başladığında ve yalnızlık pençelerini sapladığında, bana içini döktüğü andan beri söylemek istediğim şeyi söylüyorum: "Bana kardeşinden bahset."

"Yulaf lapasından nefret ederdi."

Cevabındaki tereddüt ve küçümsemenin olmaması beni hazırlıksız yakaladı. İstemsizce kıkırdadım, yüzümde hafif bir gülümseme belirdi ve ona bakarken dudaklarımı kaşlarımı çatarak sanki hiçbir şey anlamadığını düşündüm.

"Kardeşinle benim ortak bir noktamız var."

Başını sallayarak, tatsız bir kahkaha attı. "Şehrin kenarında, her zaman oynamak istediği bir çam ağacı vardı çünkü orada yaşayan bir rakun ailesi

vardı. Annemiz hayattayken, bir keresinde yavru bir rakuna bayat ekmek kırıntıları yedirmek için çok yaklaşmıştı."

Gülümsemem soluyor. Büyükkannem ziyarete geldiğinde Ella ile benzer bir şey olmuştu. Arka verandamıza yaklaşmaya cüret eden rakundan çok korkmuştu, sanki onu öldürecekmiş gibi çığlık atıyordu. Ama hayvan hiç etkilenmemişti ve Ella'nın sunduğu ikramı sevinçle kabul etmişti. Babam bunu çok komik bulmuştu. Annem ise gözlerini devirmişti.

Birkaç gün sonra, bahçemizde dolaşan bir sokak kedisi için tavuk bıraktığım için kıyamet koptu. Annem beni haftanın geri kalanında odama kilitledi ve o kediyi bir daha hiç görmedim.

Anne ve babam asla öldüğümü öğrenmemeli. Ömürlerinin geri kalanını hücrelerinde çürüsünler; temyiz davalarını kazanamazlar.

"Ona verdiğim sözü tutmadım."

Gözlerimi kırıpıştırarak Lynx'e baktım. "Ne?" Bir şey mi kaçırdım?

Cevap vermiyor. Saniyeler uzuyor, artık cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Bu yüzden konuştuğunda, her kelimesine kulak veriyorum. "Gitmeyeli haftalar olmuştu çünkü hep çalışmak zorundaydım. Öldürüldüğüm gün, eğer okula gitmeyi kabul ederse onu oraya götüreceğime söz vermiştim."

Ormanda körü körüne ilerlerken bakışlarım yere düşüyor. "Ve ona veda bile edemedin."

Başını salladı. "Sanırım bu konuda ortak noktamız var."

İçimi bir anlayış duygusu kaplıyor. Arkadaşlık gibi hissettiren ve beni yalnızlıktan kurtaran bir duygu. Lynx'e acımıyorum, ama acısını kendi acım gibi hissediyorum ve onu gördüğümü fark ediyorum. Silüetini şekillendiren keder çizgileri. Yüz hatlarının sert kenarları, boş görünmedikçe asla yumuşamıyor gibi görünüyor.

Ona dokunmak istiyorum: elini tutmak ya da kolunu kavramak istiyorum ki beni anladığını bilsin, ama bunun iyi karşılanmayacağını biliyorum. İçinde bulunduğu bu savunmasız durumdan sarsılacak ve o duvarlar yeniden örülecek. Bu yüzden onun yerine kelimelerle yetiniyorum.

"Başınız sağ olsun, Lynx."

Lynx sanki ona dokunmuşum gibi geriliyor ve içine kapanıyor. Oysa aynı sözleri bana hiç tereddüt etmeden söylemişti, bu hiç mantıklı değil.

Aklımın bir köşesinde bir şey beliriyor. "Sana Lincoln diye hitap edilmesini mi tercih edersin?"

Gözleri gözlerimle buluştu ve derin sesi ağaçlar arasında yankılanırken gecenin yaratıkları sessizleşti. "Senin yanında mı? Lynx iyi."

Söyleyebileceğim her şey boğazımda düğümleniyor. Sözleri bir vaat ve bir sır gibi, bilmediğim bir şeye dair bir ipucu. Merak ediyorum ve onun ilgisinin tadını bir an daha çıkarmak istiyorum çünkü sesi... şefkatli geliyor.

Bu doğru olamaz çünkü kaşları kızgınmış gibi çatık. Onu anlamıyorum ve bu durumun beni meraklandırıp meraklandırmadığından veya sinirlendirip sinirlendirmediğinden emin değilim. Her şeyi bana açıkça söylemesini istiyorum, ama ben de tam olarak neşeli ve güler yüzlü biri değilim ve bir açıklama talep ederek bu geçici ateşkesi bozmak istemiyorum.

Hoş karşılanmamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bana hâlâ kin besleyip beslemediği konusunda çok çelişkili mesajlar veriyor.

Onun profiline bakmakla o kadar meşguldüm ki, yolu fark etmedim. Ağırlığımı uzattığım ayağıma verdim ve neredeyse bir çukura düşüyordum. Güçlü bir el pazumu kavradı ve tekrar düşüp ölmeden önce beni geri çekti.

"Dikkatli olmak."

Nefesim kesildi, gözlerim ona dikildi, o da beni göğsüne birkaç santim mesafede tutuyordu.

Ama bırakmıyor. Eli kolumu kavrarken bana bakıyor, tanımlamaya cesaret edemeyeceğim duygularla boğuşuyor.

Aynı havayı soluyoruz, o kadar yakın duruyoruz ki tek bir adımda dudakları dudaklarıma değebilir ve daha önce birbirimize yaklaştığımız tüm zamanlardaki gibi hiçbir kötülük veya kin olmaz.

Bakışları dudaklarıma indiğinde yeniden öleceğimi düşünüyorum. Onu karanlığın içinden zar zor görebiliyorum ama bunu görebiliyorum. Belki de onun öne eğilmesini istemem yanlış, ya da belki de yakınlığa o kadar açım ki, bir iblisin vermeye razı olduğu her kısıntıyı kabul ediyorum. Ama bunu yapmasını istiyorum. Bana hoş karşılandığımı göstermesini istiyorum. Aramızda yüzeyin ötesine geçen bir şeyler olduğunu, onu itmediğimi göstermesini istiyorum.

Ama aynı zamanda, yaptıklarından sonra bana daha fazla yaklaşmasını da istemiyorum; hele de ilk fırsatta beni terk edeceğini biliyorum. Zihnimin bir köşesindeki ses bana bunun sadece can sıkıntısından kaynaklandığını söylüyor. Bu benimle ilgili değil, olamaz.

Annem bana hep böyle derdi.

Bu düşünce tarzı daha fazla ilerleyemiyor çünkü Lynx aniden beni arkasına çekiyor ve bir anda ay ışığı boynuzlarına vuruyor, kuyruğu uyarı amaçlı kalkıyor ve tehditkar bir hırıltı gecenin karanlığında yankılanıyor.

Korku, iç vücut sıcaklığımı neredeyse donma noktasına düşürüyor—ya Lynx'in aradığı canavar buysa? Vücudum hareketsiz kalıyor, savaşmalı mı yoksa kaçmalı mı karar veremiyor.

Gömleğini kavrayıp Lynx'in arkasından bakarken, o da hırlayarak, "Defol git," dedi.

Karanlığa karşı gözlerimi kırıştıtarak, ağaçların arasında sinsice ilerleyen sarı gözlü canavarın şeklini seçmeye çalışıyorum.

"Tidus mu?" diye sordum, bu iki heceyle kaslarımın gevşediğini hissederek.

Başını yana eğdi ve ağzından bir şey düşürdü. Lynx'i bırakıp yavaşça yaklaştım ve çiğneme oyuncağını inceledim.

Bu lanet olası bir ayak. Tamamen parçalanmış, kime ait olduğunu bile anlayamıyorum.

Öfke omurgamı parçalıyor. O şerefsiz yeterince zarar vermedi mi zaten? "Tanrım, sen—"

Cehennem köpeği birden canlandı ve burnunu malikaneye doğru kaldırdı, ama ne Lynx ne de ben bu berbat duruma yeterince hızlı tepki veremedik. Bir araba kapısının sertçe kapanma sesi duyuldu ve ardından Tidus eve doğru gürleyerek gelmeye başladı.

Ve korku hızla geri dönüyor.

Parçalanmış polislerin görüntüleri ve anne babamın ön kapıdan içeri dans ederek girmesi zihnimde bir anda canlanıyor.

Lynx ve ben küfürler savurarak ve küçük piç kurusunun peşinden koşmaya başladık, adını boş yere bağıryorduk. Ne dinledi ne de yavaşladı. Adrenalin, korku ve öfkeyle dolu bir şekilde, şeytanın beni kovaladığı tüm zamanlardan daha hızlı koştum.

Ağaç hattını aşmadan önce çığlıkları duyuyoruz. Kan dondurucu ses, ense tüylerimi diken diken ediyor. Durmuyor. Vahşi hırıltılar ve metalin yırtılma sesleriyle uyumlu bir katliam senfonisi.

Bacaklarım yanana kadar daha hızlı hareket etmeleri için daha çok bastırıyorum.

Lynx çok ileride olduğu için onu göremiyorum, ama köşeyi döndüğümde onu malikanenin önünde, Tidus'la bir grup insanın ortasında

güreşirken buluyorum; insanların hepsi hayattan çok ölüme yakın görünüyor. Tökezliyorum ama durmuyorum.

Giriş yolunun kenarında, film çekim ekipmanına benzeyen şeylerin yanında bir minibüs duruyor. Siyah metalin üzerine beyaz ve kırmızı renklerle üç kelime yazılmış: Grim'in Paranormal Araştırmacıları.

Cehennem köpeği ciyakladığında dikkatim ona yöneliyor, sonra bir bacağını ağzının arasına sıkıştırıp başka bir yöne doğru koşmaya başlıyor.

Lynx onun peşinden koşmaz, dikkatini ön bahçemde kanlar içinde yatan dört adama çevirir. Adamlardan birinin gözleri benimkiler kadar boş bakışlıdır, arkadaşı da öyle; gövdesinde açılmış derin bir yarıktan organları dışarı saçılmış halde, malikaneye boş boş bakmaktadırlar. Üçüncü adam da aynı durumdadır, tek farkı bir bacağının eksik olmasıdır.

Boğazımdan bir bulantı yükseliyor ve ağzımı elimle kapatıp, havada ağır ağır hissedilen bakır kokusuna karşı zor nefes alıyorum.

Sanırım kusacağım.

Bu... Aman Tanrım! Sanırım daha fazla bakamayacağım, ama gözlerim... Merak beni öldürecek.

Başka bir adamın da kollarının olması gereken yerde, omzunda iki büyük açık yara var. Ama o...

"Lynx, yaşıyor." Titreyen elimle onu ve göğsünün düzensiz inip kalkışını işaret ediyorum.

Lynx hiç vakit kaybetmeden adamın yanına koştu ve boynunu kırdı.

Çılgılık atıyorum—çünkü bu ne saçmalık?

İki büklüm oldum, midem bulanmaya başladı ve hayali safra yükselmeye başladı, karnımı tuttum. Gördüğüm manzarayı görmemek için gözlerimi sıkıca kapattım. Bu sadece... bu çok kötü bir rüya. Hiçbiri gerçek değil.

Boğazıma yapışan bakır kokusu yüzünden geriye doğru sendeliyorum. Cinayete kurban gitmek, cinayete tanık olmaktan farklıdır.

Akıllıca bir karardı. Yaralarından kurtulması mümkün değildi. Ama yine de...

Aman Tanrım.

Polis şimdi geri gelecek. Bu pislikleri aramaya gelecekler ve her yerde kan görecekler. Sonra benim cesedimi ve o Connor denen herifin cesedini bulacaklar.

HAYIR.

Düşünmek.

Düşünmek.

“Kanıtları ortadan kaldırmamız gerekiyor.” Sesim titriyor.

Kahretsin, bana ait olmayan bir cesedi saklamak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

O kahrolası köpeğin bir daha asla geri gelmemesini sağlamalıyız. O minibüsten bir şekilde kurtulmalıyız. Gelecek yağmur kan lekelerini temizleyecek ama başka biri gelmeden önce her şeyi temizlememiz gerekiyor.

Ve Tanrı aşkına, başka kimsenin içeri girmesini engellemek için bir güvenlik sistemine ihtiyacımız olacak.

Titrek bir nefes alıyorum, gözlerim adamlar arasında gidip geliyor ve araba yoluna saçılmış organları fark etmemeye çalışıyorum.

"Bu sefer altı fit derinliğe kazmak zorundayız, yoksa Tidus onu topraktan çıkarır."

Lynx, adamın öldüğünden emin olmak istercesine ona bir tekme attı. "O zaman onuncuyu da öldüreyim."

Bacağı eksik olan adama başımla onay verdim. "Gidip bacağının geri kalanını bulacağım." Ve köpeği de.

Tidus'u bir kere ele geçirdikten sonra, şeytan bile ona yardım edemez.

Vaşak

Tony'yi bulup bu yaptığının bedelini ödetmeliyim. Tabii ki çoktan eski haline dönmüşse. Gerçi dönmüşse de muhtemelen tekrar Tidus'a dönüşür ve beni tüm arazide kovalardı, ama en azından bir tane sağlam vuruş yapabilirim mutlu olurum.

Bu herifleri öldürdüğü için değil. Hayır. Beni kızdıran şey, benimle Sable arasındaki o garip, biraz gergin ve çok da dayanılmaz olmayan atmosferi mahvetmesi.

Bir yanımda onunla tekrar birlikte olacağımı düşünüyordu, hatta umuyordu. O hala aklımdan çıkmıyor ve dürüst olmak gerekirse, yanındayken verdiği tepkinin kokusunu hala alabiliyorum. Daha bir saat önce ağzına baktığımda, adeta tahrikini bana fırlatıyordu.

Kendimi durduracak kadar güçlü bir adam değilim—Sable yavaş yavaş içime işliyor ve onun devam etmesini istiyorum. Aramızda olanlar için kendinden ne kadar nefret ederse etsin—ki, bir kez bile bahsetmediğine göre nefret ettiğini varsayıyorum—Sable hâlâ beni istiyor ve bunu yaptığı için kendinden nefret ediyor.

Ortak noktalarımızdan bir diğeri de bu.

Yani, onunla ormanda yürürken ikinci bir tur isteseydim, beni dava edin bakalım. Onu bir ağaca yaslanmış, çıplak, çılgın atarken, dilimde boşalırken ve nefes alamayacak hale gelene kadar sikimin her santimiyle yüzünü

becerirken hayal etmiştim. Sadece sikimde boğularak ölmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmek için tekrar ölmesine izin verirdim.

Ama bunun yerine ellerim çamur içinde, gömleğim kan ve sağınak yağmurdan sırlsıklam olmuş durumda ve Sable de bir yerlerde daha fazla ceset parçası arıyor.

Arka bahçeye girmeden önce bana minibüsü saklamamı söyledi ve ben de ona minibüsün ne olduğunu anlamak için bağlam ipuçlarını kullanmam gerektiğini ve nasıl çalıştırılacağına dair hiçbir fikrim olmadığını söyleyecek cesareti bulamadım.

Onun deyiimiyle "araçlar" bana baş ağrısı veriyor. Artık çok gelişmişler. Her şey öyle. Ben donmuş haldeyken dünya devam etti.

Sable'la kardeşim hakkında konuşmak bile yanlış geliyordu. Ama kendimi durduramıyordum.

Ağızıma sızan yağmur suyunu atmak için yere tükürdüm, yüzümü sildim ve kazmaya devam ettim. Bu çukurun, o lanet olası aptal köpeğin başka bir ceset çıkaramayacağı kadar derin olduğundan emin olmalıyım. Sable'ın cesedini parçalaması zaten yeterince kötü. Çürüyen bedeninden kopan uzuvları yüzünden üzüldüğünü görünce, ona da aynısını yapıp yapmamam gerektiğini sorguluyorum.

Kazmaya devam ettikçe yüzü zihnimde belirip duruyor. Çukurda çamurlu su birikmeye başlıyor.

Duraklıyorum, alnımı küreğin sapına dayıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Lanet olası omzum çok ağrıyor.

Yardıma ihtiyacınız var mı?

Sesinden kulaklarım çınılıyordu, sanki bir kara tahta kazınıyormuş gibi. "Tony," diye başladım, küreği yere bırakıp ona bakarken, onu kürekle öldürebileceğim tüm yolları sayıyordum. "Hepimize bir iyilik yap ve cehenneme geri dön."

"Neden böyle bir şey yapayım ki, arkadaşım la vakit geçirebilecekken?" diye homurdandı.

"Defolup gitmeniz için size beş saniye veriyorum."

Kıkırdadı ve ellerini ceplerine koydu. "Yine mi işleri berbat etti?"

Başımı zar zor salladım.

Tony içini çekip başının arkasını ovuşturdu. "Buradaki enerjiden kaynaklanıyor. O, benim durdurabileceğimden daha fazla ilerliyor. Güçlerini kullanıyor musun?"

Gözlerim hafifçe kısıldı. "Bana ne soruyorsun?" Çok fazla şeytan kalıntısı bırakmamaya özen gösterdim.

O daha bir şey söyleyemeden, kendimi çukurdan çekip yakasından öne doğru sürükledim, alınlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Bana güçlü olmadığını söyle. Kalıntısı. Bana hafif olduğunu söyle."

"Yalan söylemek günahtır, dostum."

Kahretsin. Onu geri ittim ve ellerimi saçlarımın arasından geçirerek her bir teli kir, kan ve pislikle bulaştırdım.

Kahretsin. Çamurlu yolda volta atarken, zihnim karmakarışık bir halde homurdanıyorum.

"Ne kadar güçlü?"

Tony'nin canavar formu daha önce o aptallara saldırdığında, onların yanına ısınlanmak için iblis büyümünü kullanmadım. Riske değmezdi ama... kahretsin. Kahretsin.

Güçlerimi kaç kez kullandım? Şeytan formuma kaç kez dönüştüm?

Sable ile birlikte olduğum gece ısındım. O anlık bir şeydi ve enerjide bir hareketliliğe neden olacağını düşünmedim. Güçlerimi ne kadar az kullanırsam, o ruh emen canavarlardan birinin beni aramaya gelme olasılığı o kadar azalır.

Tony titriyor. "Hiç iyi hissettirmiyor dostum."

"Oraya bir daha gitmeyeceğim," dedim dişlerimi sıkarak.

"Hayalet gibi insan eteği yüzünden mi yoksa...?"

Bakışlarım ona dikildi. "Bunun Sable ile ne ilgisi olabilir ki?"

Omuz silkerek, "Çok çekici," dedi.

Eğer ona bir daha "seksi" derse...

Kafasının arkasından tutup onu kenara iterek benimle yürümeye zorladım. "Senin yüzünden buralarda çeşitli insanlara ait uzuvlar dağılmış durumda. Bana yardım edersen biraz daha kalmana izin veririm."

O homurdanıyor ama sonuçta, tam bir pislik olduğu için, geriye kalan kalıntıları aramaya koyuluyoruz. Tony'nin Sable ile tekrar flört etme fırsatı bulamaması için ona rastlamamaya çalışıyorum.

Bütün ceset parçalarını, hatta yarı çiğnenmiş bir başparmağı bile bulduktan sonra, Tony delilleri gömmeme yardım ediyor, ardından minibüsü yakındaki göle itip batana kadar izliyoruz.

Ellerini beline koyarak bana sırtıttı. "Ölmeden önce bu minibüslerden birine sahiptim. Bu kadar teknolojik değildi ama yine de sürülebiliyordu. Bak, şimdi bir şey fark ettim."

Gözlerimi deviriyorum. İşte başlıyoruz. "Ne?"

"Ehliyetinizi aldınız mı?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Tutmaya çalıştığı kahkaha, beni sinirlendirmeye çalıştığının yeterli bir kanıtı.

"Her gün neden arkadaş olduğumuzu sorguluyorum," diyorum ona. "Cehennemde arkadaşlığa çok ihtiyacım olmuş olmalı, çünkü dünyada gerçekten sinir bozucu birisin."

Bana göz kırptı. "Yine de beni seviyorsun." Sonra duraksadı, etrafına bakındı, kaşları derinden çatıldı. "Bir şeyler ters gidiyor," dedi ve yerde bir dalgalanma oluşurken yavaşça uzaklaştı.

"Bekle. Nereye gidiyorsun lan?" Gitmesine fırsat vermeden kolundan yakaladım.

"Kız arkadaşının yanından ayrılma." Kendini hızla ondan uzaklaştırdı. "Bilgi toplayıp size bildireceğim."

Sonra ortadan kaybolur ve portal kapanır.

Az önce ne oldu böyle?



Yüzündeki saçlar dikkatimi çekiyor. Hafifçe aralık dudaklarının arasına sıkışmış koyu bir tutam saç, uyurken her nefes alışverişinde dalgalanıyor; battaniyeyi çenesine kadar çekmişim çünkü kendimi tutamadım. O saçı çekip çıkarmak, narin teninin parmaklarımın altında nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum.

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırırsam, nefesi kesilir ve beni öper miydi?

Şansıma bakılırsa, yüzüme yumruk atar ve kasıklarına diz atardı.

Yavaşça geriye çekilip, yatağının yanındaki sandalyeye oturuyorum. Ona duyduğum çekim o kadar güçlü ki, uyuyamıyorum bile. Yanında olmadan huzur bulamıyorum—bana ne oluyor böyle?

Onun ruhuna, her nefesimde beni tüketen, hatta onu dayanılmaz bulduğum zamanlarda bile içimi kemiren bir özlemle mi bağlıyım? Onu boğmak istiyorum, ama aynı zamanda duvarlarının derinliklerinde olmak, bana gülümsemesini görmek, söylediğim bir şeye bana yönelik olmadan gülmesini görmek istiyorum.

Bu ev... Beni mahvediyor. Sable'ı umursayamıyorum. Bunların hiçbiri gerçek değil.

Onu tekrar öldürürsem, bu durum sona erer mi?

O incecik boynunu bir kez şıklattığında, bu yeni lanetten kurtulabilirdim. Şu anki kaderimden çok daha kötü bir lanet bu; ölü bir kıza gerçekten değer vermek, onu istemek, ona ihtiyaç duymak, onu görmeden nefes alamamak.

Bu bir yalan. Bir hile. Lanet olası bir oyun.

Şeytan cehennemın derinliklerindeki alevlerden bana gülüyor. Kaçtığımı sanıyor ama ben bambaşka bir cehennemde hapsolmuşum.

En kısa zamanda kurtulmak istediğim bir durum.

Ama onu öldürmek hiçbir işe yaramadı.

Belki tekrar sevişmemiz gerekiyor. Belki bir ritüel sırasında ya da başka bir çağırma işleminin ortasında yapmalıyız—bilmiyorum. Onu yere çizilmiş runların üzerine eğilmiş halde, derinlerdeyken, tam olarak anlamadığım kelimeleri mırıldanırken hayal edebilirim.

Saçlarımı elimle düzeltip dirseklerimi dizlerime doğru indiriyorum.

Tony hâlâ neyin yanlış olduğunu söylemek için geri dönmedi, ama bir şeylerin yolunda gitmediğini hissedebiliyorum. Paranoya mı bilmiyorum ama ona yakın olma ihtiyacı duyuyorum. Ne olur ne olmaz diye. En azından kendime böyle söylüyorum.

Bu aptalca. Burada olmak istemiyorum. Ruhu bir evde hapsolmuş ölü bir insan kızına önem vermek benim doğama aykırı. Başka bir iblis dışında kimse ona zarar veremez. O zaten ölü. Çünkü onu hiç düşünmeden öldürdüm.

Eğer bir Tor'Oth gelirse, Sable'ı hissedebilecek mi? Şüphesiz ki benim için gelir, sonra da partiye gelen adamlarla istediği gibi takılmak ve benimle karşılaşma endişesi duymadan malikanede özgürce dolaşmak için bolca zamanı olur.

Bunu isterdi. Benden kurtulmayı.

Dişlerimi sıktım ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Umurumda değil. Sable'ın başına ne gelirse gelsin, benimle hiçbir ilgisi yok. Benim için olabilecek en kötü şey, bir Tor'Oth'un beni bulup daha fazla acı çekmek üzere ta cehenneme geri sürüklemesidir.

Buradan ayrılırsam ona ne olacak? Burada yapayalnız mı kalacak? Sonsuza dek mi?

"Vaşak?"

Gözlerim birden açıldı ve Sable'a baktım.

Uzun, sessiz, garip bir sessizlik oluyor, birbirimize bakakalıyoruz. Gözleri uykudan şişmiş, saçları ise yeni sevişmiş gibi dağınık. Yavaşça kaşları çatılıyor ve yorgan beline kadar kayarak pijamalarını, sertleşmiş meme uçlarını ortaya çıkarıyor.

O, sinir bozucu derecede güzel.

Bunların hiçbirisi gerçek değil. Bizi böyle yapan bu lanet olası ev. Katili olmama ve benim yüzümden burada mahsur kalmasına rağmen birbirimize karşı vahşi bir arzu duyuyoruz.

Dünyada neden beni istesin ki? Hayatını çaldığım kızın beni yakınlarında bile isteyeceğini düşünmek aptallıktı.

"Neden bu kadar solgunsun?" diye soruyor.

Kaygım beni mahvediyor. Solgun değilim. Şu an nasıl hissettiğimi anlamadığım için hastayım.

Yutkunuyorum, sandalyede doğrulup ayak bileğimi dizimin üzerine atıyorum, sanki kalbim göğsümden fırlayıp yüzüne çarpacakmış gibi kayıtsız davranıyorum.

"Kusura bakma, ölü kız, ama bu duvarlar arasında kayıp bir ruh olmana rağmen neden bu kadar çok uyuyorsun?"

Söylemeye cesaret edebilir miyim bilmiyorum ama genellikle ölü gibi uyuyor. Genellikle, onu ziyarete gittiğimde hiç uyanmıyor.

Neyse ki, gözlerindeki o mutlu ifade kayboldu. "Bilmiyorum. Boynumu kırmadan önce ahiret hakkında araştırma yapmış mıydın acaba?"

"Hayır. Bu kadar anlamsız bir şey için vaktim yok."

Sable homurdanarak bana öfkeli bakışlar fırlattı. "Neden benim odamdasın?" diye sordu, kollarını kavuşturup yatak başlığına yaslandı, göğüs dekoltesi dikkatimi çekti ve aman Tanrım, neredeyse yutkunacaktım.

Parmak boğumlarım bembeyaz oldu. "Gerçeği mi yoksa yalanı mı istiyorsun?"

"Gerçeği söyleyebilecek misin?" Kahretsin, onun sert tonuna bakınca sikim seğirdi. "Yoksa sadece insan öldürmek ve benim canımı sıkmak için mi iyisin?"

"Birçok şeyde iyiyim. Bunlardan biri de pencereden düşüp ölmeden önce adımı haykırmanı sağlamak." Başımı yana eğdim. "Hâlâ bundan utanmıyor musun? Çünkü utanmalısın."

"Orospu," diye mırıldandı kendi kendine, sonra da bacaklarını yatağın kenarından sarkıtabilmek için yorganı üzerinden attı.

Çıplak teni dikkatimi çekiyor.

"Bu gerçek değil," diyorum kendi kendime.

Sable bana dik dik bakıyor ve içimden bir ses kalkıp buradan çıkmak, bir daha asla gözlerinin içine bakmamak istiyor, ama içimden bir ses - sanırım beni ele geçiren ses- başka bir şey istiyor.

Uyku şortunun aralarını zar zor örttüğü o çıplak uyluklar, ona bakmaya devam ettiğimde kasılıyor ve tüyleri diken diken oluyor, bakışlarını kaçırıyor. "Eğer buraya sadece terbiyesizlik yapmak için geldiysen, tüm saygısızlığımla söylüyorum, defol git."

Çenemi ovuyorum ve ağzımdan çıkanların sorumluluğunu uykusuzluğa yüklüyorum.

"Ya ben buraya kaba davranmak için gelmediysem?"

Sessizlik kulakları sağır ediyor ve neredeyse boğazının kenarına vuran nabzını görebiliyorum. Oradaki tenini tatma düşüncesi, etini dişlerimin arasına alıp onun kendini temizleme sesini duyma düşüncesi ağzımı sulandırıyor.

"Hâlâ ağrılarım var," diye itiraf ediyor. "Eğer aradığınız şey zaman geçirmek için anlamsız bir aktiviteyse..."

Başımı sallıyorum. Düşüncesizce mi? Yaptığımız şeyin düşüncesizce olduğunu mu düşünüyor?

Acaba boğazımı neredeyse öldürecek kadar sıkarken canı çok sıkıldığını mı söylemeye çalışıyor? Benim gibi aklını kaybetmediğini mi?

Tekrar onunla birlikte olmak istesem de, dilim henüz tatmadığım başka bir şey için yanıp tutuşuyor.

"Ne kadar ağrın var?"

Omuzları geriliyor, her zamanki "benimle uğraşma" tavrının yerini utangaçlık alıyor.

Masumiyeti ortaya çıkıyor.

En azından bir saniyeliğine öyle oluyor, sonra o duvarı tekrar yükseliyor.

Bu beni öne doğru eğilmeye zorluyor. Kanım ısınıyor, damarlarımı yakıyor, ona doğru yaklaştıkça ayaklarının dibine çöküyorum. Beni dikkatle izliyor, gözlerinde hiçbir tereddüt yok; kısık bakışları, dizlerini kavrayan ellerimin hareketlerini takip ediyor. Ortam elektrikleniyor ve eminim yatağının yanındaki lamba enerjiden titriyor, avuçlarımı uyluklarına doğru kaydırıp araladığımda göz bebekleri büyüyor.

Akılsız mı? Bu kelimeyi aklından tamamen silip atacak.

“Biliyorum bu ev bizimle dalga geçiyor,” diyorum, tenini yoğurup bacaklarını daha da açarak dirseklerinin üzerine geri dönmesini sağlıyorum, göz temasımızı kesmeye cesaret edemiyorum. “Eğer bunu istemiyorsan, bunu açıkça dile getirmen gerekiyor.”

Ondan çıkan ve giderek daha da sertleşen o düzenli nefes alışverişlerinin ötesindeki sessizlik beni öldürüyor.

Parmaklarım şortunun altına kaydı ve sonunda ıslak külotunun vajinasını örttüğünü hissettim. Çenesi beni itip paramparça etmek istercesine seğiriyordu ama gözleri bana gerçeği söylüyordu.

O bakışı tanıyorum.

Özlem. Çaresizlik. İhtiyaç. Bunlar onun arzularının dışı vurumu.

“Vücudun seni yanıltabilir. Tahrik olmuşsun, ıslanmışsın ve ihtiyaç duyuyorsun, ama bu ancak bana söylersen gerçek olur.”

Ve bana bunun tamamen kafamda kurduğum bir şey olmadığını söylemeni istiyorum.

Duraksıyorum, ellerimi iç çamaşırdan çekiyorum, o ise sadece gözlerinde açlıkla bana bakıyor, ama sonra doğrulup ellerimden birini yakalıyor. “Eğer durursan, buradaki hayatını cehennemden beter hale getirebilirim.”

Onun geriye yaslanmasına izin verirken kıkırdadım, sonra elimi iç uyluğuna koydum, onun benim için ne kadar mükemmel olduğunu düşününce göğsüm sıkıştıyordu.

Ellerimle uyluklarını okşarken penisim sertleşiyor. Başparmaklarım etine sürtünürken, dudaklarımda alaycı bir gülümseme beliriyor. Dokunuşlarımı bacaklarının en üst noktasından aşağıya, baldırlarına doğru indiriyorum, kasları masaj yapıyorum ve ağzım dizinin yanına bastırdığında nefes nefese kalışını çok seviyorum. Romantik bir adam değilim. Bu işlerde acele etmem ve hiçbir zaman vajina yalama isteği duymadım.

Ama Sable ile, vücudunun her santimini tatmak istiyorum. Dilimi vajinasına sokup özsuyunu içmek, omurgasından aşağı doğru bir iz bırakıp kalçalarına ulaşmak, sonra kalçalarını ayırıp orayı da yalamak istiyorum.

Kahretsin, bu kız beni çıldırtıyor ama umurumda bile değil.

Sable, ıslak öpücüklerimi bacağından yukarı, şortuna kadar sürüklerken inliyor, sonra da tam da yutmam gereken yere, daha koyu, ıslak bir bölgeye geçiyorum. Gözleri sıkıca kapalı. Beni izlememesi sinir bozucu çünkü parmaklarımı şortunun ve külotunun bel kısmına takıp, ikisini de bacaklarından aşağı çekip, harap haldeki odanın bir köşesine fırlatıyorum.

Biri içeri girse, onu ya da kıyafetlerini göremez. Sadece bir yatağı yiyormuş gibi görüneceğim.

Göğsümden kopan derin inilti, gözlerini açmasına ve beni, onun vajinasına hayranlıkla bakarken görmesine neden oldu; o kadar güzel, pembe ve ıslak ki, hepsi benim.

"Kokun çok bağımlılık yapıyor," diyorum ona ve baş parmağımı klitorisine bastırırken tüm vücudu geriliyor. "Yanımda tahrik olduğun her an, aklımı kaybediyorum."

Dilim bir tat alma isteğiyle yanıp tutuşuyor ama acele etmiyorum, diğer elimi vajinasına götürürken göğsünün inip kalkmasının tadını çıkarıyorum, başparmaklarımla mükemmel dudaklarını aralıyorum, kenarlarını ovuyorum ve ıslaklığından biraz alıyorum. Başparmağımı ağzıma götürüyorum, dilimde hissettiğim zevkin iniltisi odayı dolduruyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum ve ben yüzümü bacaklarının arasına gömüp klitorisini ağzıma alırken o da çığlık atıyor. Bu sadece bir saniye sürüyor, sonra hassas bölgeyi serbest bırakıp vajinasının kenarından aşağı doğru öpüyorum, uyluklarının arkasından tutup dizlerini yukarı kaldırıyorum ki daha iyi bir açı yakalayıp girişinden klitorise kadar yalayabileyim.

Elleri hızla saçlarıma uzandı, avuç dolusu saçımı kavrayıp o kadar sertçe çekti ki, sonrasında canımın yanacağını biliyordum.

"Çok yanlış," diye fısıldadığını duydum sanırım.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, dişlerimi bir anlığına onun hassas tenine sürüyorum. "Sen buna yanlış diyorsun. Ben ise kaçınılmaz diyorum."

Penisim o kadar acı verici bir şekilde zonkluyor ki, bacaklarından birini bırakıp elimi pantolonumun içine sokuyorum ve dilimle vajinasını yavaşça çekerken penisimi sıkıca kavırıyorum. Her vuruşta, her yalamada, dilimi vajinasına her soktuğumda geriliyorum; o da saçlarımdaki tutuşuyla yüzümü kontrol ediyor ve beni rahatça kullanabiliyor.

Nefes nefese kalmış, dudaklarından ismim fısıldanırken ben onu yiyip bitiriyorum, kendi elimi becerirken penisimin ucundan zevk suyu sızıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyor. "Devam et."

Ne kadar saçma bir yorum. Beni onun amını yemekten hiçbir şeyin alıkoyamayacağını anlamıyor mu?

"Sana göre akılsızlık böyle mi görünüyor?" Klitorisini sertçe emdim ve o da çığlık atarak kalçalarını salladı, boşta kalan elimle üstünün ön kısmını

aşağı çekip göğsünü avuçladığımda bile beni durdurmadı.

Göğüs ucu elimde sertleşiyor, parmaklarımın arasında sıkılaşıyor; aynı anda dilimi klitorisine değdiriyorum.

"Bana durmamı söyle. Denediğinde sesinin ne kadar güçsüzleştiğini duymak istiyorum."

Ona da en az benim kadar çok ihtiyacı var. Kahretsin, sanırım bana daha çok ihtiyacı var.

Ağzımı geri çekip onu becerebilirim. Penisimin patlamasına sadece birkaç vuruş kaldı, vajinası beni kaldırabilecek kadar ıslak ve çıplak göğsünü kendi göğsüme yaslamak istiyorum.

Sable Tanrı'ya ve bana yalvarıyor, saçımı çekiştiriyor ve penisim buna dayanamıyor.

Kasıklarına doğru derin, boğuk bir inilti çıkararak, hareketlerimi hızlandırdım, penisimi sıktım, görüşüm bulanıklaştı. Dilim girişinden içeri girdi ve menisinin tadına baktı, sıcak bir ısı omurgamı sardı ve kendi boşalmamın ipleri başımdan fişkırdı.

Dudaklarımı klitorisine dolarken, meniyle ıslanmış parmaklarımı girişine götürüp boğumlarına kadar içeri ittiğimde ağlıyor. Onu doruk noktasına ulaştırırken, bacakları başımı eziyor, sırtı yataktan kalkıyor, adımı haykırıyor ve saçlarımı bırakıp kendi saçlarını kavırıyor.

O kadar mükemmel ki. Geldiği anki görünüşü, sesi, tadı... Bunlar bile penisimin ucundan daha fazla meni akıtıp, daha hızlı, daha sert ve daha derine girerek onu zirveye ulaştırmam için yeterli.

Onu yutuyorum, boğazım onun tadını karşılıyor ve eğer dünyadaki tüm zamana sahip olsaydım, burada kalır, vajinasının içine gömülerek onu tekrar tekrar orgazma ulaştırırdım.

Yavaşlamaya başlarken, parmaklarımı içeri ve dışarı doğru hareket ettirip, ağzımı ondan uzaklaştırarak ona bakarken, "Lynx," diye inledi. Parmaklarım hareket etmeye devam ederken göğsünün inip kalkmasını izledim.

Bacakları titriyor, gözleri donuk, dudakları ise o kadar davetkar ki, uzanıp onları öpmek istiyorum.

Aptalca düşünceler.

Islak vajinasının sesi ve parmaklarımın nazikçe içeri itilmesi odayı dolduruyor, ta ki yavaşlayıp durana kadar; ve parmaklarımı çektiğimde, tüm vücudu geriliyor.

Ona doğru eğilip, penisim iç bacağına değiyor ve bakışlarım o kadar fena bir şekilde dudaklarına kayıyor ki. Bu kızı neden bu kadar çok öpmek istiyorum?

Sonunda kendinden geçmiş halinden kurtuldu, gözleri zar zor açık, tıpkı bir köpeğe yapar gibi umursamazca omzuma vurdu.

Elini inceledim. "Ne yapıyorsun?"

Kolunu düşürdü ve yan tarafına döndü, bu da benim onun üzerinde olmamak için pozisyonumu değiştirmeme neden oldu.

Ona bakarken dudaklarım aralanıyor. Az önce...?

Kendimi kullanılmış hissediyorum.

Tekrar sandalyeye oturup onu izliyorum, dönüp bir şey söylemesini bekliyorum ama nefes alışverişi ağırlaşıyor, orgazm sonrası uyuşukluk onu derin bir uykuya sürüklüyor.

Uyuduğundan emin olduktan sonra gözlerimi kapatıp kendi kendime "kahretsin" diye mırıldanarak yatak odasından çıkıyorum ve kapıyı yavaşça kapatıyorum. Eğer uyanırsa, ortamın nasıl olacağını hiç bilmiyorum. Ağzımda onun tadı var, kulaklarım inlemeleriyle çınlıyor ve tekrar sertleşmiş durumdayım.

Boynumu bir yandan diğer yana kütürdeterek düş almak ve Tony'nin neler olup bittiği hakkında bilgiyle dönmesini beklemek için yatak odama yöneldim. Ama kapımdan birkaç adım ötede, karanlık bir varlık tarafından geriye itildim ve duvara fırlatıldım—yere düşüş acımasıydı ve şeytani değildi, ama tam zamanında yukarı bakıp karanlık, bulutlu varlığın koridordan hızla geçtiğini gördüm.

Bir Tor'Oth.

Geceyi bir çığlık delip geçti.

Samur:

Maddileşme beni malikanenin içinde o kadar hızlı bir şekilde savurdu ki başım döndü ve yatak odasına vardığımda ayaklarım üzerinde dengesizdim.

Yerdeki kütle onun üzerinde, yüzü kan içinde ve ben hiç tereddüt etmeden onu üzerinden itiyorum. Sonra kollarımı ruh emiciye sarıyorum ve bizi güçlerimin beni götürebildiği kadar uzağa, Sable'dan uzaklaştırıyorum.

Tor'Oth'un dişleri keskinleşip omzuma saplanıyor ve bedenimden ruhumu içmeye çalıştığı anda bayılacak gibi oluyorum. Birkaç dakika içinde Sable benden kurtulacak. Cehenneme geri döneceğim.

HAYIR.

Sable burada mahsur kalacak ve ben onunla henüz işim bitmedi.

Canavarı itip göğsüne yumruğumu geçirdim, çırpınan siyah, çürüyen kalbini parmaklarımla kavradım; organı vücudundan çekip elimde ezdiğimde ise hareketsiz kaldı.

Eğer bu yetişkin, olgun bir Tor'Oth olsaydı, işim bitmişti—ama benim için burada değildi. Doğrudan Sable'a saldırdı.

Toprağın içinde alevler içinde yanan şeye bakakaldım ve kanla kaplı kalbi yanan cesedin üzerine fırlattım, nefes nefese birkaç adım geriye düştüm.

Omuzum ısırığından yanıyor—zehri çıkarmam lazım yoksa başım büyük belaya girecek. Öldü, bu da daha fazlasının gelip incelemesine neden olacak. Ama eğer onu öldürmeseydim, o beni öldürüp Sable'ı kaçırabilirdi.

Bunun olmasına izin vermeyecektim.

Bir şeyi fark ettiğimde bütün vücudum donup kalıyor.

Benim güvenliğim hiçbir zaman önceliğim olmadı. Ama onun güvenliği önceliğimdi.

Tony dramatik bir şekilde ıslık çaldı. "Umarım bu heriflerden daha fazlasına hazırsınızdır. İki iblisin kaçmasına neden olan karışıklığı arıyorlardı. Bu arada, eğer açık değilse, ben ve siz. Ve birkaç gün önce kalıntı tespit edilince, izi sürülebildi. Kapının kapalı olmasını istiyorlar."

Kaşlarımı çatıyorum. "Kapı mı?"

"Büyük köpek bilmeden girip çıkabildiğim yer orası, çünkü Sable sen çağrıldığında kapıların mührünü kırdı. Büyük köpek kapıların kapalı ve tamamen mühürlü olmasını istiyor. Herkes cehenneme girebilir, ama hiç kimse izinsiz çıkamaz."

"Neden Sable'a saldırdı?" diye soruyorum, kalıntılarını tekmeleyerek ayaklarımın dibinde küle dönüştürüyorum.

Başımı hızla yukarı kaldırdım.

Ve kalıntılar zaten her yerde olduğundan ve cehennemin kapıları ardına kadar açık olduğundan, Sable'ın yatak odasında cisimleşmekte hiç tereddüt etmiyorum. O, beline bir havlu bastırırken nefes nefese kalmış durumda.

Canı acıdı. Karnını tırmaladı.

İçimde öfke kabarıyor ve o yüzünü buruştururken öfkemin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum.

Dişlerim toz haline geldi ve keşke onu bu kadar çabuk öldürmeseydim diye düşünüyorum.

"Yanıyor," diye nefes nefese söyledi, öne doğru eğilerek.

Kadın öne doğru düşerken ağzımdan bir küfür döküldü ve onu kollarımın arasına alıp dikkatlice kaldırarak yatağa taşıdım. Yatağa yatırdıktan sonra terli, ateşli yüzünden saçlarını çektim.

"Bu neydi?" diye sordu, gözlerinde yaşlar birikmişti.

"Bir Tor'Oth."

Havluyu elinden alıp yaradan uzaklaştırdığımda acıyla inledi.

"Başka bir yeriniz de mi acıyor?"

"Yere düştüğümde sadece sırtım acıdı." Bakışları omzuma indi. "O... o da canını acıttı."

"İyiyim," diye yanıtlıyorum, yara çok yanıyor olsa da—bana saldırmamıştı, bu yüzden muhtemelen çok fazla zehir enjekte etmemişti. "Çabuk iyileşirsin, ama birkaç gün yanmaya katlanman gerekecek. Kabuslar görebilir veya halüsinasyonlar yaşayabilirsin."

"Halüsinasyon mu görüyorsun?"

Başımı salladım. "Isırık, cehennemde insanları delirtmek için kullanılır; bir zehirdir. Ama etkisi uzun sürmez. Sadece o yoğun kısmı atlatmanız gerekiyor, gerisi kolay."

Ona gerçeği söylemek istemiyorum; bu bir iblis veya cehennem köpeği için tehlikeli. Bu tür bir yaralanmanın bir hayalete ne yapacağı hakkında en ufak bir fikrim yok.

Umarım, zaten ölmüş olduğu için, hastalık vücudundan geçip birkaç gün içinde yatışacaktır.

En son ısırıldığımda, tekrar ölüyorum sandım. Cehennemin zamanı eğlenceli bir şekilde ele alış biçimi sayesinde yaram beş yıl boyunca iyileşti. Sable önümüzdeki iki gün içinde aklını kaybedecek, bundan hiç şüphem yok. Ateşten yanacak, o kadar çok terleyecek ki muhtemelen kilo verecek ve birkaç farklı canavarın halüsinasyonunu görecek.

Yeni bir bezi ıslatıp yarasına tutuyorum; tıslıyor, yüzünü buruşturuyor ve vücudunu büzmeye çalışıyor. Onu yerinde tutarak, zehrin yakıcı etkisiyle çığlık atmaya başladığında kıpırdamamaya çalışıyorum.

"Tanrım, çok acıyor Lynx," diye ağlıyor. "L-lütfen durdur şunu. Lütfen!"

Boynunu tekrar kırabilirim—öldüğü her seferinde yeniden dirildi. Ama berbat şansımızı biliyoruz, Tor'Oth'un zehri vücudunda etkisini gösterirken uyanmayacak. Ve bu riski göze almak istemiyorum.

Elini uzatıp boşa kalan elimi kaptı; can havliyle kavradığında geri çekilmedim. Ben de karşılık verdim, gözlerimi kapattım, hıçkırıkları

kulaklarımda yankılandı.

Sable o kadar çok ıgık attı ki sesi çatladı, yanakları gözyaşlarından sıırıslıklam oldu ve bayıldı.

Hareket etmiyorum. Elini bırakmıyorum. Hâlâ titriyor, bilinci kapalı ve ben yüzünden daha fazla saç telini siliyorum ve keşke tüm acısını ondan alabilseydim diye düşünüyorum—ve Tony nerede Allah aşkına? Bu hemşirelik işinden benden daha çok şey biliyor.

Ben şefkatli bir insan değilim. İnsan olduğumdan beri de değilim, ama onu bu haldeyken yalnız bırakma düşüncesi içimi kahrediyor. Bu yüzden yerimde kalıyorum—havluyu yarasından çekip kontrol ediyorum, ölü deriyi ve iltihabı temizliyorum ve etin yavaş yavaş yeniden birleşmeye başlamasını izliyorum.

Yara zamanla kapanacak, ancak zehir hala orada kalacak.

Uzaktan saatin tıkırtısı geliyor, baş parmağım onun elinin üstünü okşuyor. Eli ara sıra seğiriyor, kaşları çatılıyor ve hafif, kısık inlemeler çıkarıyor.

Sonunda gözlerini araladığında elini hızla çekmedi. "Neden hâlâ buradasın?" diye o kadar sessizce sordu ki, neredeyse duymadım.

"Seninle burada kalıyorum. Yalnız kalmamalısın."

Sable'ın dolgun alt dudağı dişlerinin arasına sıkışıyor. "İyiyim ben. Çocuk bakıcısına ihtiyacım yok."

"Buradayım," diye ısrar ettim. "İki saniyeliğine de olsa bu kadar inatçı olmayı bırak."

"Sen tam bir pislüksin," diyor ama bunu öfkeyle söylemiyor, yanındaki yorganı titrek bir şekilde kaldırıyor; sessiz bir davet gibi.

Tişörtümü çıkarıp yere fırlattım ve onun yanına oturdum.

Anında bunun kötü bir karar olduğunu hissettim. Gidip onun odasında yerde uyumalıyım. Ya da kendi yatak odama koşup o lanet olası kapıyı kilitlemeliyim.

Ama özgüvenim kontrolden çıkıyor ve nedense, onun yakınında sınırlarım ağır basıyor. Saatler önce, bu yatakta onun bacaklarının arasındaydım ve kendimi çok iyi hissediyordum, onu açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yiyip bitiriyordum.

Şimdi kalbim farklı bir şekilde atıyor ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Gözlerim açık, tavana dikilmiş, lanet olası ruhum yanımda olduğunun farkında. Yatak çok büyük değil ve biraz sağa kayarsam onu hissedebilirim.

"İyileşiyor muyum?" diye soruyor.

"Evet, ama zehir henüz geçmedi. Uyu. Şu an senin için en iyisi bu."

Elini yüzünden aşağı doğru gezdiriyor, sonra yanına indiriyor ve parmaklarının benimkine değmesiyle irkiliyorum.

Elimi kıpırdatmıyorum.

Ve o da kendi aletini hareket ettirmiyor.

Ciğerlerim yanıyor—odada hiç hava yok ve gözümü kırpmıyorum. Sanırım o da nefes almıyor. Onunla seviştim. Dilim bacaklarının arasındaydı, dudakları penisimin etrafındaydı. İnlediğini ve boşaldığını duydum ve yüzüme oturmak için saçlarımı kavradığını hissettim.

Oysa bu basit dokunuş beni öldürüyor.

Bu, seksten daha fazlası.

Her şeyden daha önemli.

Dalgınlıkla serçe parmağım seğirdi ve kalbim göğüs kafesime o kadar şiddetli çarptı ki, neredeyse göğsümden fırlayacakmış gibi duyabileceğinden korktum.

Gergin olduğumu anlayacak ve beni acınası biri sanacak.

Yutkunuyorum ve tam geri çekilmeye karar verecekken, parmakları benimkilerle kenetleniyor ve tereddüt etmeden tutuşumu sıkılaştırıyorum.

İkimiz de bu sessiz huzur içinde tek kelime etmiyoruz.

Sable uyuyakalır ve ben de sonraki sekiz saat boyunca o noktada yatarım; bu, zavallı varoluşumdaki bu önemli anı işaret eder çünkü bir kızla el ele tutuşuyorum. Hastalığı nüksettiğinde onu teselli ediyorum.

Gece boyunca acı inlemeleriyle uyanıp uyuyor, çoğu zaman olmayan bir şeyden korkuyor. Bütün bunlar boyunca elini tutuyorum. Bu dünyaya bir dayanak noktası oluyorum, kafasındaki karmaşaya değil.

Şimdi başı göğsümden, ona burada olduğumu, iyi olacağını fısıldıyorum. Bacağı bacaklarımın arasında. Nefesleri boynuma geliyor ve saçlarının çilek kokusunu alabiliyorum.

Derin bir uykuya daldığı ve bir daha uyanamayacağını bildiğim anda onu itmiyorum. Bunun yerine, onu kendime yakın tutuyorum ve kollarımı sıkıca etrafına sarıyorum.

Ve ben bunu seviyorum.

Samur

En son bana hemşirelik yapan kişi, ücretli ve kayıtlı bir profesyoneldi.

Konuşan kedilerin var olabileceğini, cani bir iblis tarafından şımartılacağımı düşünmeden önce tahmin ederdim.

Başlangıçta sevimliydi, ama şimdi ona yumruk atmak için yaralarımı yeniden açmaya değip değmeyeceğini sorguluyorum.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen? Yatağına geri dön.” Lynx misafir odasının kapısından içeri daldı. Yemin ederim ki bu herif, dışarı gizlice çıkmaya çalıştığımı anlamak konusunda altıncı bir duyuya sahip.

Evet, doğru, ilk beş seferinde beni kucağına alıp gelin gibi yatağa taşıdığına biraz fazla samimi oldum ve gözlerim yaşardı. Yanaklarımın içini ısırdım ve dokunmadan sarılma seansları için yanımda kaldığında ve ben derin uykuya dalana kadar gitmediğinde kızarmıyormuş gibi davrandım.

Evet, göğsüm hafıfledi ve acı çok arttığında o destekleyici sözler fısıldadığında sanki ruhum nihayet nefes alabiliyordu, çünkü yalnız acı çekmediğimi hissediyordum.

Evet, belki de onun yanımdayken ve ağrı çok şiddetli olmadığında, kelebek hissini mide bulantısıyla, kızarmayı da ateşe neden olan bir enfeksiyonla karıştırıyordum; ama işin doğrusu, dün ve önceki günlerde onun ilgisine içten içe hayran kalmıştım.

Tor'Oth'ların varlığını kontrol etmek için etrafta dolaşmak üzere ayrıldığı her anı bile özledim ve geri dönüp bana bakmasını, bana sanki onun için değerli bir şeymişim gibi davranmasını, sanki gerçekten beni önemsiyormuş gibi hissetmesini çok istedim.

Belki aptalca, belki de fark ettiğimden daha tehlikeli, ama hissettiğim her şeyin tek taraflı olmadığına dair içimde küçük bir umut ışığı yeşerdi.

Ama önce şunları belirtelim.

"Eğer bu küf kokan, Tanrı'nın terk ettiği odada bir dakika daha geçirmek zorunda kalırsam, o korkunç görünümlü iblislerden birini bulup ruhumu ona vereceğim," diye hırladım, karnımdaki dört keskin kesik yüzünden kamburlaşmış olmama rağmen Lynx'e karşı dikildim; bu kesikler bayılmak dışında her hareketimde hâlâ çok acıyordu.

Heybetli bedeninin yanından geçip kapıdan dışarı koşmaya çalışırken tenim kaşınıyor. Burası benim yatak odam olmayabilir, ama yine de büyüdüğüm malikâne ve sayamayacağım kadar çok kez odama kilitlendim.

Burada nefes alamıyorum artık.

Lynx beni kaldırmak için hareket ediyor ve ben de sendeleyerek yana doğru, çıkışa doğru yavaşça yaklaşımaya çalışıyorum.

"Bu şaka değil, Sable. Seni öldürebilirdi."

"Bu gidişle beni yine öldüreceksin." Bu güçsüzlük gösterisinden nefret ediyorum. Bir yatak odası ve hiçliğin beni delirtebileceğine inanamıyorum.

Uyku artık yetmiyor. Pencereden amaçsızca dışarı bakarak daha ne kadar zaman geçirebileceğimi bilmiyorum. Başım ve ağrılarımın baş başa kalmaktan başka bir şey yapmam gerekiyor.

Lynx koluma uzandığında ondan kaçacak kadar hızlı değilim.

"Eğer şımarık davranmaya devam edersen, seni bağlamak gibi alternatifler de var."

"Bu yerden nefret ediyorum. Son dört gündür aynı dört duvarı görüyorum. Hatta kaç şerit duvar kağıdı kullandıklarını bile saydım—kırk üç—ve gördüğüm her böceğin kaydını tutuyorum." Sesimdeki nefes nefeseliği gizlemeye çalışıyorum ve elini itmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Sıkıldım, Lincoln."

Gerçek adının kullanılmasıyla yüz ifadesi birden kaşlarını çatı. "Yapacak bir şey yok. Yaralandın."

"Ve eğer elini benden çekmezsen, az sonra yaşayacağımız kavgada çok daha fazla yaralanacağım." Kendime kısmen yalan söylüyorum. Bana dokunmasından hoşlanıyorum.

Eğer beni bırakırsa, ağırlığının büyük bir kısmını o taşıdığı için bacaklarımın beni dengede tutabileceğine tam olarak güvenmiyorum.

Çenesindeki kas seğirdi. "Neden her zaman bu kadar zor olmak zorundasın?"

Lynx konuştuğunda, duyduğum onun sesi değil. Ne zaman bir sorun çıkarsam babamın sesi. Ne zaman çok yüksek sesle nefes alsam annemin sesi. Hayatımda bana hem çok fazla hem de yeterli olmadığımı söyleyen herkesin sesi.

"Kimse sana bana yardım etmeni söylemedi. Ben hiç istemedim," diye çıkıştım, kendimi onun elinden kurtararak. Sesim toparlanırken ve tanıdık, soğuk, boş öfke beni ele geçirirken, içimden geçen acıyı zar zor hissedebiliyordum. "Eğer bu kadar zor biriysem, neden beni bırakmıyorsun da merdivenlerden düşüp ikimizin de acısından kurtulayım?"

Bu şekilde kimseye sorun olmaktan vazgeçeceğim.

Lynx'in gözlerinin kenarları yumuşuyor. Bu gerçeği, tekrar bana doğru uzandığında zihnimde zar zor fark ediyorum. "Sable, ben—"

"Biliyor musun? Hayır, siktir git." Geriye doğru sendeledim, sanki çocukken beni hayal kırıklığına uğratan herkes oymuş gibi ona suçlayıcı bir parmak uzattım. İçten içe, bu yorumun şaka amaçlı olduğunu biliyordum. "Burada neden olduğunu bile bilmiyorum. Yardımına ihtiyacım yok. Beni bu cehennemden kurtar—"

Sözlerim, aniden beni kucağına alıp gelin gibi göğsüne bastırması ve sert bir şekilde, "Konuşmayı kes, Sable," demesiyle yarıda kesildi.

Ona ve kışkırtmaya verdiği tepkisizliğe şaşkınlıkla bakıyorum çünkü tartışmayı, sanki olan her şeyi düzelterekmiş gibi bağırmayı istiyordum. Bunun yerine, sanki patlamam hiç yaşanmamış gibi beni koridorda taşıyor.

Belki de neyin peşinde olduğumu biliyordur ve dolabımda sakladığım tüm iskeletleri görüyordur ve keskin, kırık kenarlarımın görünmesinden hiç rahatsız olmuyordur.

"Ne—"

"Ağzını oynatmaya devam et, ben de ona daha iyi bir kullanım alanı bulurum."

Çenemin daha da aşağıya düştüğünü hissettim ve içten içe bir sıcaklık hissettim. Duygularımı bu kadar çabuk kontrol altına alabilme yeteneği karşısında adeta şok geçirdim.

"Yaralandım." Bu aptalca bir cevap.

"O zaman ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz."

Evet. Sus. Tam olarak bunu yapıyorum çünkü o beni malikanenin karşı tarafına, başka bir oturma odasına taşıyor, orada balkona açılan Fransız kapılarını tekmeleyerek açıyor ve beni dikkatlice, korkuluktan birkaç adım ötede, taş döşeli zemine bırakıyor.

O, hiçbir şey söylemeden yanıma oturuyor ve göle ve onu çevreleyen ormana bakıyor.

Etrafımızda sessizlik çöker, aramızdaki boşluğu yalnızca kuş cıvıltıları ve hava doldurur.

Onu göz ucuyla izliyorum. Karanlık, çenesindeki çukurluğu ve gözlerinin etrafındaki sert çizgileri belirginleştirirken, ay ışığı elmacık kemiklerini okşuyor ve dudaklarında hafif bir parıltı bırakıyor. Neredeyse uhrevi görünüyor, gölgeler tarafından şekillendirilmiş bir varlık değil de, ay tarafından dokunulmuş bir yaratık gibi.

Bakışlarım daha önce binlerce kez gördüğüm manzaraya kayıyor ve saniyeler geçtikçe, tüm hayatım boyunca bildiğim öfke, hep yaşadığı mağaraya çekiliyor. Ne kadar derine inerse, Lynx'in kokusunu ciğerlerime çekmek ve yalnızlığın keskin acısını unutmak o kadar kolaylaşıyor.

Soğuk hava tüylerimi diken diken etti. Lynx'e tek bir kelime bile etmeden ya da ona bakmadan, tekrar kollarının arasındaydım; esintiyi engelleyen dış duvara doğru yaklaştırılıyordum. Beni sarıp sarmalıyor, sıcaklığıyla beni içine çekiyordu; sırtım onun göğsüne yaslanmış, o da malikaneye doğru eğilmişti.

Kolunu benimkini örtecek kadar büyük ve soğuğa karşı insan battaniyesi gibi davranıyor ama gerçekten de zaten yanıyorum. Yanaklarım kızarıyor ve kaburgalarımın altında yayılan sıcaklık nefes almamı zorlaştırıyor.

Karnımda yine o kasılma hissi. Kendime mide bulantısı diyorum ama kanat çırpışından hiç şüphem yok.

Bu sefer sessizlik sakın ya da huzurlu değil. Ağırılık dolu. Sanki başımın üzerinde bir bıçak var ve her an düşecekmiş gibi.

Bir iblis istememeliydim, ama yaşayanların kurallarına uymakta hiçbir zaman iyi olmamıştım. Ölülerin kurallarına uymaktan ise hiç bahsetmeyeyim.

Onun sert kas yığınınına karşı kaskatı kesilmiş durumdayım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç sarılmadım ve hareket edersem gideceğinden korkuyorum, ama bu artan gerilimle burada oturamam.

"Oyun oynamak ister misin?" diye ağzımı açar açmaz yüzümü buruşturarak sordum.

"Pek sayılmaz," diye homurdandı Lynx, göğsü sırtıma sürtünerek titriyordu.

Düşüncelerimi toparlayabilmek için yavaşça uzaklaşıp soğuk tuğla duvara yaslandım, ama kolu hâlâ omuzlarımda sarılıydı. "İki doğru ve bir yalan." Boğazımı temizleyip ona doğru bakarak kendimi ayarladım.

Kaşını kaldırarak, "Bu bir genelev için kötü bir isim gibi geliyor," dedi.

"Eminim ki bu daha az eğlencelidir." diye homurdandım, kıpır kıpır ellerimi bacaklarımin altına sakladım ki varlığının bana ne yaptığını görmesin. "Bir kişi kendisi hakkında iki doğru şey, bir de yalan söyler. Diğer kişi hangisinin yalan olduğunu tahmin etmek zorundadır. Okulda birbirimizi daha iyi tanımak için oynadığımız bir oyundu."

Lynx hakkında bilinebilecek her şeyi bilmek istediğimi fark etmek neredeyse sarsıcı bir durum. Onu mutlu eden şeyleri, çocukken karşılaşmış olabileceği zorlukları, cehennemde oturup insan olmanın ne anlama geldiğini sorguladığı tüm anları bilmek istiyorum.

Her şeyi bilmek istiyorum çünkü bir şekilde, bana yaptıklarının hepsini affettim. Unutmadım ama artık sürekli bunu bahane olarak kullanmıyorum. Her şey için onu suçlamak daha kolaydı.

Düşünürsem, burada onunla birlikte kapana kısılmış olmaktan daha çok istediğim başka kimse yok. Cesedimi gömmeme yardım etmesi, kayıp uzuvlarımı araması, beni iyileştirmesi; bunlar onun sessizce ateşkes ilan etme, özür dileme şekli.

"Ya yanlış tahmin edersen ne olur?" diye soruyor Lynx, bacaklarımı daha iyi örtmesi için elbisemi düzeltirken.

Ve kelebekler tekrar uçuşuyor. Bana dokunduğu sürece üşümediğimi bilmiyor.

"Hiç bir şey."

Omuz silkerek beni kendine daha da yaklaştırdı. "O zaman anlamsız görünüyor."

Lynx'in ufak bir hareketi beynimi alt üst ediyor ve söyleyecek bir şey bulmakta zorlanıyorum.

"Ya sonsuza dek burada mahsur kalacağız ya da ruhumuzu emen bir iblis geri gelip bizi öldürecek gibi görünüyor." Omuz silktiğimde karnımdaki yara bana bağıırıyor. "Her iki durumda da kaybeden biz olacağız ve sırlarını paylaşabileceğim kimse de yok zaten."

Tidus dışında.

Uzun süre sessiz kalıyor. “Eskiden ekmek yediğimde cildimde bir reaksiyon olurdu. Demiryollarında çalıştım.” Lynx, sanki anılarla dolu bir Rolodex'ten tek bir mükemmel anıyı seçmek için uğraşıyormuş gibi duruyor. “Bir keresinde Tony çok horladığı için ağzına kum dökmüştüm.”

Demiryolları mı? Acaba o...? Hayır, dünya o kadar küçük değil.

Hepsi tuhaf bir şekilde spesifik, ama sonuncusunun doğru olduğundan hiç şüphem yok. “Hiç cilt reaksiyonu yaşamadın,” diye düşündüm, kollarının arasına yavaşça gevşerken. Sanki bu pozisyonda yüzlerce kez oturmuşuz gibi ve nefes almak kadar doğal.

Başını salladı. “Annem fırıncının bize verdiği artıkları yediğinde hep hastalanırdı. Yine de yerdi çünkü çoğu zaman tek seçeneğimiz buydu ve tüm ilaçları karşılayacak paramız yoktu. Alternatifi aç kalmaktı.”

Lynx'in iblis olmadan önce hayatının ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum, ama şimdi sırf paraları olduğu için ailemden neden nefret ettiğini anlıyorum.

“Bilim insanlarımız buna çölyak hastalığı diyor. Bu, gluten yiyememek anlamına geliyor; ekmekte bulunan ve annenizi hasta eden madde. Kız kardeşim de bu hastalığa yakalanmıştı.”

"Bunun bir tedavisi var mı?"

Başımı sallıyorum.

“Sence onu öldüren bu olabilir mi?” Tereddüt ediyor. “İşten eve geldiğimde onu ölü bulmadan önce uzun zamandır hastaydı.” Sesine öfke karışıyor.

Kalbim onun için sıkışıyor ve apartmanımızdaki saatin tık tık tık sesini duyuyorum; Ella'nın teninin solgunluğunu görüyorum. Daha iyi düşünmeden uzanıp, sessiz bir anlayışla elini sıkıyorum.

“Her şey olabilirdi,” diye fısıldıyorum, Ella'nın ölümünden kendimi sorumlu tuttuğum tüm anları hatırlayarak. Tıbbi masraflarını karşılamak için elimden gelenin en iyisini yaptım ve her zaman daha fazlasını yapsaydım iyileşeceğini düşündüm.

Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ella kararını verdi, tıpkı annesinin verdiği karar gibi.

"Hâlâ senin suçun," diye fısıldıyor içimdeki bir ses.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Bazen çaresizliği suçlulukla karıştırıyoruz. Bu senin suçun değil."

İçini çekerek başını duvara yasladı. İkimiz de buna başka bir şey eklemiyoruz. İkimiz de kaybın ne olduğunu ve veda edememenin ne anlama geldiğini biliyoruz.

Ama eğer hatalarımı düzeltme ve Ella'ya söylemem gereken her şeyi söyleme şansım olsaydı, bunu değerlendirirdim.

"Sıra sende," diyor Lynx, etrafımızdaki gerginliği dağıtarak.

Derin bir nefes alıyorum ve geçmişim hakkında ona çok fazla şey anlatmadan neler paylaşmaya istekli olduğumu düşünüyorum.

"Ressam olmak istiyordum çünkü bu, anne babamı en çok kızdıracak meslekti," diye başlıyorum. "Yazın, herkes uyurken, orada bir ağaç vardı, oraya tırmanıp uyurdum." Ormana doğru işaret ediyorum.

Orası bir sincap tarafından yuva olarak kullanılıyordu ve ben de Pamuk Prenses olduğum için onun arkadaşım olduğuna ikna olmuşum.

Düşüp omzumu çıkardığımda gitmeyi bıraktım. Altı yaşındaki ben, sincap arkadaşımın beni kurtarmadığı veya düşmeden önce uyandırmadığı için çok üzülmüştüm. Sanırım bu durum, anne babamın bitmek bilmeyen öfke nöbetlerinden ve sadece okul ve tuvalet molaları için dışarı çıkmama izin verilen, odama kilitli geçirdiğim günlerden daha çok beni üzmüştü.

"Bir yıl kampta, çocuklardan biri beni üzdüğü için gruptan ayrıldım ve yaklaşık iki gün ortadan kayboldum," diye bitiriyorum sözlerimi.

Lynx seçenekleri düşündükten sonra bana baktı. "Seni ressam olarak hayal edemiyorum."

"Ben de yapamazdım ama yine de yapmak istedim." Güldüm. "Hiç kaybolmadım. Ancak beni kızdıran bir çocuk vardı, ona yumruk attım ve iki gün erken eve gönderildim. Sonunda bekaretimi o aynı çocukla tribünlerin altında kaybettim, sonra da baloda onun kardeşiyle öpüştüm, o da herkese kız kardeşimin daha güzel olduğunu söyledi."

Gözlerine karanlık çökerken bana doğru kaskatı kesildi. Çenesindeki gölgeler, azı dişlerini her gıcırdattığında titriyordu. Ama hiçbir şey söylemedi.

Hayatımda yanlış bir şey söylediğim her seferinde olduğu gibi, aynı huzursuzluk hissi göğsüme yerleşiyor. Kötü olacağını fark etmediğim bir şeyin sonuçlarıyla yüzleşmek üzere olduğumu bilmeden önceki kaygı sızısı gibi.

"Sekiz yaşındayken, birlikte yaşadığımız diğer çocuklardan birine yumruk atarken baş parmağımı kırdım," diyor, sanki ne düşündüğümü sezmiş gibi konuyu değiştirerek. "Şehrin zengin tarafına yakın, arka girişi

pek korunmayan bir tiyatro vardı. Annem sürekli hasta olduğu için, gizlice içeri girer ve sahnenin altından gösterileri dinlerdim. Ve ben..." Uzun sessizlik, ona tam dikkatimi verebilmem için beni daha dik oturmaya zorluyor. "Hiç kimseyi öpmedim."

Karnımı tutarak acı bir kahkaha attım. "Yalan söyleyeceksen, en azından inanılır olsun." Gözlerimi devirdim, bakışları öldürücü bir hal alırken ona sırttım. "Sonuncusu elbette yalan. Hiç kimseyi öpmeden böyle insanlarla birlikte olamazsın."

Ama bana dik dik bakmayı bırakmıyor ve ay ışığı altında yanaklarındaki renk lekelerini zar zor seçebiliyorum. Kaşlarındaki kırıksıklık ve gözlerindeki zehir, bana daha önce kızdığı zamanlardaki gibi değil.

Utanmış gibi görünüyor...

Bakışlarım dudaklarına kaydı ve dudaklarım nefes nefese aralandı. "Kahretsin. Ciddi misin?" Ona inanmazlıkla baktım. "Nasıl?"

"Bu oyun zaman kaybıydı."

O kadar hızlı uzaklaştı ki, üst bedenim neredeyse yere degecekti; bana bir bakış bile atmadan Fransız kapılarına doğru öfkeyle yürüdü.

"Bekle. Hayır. Lynx. Dur." Acıdan kıvranarak ayağa kalktım. "Doğruluk mu cesaret mi?" Sesim hem acıdan hem de çaresizlikten nefes nefese çıktı. Her iki durumda da durdu, sırtını bana döndü ve başını yana eğdi.

"Senin o aptal oyunlarından birini daha oynamayacağım," diye tükürdü.

"Sadece seç," diye ısrar ediyorum. Ellerim titriyor. Ne yaptığımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyorum, ama aynı zamanda biliyorum da. Ne istediğimi biliyorum. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"İkisi de değil." Bana doğru dönüyor, sanki etrafında olmak istediği son kişi benmişim gibi dik dik bakıyor. Ama yine de gitmiyor.

"Lynx," diye yalvardım, tereddütlü bir adım öne atarak, bakışlarım dudaklarına indi, sonra tekrar yukarı çıktı. "Neden korkuyorsun?"

Yüzünde bir kararsızlık ifadesi belirdi. Bir an için arkasını dönüp beni burada yalnız bırakacağını düşündüm. Ama cevabı nefesimi kesti.

"Cesaret."

Derin derin nefes alıyorum. Bundan sonra söyleyeceklerimden asla geri dönemeyiz.

"Beni öpmeye cesaretin var mı?" Onun ilk öpücüğü olmak istiyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Hiçbir şey yapmıyor. Sadece bana bakıyor, çenesi hâlâ seğiriyor, vücudu hâlâ gergin ve kaçmaya hazır.

O orada durdukça midem daha da toprağın altına gömölüyor. Tanrım, istemiyor. Bir hata yaptım; bende bir şey gördüğüne, onun için sadece seksten daha değerli olabileceğime dair tüm işaretleri yanlış yorumladım.

Yüzümü kurtarmak için ağzımı açıp aklıma gelen her kelimeyi söylüyorum. "Ne? Yapmaktan mı korkuyorsun? Tuzağa düşeceğimi mi sandın? Seni pes eden biri sanmıyordum—"

Lynx yüzümü kavradı ve dudaklarını benimkine bastırdı. Zaman durdu. Böcekler ötmeyi kesti. Rüzgar esmeyi kesti. Ne sıcak ne de soğuktu, ikisinin arasında bir şey değildi.

Artık bedenimde değilim. Nerede olursam olayım, göğsünden gelen neredeyse ayırt edilemez bir iniltiye kadar bunun farkında değilim. Sonra kendime geliyorum. Ve dudaklarım kıpırdadığında, yemin ederim ki onun "Sonunda" diye fısıldadığını duyuyorum.

Kendime olan her şüphe kırıntısı, her öfke zerresi, gözyaşlarım olmadan öfkeyle dolduğum ya da ağladığım her an, kollarımı boynuna doladığım ve onu öptüğüm anda aklımdan silinip gidiyor; çünkü o da beni aynı şekilde öpüyor ve ben de sanki tekrar ölecekmişim gibi öpüyorum.

Sanki ben suyun ilk damlasıyım ve son damlasıyım, onun hayatta kalmak için yaptığı son hamleyim. Dudaklarımız birbirine değiyor, sanki şeytanlar kapıyı yumrukluyor ve bu bizim son vedamız. Kafamın dibini avuçluyor ve beni kendine çekmek için kolunu sırtıma doluyor.

Sanki binlerce havai fişek aynı anda patlıyor. Böyle bir hisin olabileceğini bilmiyordum.

Lynx aniden geri çekildi, sendeledi ve parmaklarını dudaklarına bastırarak bana dik dik baktı. Ne daha kötü bilmiyorum: ne düşündüğünü anlayamamak mı, yoksa yaptığı şeyden pişman olduğunu kendime telkin etmek mi.

"Bu—" Sesindeki hırıltı, kesik kesik nefesleri kadar keskin. "Bu sadece bir oyundu."

Ve bunun üzerine arkasını dönüp öfkeyle kapıdan içeri girdi, onurumu ve son umut kırıntımı da beraberinde götürdü, beni dışarıda soğukta yapayalnız bıraktı.

"Yalan söylüyor," diye kendi kendime söylüyorum, aynı anda da "Keşke bir iblise hiç güvenmeseydim" diye düşünüyorum.

Vaşak

Her sayfa, en son karıştırdığım zamankiyle aynı. Anlamsız kelimeler. İnsanlığı yok edebilecek ritüeller. Sertleşmiş ve yıpranmış deri üzerindeki desenler. Kenarlarını okşuyorum, cehennemden gelen bu kitapla kendime bir kağıt kesiği yapmanın beni bu kâbustan uyandırıp uyandırmayacağını merak ediyorum.

Sonsuza dek cehennemde kalmaya lanetlenmek bile bunun kadar kötü değildi. Orada sonunda bununla başa çıkabildim. Ama burada, onun yanında, neden böyle hissettiğimi bilmemek? İşte bu benim kişisel cehennem versiyonum.

Elimdeki büyü kitabının ağırlığı, şu an göğsümdeki kaygıyla yarışıyor.

Sable beni öptü.

Dudakları benimkine değiyordu ve bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Oyunu durdurup bu işi bitirmeliydi. İyi anlaşıyorduk, birbirimizi tanıyorduk ve belki de birbirimizin varlığına biraz daha katlanma yolundaydık. Şimdi, onu bir daha görsem, o uçurumda yeniden belirip kendimi asardım diye düşünüyorum.

Sable'ı sevmiyorum. Asla olmazdı. Ve onun bana karşı hisler beslemeyi aklından bile geçireceği bir dünya asla olmazdı. Evet, birlikte olduk, seviştik ama ben bunları cehennemde yaptım ve hiçbir şey hissetmeden

oradan ayrıldım, o halde şimdi ne farklı? Neden onu tekrar öpmek istiyorum?

Bütün gün beynim düşmanımdı. Aklımdan sürekli onun pişman olacağı ya da daha da kötüsü, bunun tekrar olmasını isteyeceği düşüncesi geçiyordu.

Gözlerim büyü kitabının sayfalarını tarıyor ama hiçbir şey anlayamıyorum. Çünkü korkarım ki, içimin büyük bir kısmı onu terk etmeye hazır değil.

Kapıyı sertçe kapatıp masanın üzerine fırlattım, çıkardığı ses koridorda yankılandı.

Buradan çıkmanın bir yolunu bulursam, onu da yanımda götürmeye çalışacağım. Bir ruh emici ona zaten saldırdı ve ölümünden sonra daha fazlasının da gelmesi muhtemel, bu da onun burada çok büyük bir tehlikede olduğu anlamına geliyor. Sadece bu da değil, bu evde sonsuza dek yalnız kalacak.

Vicdanım buna izin vermez.

Kahretsin.

"Sable mı?" diye sordum, kapısını iki kez çalarak.

Omuzumu tahtaya yaslayıp iç çektim, on saniye bekledikten sonra tekrar kapıyı çaldım ve adını daha yüksek sesle söyledim.

Hiçbir hareket duyamıyorum ve farkına vardığımda kaşlarımı çatıyorum... Onu hissedemiyorum.

Kapıyı gerekenden daha sertçe iterek açtım, kapı duvara çarptı, bir fotoğraf çerçevesi sallanıp yere düştü. İçinde onun ve sanırım kız kardeşinin portresi vardı. Bana sürekli "kaba adam" dediği için, onu yerde bırakıp battaniyesini kenara çektim, yatağın altına, sonra da banyosuna baktım.

"Sable?"

Sessizlik...

İçimi rahatsız edici bir soğukluk kapladı, ense tüylerim diken diken oldu.

"Sable? Neredesin lan?" diye seslendim, koridordaki kapıları açtım ama hiçbir yanıt alamadım; kesinlikle hoşlanmadığım sessiz bir evdi burası.

Adımlarımı durdurup evin içinde herhangi bir ses olup olmadığını dinlemeye çalışıyorum, duyularıma odaklanıp onu hissedebiliyorum, kokusunu alabiliyorum, her şeyini hissedebiliyorum.

"Sable?"

Hiç bir şey.

Tor'Oth'un ona saldırdığı görüntüsü zihnimin ön planına geldi ve dudaklarımda bir küfürle merdivenlerden aşağı koştum ve zemin kattaki her odayı tek tek kontrol ettim.

O burada değil.

Onun bulunduğu yere ışınlanmak mümkün, ama daha fazla kalıntı bırakacak ve bunu şu an riske atmaya hazır değilim. Onlardan birini öldürdükten sonra zaten buraya gelmek için bir grup insan toplanacak ve güçlerimden herhangi birini kullanmak daha da fazlasını buraya çekecek. Birkaçını halledebilirim ama bir orduyu değil.

Ellerimi yumruk yapıp arka kapıyı bahçeye doğru iterek açtım ve adını tüm topraklarda yankılanacak kadar yüksek sesle bağırdım.

Dört ayaklı ucube dişlerini göstererek önüme atıldığında duraksıyorum. "Onu gördün mü?" diye soruyorum, şu anda beni yemeye çalışsa bile umurumda değil. "Sable? Onu gördün mü?" diye soruyorum, iri gözleri bana dik dik bakarken.

Saçları kısaltmaya başlarken, dişleri ve pençeleri içeri çekilirken ve insan eti görmeden önce derin bir inilti çıkarıyor. Çıplak, insan eti.

"Aman Tanrım," diye patladı Tony ayağa kalkarken, cinsel organı sallanıyordu. "Onu mu kaybettin?"

Ona yumruk atmadan önce, kulaklarımda taşların ezilme sesi yankılandı; bu garip sesi, Sable'ın parti gecesi çaldığı telefonlardan birinde bana film gösterirken duyduğum, belirsiz bir şekilde hatırlıyorum.

Burada biri var.

"Üzerine bir şeyler giy," diye uyardım Tony, peşimden ön bahçeye kadar gelirken.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye soruyorum davetsiz misafirlerin yanına vardığımda.

Aynı yerden gelen, üniformalarına ve rozetlerine bakılırsa Sable ile birlikte defolup gitmelerini söylediğimiz iki polis memurundan daha fazlası geldi. Malikanenin girişinin yanındaki çalılıkları el fenerleriyle çoktan taramaya başlamışlardı bile.

"İki adam kayboldu. Son bilinen yerleri bu adres. Etrafı inceleyeceğiz."

"Hayır," diyorum sadece. Tidus ortaya çıkıp onları da yemeden önce bu uyarıyı dikkate alsalar iyi olur. Zaten diğer ikisine de aynısı olmuştu diye tahmin ediyorum.

Arkamdan bir ses geldi. "Ne kaçırdım? Ah, polisler. Ne eğlenceli. Ne istiyorsun?"

"Kayıp olan iki adamı arıyorlar," diye anlattım ona.

"Çok üzücü. Neyse, buradan pek bir yere varamayacaksın." Kendi kendine kıkırdıyor çünkü çok komik olduğunu düşünüyor. "Hoşça kal."

En uzun boylu subay kaşlarını çattı. "Hoşça kalın mı? Bizi görevden alamazsınız."

Tony alaycı bir şekilde, "Az önce yaptım," dedi.

Burnumun köprüsünü çimdikleyerek hepsini öldürmeden önce ona kadar saymaya çalışıyorum. Sable'ı bulmam gerek ve bu hiç yardımcı olmuyor. Özellikle de Tony "Tekrar hoşça kal" demeye devam ettiğinde.

"Tesisleri arama hakkımız var. Tanrı aşkına, iki polis memuru kayıp."

Yüzümü buruşturup Tony'ye döndüm, o da aynı şekilde yüzünü buruşturdu. "Rab ve Kurtarıcı bile bu saçaklardan tiksiniirdi."

Kahretsin. Bu herif bizi tutuklatacak. Bu da kötü bir şey, çünkü buradan gidemem.

Sonra kaşlarımı çattım ve ona baktım. Gidebilir mi? Kapılardan çıkıp gerçek dünyaya adım atabilir mi?

Gözleri gözlerimle buluştu. "Olamaz, vaşak evlat."

İç çekerek başımı salladım ve dikkatimi tekrar memurlara çevirdim. "Gidebilirsiniz."

"Dediğim gibi, araziye arıyoruz." Küstah olan bana dik dik bakıyor ve ben de onun kafasının kesilip parçalara ayrıldığını hayal ediyorum.

Tony kollarını kavuşturdu ve umursamaz bir şekilde kapı çerçevesine yaslandı. "Bunu yapmak için mutlaka bir arama emrine ihtiyacınız var."

"Bir tane edinmem uzun sürmezdi."

Arkadaşım arkalarına doğru işaret ederek, tıpkı bir ata biner gibi dilini şıklattı. "Öyleyse devam edin. Çıkarken kapı kışınıza çarpmasın sakın."

Samur

Bir zamanlar burada öleceğimi düşünmüştüm. Bodrumda, saklanmış bir şekilde—gözden uzak, akıldan uzak. Yıllar boyunca annemin ya da babamın buraya indiğini hiç görmedim. Şimdi, dar pencerelerden içeri süzülen ay ışığıyla, işte bu yüzden hep buraya indiğimi anlıyorum.

Saklanacak bir neden olmasa bile, malikanenin bu bölümü evin diğer bölümlerine göre daha çok ev gibi hissettiriyor.

Duvarın yanında yürüyorum, elimi raflarda gezdiriyorum ve eskiden üzerlerinde ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Annem babama eski bir Çin hanedanından kalma antika bir seramik vazo hediye etmişti. Eskiden ortadaki rafın en ucunda, üzeri örtülü bir bezle dururdu. Personel, annem her ziyarete geldiğinde onu alıp antreye koymayı bilirdi.

Eskiden masamın üzerinde, babamdan kalma tahta bir sallanan at duruyordu; gerçek atlara binmeye başladığımda ise profesyonel binici olabileceğimi umuyordu.

Sonra, büyükannemin on dördüncü yaş günümde bana aldığı, annemin "güzel şeyleri hak etmediğim" gerekçesiyle kendi odama asmama izin vermediği bir resim vardı; oysa Ella istediği her şeyi sergileyebiliyordu. Bu resim, ilk kez buraya indiğimden beri orada duran bir kanepenin arkasına sıkıştırılmış halde, bu duvara yaslanmış duruyordu.

Eski, paslanmış, yıllanmış bir çalışma tezgahının önünde duruyorum. Ahşap üzerinde çatlaklar var. Üç buçuk ayağı üzerinde zar zor duruyor, çekmecelerinden biri yere devrilmiş.

Tanıdık gelmiyor. Konağa baskın yapılmadan önce burada ne olduğunu hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum. Sanırım burada bir şövale vardı. Bu, mülkten uzakta, bakım kulübesinde saklanmış bir şeye benziyor.

İçimde bir karıncalanma hissediyorum, ellerime güç vererek içeride kalan tek çekmeceyi çekmeye çalışıyorum. İki denemeden sonra nihayet açılıyor. Açtığımda gevşek vidalar paslı bir penseye sürtünüyor, sonra da çekmecenin dörtte biri takılıp kalınca sinirle içimi çekiyorum.

Sürekli çekiştiriyorum, elim her kaydığında içimden küfrediyorum. Dizlerimin üzerine çöküp, neyin engel olduğunu anlamak için başımı içeri doğru eğiyorum. Ne kadar çekiştirsem de yerinden oynamıyor, bu yüzden anlık bir kararla çocuk gibi davranmaya karar veriyorum.

Masayı tuğla duvara fırlattım ve tahtadan gelen daha fazla çatırtı sesiyle rahat bir nefes aldım.

Muhtemelen önemsiz bir şey, ama her gün yapacak hiçbir şey yoksa, sıradan bir şey bile daha fazla hiçlikten iyidir.

Kırık ve parçalanmış çekmeceye ulaşana kadar onları kenara itiyorum, çekmece de ikiye ayrılmış durumda. Her zamanki gibi, onu çekip çıkarmak ve suçluyu bulmak için yeterince sağlam bir kavrama sağlamak, istediğimden çok daha fazla acınası deneme gerektiriyor.

Siyah bir kitap yere düştü. Gözlerimi kırıştırdım, farklı bir şekil almasını bekliyordum. Tornavida ya da benzeri bir şey olacağını tahmin ediyordum, bu değil...

Yere düşmüş kitabı yerden alıp ışığa doğru yaklaştırıken dudaklarım ince bir çizgi haline geliyor. Eskimiş deri ciltli kitabın sayfaları, kullanımdan ve yaşlanmadan dolayı buruşmuş.

Derin bir nefes alırken kitap elimden düşüp aldığı yere geri düştü. İçimden bir hıçkırık geçirerek odanın dört bir yanına saçılmış kirli beyaz bezlerin üzerine oturdum ve kapağını hızla açtım.

Parmaklarım sayfaya karalanmış mürekkep üzerinde takılıyor. Bu annemin el yazısı. Onun ve babamın karalamalarını her yerde tanırım. Babam her zaman onun el yazısına uyumlu, otuz derecelik bir açıyla yazardı.

Bu kitap burada ne yapıyor? Federal yetkililerin bile almaya tenezzül etmediği berbat bir masada.

Kitabı karıştırmaya devam ederken, zihnimin bir köşesinde bir şeyler şekillenmeye başlıyor. Önce hızla geçiştirdiğim bir düşünce olarak başlayan bu fikir, yavaş yavaş gerçek bir şeye dönüşüyor. Kitapta geçen bazı isimleri ve şirketleri, savcının duruşmada bahsettiğı isimlerle aynı buluyorum.

Sayfaları bir o yana bir bu yana çeviriyorum, nefesimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Bu defter, muhtemelen paravan şirketler, offshore hesaplar ve henüz anlamadığım daha birçok şeyin işlemleri ve isimleriyle dolu.

Bu, federal yetkililerin onları daha fazla dolandırıcılık, kara para aklama ve vergi kaçırma vakasıyla yakalamak için aradıkları kanıttı. Ailemin daha fazla işe karıştığını düşünüyorlardı, ancak hiçbir zaman kanıt bulamadılar.

Bu durum ortaya çıkarsa, temyiz davalarını asla kazanamazlar.

"Kahretsin, Sable."

Dikkatim tam o sırada sese yöneldi; iki iblis merdivenlerden aşağı hızla iniyordu. Kapıyı açtıklarını bile duymadım.

Her şeyden dolayı titreyen yumruklarımınla sendeleyerek ayağı kalktım. Ben öldüm, onlar parmaklıklar ardında ve yine de işkence bitmiyor çünkü hayattayken olduğum kadar çaresizim.

Bu kitapla hiçbir şey yapamıyorum.

Lynx'in öfkesinin tüm şiddeti üzerime indi, hızla yaklaştı. "Nerede kaldın lan?"

"Evet, Sabe," diye araya giriyor Tony. "Nerede kaldın bunca zamandır, deli?"

Ne?

Dudaklarım cevap vermek için aralanıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Damarlarımda kaynayan öfkeyi kontrol altına alıp onunla yüzleşmeye çalışıyorum ama o öfke parmaklarımdan arasından kayıp gidiyor.

"Cidden mi dostum?" Tony, Lynx'in kafasının arkasına vurmak için hamle yaptı ama gözleri kızarınca hemen geri çekildi. "Her yere baktın ama o lanet olası bodruma bakmadın mı?"

"Neden bodrumda olsun ki?"

Lynx'in öfkesinin nedenini ya da neden beni aradığını tam olarak anlayamıyorum. Daha önce nerede olduğumla ya da ne yaptığımınla hiç ilgilenmedi ve ben de kimsenin emrine amade değilim. Ama sesimi kaybettim. Aklımda dönüp duran, zihnimi kemiren düşüncelerin altında, aklıma gelen her kelime sessiz kalıyor.

Tony homurdanarak başparmağını sağ tarafına doğru uzattı. “Bu adamın aklı başından gitmişti—” Birden durdu, tavana doğru inleyerek. “Ugh. İşe geri dönmem gerek. Çocuklar, benim yapmayacağım bir şeyi yapmayın.” Tony, Lynx'in tek eliyle yakaladığı bir şeyi başının üstüne fırlattı. Nesne, elinde folyo gibi buruştu. “Ve, hey, sarmayı unutma. Deccal'i yaratmanı istemeyiz herhalde.”

Gözümü kırıyorum. Sarmal hareket, dönüşünün ortasında duruyor.

Şeytanlar üreyebilir mi? Daha da önemlisi, ben hamile kalabilir miyim? Hayır, adet görmüyorum, değil mi?

Tony'nin bir zamanlar durduğu yere bakakalmış halde kaldım, çünkü o şerefsiz üzerime bir bomba attı ve sonra hiçbir şey olmamış gibi yarattığı karanlık girdabın içine kayboldu.

Aramızda sessizlik uzanıyor ve bir işaret fişeği gibi, bakışlarım ayaklarımın dibindeki kitaba kayıyor. Annem burada değil, ama yine de beni alaya almayı başarıyor.

"Sorun nedir?"

Defteri havaya kaldırıyorum, cevap veremiyorum.

"Bu da ne?"

"Ben..." Nefes nefese kaldım ve neredeyse hiçbir şey söylemedim.

Ne hissedeceğimi bilemiyorum.

Hırsızlıklarıyla diğer insanlara verdikleri zarardan dolayı öfkeliyim. Eldrith adını daha da lekeleyecek anahtara sahip olduğum için zafer kazanmış gibiyim. Ya da bir hayalet olduğum için, bu koridorlarda dolaşmaya mahkum olup, ebeveynlerimin asla mutluluğa kavuşmamasını umup dua ettiğim için, onunla hiçbir şey yapamayacağım için perişanım.

Kitaba dik dik bakıyorum. "Bu, anne babamın hapiste kalmasına neden olur."

Bu, daha uzun süre acı çekecekleri anlamına gelirdi. Anne, aileye getirdiği utançtan dolayı kendinden daha da çok nefret ederdi. Ölen kızı yüzünden kazandığı hiçbir acıma duygusu, içine düştüğü bu çukurdan çıkmasına yetmezdi.

Yasayı yeterince iyi bilmiyorum, bu mülke sahip olup olamayacaklarını veya satışından bir kuruş bile görüp göremeyeceklerini bilmiyorum, ama hapishanede para onlara pek fayda sağlamayacak.

"Onlar hapiste mi?"

Başımı ciddiyetle salladım. "Para çaldılar ve yaptıkları diğer her şey için de orada çürümeyi hak ediyorlar."

“Ne gibi şeyler?” Lynx’in sesi, ondan daha önce hiç duymadığım kadar keskin bir tona büründü. Bana kızgın gibiydi.

Ella, böyle bir şeyi yapacak tek kişiydi ve bunu da pek sık yapmazdı. Büyükanнем bana sadece acıyan bakışlar atar ve iç çekerdi; bu akşamın getirdiği her şey arasında, Lynx’in sergilediği duygular gözlerimi dökülmemiş gözyaşlarıyla dolduruyor. Annem de her zaman anne babamın tarafındaydı.

Boğazımda biriken cam kırıklarını yutuyorum. “İyi insanlar değillerdi, ama daha da kötü ebeveynlerdi.”

“Sana vurdular mı?”

İşte yine o öfke. Benim adıma duyulan öfke. Belki de büyürken bu kadar öfkeyi içimde tutmak zorunda kalmazdım, eğer bu öfkeyi benimle paylaşan başka biri olsaydı.

“Fiziksel saldırılara dayanabilirdim,” diyorum, sesim niyetimden daha kısık çıkıyor. Daha önce hiç söylemediğim kelimeleri ağızımdan çıkarmak zor. “Şey... Yaptıkları şeyler insanın kafasını karıştırıyor, biliyor musun? Yaptıkları şeyler çok küçük ve önemsiz gibi geliyor. Daha büyük şeylerin altında fark edilmeyen küçük darbeler. Ve ben sadece... Onlar yeterince acıtmıyor. Bizim gibi, benim gibi değil.”

Gözlerimi kaplayan kırmızı ve siyah buğudan nefes almaya çalışırken dişlerimi sıkıyorum ve kitaba dik dik bakıyorum.

O lanet olası kara defter, anne babamın yaptıkları her şeyin bedelini ödemelerini sağlayacaktı.

Aynı kitapla hiçbir şey yapamıyorum.

Tırnaklarım avuç içime yarım ay şeklinde izler bırakıyor. Bu kendini acıma hali sona ermeli. Eğer öfkeli olmak istiyorsam, aynı zamanda faydalı da olmalıyım. Bu kitap polisin eline geçecek. Bunun gerçekleşmesi için gerekirse polislerden birini öldürmem gerekse bile.

“Hak ettiklerini alacaklar.” Lynx bunu bir söz verir gibi söylüyor. “Bu hayatta olmasa bile, gittikleri yerde aldıkları her nefese pişman olacaklar.”

“Bu hayatta yemin ederim. Öbür dünya çok uzak.”

Vaşak

Bir iblis olmak bazen yorucu olabiliyor. Ama huysuz bir hayaletle aynı malikanede mahsur kalmış bir iblis olmak daha da kötü olabilir.

Daha da korkunç olanı ise, birimiz olası bir sonraki Tor'Oth'u durdurmak için bir plan bulana kadar garip bir sessizlik içinde otururken, alt kattan gelen seslerin fısıltılarını duymamızdır.

Kapıya dik dik bakarken sağ gözüm seğiriyor. Buraya son geldiklerinden daha fazla insan gelmiş – hem de çok daha fazla. Ne yaptıklarını sanıyorlar bunlar? İzinsiz giriş – yeni öğrendiğim bir terim – suç değil mi? En azından Sable ilk kişi geldiğinden beri bundan şikayet ediyor.

Güve yemiş yatağın üzerinde yüzüstü yatıyor, sanki kelimelerin anlamını anlıyormuş gibi büyü kitabının sayfalarını karıştırıyor. Ben de kitabı defalarca inceledim ama o hâlâ sihir hakkında bir şeyler biliyormuş gibi davranmakta ısrar ediyor. Dizleri bükülü, ayakları havada ve bakışlarım sürekli şortunun altından görünen kalçalarına takılıyor. Sürekli üşüdüğünden şikayet ediyor; üzerinde çok az kıyafet olması bana ilgi istediğini gösteriyor.

İşe yarıyor.

Yatağın yanındaki koltuğumda kıpırdanıp, tahta kazığı parmaklarımın arasında çeviriyorum. Bu silah bir Tor'Oth'a pek bir şey yapmaz ama

kesinlikle hiç yoktan iyidir.

Sinirlerim bozuldu. Sonsuz bağıımızı koparacak ve beni buradan kurtaracak bir büyüden her bahsettiğinde, sandalyenin kollarına sıkıca tutunuyorum. Evet, bunu araştırmalıyız, ama ben daha çok ona ve bana sürekli bakışlarına odaklanmış durumdayım.

Sable kapıya bakarken koridorda yankılanan sesler duyulur. "O pislikler yine parti yapıyorlar."

Başka neden burada olsunlar ki? Ama aynı zamanda o pislik polis memurlarının gelmemesini de umuyorum, çünkü başım ağrıyor ve insan olduğumdan beri böyle bir ağrı çekmemiştim.

Omuzlarım sinirli bir nefesle düştü, kıkırdamalar ikinci kata kadar yankılandı—kim bu kadar yüksek sesle güler ki?

Harika. Yani insanlar tekrar parti yapmaya geri döndüler ve ikimiz arasındaki her şey garip; ortam gergin ve onun beni tekrar öpmeye cesaretlendirmesini istiyorum. Ya da kendi isteğimle yapayım. Ne yazık ki, öldürdüğüm kıza karşı bir şeyler hissettiğimi düşünürsek, bir sonraki adımım konusunda henüz karar vermedim.

Muhtemelen karşılık bulmayan bir duygu.

Üstelik, cinsel ilişkimizin anlamsız olduğunu söyledi.

Bu kelimenin saçmalığına içimden alay ediyorum. Eğer durum böyleyse, neden beni öpmeye cesaretlendirdi ki?

Ona doğrudan söylediklerinin gerçekten doğru olup olmadığını sormak çocukça ve bana yakışmaz gibi görünebilir, ama bilmem de gerekiyor. Bunun tek taraflı olma ihtimali yüksek ve eğer durum gerçekten böyleyse, Sable ile ilişkiyi kesmem gerekiyor. Bunu ne kadar erken yaparsam o kadar iyi.

Bunun karşılıksız bir aşka dönüşmesini hayal edin? Onu sevip karşılığında bir şey beklemem mümkün değil zaten. Cesedinin malikanenin ormanındaki toprakta çürümesinin sebebi benim.

Ben bir iblisim. Sevgiye incapableim. Bilmediğim tek şey yıkım ve nefret. Ona karşı hissettiklerim... kahretsin, buna ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Bunu okuyabilir misin?" diye soruyor, içimdeki "Burada neler oluyor?" sorusunu kendime telkin ederken beni bu durumdan kurtarıyor. "Şu sayfayı."

İçimden bir ah çekip ayağa kalktım ve yatakta ona doğru eğilerek bakmaya çalıştım. "Hayır," diye yalan söyledim çünkü bir yanım tercüme etmek istemiyordu. "Latince okuyamıyorum."

"Bana yapabileceğini söylemiştin. En azından biraz."

Başka bir yalan uydurmak yerine kaşımı kaldırıyorum. "Kitabın tamamı bu dille. Beni bu dille nasıl çağırmanı başardınız ki?"

Sorumu geçiştiriyor. "Seni geri çağırırsam, lanetin kırılır. O zaman tek yapmam gereken kendi lanetimi kırmak. Bir şekilde."

Büyü kitabının yazarının bu saçma kelime dağarcığından memnun kalacağından şüpheliyim. "Çağırma" kelimesini yüksek sesle söylemek bile yasa dışı olmalı gibi geliyor.

Başka bir sayfayı çeviriyor, sonra beni yanına, yatağa çekiyor, böylece ikimiz de yüzüstü yatarken o biraz daha sayfa çeviriyor.

"Sizi geri gönderecek bir şey olmalı."

İçimdeki sinir bozucu taraf incindi. Kaşlarım çatıldı. "Hâlâ beni hayatından çıkarmak için acele mi ediyorsun?"

"Eve gitmek istemiyor musun?"

"Cehennem benim evim değil, hapishanemdi. Oraya geri dönmeyeceğim."

Sable dudağını ısırdı. "Belki de laneti nasıl kıracağını bilen başka bir iblis çağırabilirim?"

Kitabı kapıp sertçe kapattım. "Yeter artık."

"Hey!" diye bağırarak onu elimden geri almaya çalıştı. Ben de onu başımın üstüne kaldırdım. "En azından ikimizden biri sonsuza dek ölmeden önce bir şeyler yapmaya çalışıyorum."

"Son çağırma büyüsünü denediğinizde, ne yazık ki Tidus bize lütfetti. Tekrar denerseniz, çok daha az hiperaktif ve çok daha vahşi bir şeyle karşılaşmanız muhtemel."

"Bu, kız kardeşimin kitabı."

Omuz silkiyorum.

Sable, büyü kitabını ulaşamayacağı bir yerde tutarken üzerimde havada asılı duruyor. Gözlerinde bir neşe parıltısı belirliyor ve dudaklarını cilveli bir gülümsemeyle kıvrarak sinirli bir şekilde içini çekiyor. "Sana hiç çekilmez biri olduğunu söyleyen oldu mu?"

Aramızda gergin bir sessizlik var, bakışlarımız donmuş bir halde birbirine kenetlenmiş ve gözlerim onun dudaklarına kayıyor. Gülümsüyor ve kalbim, bunun tek bir saniyesini bile hak etmediğim düşüncesiyle duruyor. Onu. Bu anların hiçbirini.

"Dudakların böyle kıvrıkken güzel görüldüğünü sana hiç söyleyen oldu mu?" diye soruyorum, elimi uzatıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken,

yüzlerimizi örten, bizi dünyadan saklayan bu saçların hoşuma gitmesine rağmen.

Kaşını kaldırdı, yanakları kıpkırmızı oldu. "Duruma bağlı. Yani gülümsememi mi beğeniyorsun, şeytan?"

"Belki."

Ölü olmasına rağmen yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde mırıldanıyor. Ben de aynı sesi taklit ediyorum ve sonra yine sessizlik oluyor, yankılanan sesler ve müzikle doluyor.

Aramızda olanların anlamsız olduğunu düşünüyorsa yalancıdır. Sadece seks olduğunu düşündüğümü sanıyorsa saftır. Aramızda güçlü bir bağ var. Kader deyin, kâbus deyin. Her neyse, bu bizim. Bunu ne kadar erken fark ederse o kadar iyi.

Boş ver gitsin.

Ona daha da yaklaştım ve öptüm.

Dudakları aralanıp dilimi onunkine değdirmemi istediğinde, inleyerek onu kendime doğru çekiyorum, böylece bedeni benimkine yapışıyor. O da beni öpüyor ve aramızda ne öfke ne de meydan okuma var.

İlk öpüştüğümüzde, itiraf etmeliyim ki çok gergindim çünkü bunu çok istiyordum ve onun da aynı duyguları paylaşıp paylaşmadığını bilmiyordum. Şimdi biliyorum. Sable de benim kadar bunu istiyor. Kalbi muhtemelen yeniden atmaya başlayacak, nabızı hızlanacak ve gittikçe daha da tahrik olacak.

Tadı benimkine benziyor. Ağzıma değen o minik iniltisi, benim duam gibi; o benim kurtarıcım, beni cehennem çukurundan çıkaracak olan kişi.

Dokunuşu ve parmaklarının vücudumu keşfetme şekli beni geriyor ve ağzımı boğazına doğru sürükleyerek, her emme ve ısırma ile teninde izler bırakıyorum.

Dudaklarımı tekrar onun dudaklarına yaklaşıtıyorum, ona bakarken bir an duraksıyorum.

Güzel. Mükemmel. Akıllı.

Bana ait olan saf bir ruh.

"Seninle sonsuza dek burada mahsur kalmak dünyanın en kötü şeyi gibi görünmüyor."

Bana bakarken dolgun dudakları aralanıyor, sanki söyleyecek söz bulamıyormuş gibi ağzını açıp kapatıyor. Söylediklerime inanamıyorum, ama işte buradayız. Her şey artık apaçık ortada.

Boğazının ince çizgisi, sanki korkup kaçabileceğimden endişeleniyormuş gibi, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, "Dikkatli ol Lincoln. Neredeyse romantik bir tonda konuşuyorsun," derken titriyor.

"Lynx," diye düzeltiyorum, şeytani kara kalbimin ne kadar hızlı attığından göğsümdeki titreşimleri görmezden gelmeye çalışarak. "Bana Lynx diye seslenmeni istiyorum."

Yavaşça eğilmeden önce tereddüt ediyor, sanki bana kaçma şansı veriyormuş gibi. Ama ben artık çok geride kaldım. İyi ya da kötü, burada mahsur kaldım. Bulunduğum yer ve ölüm tehdidi bir yana, hayatımdan nefret etmiyorum.

Dudakları benimkine değerek adımı fısıldadı, sonra ben onları sahiplendiğimde nefesi kesildi. Dilim ağzına girdi ve o da onu emdi, alt dudağımlı ısırdı, parmakları saçlarıma dolanırken öpüşmeyi derinleştirdi.

Sable'ın diğer eli aramızda aşağı iniyor ve bu sefer daha ısrarcı bir şekilde belime yapışıyor. Kumaşın altına giriyor ve parmaklarını etrafıma sarıp beni okşarken, dillerimizin ritmine uyum sağlarken, ağzına doğru inliyorum.

Ama sonra eli kurtuluyor ve bir şeyin kırılma sesini duyduğumuzda - muhtemelen bir pencere- doğruluyor.

"Onları öldüreceğim," diye homurdandı kapıya dik dik bakarak.

Ben de onları öldürmek istiyorum ama bu daha fazla polisin buraya gelmesine neden olabilir ve bu da ihtiyacımız olan son şey.

"Birkaç saat sonra sıkılıp gidecekler," diyorum ona, kalçasından tutarak. Bu bir yalan. Geçen seferki gibi güneş doğana kadar gitmeyecekler. "O zamana kadar beni eğlendir."

"HAYIR."

Kaşlarımı çattım. Hayır mı? "Hayır" derken ne demek istiyor ki?

Müziğin sesi yükseltildi ve ardından duyduğumuz şey, sanırım başka bir pencerenin kırılma sesi oldu.

Samur kılları serttir, ama yere düşüp birinin yüzünü parçalamaya kalkışmadan önce onu daha sıkı tutuyorum.

"Yapmayın." Sözü kesin. "Birkaç saat içinde gidecekler."

Kollarımın arasından sıyrılıp kurtulmaya çalışıyor. "Evimi mahvetmelerine izin vermeyeceğim!"

Onu altıma alıp hareketsiz tutmak için döndürmeye fırsat bulamadan, ellerimi belinden çekip üzerimden kalktı ve kalçaları sallanarak, adeta kavranmayı yalvarırcasına kapıya doğru savaş yolunda yürümeye başladı.

İçimden bir ah çekip yataktan kalkıyorum, şeytanın yöntemlerini izleyip birini öldürmeden önce onu takip etmek için.

Merdivenlerden ikişer ikişer iner, sonra da sanki onu göremeyeceklerini unutmuş gibi kenara, gözden kaybolacak şekilde saklanır ve insanlarla dolu, tozlanmaya muhtaç kitap rafları ve Sable ile kız kardeşinin fotoğraflarını içeren kırık, yamuk çerçevelerle dolu oturma odasına bakar.

"Aman Tanrım. Çamurlu ayakkabılarını koltuğa koymuşlar. Bacaklarını kıracağım."

Gülmemek için kendimi zor tutarak ona doğru eğildim. "Onlar için görünmez olduğunu biliyorsun, değil mi? Fısıldamana da gerek yok. Seni duyamazlar."

"Sus."

Kollarımı kavuşturup yanındaki duvara yaslandım. "Her zaman yukarı çıkıp onları görmemiş gibi davranabilir ve, biliyorsun, bir şeyler yapabiliriz?"

"Ne tür şeyler yapayım?" Bana bile bakmıyor.

Seni tekrar öpmeme izin ver. Adımı tekrar fısılda. Bana tekrar gülümse. Mümkünse üçünü de.

Bunun yerine, "Şu içinde bulunduğumuz karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya çalışalım. Şu anda yapmamız gereken şeyleri iki elimle sayabilirim. Bir sürü çocuğa bakmak bunlardan biri değil." diye yanıtlıyorum.

"Onlar çocuk değil. En az yirmi yaşındalar."

"Çocuklar."

Ona bakmama gerek kalmadan gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum. "Onlar da benim yaşımdakiler, Lynx."

Kahretsin. Adımı söylediğinde bayılıyorum. Ses tonu biraz buruk olsa bile. Kapı aralığından içeriye bakıp içki dolduran ve müziği kimin kontrol edeceği konusunda tartışan "çocukları" izlerken bakışlarım kalçalarına kayıyor.

"Hey dostum. Neden burada saklanıyorsun?"

Arkamı döndüğümde, o aptallardan birinin elinde berrak bir sıvı şişesi tuttuğunu gördüm. Votka. İçkiyi biliyorum ama markasını bilmiyorum, telaffuz etmeye bile kalkışmak istemiyorum.

Bana bir bardak uzattı ve yarısını içkiyle doldurdu.

Ona defolup gitmesini söylemedim—Sable sinirli görünüyordu, muhtemelen kimse onu göremediği için. Bir çığlık duyuldu ve bir kız

yanıma geldi, gömleğimin yakasını tuttu ve beni odaya çekti.

"Seni hatırlıyorum," diyor. "Geçen sefer buradayken biraz kaba davranmıştın. Burası senin evin mi?" Cevap vermeme izin vermiyor. Parmağı dudaklarıma bastırıyor ve onu ikiye bölmek istiyorum. "Önemli değil. Gel yanıma otur."

"Hadi bakalım," diyor Sable kollarını kavuşturarak. "Eminim o da biraz kafa yormayan seksten hoşlanır."

Kıskanıyor. Hatta çok öfkeli. Kızdığı zaman hoşuma gidiyor. Kaşları çatılıyor, gözleri kararıyor ve onu benim için diz çökmüş halde hayal ediyorum.

"Sadece seksdi Sable. Bana bu kadar yapışma," diye takıldım.

"Ne?" diye soruyor kız, hâlâ yakamı tutarak, şaşkın bir şekilde.

Sinirli Sable'dan gözlerimi kaçırıp kıza gülümsedim. "Hiçbir şey." Sable'ın gözlerindeki ihanet ifadesi beni rahatsız ederken, tişörtümü onun elinden kurtardım ve ona döndüm. "Önden buyurun."

Akılsız.

O kelimenin sözlükten ve Sable'ın o lanet olası ağzından silinmesi gerekiyor ve belki de bunu yapmanın yolu budur.

Sekiz harf geçti ve şimdiden onu yakalayıp, en yakın masanın üzerine yatırıp, aklını başından alana kadar becermek istiyorum.

Derin nefes al, Lynx. O, derimizin içine daha da derinlere gömülmeye devam edecek.

Hayalet son bir bakış attıktan sonra kızın beni odaya götürmesine izin verdim; geçen sefer beni hatırlayan birkaç adam tezahürat yapıyordu. Bana bir içki daha uzattılar—absinthe shot'ı diyorlardı—ve ben minyatür bardağın içindekileri bir çırpıda içerken hepsi kendi içkilerinin tadına bakıp yüzlerini buruşturdular ve sorunun ne olduğunu merak ettim. Çok sert değildi, ama zaten ben bir iblisim; ölüyüm ve bu pislikler gibi bir insan olmaktan çok uzayım.

Sable, kollarını hâlâ kavuşturmuş bir şekilde içeri giriyor ve benim karşımda bulunan kanepeye oturuyor. Kimse onu görmese de, geçmişte bir ilişkisi olduğunu söylediği adamın yanına oturması beni hâlâ sinirlendiriyor; aralarında bir şeyler olduğunu bilmek bile beni son derece rahatsız ediyor.

Eli bacağına değdiğinde parmak boğumlarım bembeyaz oldu.

Kafatasını parçalamadan önce onu çıkarması için beş saniyesi var.

Bacağını dizinin üzerine attı ve başını yana eğdi. "Bir şeyin farkına vardım."

Gözlerimi kısarak karşılık verdim, elimdeki o iğrenç kokulu votka dolu aptal kırmızı bardağı daha da sıkı kavradım.

Bunu neden içiyorlar ki? Bu lanet olası müzik de neyin nesi? Şiirsel sözler nerede, bir adamın birileriyle sevişmekten hızlı hızlı bahsetmesinden başka? Kadının eli neden hala adamın bacağına?

İç çekerek, ihlale bakmamaya çalışarak tüm dikkatimi Sable'a verdim. "Ne fark ettin?"

Yanımda oturan kız başını bana doğru çevirdi. "Hı?"

Sable, elini çektiğinde vücudumda beliren rahatlamayı görerek, "Çok kolay kıskanıyorsun," diyor ve gülümsüyor.

Burnumdaki delikler genişliyor, kanım resmen kaynıyor—şimdi o adamın kalkıp gitmesi gerekiyor.

Kıskanç değilim. Kıskançlık duygusuna kapılmıyorum. Bu his sadece bu durumun tamamına duyduğum rahatsızlıktan kaynaklanıyor ve kıskançlıkla hiçbir ilgisi yok.

"Peki, böylesine aptalca bir şeyi nasıl fark ettiniz, anlatır mısınız?"

Küçük yaramaz kız tekrar sırttı ve bir elini koltuğun arkasına uzatarak adamla arasındaki mesafeyi biraz kapattı, ona iyice sokuldu ve parmakları adamın saçlarına dolandı.

Koltuktan kalkıp yarım saniye içinde boğazını kavradım—sıkıca değil ama tam kontrolün bende olduğunu göstermek ve bu herife dokunmasını engellemek için yeterliydi.

"Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun burada, Sable. Bir an bile kafama girip onunla oynayabileceğini sanma. Kıskanç değilim. Bana ait olan şeylere sahip çıkarım. Sen bir obje değilsin. İnsan değilsin. Hatta geleceğim olacağını güvenle söyleyebileceğim biri bile değilsin, ama..." diye fısıldadım, ağzımı kulağına yaklaştırarak. "Sen. Benimsin."

Göğsü inip kalkıyor, göz bebekleri o kadar büyümüş ki artık renkleri göremiyorum ve penisim de aşırı derecede sertleşmiş durumda. Duyularım keskinleşiyor ve onun da benim kadar etkilendiğine sevinerek derin bir nefes alıyorum.

Sable'ın dudakları, cevabı sırasında benimkine değdi. "Keşke sana ait olsaydım."

"Ona ya da başka birine bir daha dokunursan, onları öldürürüm," diye uyardım, başparmağımın altında nabzının attığını hissederek.

"O zaman hepsini öldürmeniz gerekecek."

Boğazını bıraktıktan sonra doğruldum, dudaklarımı ıslattım ve onu dizlerinin üzerine sürükleme isteğine karşı koymaya çalıştım. "Şimdi senin için ne kadar ileri gidebileceğimi test etmenin zamanı değil, Sable."

Dişlerini alt dudağına geçiriyor ve ben de ona kapılıyorum. Gözlerim ona kilitlenmiş, çok uzun süre bir trans halinde kalmış durumdayım, sonra elimi en yakındaki kişiye doğru savuruyorum, yumruğumu sıkıyorum ve herkesin onun bir şeye boğulduğunu düşünmesini sağlıyorum, sanki nefes borusunu eziyormuşum gibi.

Sable ayağa kalktı ve yüzümü tuttu. "Dur!"

Neredeyse hiç güç kullanmıyorum. Birkaç saniyeliğine biraz cazibe kullanarak yapılan basit bir zihin oyunu bu. Neredeyse hiç kalıntı bırakmayacak ve bu da onların gerçekte ne yaptığını göremeyecekleri anlamına geliyor; onlara göre ben hala diğer koltukta oturmuş, içkimin tadını çıkarıyorum.

Sable bana dik dik bakıyor. "Onu yere bırak."

O zavallı adamın yere düşüp tükürmesine izin verdim. Arkadaşları etrafını sardı, bazıları alkolden boğulduğuna gülüyordu ve yüzündeki endişeli ifadeden onunla birlikte olduğunu tahmin ettiğim bir kız da yanına diz çöktü.

"Beni hafife alma," dedim, uzun saçlarından bir tutamını kavrayıp yumruğumun içine sararak onu kendime doğru çekerken. "Bu odadaki, bu dünyadaki, senin yanında olan ve benden başka herkesi, sadece senin blöfünü ortaya çıkarmak için öldüreceğim. Bu lanet kalktığı ve diğer tarafa kaçabildiğin anda bile, sana yaklaşmayı düşünen herkesi avlamaya devam edeceğim."

"Kıskandığını itiraf et, Lynx." Tekrar gülümsedi, parmak uçlarına kalkarken öfkem biraz olsun yatıştı. "İtiraf et, yukarı çıkıp başlamak istediğin şeyi bitirebiliriz."

"Hiçbir şeyi itiraf etmeme gerek yok. Ve eğer bir şeye başlayacak olsaydım, onu burada bitirirdim."

Kadın mırıldanıyor. "Bütün bu insanların önünde mi? Beni böyle sahiplenmeyi ancak hayal edebilirdin."

Homurdanarak alt dudağını dişlerimin arasına aldım. "Şimdi de beni sinirlendirmeye çalıştığını düşünüyorum."

Onu kanepeye bıraktım ve peşinden giderek dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım; bu daha az romantik, daha çok "sonsuza dek

benimsin" dercesine bir hareketti. O sırada elleri saçlarımı kavradı, ben de bacaklarının arasına yerleşip öne doğru sallandım, kanepe gıcırdadı.

"Sen benim olursan ben de senin olurum."

İnanmaz bir kahkaha attım. "Beni çağırdığın anda senindim."

"Beni öldürdüğünü düşünürsek, bu çok acı bir durum."

Onu bir öpücükle susturdum.

Dili benim dilimle dans ediyor ve onunla sonsuza dek böyle kalabilirdim; onun tadıyla, sesleriyle, bedeni benimkinin altında, onun arzusunu ve ihtiyacını koklayarak ve elimi belinin altına, bacaklarının arasına indirerek, beni ne kadar çok arzuladığını hissederek.

Çok ıslak ve sıcak. Parmaklarımı içine sokuyorum ve o inliyor, tırnakları omuzlarıma saplanıyor ben de onun hıçkırıklarını yutuyorum.

"Bekle. Bekle. Bekle." Bileğimi kavradı. "Beni göremiyorlar ama seni görebiliyorlar. Acaba kanepenin dibine dokunduğunu mu düşünüyorlar?"

Kıkırdayarak parmaklarımı vajinasından çekip ağzına götürdüm ve ona yaptığım şeyin tadını tattırmak için içeri ittim.

Boşta kalan parmaklarımla yanaklarını kavrayıp başını yana çevirdim. "Orada kanepede oturmuş, beni bir kez daha kıskandırmaya kalkarsan seni tekrar öldürüp öldürmeyeceğimi düşünürken beni görüyorlar."

Buna rağmen, parmaklarımı ağzından çekip onu öpmeye çalıştığımda hâlâ tereddüt ediyor. Başını yana eğerek ağzımdan kaçıyor ve ben de hırlıyorum.

"Güçlerini kullanmanın o şeylerin ortaya çıkmasına neden olduğunu sanıyordum?"

"Ancak çok fazla güç kullanırsam. Sadece azgın ereksiyonumla savaştan bir gölgemi görmelerini sağlıyorum."

Onu tekrar öpmeye çalışıyorum ama o parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Ama—"

Koltuktan aniden kalktım, onu ayağa kaldırdım ve insanlarla dolu odadan dışarı sürükledim. Çünkü haklı. Büyüyü daha uzun süre sürdürürsem, çok fazla iblis kalıntısı bırakmaya başlayacağım.

Ana merdivene zar zor vardığımızda onu duvara yaslayıp dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. Sabırsızlanıyorum. Ona şimdi ihtiyacım var.

Onu sahiplenip bana ait olduğunu anlamasını sağlamak, bu gidip gelmelere son verecek tek şey. Onunla bir kez seviştim, öptüm, vajinasını yaladım—ama bunlar belli ki bunu kafasına sokmaya yetmedi.

"Bu asla sadece seks değildi," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Benim için anlamsız bir şey değil."

Gözlerinin irileşmesi onu daha sert öpmem için yeterliydi; dilim ağzına girerken dizini kalçama doğru kaldırdım ve onu duvara yaslayarak orada tuttum.

Kahretsin. Ömrümün geri kalanında onu öpebilirdim. Hiçbir şey bunun yerini tutamaz; bedeni benimkine yapışıyor ve dillerimizin her dokunuşu arasında ağzından çıkan küçük inlemelerle penisim sertleşiyor, hareketlerimizi derinleştirirken birbirimizin tadını çıkarıyoruz.

İnsanların çılgınlıkları bizi duraksattı, başlarımızı çılgınlıkların geldiği yöne çevirdik.

"Bu da neydi böyle?" diye bağırdı içlerinden biri. "Resim çerçevesi duvardan kendi kendine mi uçtu?"

Ruhum mahvoldu. Şimdi ne olacak?

"Hadi ama," diyor Sable homurdanarak ve aramızda mesafe yaratmak için beni geriye itiyor. Merdivenlerden aşağı koşuyor, sonra duruyor, bu da benim sırtına çarpmama ve ikimizin de neredeyse yere düşmesine neden oluyor.

Bakışlarım başının arkasından yukarı kalkıyor.

Bir Tor'Oth'un gölgesi doğrudan bize doğru geliyor. İnsanlar şaşkın ama hiçbir şeyden habersizler, ben de Sable'ı kenara itip odasına saklanmasını emrediyorum. Sonra o herifi yakalayıp, insanlara tamamen görünmeden ve polisi aramadan önce bizi alana ışınıyorum. Bu pisliklerle sabrım tükenmek üzere.

Şeytani formum parçalanarak avantajının bir kısmını elinden alıyor ve yumruğumu gölgeye saplayarak onu geriye doğru savuruyorum. Sonraki yumruğumda kuyruğum hızla boynuna dolanarak onu orada tutuyor, ardından çimenin üzerinden öyle sert bir şekilde fırlatıyorum ki bir ağaca çarpıp gürültüyle yere düşüyor. Cehennemde Tor'Oth'lar korkulan varlıklardı. En büyük günahları işleyen en kötü insanlara işkence etmek için kullanılırlardı. Eğer bir gün geri dönersem, muhtemelen onların hedefi ben olacağım.

Cehennemde olsam tam ters yöne kaçırdım, ama işte buradayım, ölü kızımı savunarak cehenneme doğru ilerliyorum ve yumruğumda olabildiğince şeytani bir güç topluyorum.

O gücün olabildiğince çoğunu dışa vuruyorum, gölgelerden oluşan bir topu gövdesine çarpıyorum ve onu geriye savuruyorum, yakıcı acı

muhtemelen cehenneme kadar yankılanıyor.

Daha güç toplayamadan tekrar ayağa kalkıp üzerime atıldı. Pençeleri koluma saplanıp derimi yırtarken nefesim kesildi.

Onu üzerimden atıp yaramı tutuyorum, etin iyileşmeye başladığını hissediyorum. Tekrar bana saldırmadan önce kaçacak kadar hızlı değilim.

Bana doğru itildiği anda, bir kez daha mülk sınırlarının en uzak noktasına ışınlanıp onu yere itiyorum.

"Artık ikiniz kaldınız," dedim tehditkar bir tonla, gücüm o kadar yükselmişti ki damarlarım adeta şarkı söylüyordu. "Üçüncüsü olmayacak. Yemin ederim, eğer daha fazlası gelip de kızıma bir şey yapmaya kalkarsa, cehennemin tamamını yerle bir ederim."

Konuşma ihtiyacım ve bu işin bir an önce bitmemesi isteğim yüzünden pençesi kaburgalarımın saplandı, ama arkamdan bir şeyin çarpmasıyla pençelerim arasından irkildi.

Tidus.

Ruh emici köpek üzerine doğru hücum ederken kenara savruluyorum, ama Tidus kükrüyor ve bir sonraki an gökyüzü aydınlanıyor, gözlerimi kamaştıran bir ışık parlaması oluyor ve bir ateş topu Tor'Oth'a doğru fırlayarak onu tamamen yakıp kül ediyor.

Tidus dudaklarını yaladı ve bana döndü. Oturmuş, nefes nefese, sanki hayatının en güzel anındaymış gibi beni izledi.

"Ne zamandan beri ateş püskürtebiliyorsun, seni küçük ejderha piçi?"

Samur

Lynx'i aramak için ön basamaklardan aşağı koşarken kalbim göğüs kafesinde gümbür gümbür atıyor. Adrenalin, omurgam boyunca soğuk ter damlacıklarına neden oluyor. Soğuk, kemiklerimden daha derine işliyor.

Onu kaybedemem. Onsuz bu ahiret versiyonunda hayatta kalamam. Beni akli başında tutan tek şey o; bana kendim gibi hissettiren tek kişi o.

Ölmesi gereken o değil ki.

Gürültünün geldiği yöne doğru koşarken ciğerlerimde oksijen hızla yükseliyor. Sağır edici bir kükremenin ardından bir şimşek çakıyor ve berrak gökyüzüne şaşkınlıkla bakarken neredeyse tökezliyorum. Bu ateş gibi görünüyordu. Beyaz bir çizgi değil, turuncu bir şeydi.

Başka bir tür iblis mi?

"Vaşak," diye fısıldıyorum, eklemlerim dumanlı bedenime sürtünerek çatlayacakmış gibi hissedene kadar vücudumu daha hızlı hareket ettirmeye çalışıyorum.

İki iblis görünce sendeledim ve durdum. Lynx, Tidus'a dik dik baktı. Etrafta başka kimse yoktu.

Onlara doğru koşarken vücudum isyan ediyor, ikisini de yaralanma olup olmadığını kontrol ediyorum. Ay ışığı, Lynx'in pazusundan damlayan koyu renkli sıvının üzerinde parıldıyor. Panik beni ileri doğru koşturmaya itiyor.

“Lynx, yaralısın.” Hemen yanına koşup kolunu tutarak yarayı inceledim. Şeytan formunda benden çok daha uzun olduğu için boynumu uzattım.

"Sorun yok," diyor ama uzaklaşmıyor, daha iyi bir görüş açısı elde etmek için onu doğru açıyla çekmeme izin veriyor. "Birkaç saat sonra sanki hiç olmamış gibi olacak."

Kan, her kalp atışıyla yavaşlıyormuş gibi görünen, sürekli bir akıntı halinde kolundan aşağı sızıyor. Omuzlarımdaki gerginlik azalıyor.

Cildi solgun değil, garip bir renkte kan da akıyor ve kimse yara konusunda endişeli değil. Sanırım sorun yok. Hayati tehlike arz etmiyor gibi görünüyor. Olsa bile, ne yapabilirdim ki? Onu hastaneye götüremem, üstelik mutfak cadılığı hakkında da en ufak bir fikrim yok.

Tidus, sanki "Bana canım acıdı mı diye sormadın ki" dercesine kalçama vurdu.

Hâlâ ona kızgın olduğum için onu itip uzaklaştırıyorum. "Yine de sarmalıyız," diyorum Lynx'e. "Ne olur ne olmaz."

Sanırım bu onun sınırıydı çünkü geri çekildi ve bana tam olarak çözemediğim ama gözlerinde kırılmanın bir parıltısını gösteren bir bakış attı. "Sana her şeyin yolunda olduğunu söylemiştim."

"Ve sana onu paketleyeceğimi söylemiştim."

Onu eve doğru sürüklemeye başladım, nereden malzeme bulabileceğimi merak ediyordum. Konağın içinde akan su vardı ama borular pis ve paslıydı; yakındaki gölden pek de farklı değildi. Sanırım üst kattaki dolapta bandaj olarak kullanabileceğim nispeten temiz bir çarşaf vardı.

Gece boyunca yankılanan tiz bir kahkaha duyulur ve bir anda Lynx'in kırmızı boynuzları kafasının içine iner, vücudu ise iri bir insan boyutuna küçülür.

Parti ve etraftaki tüm insanlar aklımdan tamamen çıkmış durumda. İçeridekilerden bazılarını ve duvarlardan gelen müzik sesini duyabiliyorum, ama kimsenin iblisleri veya cehennem köpeğini görmemiş olması mucizeden farksız.

Tidus burnunu havaya kaldırdı. Burun delikleri iki kez genişledi, sonra da hızla uzaklaştı. Lynx ve ben arkasından bağırdık ama ikimiz de peşinden koşmadık çünkü evin ters yönüne doğru gidiyordu.

Dikkatim, sanki biri çimenlerin üzerine kömür sürmüş gibi, yerdeki siyah lekeye kayıyor.

Burada savunmasız durumdayız. Böyle yaşayamayız.

Doğrulup yanağımın içini ısırdım, buradan nasıl çıkacağımızı ya da geleceği görmemi sağlayacak gizli bir güç bulmayı düşünmeye çalıştım. Lynx'i içeri sürükledim, itirazlarını görmezden gelerek elimi yarasının üzerinde tuttum.

Kimseye rastlamamak için personel merdivenlerinden en üst kata çıkıyoruz, sonra da kendime üs olarak kullandığım misafir odasına giriyoruz. Kolundaki yaranın neredeyse tamamen kapandığını görünce bana karşı koymuyor.

Lynx bu sefer şanslıydı. Ya bir dahaki sefer o şeylerden biri atardamarına isabet ederse? Ya da boğazı pençelerine denk gelirse?

Bizi daha kötü duruma düşürecek tüm olasılıklar midemi bulandırıyor. O da aynı bilgiyle boğuluyor olmalı çünkü ikimiz de sessiziz, kaderimiz akan kanın desenine yazılmış gibi yarasına bakıyoruz.

Yavaşça ona bakıyorum. Bakışlarımız kesişiyor ve daha ağzımı açmadan ne diyeceğimi biliyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Gözlerimin içine bak ve daha fazlasının gelmeyeceğinden emin olduğunu söyle."

Boğazı hafifçe titriyor. "Bir yolunu buluruz."

Elimi kolundan çekip geri çekildim. Düşünmek ve düşüncelerimi toparlamak için alana ihtiyacım vardı. "Bunu sürekli söylüyoruz. 'Bir çözüm bul' demek bir plan değil, Lynx. Sonsuza kadar burada hapsolamayız. Ailemin çok uzun bir süre hapse atılmasını sağlamadan ölemem ve asla bu evi benden almalarına izin vermeyeceğim."

"Biliyorum." Yüzü asık.

"Peki o zaman ne yapacağız? 'Biliyorum' demek ve en iyisini umarak ortalıkta dolaşmak yeterli değil. Eğer cevabımız büyü kitabında yoksa, alışılmışın dışında düşünmemiz gerekiyor."

Lynx hiçbir şey sunmuyor.

Saçlarımı parmaklarımla karıştırıyorum. "Ya şöyle olsaydı...?"

İçimde bir düşünce kıvranıyor. Midem bulanıyor. Dikkatim önce yaraya kayıyor, sonra tekrar yüzüne dönüyor.

Gözleri her zaman çok etkileyici olmuştur. Karanlıkta bile, göz bebeklerinin çarpıcı mavisini seçebiliyorum. Ayın gökyüzündeki konumundan veya gölgelerin yüzüne düşmesinden bağımsız olarak parlıyorlar. Gözleri onu her zaman ele veriyor. Doğallıktan uzaklıkları.

Ölmeden önce gördüğüm son şeylerden biri o gözlerdi. Eğer sonsuza dek ortadan kaldırılırsam, umarım bir daha görüş alanıma giren son şey o gözler olur.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Seni buraya çağırmak için kullandığım büyü..." diye başladım. "Ya beni öldürdüğünde aramızdaki bağ tetiklenmişse? Ben orada olmadığım sürece hiçbir yere gidemezsin. Ruhların tamamlanmamış işleri olduğunda bir yerlerde sıkışıp kalabileceğini kendin söyledin ve kız kardeşimle konuşamayacağım çok açık. Ve eğer o ruh emici gelirse, ya cehenneme geri sürüklenirsin ya da ben gerçekten ölürüm ya da ikisi birden."

Konuşurken aramızdaki boşlukta dikenli teller büyüyor gibi görünüyor. Ne demek istiyorsun?

"Ben burada olmazsam, serbest bırakılacaksınız."

"Hayır." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Daha iyi bir fikrimiz yok zaten. O ölürse, ben yine burada mahsur kalırım. Ben ölürsem, onun hayatını yaşamasına engel olacak hiçbir şey kalmaz.

Kolundan tutarak söylediklerimi dinlemesi için yalvardım. "Bir düşün. Ben bir hayaletim. Ailemin burada yaşamasını izlemektense, kalıcı olarak ortadan kaldırılmayı tercih ederim. Gittiğinde, tüm kanıtların bulunduğu kitabın polise ulaşmasını sağlayabilirsin."

Başını salladı, gözleri ihanet ve acıyla parlıyordu. "Sana buradan çok daha kötü bir yere götürüleceğini söylemiştim. Öylece ölmeyeceksin."

"Sen de öyle olacaksın. İkimizden birinin acı çekmesi, ikimizin de acı çekmesinden daha iyidir."

"Bu bir seçenek değil." Lynx başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kavradı. "Beni duyuyor musun? Bu kesinlikle bir seçenek değil. Ölme hakkın yok."

"Ben zaten öldüm, Lynx," diye fısıldıyorum.

"Hayır." Tekrar başını salladı. "Böyle saçma sapan şeyler hakkında konuşurken adımı anma. Beni terk edemezsin," dedi öyle bir öfke ve hiddetle ki, dudaklarım inanamazlıktan aralandı. "Kanın ellerimde ve belki de asla temizleyemeyeceğim, ama sen yanımda olmazsan ölmüş gibi olurum."

Gözlerim yanıyor ve gözyaşlarımı geri tutmaya çalışıyorum. "Lynx..." İçimdeki her bir alaycı, karamsar zerre bunun bir yalan olduğunu haykırıyor. Annemle babamın sesini duyuyorum, bana bunun sadece bir geçici dönem olduğunu, çünkü kimsenin beni gerçekten isteyemeyeceğini söylüyorlar.

Lynx yüzümde ne görürse görsün, onu en kötü şey olarak yorumlar.

Aceleyle, “Eğer aynı şeyi hissetmiyorsan, neyse, siktir et. Sanırım bununla sorun yok. Eğer her şey tek taraflıysa, çekip gitmekte bir sakınca görmemiştim. Mülkün ayrı taraflarında olabiliriz ya da sonsuza dek birbirimizi görmezden gelebiliriz diye düşünmüştüm. Ama senin benden nefret etmen ve yanımda olman, ulaşamayacağım bir yerde olmandan daha iyidir.” dedi.

Söyleyebileceğim her şey dilimi düğümlüyor. Kalbi avucunun içinde ve bana kırık bir gümüş tepside sunuyor, en ufak bir sarsıntıyla ikimizi de kesebilir. Kartlarını masaya koyan o olmasına rağmen kendimi tamamen savunmasız hissediyorum ve derinlerde, derimin yüzeyinin çok altında, hiçbir ışığın ulaşamayacağını sandığım yerde, Lynx'in ben farkına varmadan önce ektiği umut tohumlarından kırılğan bir şey filizleniyor.

Beni görüyor. Bütün saçmalıklarımı görüyor, içimdeki canavarın gözlerinin içine dosdoğru baktı ve yine de beni istiyor.

"Tek taraflı değil," diyebildiğim tek şey bu, oysa aklımdan binlerce kelime geçiyor ve hiçbirisi doğru gelmiyor.

Ama bu? Bu doğru hissettiriyor. Birlikte olmamız. Ben öldüm ve gömüldüm, ama ikimiz de öldürüldük.

Lynx nefes almayı kesti, gözleri bana dikilmiş, sanki söylediklerimi geri almamı bekliyordu.

Birbirimizin yanından ayrılmamaya mahkum edildik. Eskiden bunun acımasız bir kader oyunu olduğunu düşünürdüm, belki de öyledir, ama işin acımasız yanı, bu hapisneden kurtulamazsak birimizin sona ulaşamayacak olması.

Aramızdaki sessizlik uzuyor, karanlık odamıza sadece müziğin ritmi ve sesler sızıyor. Yavaşça eğiliyor, alınlarımız birbirine değiyor ve bu, donmuş tenime vuran ilk güneş ışınları gibi bir his veriyor.

İnsan, var olduğunu hiç düşünmediği bir arzu duygusuna nasıl alışır ki? Şimdi onun gözlerine bakınca, sanırım asla alışamayacağım. Bilmeden öldüm, ama sanırım filozoflar "ölmek hayata ikinci bir şans yakalamaktır" derken haklıydılar.

"Doğruluk mu cesaret mi, Sable?" Sesi, gerilimi o kadar artırıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Cesaret et," diyorum neredeyse fısıltıyla, omurgamdan aşağıya bir ürperti inerken.

"Burada olmanın sebebi ben olduğum halde, neden her boş anımı senin yanında geçirdiğimi sor bakalım."

Bir yanım bilmekten korkuyor; diğerk yanım ise cevaptan başka hiçbir şey umursamıyor. "Neden?"

Saçımın gevşek bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp dudaklarını benimkine değdirdi. "Çünkü uğruna kılıç yiyeceğim başka bir insanı kaybetmemek için bir iblis ordusunu bile katledirdim. Neden burada durduğumu bilmek istiyor musun? Seninleyken burası hapisane gibi gelmiyor."

Bu sefer gözlerimden yaşlar süzıldüğünde, onlardan zevk alıyorum çünkü ilk defa üzüntüden ya da duvarlara vuran canavardan başka bir şeyden dolayı ağlamanın ne anlama geldiğini biliyorum.

Elimi göğsünün üzerine koydum. "Doğruluk mu cesaret mi, Lynx?"

"Cesaret."

"Öp beni ve sakın durma."

Hiç tereddüt yok. Dudaklarımdan son kelime döküldüğü anda, dudaklarımı kendi dudaklarıyla birleştiriyor, beni sanki onu hayata döndürecek bir özmüşüm gibi tüketiyor. Naziklik birkaç saniyeden fazla sürmüyor. Bu, ruhu tüketen bir şey.

Lynx boynumun arkasını kavradı ve öpüşmeyi derinleştirmek için başımı yana eğdi, dilini ağzıma soktu. Arzu omurgamdan aşağı doğru yayıldı ve midemi kasarak vücudumu onun vücuduna sürtünme arayışıyla bastırmama neden oldu.

Sertlik bana baskı yapıyor ve ben de ona doğru yuvarlanıyorum, aramızda hiçbir katman olmamasını her şeyden çok istiyorum.

Boğazımın arkasında hırıltılı bir inilti yükselirken bana küfrediyor. Tüm acı gitti. Her berbat anı, gelecek her dehşet, hepsi zihnimden silindi. Sadece ben, Lynx ve dillerimizin umutsuzca birbirine değmesi kaldı.

"Tekrar söyle," diye hırıltılı bir sesle fısıldadı, saçlarımı avuçlayıp çeneme doğru alev alev yanan öpücükler bırakarak kulağımın altındaki yumuşak ete kadar geldi. "Beni istediğini söyle."

Aramızda hiç mesafe olmamasına rağmen, onu kendime daha da yaklaştırmak için sırtını tırmalıyorum. Hassas tenimi ağzına alıp dişlerini o bölgeye sürttüğünde, "Sana ihtiyacım var," diye hıçkırarak söylüyorum.

Büyük bir el kalçamı yokluyor, uyluklarıma kadar uzanıyor, beni sanki tutmazsa kaybolacakmışım gibi kavlıyor. Gömleğini yırtıp atıyor ve bizi geriye doğru yürütüyor—nereye gittiğimizi, ne kadar süreyle gittiğimizi bilmiyorum. Düşünemiyorum. Duvara çarpmak yeterli bir cevap.

Onun mu yoksa benim mi suçum bilmiyorum ama bacağımdan birdenbire beline dolandı. Sadece çıplak göğsünün sıcaklığı bile beni inlemeye itti.

Bir anda üstüm yere düştü ve soğuk hava ısınmış tenimi ısırdı. Sonraki nefeste dudakları meme ucumun etrafındaydı ve parmakları şortumun altından bacağıma doğru kayarak külotumu kenara itti.

En ufak bir dokunuş bile beni irkilmeye yetiyor. Kimin daha yüksek sesle inlediğinden emin değilim, ben mi yoksa o mu. Parmaklarını içime sokup kıvrıyor, saçlarını yumruklamama neden olan noktaya dokunuyor ve vücudum damarlarımdan geçen elektrikten dolayı pes etmek üzere olduğu için canımı dişime takarak tutunuyorum.

Lynx kıkırdadı, tekrar dudaklarıma doğru yaklaştı ve dudaklarımdan arasından mırıldandı, "Elimi sanki canlıymışsın gibi ıslatıyorsun."

Avucunun topuğu klitorisimi ovuyor ve attığım çığlığı hiçbir tanrı durduramazdı. Durmaksızın içime giriyor, beni kör edici ışığın giderek daha da parladığı ve bildiğim tek şey haline geldiği sona doğru sürüklüyor.

Nem, ince külot kumaşını ıslatıyor ve uyluklarımdan aşağı damlıyor. Parmaklarının ıslaklığıma sürtünmesinin sesi, tam anlamıyla müstehcen. Lynx'in benden çıkardığı her inleme ve hıçkırıkla mükemmel bir uyum içinde.

Her bir hıçkırığı dudaklarıyla yakalıyor, sanki bu ses onu öbür dünyaya taşıyacaktı gibi. Beni hep aynı şekilde öpüyor. Aç, çaresiz, sanki sadece tatmak değil, tüketmek istiyor gibi.

Onu tırmalamaya devam ediyorum, kalçalarını onun hareketleriyle aynı ritimde sallıyorum. En azından deniyorum. Vücudumun hareketlerinde hiçbir ritim yok. Parmaklarının mı yoksa gelecek olanların sessiz bir vaadi gibi bana sürtünen uzunluğunun mu daha fazlasını hissetmek istediğime karar veremiyorum.

Vücudumun her köşesinde coşku patlak veriyor. Eğer bir hayalet olmasaydım, tırnaklarımı omuzlarına saplarken çıkardığım çığlığın şiddetiyle ev sarsılırdı. Tor'Oth bile beni bu coşkudan aşağı çekemezdi. Lynx bile, parmaklarını çekip beni yatağa fırlattığında bile.

"İşte bu kadar, bebeğim. Derimi parçala," diye inliyor.

Ani kaybın verdiği hayal kırıklığı aklıma bile gelmeden tekrar üzerime atılıyor, başını bacaklarımdan arasına sıkıştırıp klitorisimi ağzına alarak emmeye başlıyor. Aşırı hassas tenim ani temastan çığlık atıyor ve aynı anda eriyor.

Bacaklarımı ısırarak için geri çekildiğinde ve şortumun ve iç çamaşırlarımın kumaşını yırttığı anda acıyla inledim. Kumaşın yırtılma sesi, şehvet sarhoşluğumdan bir anlığına sıyrılıp ona gerçekten bakmamı sağlayacak kadar yüksekti.

Göz bebeklerindeki her bir mavi tonunu silip süpürmüş. İnsan formunda bile insandan çok hayvana benziyor, bana sanki bir sonraki yemeğiymişim ve her lokmasını keyifle yiyecekmişim gibi bakıyor.

Sırtında koyu renkli ıslak damlacıklar var; tırnaklarımın neden olduğu tahribatın kanıtı. En ufak bir pişmanlık duymuyorum.

Ay ışığının loş parıltısı yanaklarının yüksek noktalarını ve omuzlarının kıvrımlarını okşuyor, kollarını olduğundan daha büyük göstererek beni aşağıda tutmak için kalçalarımın sarıyor.

Bacaklarımın en üst noktasına bakarken alt dudağını ıslatıyor. Bir anlık utanç duygusuyla kıvranıyorum, ama sesinin derin, boğuk tonuyla bu duygu hemen bastırılıyor.

"Şu güzel, ölü amıma bakın." Lynx'in dudakları şeytani bir sırıltıyla kıvrıldıktan sonra dilini aşağı doğru, kasığımın ortasına doğru kaydirdi.

Her yerim kıvrılıyor. Ayak parmaklarım. Bacaklarım omuzlarının etrafında. Parmaklarım saçlarının arasında. Bu zevk kelimenin tam anlamıyla ruhu tüketiyor.

"Senin amın daha zayıf bir adamı öldürebilir." Klitorisimi yalıyor, sonra diliyle beni beceriyor ve ardından sanki ben narin bir hazineymişim ve o açgözlülükle yanıp tutuşuyormuş gibi sinir uçlarımı öpmeye geri dönüyor.

Ama belki de yetersiz olduğu için çok fazla şey isteyen benim.

Onu öpmek istiyorum. Onunla sevişmek istiyorum. Üzerine binmek istiyorum. Göğsünün benimkine değmesini, kalçalarının çarpmasını ve göğsünün gümbürtüsünü hissetmek istiyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım, onu kendime doğru çekmek için saçlarından çekiştirerek.

"Böyle fısıldarsan, sana karşı koyabileceğimi sanmaktan vazgeçerim."

Pantolonunu çıkarıp, ben ne olduğunu anlayamadan üzerime tırmandı.

Düşünmeye fırsat bulamadan penisini hizalayıp içime sokuyor. Tek yapabildiğim çığlık atmak. Haz, acıyla zehirli bir şekilde karışıyor. Bu his, kutsal olmayan, şehvet dolu ve seve seve ödeyeceğim her türlü günah.

Kalçasını öne doğru çıkarıyor. "Tekrar söyle." Lynx öne doğru atılıyor, neredeyse boğazımın arkasında onun tadını alabiliyorum.

“Sana ihtiyacım var,” diye haykırıyorum, tırnaklarımı sırtından aşağı doğru sürükleyerek—ne kadar çok, ne kadar az, emin değilim. Gözlerim geriye doğru dönüyor ve ciğerlerim çalışmayı bırakmış. Vücudum onun büyüklüğüne uyum sağlamak için geriliyor ve ağrıyor, ama ne kadar acı varsa, dudaklarının benimkilerle birleşmesiyle bastırılıyor.

Küfür ediyor ve bir sonraki hamlesi beni neredeyse öldürüyor. "Seni öyle iyi becereceğim ki kalbin yeniden atmaya başlayacak."

Kalçalarının her darbesiyle acı azalıyor, ta ki zevk dayanılmaz hale gelene kadar. Dökülmemiş gözyaşları gözlerimi yakıyor ve istesem bile düşmelerini engelleyemiyorum. Gökyüzü açılmış gibi ağlamaktan kendimi alıkoyamıyorum.

Islak tenler birbirine çarpıyor. Kırık dökük öpüşler arasında nefeslerimiz birbirine dolanıyor. Göğüslerim arasında ter damlaları birikiyor ve nabzım kulaklarımda uğulduyor. Onun her homurtusu ve iniltisi beni daha da coşturuyor. Duman ve et yığınıyım, beni lanetleyen ve beni musallat eden evde sonsuz bir varoluşa mahkum eden bir iblisin adını haykırıyorum ve kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

"Güzel kızım, zaten ölü olmasaydım amın beni öldürürdü," diye homurdanıyor Lynx kulağıma. "Seni istemekle aklımı kaybetmek arasındaki çizginin ne kadar ince olduğunu bilmiyorsun."

Bir şeyler söylüyorum—sanırım söylüyorum. Belki bir rica. Belki bir talep.

Zevkim doruk noktasına ulaşıyor ve aklımda hesaplanabilir hiçbir düşünce yok. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. Sanırım onun adını tekrar haykırıyorum. Heceler tekrarlanıyor ve dilimden dökülüyor, ilahi bir varlığı görmemi sağlayacak zirveye yaklaştıkça daha da yüksek sesle.

Lynx'in hamleleri dizginsizleşiyor. Sadece benimle sevişmiyor; onu geride tutan bağdan kopmuş, çılgına dönmüş bir hayvan gibi içime giriyor. Beni mahvediyor. Beni uçurumun kenarına doğru fırlatıyor, mutluluk içinde boğuluyorum.

İçimdeki kasılmalar artıyor ve her şey patlıyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ne bu ahirette ne de öbür dünyada hiçbir şey bu kadar iyi hissettiremezdi. Çılgılık atarken sırtını, çarşafları, kollarını, ellerimin ulaşabildiği her yeri tırmalıyorum.

İşte o anda duvarları sarsan kükremeyi duyuyorum. Bu kükreme, Lynx'in güçlü sürüşüyle eşleşiyor ve doruk noktasına ayrı bir zevk katıyor.

Dudakları benimkine çarpıyor, sanki bu bulmacanın son parçasıymış gibi beni öpüyor.

Dudaklarımız birbirine değmeye devam ederken, onun itişleri yavaşlıyor ve sonunda tamamen duruyor. İçimde kasılıyor ve birleşmiş sıcaklığımız benden dışarı sızıyor. Çarşafları lekeleyip lekelemediğinden emin değilim.

Lynx alnını benimkine dayadı, karanlığın içinden gözlerimin içine baktı. Kendi gözlerinin kenarları yumuşaktı, kırılıyordu. "Gitmene izin yok. Seni bırakmayacağım."

Başımı sallıyorum. "Tamam," diyebildiğim tek şey bu, çünkü ondan böyle bir şey her duyduğumda kalbimin bir parçası hem parçalanıyor hem de onarılıyor. Ama bu bir yalan. Bunu söz veremem. İkimiz de veremeyiz.

Bu düşünce insanı düşündürüyor.

Bizi yan yatırarak şekilde çevirdi, sonra ince beyaz çarşafı üzerimize örttü, oysa bu soğuğu pek de uzaklaştırmıyordu. Orada, hiçbir şey söylemeden uzandık; Lynx parmaklarının arasında saçlarımı okşuyor, elini vücudumda yukarı aşağı gezdiriyordu. Göğsünün derisine kazınmış sembollerini takip ettim. Anlamalarını sormak istedim ama bunun doğru an olduğunu düşünmedim.

Bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum, ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Söylemek istediğim her şey çok ağır geliyor, ama hiçbir şey söylememek de yanlış gibi görünüyor.

Uzaktan bir şey uluyor. Lynx'in mırıldandığı küfürden anladığım kadarıyla Tidus. İçini çekerek, birkaç saniye boyunca beni daha sıkı tuttu, sonra yatağın kenarına oturup sıcaklığı da yanına aldı. Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım ama onun kendini beğenmiş sırtışından anladığım kadarıyla feci şekilde başarısız olmuş olmalıyım.

Bana sırtını dönerek pencereye doğru yürüyor ve göle bakıyor. Ay ışığı ile kollarının ve sırtının kaslarına vuran gölgeler arasındaki kontrast beni büyülüyor.

Karanlığın her kıvrımı, yıllarca kendini şeytani bir silaha dönüştürmek için harcadığı çabadan dolayı parmak uçlarımda hissettiğim güce bir övgü niteliğinde. Daha da yaklaşıyorum ve sırtına kazınmış sembollere bakmaya çalışıyorum.

Sırtının üst kısmının ortasını güneş saati gibi çevreleyen işaretler, daha sonra dışa doğru yayılıyor. Semboller, göğüs kaslarını ve kollarını

süsleyenlere benziyor, ancak omurgasından aşağı doğru inen işaret gözlerimi kısmama neden oluyor.

Yatağın rahatlığından usulca kalkıyorum ve soğuktan titrememe rağmen, dövmelerini daha iyi görebilmek için aradaki mesafeyi kapatıyorum. Desen, tam olarak ne olduğunu belirleyemediğim bir anıyı tetikliyor.

Daha önce görmüştüm. Belki de büyü kitabında?

Hayır. Bu anı birkaç aydan daha eski gibi geliyor. Daha önce yüzlerce kez gördüğüm bir şey gibi, sayısını bile hatırlayamayacağım kadar çok kez duyduğum ama aklımda tutmaya hiç zahmet etmediğim bir kelime gibi.

Yazı, dairenin yakınında kalınlaşıyor, omurgasının dibinde ise sivri bir nokta gibi inceliyor.

Vücut ısım düşüyor. Geri çekilip aceleyle üzerime giyiniyorum.

"Bu nedir?" diye soruyor Lynx, gergin bir şekilde.

"Beni takip et." Kapıdan içeri girip koridorda sendeleyerek malikanenin karşı tarafına doğru ilerlerken, beni takip edip etmediğini kontrol etmek için arkamı dönmedim.

Partideki hiç kimse ikimize de aldırış etmedi, hepsi de çok sarhoştı, sadece sendeleyip geveleyerek konuşuyorduk.

Nemli ellerimi yumruk yapıyorum, her adımda kalbim hızlanıyor, her şeyin başladığı odaya doğru ilerliyorum. Nefesimi tutuyorum ve Ella'nın odasının kapısını açmadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyorum.

"Burada ne yapıyoruz?" O da benim kadar biliyor ki, kendimi gömdüğümünden beri buraya hiç gelmemiştim.

"Burada bir yerde olmalı." Aramaya başlarken söyleyebileceğim en fazla şey bu; perdeleri kenara çekiyor, mobilyaları itiyor, rastgele kumaş parçalarının ve ıvır zıvırların altına bakıyorum.

Ella'nın doğum günü gecesi buraya getirdiğim birkaç şey vardı. Mumlar ve tebeşirler geçen sefer bıraktığım yerde, külleri benim mezarımda ve büyü kitabı da az önce çıktığımız odada. Bir şey eksik.

Ne arıyorsunuz?

Yatağın yanına diz çöktüm ve çerçevenin altına baktım; işte oradaydı, ilk iblisi yanlışlıkla çağırdığım gecedan beri dokunulmamış halde duruyordu.

Toz yığınlarının arasına sıkışmış eşyayı almak için uzanırken kolum zorlanıyor. Onu çıkarmak ve ışığa tutmak için tüm konsantrasyonumu kullanmam gerekiyor.

“Bir hançer. ağırma ayininde kullandım onu—kız kardeşimin en çok değer verdiği nesneydi. Bir yerlerde olmalı.” Metalin üzerinde, oymaların içine işlemiş koyu bir leke var. “Üzerine sandığımdan daha fazla kan bulaştırmış olmalıyım.” Kaşlarımı çatıyorum. “Bana bağlı olmanın sebebi bu olabilir mi?”

İşaretleri düzgün bir şekilde okuyabilmek için bıçağı açılı tutmam gerekiyor ve bunu başardığımda, buradan çıkmamızı sağlayacak anahtarı ve ikimizi de mahvedecek şeyi bulmuş gibi hissediyorum.

"Semboller, dövmelelerinle tıpatıp aynı," diye fısıldıyorum ama sanki bağırıyormuşum gibi geliyor.

"Bunu nereden buldun lan?" Sesindeki ölümcül titreme adrenalinimi yükseltiyor.

“Ne? Bu... bu nesillerdir ailemizde. Büyükanнем onu kız kardeşime verdi,” diye aceleyle söylüyorum. Neden bu kadar sinirleniyor ki?

"Bana adını söyle."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne? Bu Sable."

"Soyadınızı söyleyin," diye talep ediyor.

“Eldrith.”

Vaşak

Eldrith.

Yıllarca demiryolu rayları inşa ettiğim şirket. Hırsızlık yaptığım ve sonunda bu hale geldiğim şirket.

Bakışlarım tekrar elindeki metal parçasına takıldığı anda boğazımda bir acı hissi belirdi ve aramıza mesafe koyarak geri çekildim.

Karşımdaki hainin yüzüne bakarken, ihanet derimin altına işliyor ve damarlarımı yakıyor. Seks yüzünden uzamış ve dağılmış saçları, bitmek bilmeyen öpüşmelerden şişmiş dudakları... Peki tüm bunlar ne için? Beni buraya o çağırdı. Beni doğrudan cehenneme gönderen ve kardeşimi ölüme terk etmeme sebep olan insanların kanı için.

Yıllar önce göğsüme saplanan ve ömür boyu sürecektir acılarımın başlangıcı olan bıçağı elinde tutuyor.

Ona karşı ne hissedersen hissedeyim, gerçek değil. O sahte. Beni işkence etmek için buraya gönderildi.

Şeytan onu gönderdi—Öyle olmalı.

Bu bir ceza, değil mi? Bunu hak etmek için ne yaptım ben?

“Bunların hiçbirisi gerçek değildi,” diyorum, kelimeler dilimde zehir gibi. Yüzündeki şok da gerçek değil; hepsi kahrolası bir yalan. “Benim için bile.”

Başını salladı. "Yapma—Beni önemseydiğini söylemiştin."

Kahkaha attım. "Hayır. Sadece benimle birlikte oldun diye benim için önemli olduğun anlamına gelmiyor. Her şey sadece zaman geçirmek için eğlenceliydi." Sonraki kelimeye alaycı bir şekilde yüzümü buruşturdum. "Akılsız."

"Bunu kastetmiyorsun herhalde."

"Senin aksine, Sable, ben istediğimi elde etmek için yalan söyleyip entrika çevirmiyorum."

Gömleğimi tutmaya çalışıyor ama ben geri çekiliyorum. "Lynx, beni dinle."

"Benden uzak dur."

"Neler olduğunu anlamıyorum? Bana anlatın."

"Beni yine bununla öldürmeyi mi planlıyorsun?"

"Ne? Vaşak—"

"Benim burada olmamın sebebi siz ve ailenizken sakın benim adımla ağızınıza almayın. Ne? Beni iblise çevirmek yetmedi, işi bitirmek için sizi gönderdiler. Önce sizi öldürürüm."

"Bu kesinlikle doğru değil."

Yalan. Hepsi yalan.

Ellerim yumruk oldu ve engelleyemeden kelimeler ağızımdan döküldü: "Sana aşık oluyordum, oysa sen baştan beri o lanet olası yılanlardan birisin."

İtirafım üzerine gözleri faltaşı gibi açıldı. "Lynx..."

Ondan uzaklaşmaya çalışarak arkamı dönüp kapıya yöneldim, ama kolumu tutup beni durdurmaya çalışırken, ona doğru döndüm.

Gözlerim kıpkırmızı parlıyor, derim değişmeye başlıyor, başımdan boynuzlar fışkırıyor ve etrafımda bir güç dalgası yayılıyor, tüm pencereleri kırıyor ve mobilyaları yok ediyor. O an benden çok korkuyor, geri çekiliyor ve bu korku onu irkilmesine yetiyor, bıçağı yukarı kaldırıp kaburgalarımın arasına saplıyor.

Metal bedenime saplandığında içimdeki şeytanın her zerresi geri çekiliyor, ruhum milyon parçaya ayrılıyor, kanım eline dökülürken kendi kabusumun tekrarını yaşıyorum. Oda dönüyor; kusmuk boğazıma doğru yükseliyor—hiçbir şey göremiyorum. Bana ne oluyor?

Acı yok. Sadece tiksinti ve ihanet var. Gözleri kocaman ve yaşlı, ama o bir yalancı ve daha da kötüsü: lanet olası bir Eldrith.

Bütün bunlar onun ve ailesinin suçu.

“L-Lynx.” Bıçağı hızla çıkarırken dudaklarından adım fısıltı gibi döküldü. “Özür dilerim. Ben—”

İroniye karşı göğsümden manyakça, mizahsız bir kahkaha yükseldi. "Bu senin kanında var," dedim, göğsümdeki acıyı görmezden gelerek—bu acı derime saplanmış bıçaktan değil, hain kızın masummuş gibi bana bakışından kaynaklanıyordu. "Ailen bana bunu yaptı ve sen de onların izinden gitmekten başka çaren yoktu." Parmağımı ona doğrulttum. "Benden uzak dur, Sable. Bu bir uyarı."

Ona sırtımı döndüm ve kapıyı iterek açtım; yanımdaki yara kanıyordu ve merdivenlerden aceleyle inerken kıyafetlerim ıslanıyordu.

Sable peşimden gelmeyecek. Neden gelsin ki? Bu baştan beri onun planıydı. Bahse girerim o bir hayalet bile değil. Bahse girerim o lanet olası bir insan bile değil.

Bu düşünce aklıma geldi ve donakaldım, kanım buz kesti. Gözlerimi kırpıştırarak iki yana baktım, hâlâ cehennemde işkence görüyor muyum ve bu gerçek bile değil mi diye merak ettim. Elbette bunu yapacaklardı—bana kaçtığımı ve kalbimi kıran, beni tekrar tekrar lanet olası kederden ölüyor gibi hissettiren bir kıza aşık olduğumu düşündüreceklerdi.

Ellerimi kaldırıp titreyen avuçlarıma bakıyorum, sonra boğazımdaki yumruyu yutarak bedenimi zorlayıp koridordan, merdivenlerden aşağı, avluya doğru ilerliyorum.

Karanlık gökyüzünden sağanak yağmur yağıyor, ay bulutların ardında saklı. Soğuk kemiklerime kadar işlerken tüylerim diken diken oluyor, ama titrememin soğuktan mı yoksa öfkeden mi olduğunu bilmiyorum.

Kırbacın şaklamasını bekliyorum. Alevler beni sarıp derimi, sonra da etimi kemiklerimden ayırırken kardeşimin sesinin yankısını bekliyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve başımın yanlarını tutarak bunun bir başka işkence biçimi olmaması için yalvarıyorum.

Sable gerçektir.

Bu gerçek. Bunun gerçek olması gerekiyor.

Gerçekçi olması gerekiyor.

Artık orada mahsur kalmış değilim.

Özgürüm.

Ben gidiyorum.

Nefes al. Allah aşkına nefes al.

Kalp atışlarıminin her biri acı veriyor. Yaradan kan sızıyor ve tenimi lekeliyor. Ellerim titremeyi bir türlü durdurmuyor. Gözlerimi ormana

kaldırıp, ondan uzaklaşmak için hızla ormana doğru yürüyorum. Su kıyafetlerime işliyor ve titrememi daha da kötüleştiriyor.

Ona bakamıyorum, onunla aynı havayı soluyamıyorum. Ondan olabildiğince uzaklaşmam gerekiyor. Oturup düşüneceğim. Uyanmaya çalışacağım ve uyandığımda kardeşimin okula hazırlanırken oyuncaklarından biriyle oynuyor olmasını dileyeceğim.

Dünya etrafımda dönüyor, yere düşmemek için çabalarken zihnim baş dönmesiyle doluyor ama başaramıyorum ve künt tırnaklarımın altına toprak sıkışıyor, yere seriliyorum. Nefeslerim zorlanarak, sanki egzersizden yorgun düşmüşüm gibi kesik kesik geliyor, kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Sable ya benim cezam ya da cezalandırılmamın sebebi; her halükarda kendi kalbimi söküp ondan tamamen uzaklaşmalıyım. Sonsuza dek ayrılmalıyım.

Görüşüm daha da bulanıklaşıyor, her yerde siyah noktalar var, ama kendimi zorlayarak doğrulup dirseklerimi dizlerime yaslıyorum ve göğsümdeki her ağrıya rağmen nefes alıp veriyorum.

Neden bu kadar başım dönüyor? Uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Aslında yüzyıllardır.

Gözlerimi sıkıca kapatıp beşe, ona, yirmiye kadar sayıyorum.

Sahip olduğumu hissetmediğim bir güçle ayağa kalktım ve sendeleyerek yana doğru ilerledim, malikanenin tuğla duvarına yaslanıp durdum ve başım dönene kadar onu kullanarak ilerledim.

Ormana girer girmez iç çektim, nefesimi tutmak için bir ağaca yaslandım, her derin, hırıltılı nefes alışımında ciğerlerimi doldurdum. Birkaç dakika daha dayanabildim, sonra başka bir kütüğe yaslanmam gerekti; on dakika daha dayanınca çömelip boğulmaya başladım ve sonunda çamurlu zemine kustum.

Ben de yıllardır kusmadım.

Elimle ağzımı sildim ve doğrulup ormanın içine doğru ilerlemeye devam ettim. Gittikçe daha derine indikçe, gecenin tam hakimiyeti ele geçirmesiyle etrafımdaki dünya daha da kararıyordu.

Dalların kırılma sesi dikkatimi çekti ve Tidus dişlerini göstererek, tüyleri diken diken olmuş bir halde önüme atladı. Ama sonra beni görünce dişleri kayboldu, tüyleri düzleşti.

Burnunu çekerek bir adım daha yaklaştı.

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"İnsan."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

Tidus daha da yaklaşıyor, daha sertçe kokluyor, kafasını şaşkınlıkla yana eğiyor, ardından kulakları düzleşerek inliyor.

Kafam karıştı çünkü onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Tidus korkak ya da ürkek biri değil; her şeyden çok bir canavar gibi.

Başka bir sızlanmayla Tony'ye döndü ve ardından arkadaşımın iri gözleri bana kilitlendi.

"Dostum," diye başladı, derin bir nefes almadan önce sesi titriyordu. "Ne oldu?"

Kaşlarımı daha da çatarak, kalbimin göğsümden sökülüp alınmış gibi hissetmediğimi göstermeye çalışarak, umursamaz bir şekilde omuz silktim. "Sable beni mahvetti. Burada işim bitti. Beni cehenneme atanlar onun kahrolası ailesiydi."

"H-hayır, dostum. Sen... sen insan gibi kokuyorsun."

Duraksıyorum. "Uyuşturucu kullandın mı?"

"Şaka yapmıyorum, Lynx."

Bir an gözlerimi devirip ondan uzaklaşmayı düşündüm, ama etrafımdaki manzara dikkatimi çekti. Genellikle ağaçların tepelerinin ardında neredeyse gizlenmiş olan ayı ve gölü net bir şekilde görebiliyordum. Onu kenara itip göle doğru yürüdüm, yansımana kaşlarımı çatarak baktım. Ellerim hala titriyordu, içimdeki şeytanı çağırmaya çalıştığımda zihnim bomboştu.

"Ben... ben yer değiştiremiyorum," diyorum.

Kahretsin.

Geriye doğru düşerken nefesim kesildi, ama Tony beni yakalayıp tuttu. "Bana ne olduğunu anlatmalısın."

Her şey sessizleşmeden önce, "Beni bıçakladı," diye zorla ağızımdan döktüm. "Beni cehenneme gönderen bıçakla bıçakladı."

Lanetim gitti. Artık onu hiç hissetmiyorum. Derimin altında dışarı çıkmaya çalışan hiçbir şey yok.

Bakışlarım arkama kaydı ama malikanenin hiçbir izi yoktu. Daha önce en azından çatısını, bacasını, bir şeylerini görebiliyordum.

Yutkundum. "Ben de insanım."

Ve Sable'a ısınlanamıyorum.

Artık ona bağlı değilim.

Gidebilirim.

Ancak...

BENCE...

“Bekle,” diye fısıldadı Tony, başını malikaneye doğru çevirerek. “Kahretsin.”

Yer değiştirip binaya doğru koşuyor, ama peşinden gidecek enerjim yok ve ben bir insanım, şekil değiştiremiyorum, ısınlanamıyorum ya da şaşkınlıkla ellerime bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Hatırlayamayacağım kadar uzun zamandır yeniden insan olmayı istiyordum, ama şu anda işe yaramaz, güçsüz ve çaresizim. Beş dakika bile koşmadan ciğerlerimi öksürerek dışarı atarken Sable'ı kurtaramam.

Bütün duyularım farklılaştı. Daha çok şey hissedebiliyorum ama eskisi gibi koklayamıyorum. Sadece toprak, çimen, ağaçlar ve temiz hava kokusu alabiliyorum. Kalıntı veya ölümle zehirlenmiş değil.

İnsanlığımı yeniden kazandığıma sevinmeliyim.

Ama artık Sable ile o bağı hissetmiyorum. O bağ kayboldu ve bu hoşuma gitmiyor.

Avluya ulaşmam yarım saatimi aldı, alnım ter içindeydi ve kendi ayaklarıma takılıp düşmekten her yerim toz içindeydi.

Bir şeyler ters gidiyor.

Sable'ın başı dertte olabilir.

Dişlerimi sıkarak arka kapıya doğru ilerledim, ama Tidus önüme atıldı ve insan bedenim geri çekildi, ardından hızla endişeli görünen bir Tony'ye dönüştü.

Gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Ne?"

Yanıma doğru koştu ve yakamı kavradı. "Onu kaçırdılar. Üzgünüm dostum. Denemeye çalıştım. Ben... onları durduramadım."

Sözleri aklıma yatmıyor—yanlış duymuş olmalıyım ve yorgunluk da kendini göstermeye başladı. "Az önce ne dedin?"

Acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. "Ruh emiciler onu ele geçirdi. Hayatta. Ama... o orada aşağıda."

Dizlerim orman zeminine değiyor, kalbim tamamen duruyor ve dünyam altüst oluyor.

Samur

“Sable,” annemin sesi evin içinde yankılandı.

Eyvah.

Kızgın. Annem böyle konuştuğunda asla hoş olmuyor. Bu sefer ne yaptım acaba?

Dün gece oyuncaklarımla oynadığımı öğrendi mi acaba? Bana izin vermedi ki. Dört gece önce oynamama izin vermişti, o yüzden tekrar izin vermesi için henüz çok erken.

Aptalca. Aptalca. Her şeyi güzelce temizlediğimi sanıyordum ama belki de Bay Twinkles yine devrilmiştir—her zaman devrilir çünkü sandalyeyi getirmeden onu yerine koyamıyorum.

Annem sandalyeyi yerinden oynattığımı anlayacak. Her zaman anlar.

Ama ben... Artık o aptal kitapları okumaya dayanamıyordum. Matematiği sevmiyorum. Ve canım sıkılmıştı. Ve tüm ödevlerimi zaten yapmıştım. Ve Ella, büyükannesiyse bahçedeydi. Ve büyükannem beni davet etmesine rağmen katılmama izin verilmedi—Annem ve babam ikisi de hayır dedi çünkü geçen hafta akşam yemeğinde içeceğimi döktüğüm için hâlâ başım dertte.

Ben hep beladayım. Ella gibi değilim. Bundan nefret ediyorum.

Aptal matematik çalışma kitabımın üzerine kalemimi sertçe vurup pencereden dışarı bakıyorum. Eminim hâlâ büyükannemle eğleniyordur.

Annem, başka bir sınavdan kaldığım için tüm bölümü bitirmeden onu görmeme izin vermedi. Bölme işlemlerinde berbatım. Ve kesirlerden de nefret ediyorum.

"Sable, hemen buraya gel."

Karnım kasılıyor. Annem bu sefer daha kızgın görünüyor.

Koşmak denmeyecek kadar hızlı yürürken ellerim titriyor. Kıyafetlerimi düzeltmeye ve saçımı Ella'nunki gibi güzel ve düğümsüz yapmaya çalışıyorum. Parlak beyaz tişörtümdeki kalem lekesini görünce boğazımda bir ağrı başlıyor.

Hayır, hayır, hayır—annem şimdi bana daha da çok kızacak.

"Sable!"

Kahretsin. "Geliyorum!" Babamın evde koşmama kuralını ve annemin sesimi yükseltmememe kuralını çiğnerken nefeslerim sıcak ve kesik kesik çıkıyor.

Ellerimi yumruk yapıyorum. O kadar çok saçma kural koymuşlar ki, hepsini çiğnememek için çok uğraşıyorum ama daha fazla başıma bela açmamak için sürekli böyle şeyler yaptırıyorlar. Ama Ella zıplayıp durduğunda ya da yapmaması gereken bir şey yaptığında, bana yaptıkları gibi ona kızmıyorlar. Anlamıyorum işte.

Evimizdeki en küçük oturma odasına varmadan önce yavaşladığımda alt dudağım titriyor. Ella'nın benden önce odaya fırladığını görünce dişlerimi sıkıyorum ve tüm vücudumun titremesini engellemeye çalışıyorum.

Hızlı hareket ettiğinde uzun, güzel siyah saçları arkasında dalgalanıyor. Geçen ay ziyaretinde annesinin getirdiği ışıltılı pembe elbiseyi giymiş.

Annem bana hiç elbise ya da güzel bir şey almadı. Sadece o aptal matematik kitaplarını verdi.

Ella'nın arkasından hışımla yürürken alnım kırılıyor—"hanımefendiliğe yakışmayan" bir şekilde yürümenin başıma bela açacağını biliyorum ama ayaklarım buna engel olamıyor.

Annemin gözleri bana kilitlendiğinde, kusacak gibi oluyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğsümden fırlayacakmış gibi korkuyorum. O bakışı biliyorum—çok daha acımasız olacak ve bunu Ella'nın önünde yapacak ki kendimi daha da kötü hissedeyim.

"Bunun adı ne?" diye sordu annem televizyonu işaret ederek.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Ekranda bir çocuk programı var, sesi o kadar kısık ki neredeyse duyamıyorum bile. Yani bu oyuncaklarla oynamakla ilgili değil mi? Kafam karıştı.

"Odanızdan gizlice çıkıp televizyon izlediğinizi öğrenemeyeceğimi mi sandınız?"

Ben... Ne? Ağzım açılıp kapanıyor, gözlerim bir onunla bir ekran arasında gidip geliyor.

Gizlice dışarı mı çıktım? Bunu en son denediğimde, annem beni içinde hiç ışık olmayan hizmetçinin banyosuna kilitledi. Çok uzun sürmedi ama saatler gibi geldi. O karanlık ve sessiz ortamda oturmaktan nefret ediyordum ve musluğun damlama sesi beni çıldırttı. Bunu bir daha yaşamak istemiyorum.

"Hayır," diyorum, bir fare kadar sessizce, çünkü beni duyabildiği zaman her zaman daha da sinirleniyor gibi görünüyor.

Annem çok hızlı hareket ediyor, kolumdan tutup beni doğruca televizyonun önüne çekiyor. Tırnaklarının derime batmasından gözlerim yaşlarla doluyor. Ona canımı acıttığını söylersem, durum daha da kötüleşir.

Arkamızdan Ella'nın nefes nefese kaldığını duydum ve içimdeki çirkin canavar dönmeye başladı. Karanlık ve kırmızıydı, her şeyi kırmak ve Ella'ya, anneme, babama, okulda yaptıklarımı anneme sürekli anlatan aptal öğretmenlerime kükremek istiyordu.

"Bana yalan söyleme," diye tısladı annem.

"Yalan söylemiyorum." İçimdeki canavar mideme ateş püskürse de sesimi kısık tutuyorum. Göğsüme, parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma kadar yayılıyor. Her şeyi ele geçiriyor. Filmlerdeki o büyük bombalar gibi patlayacağımı düşünüyorum. Her şeyi yakıp kül edeceğim.

"Sable—"

"Ben değildim lan!"

Hayır.

Annemin sert, kemikli parmakları saçlarıma uzandı. Saç telleri kanepeye doğru çekildiğinde çığlık attım. "Yedi yaşında bir çocuğun böyle bir dil kullanması doğru değil."

Bırakıyor beni. Başımın ağrıyan yerine tutunarak ve gözyaşlarımla akmasını engellemek için gözlerimi kırıştıtarak oturmaya çalışıyorum. Yumruklarım titriyor. İçimdeki canavar ona çok ama çok kötü vurmak istiyor ama—nefes alamıyormuş gibi hissediyorum.

Hayır, hayır, gerçekten nefes alamıyorum.

"Bendim," diye aceleyle söyledi Ella, annesine dokunmaktan vazgeçip tereddüt ettikten sonra.

Neden ağlıyor? Annesinin kızdığı kişi o değil.

Annem bana zarar vermeye başlayana kadar, onun yaptıklarından dolayı suçlanmamdan dolayı hiç üzülmeyi bile. Annemin yaptığı en kötü şey beni her zaman yaptığı gibi odama kilitlemek olsaydı, muhtemelen hiçbir şey söylemezdi.

Gözlerimden bir damla yaş süzülünce elimi gözlerimin üzerinden geçirdim. İçimde her şey vızıldıyor ve taşmak üzereyim. Hissettiğim tek şey, beni her zaman belaya sokan karanlık, alev alev yanan, tehlikeli canavar.

"Anne, lütfen, benim hatam," diye yalvarıyor Ella, bir şeylerin daha olmasını engelleyemeyecek kadar uzakta durarak.

"Çık dışarı Ella ve ağlamayı kes," diye çıkıştı annesi. "Bu senin ablanın yapacağı bir şey."

"Anne-"

"Elanor."

Derin bir nefes aldı. Bir an için, öğretmenimin dediği gibi büyük kardeşlerin beni savunmaya devam edeceğini düşündüm. Ama sonra Ella başını eğdi ve geri çekildi. "Tamam."

O gidiyor.

Tabii ki seviyor. Ella, ona benzemek için çok çok uğraşsam da beni sevmiyor, ama o mükemmel, zeki ve güzel ve okuldaki herkes onu seviyor. Öğle yemeğinde yalnız başına oturmuyor ve beden eğitimi derslerinde her zaman bir takıma seçiliyor.

Belki de, belki de bu kadar aptal olmasaydım, bunların hiçbiri başıma gelmezdi. Ella gibi olmam gerekiyor ama olamıyorum. Her denediğimde, asla işe yaramıyor.

Öfkeyle gözlerimden yaşlar süzülüyor, çıktığı kapıya dik dik bakıyorum ama dökülmüyorlar.

"Biliyor muydun Sable, ben sana hamileyken baban beni aldattı?"

Gözlerim aniden anneme çevrildi. Bana bakmıyor. Sesi neredeyse... üzgün gibi. Ama o kadar da aptal değilim. Annem asla gerçekten üzgün olmaz. Sadece benimle konuşurken öfkesini farklı renklerle gösterir.

Bu hikayeyi beğenmedim.

Bana bundan daha fazlasını hiç anlatmadı, ama son söylediğinde beni bir ay boyunca büyükannemle yaşamaya gönderdi ve geri döndüğümde vücudum kocaman morluklarla kaplıydı ve o morluklar bir türlü geçmedi çünkü büyükannem annemden çok daha katı ve gerçekten acı veren bir sopası var.

“Bildiğim kadarıyla ilk defaydı,” diye devam ediyor, başımın üstündeki duvara dalgın dalgın bakarak. “Bir barda bir kadınla tanıştı ve eve geldiğinde her yerinden onun kokusunu aldım.”

Kaşlarımı çatıyorum, ellerimin titrediğini görmesin diye tişörtümü sıkıca tutuyorum. Kötü bir şey olacak. Bunu hissedebiliyorum.

Acı dolu bakışları bana dikildi. “Sen doğmadan önce senden kurtulma fırsatım vardı. En büyük pişmanlığım bu fırsatı değerlendirmemiş olmam.”

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Midem bulanıyor ve tutmaya çalıştığım gözyaşlarım sel gibi akıyor. Annem neden benden bu kadar nefret ediyor? İyi olmaya çalıştım. Bana söylediği her şeyi yapmaya çalıştım.

Bunu Ella'ya anlatıyor mu?

Bunu düşündüğüm anda cevabın hayır olduğunu biliyorum. Annem, babam, büyükannem, teyzem—hiçbiri Ella'yla böyle konuşmazdı. Sadece ben ve içimde büyüyen kırmızı canavar.

“Dünyaya geldiğin günden beri, doktorları endişelendirecek kadar uzun süre avaz avaz bağırıp çağırdığından beri, tam bir hayal kırıklığı oldun.”

“Ama—ama televizyon izleyen ben değildim. Ella'ydı! O—o yaptı. Kendisi söyledi! Ben yatakta uyuyordum. Hiç çıkmadım!” Ağlayıp sızlıyorum.

Annem ağlayan ve dağılan insanlardan nefret eder.

“Mesele sadece televizyon değil, Sable,” diye tısladı.

İrkilerek geri çekildim. Canavar dişlerini gıcırdattı.

“Bu, senin hiçbir şeyi doğru yapamamanla ilgili ve biz iyi insanlar olduğumuz için yine de sana bakmak zorunda kalıyoruz. Seni bebekken terk edebilirdim ve evimde yaşamaya devam etmene izin verdiğim için bana bir kez bile teşekkür etmedin.”

“Benden ne istediğinizi bilmiyorum!” diye bağıriyorum—canavar beni buna zorluyor.

Yüzü, bir Eldrith hanımefendisine yakışmayacak kadar çirkin bir surat ifadesine büründü. “Ella gibi olmanı istiyorum.”

Canavar bundan hoşlanmıyor. “Ondan da nefret ediyorum, senden de nefret ediyorum!”

Kapının dışından bir nefes kesilmesi sesi duyuluyor, tam da kafamın içinde yankılanan tokatla aynı anda yüzümde alevler yanıyor. Gözyaşlarım daha da hızlı akıyor ve ben ve canavarın yapabileceği tek şey tüm dünyayı yerle bir etmeyi hayal etmek.

*“Kimse seni asla istemez, Sable. Bunu unutmamamı istiyorum.”
Annesinin gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibiydi ve burnundan
adeta buhar çıkıyordu. Ama bir an bile sesini yükseltmedi.*

*"Seni kurtarmaya gelecek ya da seni seçecek kimse asla olmayacak,
çünkü hayatında başına gelen tüm kötü şeyler senin sen olmandan
kaynaklanıyor. Sonsuza dek aşılmaz olacaksın."*

*"Neden benden nefret ediyorsun?" diye soruyoruz canavarla ben
dişlerimizi sıkarak.*

*Bana sanki ormandan verandaya gizlice girmiş hayvanlardan
biriymişim gibi bakıyor ve bir daha asla geri gelmemesi için bahçıvanı
arayacakmış gibi davranıyor. "Kimseye gelmemek için bir sebep vermedin
ki."*

Vaşak

Sable güçlü bir kadın. Çok özel, güzel, zeki bir kadın ve ona verdiğimden çok daha fazlasını hak ediyor. Bir ömür boyu sefalet, yarım kalmış işlerle bir hayalet olarak hapsolmuş, büyüdüğü eve bağlı ve onu geri almak için can atan bir iblis-insan karışımıyla birlikte.

Cehennem, onun gibi muhteşem biri için uygun bir yer değil.

Günahlarım yüzünden oraya gönderildim. Küçük kardeşimi yoksulluktan kurtarmaya çalışan bir hırsız olduğum için—sebepten ne olursa olsun, çaldım.

Sable'ın yaptığı tek şey katilinin kalbini çalmak oldu ve karşılığında şimdi beni deliliğe sürükleyen yerin ta kendisinde.

Ne olursa olsun, onu geri kazanmalıyım. Kendi bencil nedenlerimden, onsuz yaşayamayacağım için değil, çünkü cehennem onu mahvedecek.

Ona işkence edecekler.

Bunu biliyorum. Tony'nin yüzündeki ifadeye ve önümde bir aşağı bir yukarı yürüme şekline bakılırsa, o da biliyor.

“Beni geri götürmeniz gerekiyor.” Bu bir talep. Bir soru değil. Bu gerçeklikte "eğer", "ama" veya "belki" yok. Cehenneme geri dönüp onu kurtarmalıyım.

“Bekle, bekle, bekle.” Geri adım atıyor. “Gitmekte ve yıllar önce sahip olman gereken hayatı yaşamaya gitmekte özgürsün. Ama beni seni oraya

geri götürmemi mi istiyorsun?"

"Kardeşim öldü. Sable'ın hayatta olma ihtimali yüksek. Eğer hayattaysa, muhtemelen işkence görüyor."

"İnsansın," diye belirtiyor. "Bunun önemini kavrayamadığını biliyorum, ama artık lanet olası bir şeytan değilsin. Bağ yok. Ses yok. Talep yok. Korku yok. Seni oraya götürmem intihar olur."

"O aşağıda."

Tony içini çekerek kollarını yana açtı. "Ya istemezsem?"

"O zaman seni asla affetmem."

Dilini şıklattı. "Vay be, dostum. Bir kız için kendini feda eder miydin?"

"Sanırım ona aşığım."

Tony yüzünü buruşturdu. "Eğer onu sevmeseydin, şimdiye kadar özgürlüğe doğru yola çıkmış olurdun. Tam olarak neden hala buradasın?"

Uzun ve zorlu bir an için, kendimi mülk sınırlarını aşıp özgürlüğüme doğru ilerlerken hayal ediyorum. Yaşayabilirim. Hayatımdan koparıldıktan sonra neler olduğunu öğrenebilirim. Yapmam gereken birçok şey var.

Asıl amacım buradan çıkıp kardeşimi bulmaktı - ya da artık hayatta olmadığına göre ailesini. Eğer bir ailesi olacak kadar uzun yaşamışsa tabii. Umarım iyi bir hayat yaşamıştır. Sable'ın da hak ettiği bir hayat, ben ondan almadan önce.

Yutkundum ve bakışlarımı tekrar arkadaşşıma çevirdim. "Onu bulmalıyım."

"Çünkü onu seviyorsun."

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum.

Kahretsin. Öldürdüğüm kıza aşık oldum.

Tony omzuma hafifçe vurdu. "Öyleyse gidip onu kurtaralım mı?"

Beni geri götürebilir, bir şekilde gizlice içeri sokabilir ve onun yanına götürebilir. Yakalanmadan önce ikimizi de, ya da en azından onu, kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Mümkün.

"İnandırıcı olması gerekiyor," dedim ona derin bir nefes alarak. "Yakalanırsak, başın büyük belaya girer. Bir insanı geri getirip de sorgulanmamayı bekleyemezsin."

Yan tarafımdaki yarayı işaret ederek, "Bu yaraya ben sebep oldum ve sen de cehennemi atlattın, bu yüzden seni geri getirdim diyebilirim. En azından seni geri getirdiğim için övüleceğim." dedi.

"Bu, neden bir iblis olarak ayrılıp insan olarak geri döndüğümü açıklamıyor."

“Öyleyse yakalanmamaya dikkat edelim. Böyle bir şey yüzünden cezalandırılmak benim için utanç verici olurdu.”

Başımı hafifçe sallayarak onayladım, ciğerlerimi olabildiğince temiz havayla doldurdum. "Bizi nasıl içeri alacaksınız?"

"Bana binmen gerekecek."

Gözlerimi kırıştıtararak, açıklama bekleyerek ona çok uzun süre baktım. Açıklama gelmeyince başımı yana eğdim. "Affedersiniz?"

O, zahmetsizce Tidus'a dönüşüyor ve ben içgüdüsel olarak ondan geri çekiliyorum. Çok iri.

"Pislik herif." Tidus homurdanarak çömeldi ve sessizce bana üzerine çıkmamı söyledi.

“Şaka yapıyor olmalısın,” diye iç çektim. Ama bir an sonra, patisinin üzerinde duruyor, sırtına tırmanıyor ve tüylerini kavırıyordum.

Zavallı hayatımda asla tüylü dostumla bir kurtarma görevi için cehennemin kapısına doğru yolculuk edeceğimi düşünmemiştim. Ama işte buradayım, yerin alev girdabıyla açılıp ikimizi de yutacak kadar büyüdüğünü izliyorum.

Giriş kapısına aniden belirmek yerine, o kadar hızlı düşüyoruz ki midem bulanıyor ve canımı dişime takarak bacaklarımı sıkıp tutunmak zorunda kalıyorum. Gözlerim sımsıkı kapanıyor ve yere indiğimizde yüzüm onun tüylerine çarpıyor.

Anında sıcaklık dayanılmaz hale geliyor.

Cehennemin sıcak olduğunu her zaman biliyordum. Bir iblis olmak, buna dayanabilmemi ve uyum sağlayabilmemi sağladı, ancak öldürüldükten sonra ilk geldiğimde bile, şimdi olduğu gibi nefes almakta zorlanmamıştım. Sanki duman soluyorum ve gözlerim yanıyor.

Burada hiç güvenlik görevlisi yok. Tony'nin arka giriş dediği yerden girdik. Bunu sadece köpekler biliyor, ama içlerinden biriyle arkadaş olduğum için tüm detayları öğrendim. Biz uyumaya çalışırken Tony çok fazla konuştu.

Sırtından kayıp düştüm ve ayaklarım yere değdiği anda donakaldım. Daha önce ne kadar yumuşak olduğunu hiç fark etmemiştim. Katman katman deriden oluşuyor ve söylentiye göre Şeytan'ın kendisi burada yaşıyor, nefes alıyor ve büyüyor, Cehennem'in her karış toprağı onun bir parçası.

Duvarlar nefes alıyor. Uzakta alevler yükseliyor ve işkence gören insanların çığlıkları bize doğru yankılanıyor.

Cehennem sonsuza dek uzanır. Gerçek bir başlangıcı veya sonu yoktur, çünkü günahkarların sayısı sadece artmıştır.

Sıcağa doğru yürüyoruz, gözlerim yaşıyor. Elimle alnımı ovuşturup dudaklarımı kaplayan tuzlu tadı tükürüyorum.

Bakışlarımı yanımdaki duvarlara çevirerek, sonsuza dek orada mahsur kalmış insanların yalvaran gözleriyle karşılaşmamaya çalışıyorum. Derileri grileşiyor, eklemelerinden çatlıyor, yüzleri eriyor. Çok acı çekecekler, ama bunu hak edecekler.

En kötü günahkarlar için en kötü ceza. Bedenleri çürüyor, ancak teknik olarak hala bilinçliler; kurtçuklar ve damarlarında ve organlarında sürünen diğer her neyse, içten içe onları yerken çığlık atamıyorlar, yalvaramıyorlar veya hareket edemiyorlar.

Duvara asılma düşüncesi bile beni ürpertiyor. Toplarımı kesip Tidus'a yedirmeyi tercih ederim.

Köşeyi dönüyoruz, Sonsuzluğun Duvarlarını geride bırakıyoruz ve adeta bir fırına benzeyen bir yere giriyoruz.

İnsan olmak, vücudumun bu yere verdiği tepkiyi değiştirdi. Hatırladığımdan çok daha sıcak ve terlemeye başladım.

Tidus öne doğru sıçrayarak etrafını kokluyor, sonra da sinip kulaklarını aşağı indiriyor.

"Ne oluyor?" diye fısıldadım, birilerinin kovalanıp ateş çukurlarına doğru sürüklendiğinin çığlıklarını duyduğumda siyah bir taş sütunun arkasına saklanarak.

Derileri eriyene kadar suya atılacaklar, sonra tekrar çıkarılacaklar ve ardından soğuk suyla dolu bir çukura daldırılacaklar.

Bu aslında kasıtlı bir işkence yöntemi değil; gardiyanlar sadece sıkılıyorlar ve eğer pozisyonlarını kötüye kullanarak insanlara saldırmıyorlarsa, çok daha kötü şeyler yapıyorlardır.

Peki ya Sable'ı ele geçirirlerse?

Tidus koklamaya devam ediyor ve ben de etrafıma dikkat ederek, ayak sesleri duyduğumda sütunların arkasına saklanarak onu takip ediyorum. Beni koklayamamış olmaları şaşırtıcı. Canlı insanlar buraya gelmez.

Hücreler boş, karanlıkta zincirlenmiş birkaç baygın insan dışında kimse yok. Tidus etrafı keşfederken ben de karanlık bir köşeye saklanmaktan başka bir şey yapamıyorum. Saniyeler içinde yakalanırım.

Sable nerede lan?

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve her an bayılacak gibiyim. İnsan olmanın avantajları var ama dezavantajları da bir o kadar fazla—eğer vücudum pes etmeden önce onu bulamazsam ve kurtarma işini Tony'ye bırakmak zorunda kalırsam, çok sinirleneceğim.

Tidus insan formuna geri dönüyor, çıplaklığını gizlemek için yakındaki bir pantolonu giyiyor; benim gibi terden sıırıslıklam değil ve çok daha sakın görünüyor.

"Sanırım nerede olduğunu biliyorum," diyor bana ve ben de onu takip ederek ana lobiye giriyorum, neyse ki orada hiç güvenlik görevlisi yok. "Büyük köpekle birlikte olmalı."

Yüzümdeki tüm kan çekildi. "Hayır." Bu, Tor'Oth'tan bile daha kötü.

Ama Tony parmağını dudaklarına götürerek beni susturdu. "Neden hiç güvenlik görevlisi yok?"

Omuz silktim ama haklıydı. Genellikle burası onlarla dolup taşar.

Kemiklerden yapılmış merdivenlere doğru ilerlerken, "Acele etmeliyiz," diyor. "Umarım yolda Nala'yı görürüz."

"Neden?"

Tony cevap vermiyor. Benim kız arkadaşımı ararken neden o küçük seks arkadaşını görmeye ihtiyaç duyuyor ki?

Yürümeyi bırakıyorum. "Tony. Onu neden görmek gerekiyor?"

"Elveda demek için," diye fısıltıyla cevap veriyor. "Belki de beni kaçınılmaz olarak öldürmeden önce bir de oral seks yaparım."

"Şaka yapmayı bırakın. Bizi buraya yakalanmadan indirebileceğinizi söylemişsiniz."

Tony gözlerini devirdi. "Seni Sable'a götüreceğim."

"Senden ne haber?"

Sinirlenerek başını geriye attı ve tavana dik dik baktı. "Bunu bir mesele haline getireceksin." Bakışlarını bana indirdi, sonra burun buruna gelene kadar yaklaştı. "Bırak da kendi güvenliğimle ilgileneyim. Burada fedakarlığımı tartışarak ne kadar çok zaman geçirirsek, o büyük köpek Sable'ı o kadar çok elinde tutar. O yüzden çeneni kapat ve defol git."

Tony arkasını dönüp öfkeyle uzaklaştı. Bir an tereddüt ettim, yıllardır neden onun arkadaşlığından nefret ettiğimi merak ettim; oysa o, Sable'ı benim için geri getirmek adına her şeyi riske atıyordu.

Ona teşekkür etmek istiyorum ama yapabileceğim tek şey kendime gelmek ve ona yetişmeye çalışmak.

O çok hızlı ve ben ona yetişmekte zorlanıyorum, insan bacaklarım beni yarı yolda bırakıyor.

Tony bir köşeyi dönüyor, ama ben aynısını yapamadan bir el boğazımı kavrayıp beni duvara çarpıyor, şeytani gözler bana dik dik bakıyor. O kadar sert sıkıyor ki görüşüm bulanıklaşıyor ve Sable'ı kurtarma şansım her geçen saniye azalıyor—Tony'nin saklı kalması gerekiyor.

Gözümün ucuyla bir sütunun arkasından onu gözetlerken ikinci bir muhafız ortaya çıktı ve beni ters yöne doğru götürdüler, ayaklarım arkamdan sürükleniyordu.

"Onu bulun," diye bağırarak istiyorum. "Onu bulun ve buradan çıkarın!"

Samur

Kapıyı arkamdan sessizce kapatırken anahtar parmaklarımdan kayıp yırtık spor çantasının içine geri girdi. Girişten birkaç adım öteye gidemeden çanta omuzumdan kayıp yere düştü.

Onu kenara itmek için bile çok yorgunum.

Sırtım ağrıyor. Ayaklarım yanıyor. Omuzlarım sızlıyor. Ön kol kaslarım itaat etmeyi reddediyor.

Yağ kokusu, kendinden nefret etme ve yorgunluk kokusu cildime ve saçımın her teline sinmiş durumda. Kaç kere duş alsam da, yolun aşağısındaki fast food restoranında çift vardiya çalışmanın kokusu her zaman galip geliyor.

Bir müşterinin hamburgeri tam yüzüme fırlatması hiç yardımcı olmuyor.

Ella'nın önümüzdeki hafta başka bir ultrason muayenesi var ve geçen ay yaptırdığı tüm testlerden sonra bu haftaki sigorta faturasını karşılayacak kadar paramız yok. Latitude Net'te yaptığım mesaiye ek olarak daha fazla mesai yapmak, ancak o zaman yemek yiyebileceğimizi karşılayabiliriz.

Bütün vücudum protesto ederken kendimi mutfağa sürükledim. Kalbim stresten iflas etmeden önce ne kadar daha dayanabileceğimden emin değilim, ama o güne kadar devam edeceğim. Ablamın iyi, mutlu ve hayatta olmasını tercih ederim, bu yüzden şikayetlerimi kendime saklayacağım.

Işığı açıyorum ve yarın için yemek hazırlama işlemlerine başlıyorum. Önümde yine uzun bir gün var ve bazen Ella kendi kendine yemek yapamayacak kadar yorgun oluyor, ayrıca Megan'ın da yarın onu kontrol etmek için çok meşgul olduğunu biliyorum, bu yüzden her şeyi önceden hazırlamam gerekecek.

Mutfak dolabıyla buzdolabı arasında gidip gelerek, yemek hazırlamak için yeterli malzeme bulmaya çalışırken kalbim daha da yavaşlıyor. Market alışverişine gitme zamanımız çoktan geldi ama iki gün daha ne param ne de vaktim var.

Belki patronumdan maaşımın bir kısmını erken vermesini rica edebilirim ve molamda markete gidebilirim?

Hayır, o da işe yaramayacak. Arabanın benzini bitti ve otobüse binmek zorunda kalırsam zamanında geri dönemem.

Yarın hallederim.

Hazır yemekleri buzdolabına yerleştirdikten sonra, Ella'nın haftanın geri kalanı için ilaçlarını koymak üzere çekmeceyi açıyorum.

Yığının en üstünde duran, günlere göre ayrılmış ve kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği olarak işaretlenmiş ilaç kutusuna bakarken kalbim duruyor.

Bugün Cumartesi, konteynerin son doluluk günü. Ancak konteynerdeki bölmelerin yarısından fazlasında hâlâ haplar var.

En son Salı günü ilacını almıştı.

Kahrolası Salı.

Ella'nın tıbbi masrafları için canımı dişime takarak çalışıyorum ve para konusunda çok stres yaşıyorum, üstelik işten izin alıp aldığım ilaçları bile içmiyor.

Çocukken hissettiğim o aynı öfke yeniden kaynamaya başladı. Ben, var olduğum ve hayatımı altüst ettiğim için cezalandırılırken, herkes Ella'nın sadece var olduğu için ayaklarını öpüyor adeta.

Ella—kusursuz, mükemmel, asla yanlış yapmayan Ella.

Hayatımın ilk birkaç yılını Ella'dan nefret ederek geçirdim çünkü onun bana sürekli tepeden baktığını düşünüyordum. Çünkü anne babamız onun arkasını toplamamı ve yaptığı şeylerin sorumluluğunu üstlenmemi istiyordu, hatta o bunları kabul etse bile.

Sanki yaptığı bir şeyin bedelini yüzüme vuruyor ve bana ödetiyor, oysa ben sadece ona yardım etmeye çalışıyorum.

Bu hapların hayatta kalmasının tek sebebi olduğunu anlamıyor mu? O benim tek ailem ve kanserin onu benden almasına asla izin vermeyeceğim.

“Ella!” Dairenin diğer ucuna doğru hızla koştum ve kapıyı çalmadan yatak odasının kapısını ardına kadar açtım.

Işıkları kapattığımda derin uykuda olması umurumda bile değil. Dirseğinin üzerine kalkmaya çalışırken gözlerini ovuşturarak irkildi.

“Sable?” Adım çatlak bir fısıltı gibi çıktı ağzımdan.

Gözlerinin altındaki koyu mavi çukurları ve zayıf yanaklarının kıvrımlarını fark ettiğimde öfkem duraksıyor; şişmiş, acı çekiyormuş gibi kırışmış gözleriyle doğal olmayan bir tezat oluşturuyorlar. Yüzünde ve kafa derisinde, ışıktan kaynaklanıyor olmalı, neredeyse sarımsı bir ton var.

Onu böyle... ceset gibi görmek, içimdeki alevleri daha da alevlendiriyor. Daha da kötü görünüyor ve aklıma tek bir sebep geliyor.

Bahse girerim ki çarşamba gününden beri yavaş yavaş böyle görünmeye başladı? İşlerim çok yoğundu, günlerdir onu göremedim. Ne zaman kontrol etsem hep uyuyordu.

"Bunu açıklayın bakalım," diye alaycı bir şekilde sordum, ilaç kutusunu havaya kaldırarak.

Tepki vermesi biraz zaman alıyor ve sonunda cevap verdiğinde sesi uykulu çıkıyor. "İlacın etkisini uzatmaya çalışıyorum."

"Affedersin?"

Bu numarayı yıllar önce, o kadar hasta olmadığı zamanlarda yapmıştı. Ella bunun para tasarrufu için olduğunu savundu, ama sonuçta konuşma, numarayı kabullenmesi ve beni korkuttuğu için özür dilemesiyle sona erdi.

"Zaten hiçbir faydaları yok." Omuz silkerek, sanki kararını çoktan vermiş gibi yastıklara yaslandı.

“Değil mi—” Elimle yüzümü siliyorum ve derin bir nefes almaya çalışıyorum. Sanki patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Ella, sahip olduğum tek şey ve bu dünyada bana anlam veren tek şey. Ve onun bana haber vermeden pes edip ölmesi? Ben canımı dişime takarak çalışırken o sessizce acı çekmesine izin vermesi? Bana planını anlatmayı hiç düşündü mü, yoksa sadece eve geldiğimde onu ölü bulmamı mı umuyordu?

Üzülmem ve kalbimin kırılması gerektiğini, bu duruma daha hafif bir yaklaşımla yaklaşmam gerektiğini biliyorum, ama hissettiğim tek şey öfke.

“Bu hafta üçüncü on altı saatlik vardiyamı tamamladım. Bu yüzden sizden tekrar rica ediyorum, neden dört gündür ilaçlarınızı almamış gibi

görüniyorsunuz?”

İçini çekti, gözleri suçluluk ve acıma dolu bir şekilde bana bakıyordu.

Acıma mı? Bana acıyor mu? Tüm yaşadıklarımın sonra mı? Tüm yaşadıklarımızdan sonra mı? Ellerim yanlarımda kenetleniyor.

"Beni ilaç almaya zorlayamazsın, Sable."

Yanlış cevap.

Ben sadece üflüyorum.

"O zaman bu saçmalığın ne anlamı vardı?" diye bağırdım, ilaç kutusunu yatağına fırlatarak. "Tanrım, neden hep bu kadar bencil oluyorsun? Ne? Ailemiz seni hep altın bir kaideye oturttuğu için mükemmel olduğunu mu sanıyorsun? Peki, tahmin et bakalım? Değilsin. Artık kimse sana yalan söylemeyecek."

"Sable—"

Gözyaşlarını görmeye dayanamıyorum ama yine de duramıyorum. Her şey dışarı akıyor ve kapağı geri kapatamıyorum. Beynim olup bitenleri anlamasa da, ağzım sürekli konuşuyor; aslında söylediklerimin hiçbirini gerçekten kastetmiyorum. Sadece öfkeliyim, kırgınım ve bir çıkış yoluna ihtiyacım var.

"Sen, hiçbir sonuçla karşılaşmadan istediğini yapabileceğini sanan şımarık bir veletsin. Ama biliyor musun? Belki de ölmüş olsaydın, artık kendimi öldürmezdim."

Onun hıçkırık hıçkırık ağladığını duyuyorum ama görmüyorum. Hızla mutfaka geri dönüp ilaç çekmecesini açıyorum, Ella'nın odasına dönüp tüm içeriği yatağın üzerine döküyorum. İlaç şişeleri yere yuvarlanıyor ve şeritler yorgana çarptığında hışırdıyor.

Kalbim kanıyor. Biliyorum. Tıpkı Ella'nın kalbinin de kanadığını hissedebildiğim gibi; en sevdiği kazağının kalın kumaşından sızan kıpkırmızı kanı görebiliyorum.

Ama o kızıl sis yüzünden düşünemiyorum. Her şeyi ele geçirdi. Boş ilaç çekmecesini halının üzerine fırlatıyorum ve sırf parasını karşılayabilmek için ikişer tane aldığım ilaçlara el sallıyorum.

"Eğer umursamak istemiyorsan, tamam, ben de umursamayacağım." Ella'nın hıçkırıklarını duymuyormuş gibi yaparak kapıya doğru geri yürüdüm. Öfkemden nefes almakta zorlanıyordum. "İlacı al. Ya da alma. Her iki durumda da, sadece zamanımı boşa harcıyorum."

Sonra kapıyı arkamdan sertçe kapatıyorum.



Yorgunluğa rağmen neredeyse hiç uyuyamıyorum. Soğuk bir odada, ince battaniyelerin altında bir o yana bir bu yana dönüp durarak geçiriyorum geceyi; ısıtıcıyı açmaya cesaret edemiyorum.

Söylediğim onca saçmalığın ardından uyuyacak lüksüm olamazdı. Kendimi berbat hissetmeyi hak ediyorum. Muhtemelen daha da kötü çünkü ağzımdan çıkanlar gerçekten affedilemezdi ve tam anlamıyla düşüncesizdim. Şu an yaşadıklarım onun yaşadıklarıyla kıyaslanamaz bile.

Geçirdiğim kötü hafta, davranışlarım için bir bahane değildi.

Öfke patlamalarıyla ilgili her zaman sorun yaşadım. Ailemle aynı çatı altında yaşamadığım için artık daha iyi olduğumu düşünmüştüm, ama sanırım aslında iyileşmedim.

İç çekerek, üzerimdeki örtüleri kenara ittim ve yavaşça kendimi yatağın kenarına çektim. Özür dilemeli ve aramızdaki yanlış anlaşılmayı gidermeliyim. Zaten baştan özür dilememiş olmam yeterince kötüydü.

Ablamın kalbi çok hassas, bu yüzden bunu hiç iyi karşılamayacağını biliyorum.

Eski apartmanın zeminleri, onun yatak odasına doğru sessizce ilerlerken ağırlığım altında gıcırıyor. Genellikle bu saatlerde hâlâ uyuyor olur, ama uyandığında ben zaten işte olacağım için, bütün gün benden nefret ettiğimi düşünmesini istemiyorum.

Kapıya parmağımla vurdum. “Ella? Uyandın mı?” Derin bir nefes alıp egomu bir kenara bıraktım. Özür dilemekte hiç iyi olmamıştım. “Bak, söyledğim şeyi söylememeliydim. Ben... Bunu kastetmedim. Sadece yorgundum, huysuzdum ve doğru düzgün düşünemiyordum.” Sessizlik. İçim burkuldu. “Ella, ben... İçeri girebilir miyim?”

Yavaşça kapıyı itip açtım ve çerçeveye yaslanarak onun tepkisini bekledim. Şafağın loş ışığı perdelerin arkasından içeri sızıyordu. Battaniyelerin altında vücudunun sadece silüetini görebilecek kadar karanlıktı hâlâ.

"Ella?" diyorum ve tepki vermeyince öne doğru bir adım atıyorum.

Hiç bir şey.

Bir adım daha atarken midemde karanlık bir burkulma hissediyorum.

“Dün gece söylediklerim için özür dilerim. Gerçekten öyle demek istemedim.”

En ufak bir itiraz bile duymadığımda kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Yatağın kenarına doğru eğilirken ayağım bir şeye takılıyor ve kayıp düşüyor.

Gözlerimi karanlığa karşı kırıyorum, görüşümün düzelmesini diliyorum. Omuzuna uzanırken vücudum titriyor. Dokunuşumun altında kaskatı kesilmiş durumda ve onu dürttüğümde tüm vücudu hareket ediyor gibi görünüyor.

Panik pençelerini sırtımdan aşağı doğru tırmalıyor. "Ella—Ella, uyan." Yanağına hafifçe vururken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

Hâlâ bir şey yok.

Gözlerim yanmaya başladı ve onu sarsmak için tüm gücümü kullandım. "Hayır, hayır, hayır. Ella, yapma. Bu hiç komik değil."

Duruyorum. Bekliyorum.

Bir tepki belirtisi için sonsuzluk gibi gelen bir süre bekledim. Nefesinin hırıltısı. Bir kasının seğirmesi. Çocukken ona yaptığım gibi, ayağa fırlayıp "Seni yakaladım!" demesi.

Bana hiçbir şey vermiyor.

Gözlerimden yaşlar süzülürken, onun adını tekrar tekrar söylüyor, onu sarsıyor, yanağına vuruyorum sanki bu bana istediğimi verecekmiş gibi.

Işık düğmesine bastım. Karşımda sarımsı yeşil bir ten, mavi dudaklardan sızan köpük ve safra izleri vardı.

Ve ilk defa sesi fark ediyorum.

Tik.

Tik.

Tik.

Gözlerim yavaşça kollarından aşağı, battaniyesinin üzerinde duran ilaç şişelerine ve yatağın kenarına yakın bir yerde devrilmek üzere olan, benim fırlattığım hap kutusuna doğru kaydı.

Boşaldı. Haftalarca yetecek malzeme bitti.

"Ella."

Tik.

Tik.

Tik.

Ve o hâlâ ölü.

Vaşak

Dylan etrafımda daireler çizerek koşuyor, kıkırdıyor ve beni peşinden koşmaya kışkırtmak için bacaklarıma sopayla vuruyor; tenime buz gibi bir hava değiyor.

İşten sonra onu her zaman buraya getiriyorum. Saatlerce evde veya okulda kapalı kalıyor, ama onu burada, su kenarında, temiz havada, yüzünde bir gülümsemeyle görmek, uzun günlerin karşılığını veriyor. Ben kendim için çalışmıyorum. Gerçekten de değil. Pistlerde geçirdiğim her saat, kardeşim için sofraya daha fazla yemek demek. Sokaklara atılmadan önce evde birlikte daha fazla zaman geçirmemizi sağlıyor.

Onu yakalamaya çalıştığımda kıkırdıyor ve çimen yığınının üzerinden koşarak büyük meşe ağacının arkasına saklanıyor. Peşinden giderken, üniformamı ve düşmüş şapkamı kaplayan çamuru umursamıyorum.

"Yakala beni, Lynx!" diye bağılıyor, ben de onu neredeyse yakalayacakmışım gibi yapıp yere düşüyormuş gibi yaparken kahkaha atıyor.

Ayağa kalktıktan sonra pantolonumu silkeledim ve tekrar onun peşinden koşmaya başladım, ama gözlerim faltaşı gibi açıldı, nefesim kesildi, boğazımda bir çığlık düğümlendi çünkü Dylan hareket halindeki bir Eldrith Şirketi treninin önüne fırladı ve—

Nefes nefese, yatağımda doğruldum, sanki bir cehennemin içinde kalmış gibi ter içinde kalmıştım. Paylaştığımız oda küçük, karanlık ve haftalardır süren sağanak yağmurdan dolayı nemliydi; pencereler suyu geçirmiyordu ve duvarlar çok inceydi. Dylan'ın hastalanmadan geçen her hafta bir mucizeydi.

Annem solumdan bir kova dolusu şeyle boğuluyormuş gibi yapıyor... Doğrulup daha iyi görebilmek için eğiliyorum. "Anne, bu kan mı?"

"Hadi tekrar uyumaya devam et Lincoln," diyor, koluyla beni uzaklaştırmaya çalışarak. "Yarın işin var."

Yatağımdan kalkıp, o daha fazla kan kusarken, yüzündeki karışmış saçlarını çektim. Saç telleri birbirine dolanmaya başlamıştı ama taramama veya yardım edecek birini çağırmama izin vermeyi reddetti.

Nemli bir bezle sildikten sonra bile çenesi kıpkırmızı kalmıştı. "Durumunuz kötüleşirse doktora görünmeniz gerekiyor."

"İyiyim," diye yalan söylüyor. "Endişelenmen gereken senin kardeşin."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun? Dylan iyi."

Birinin daha kan kusma sesini duyunca gözlerim yukarı kalktı. Dylan'ı dört ayak üzerinde, yere kusarken, boğulup ağlarken ve sesi boğuk ve kalın bir hal alırken görünce kalbim durdu. Başını kaldırdığında, kırmızı, şeytani gözleri bana dik dik baktıktan sonra uzamış dişlerini sıktı ve üzerime doğru koştu ve—

Gözlerim birden açılırken Sable yüzümü tutuyor. "İyisin, iyisin," diyor tekrar tekrar, parmaklarını ıslak saçlarımdan arasından geçirerek. "Sadece kötü bir rüyaydı."

İçimde bir rahatlama hissi belirliyor. Yüzüm ellerinin arasında ve beni sakinleştirmek için alnımı, burnumu ve dudaklarımı öpücüklerle dolduruyor. İşe yarıyor. Kalp atışım yavaşlıyor, nefesim düzene giriyor ve o başını göğsüme yaslayıp bana sarılırken gözlerim kapanıyor.

"Özür dilerim," diyorum, çıplak omzunda daireler çizerek.

"Yine mi Dylan?"

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Her zaman. Sanki peşimi bırakmıyor."

Sable mırıldanarak başını yana eğip bana baktı. "Anlaşılabilir bir durum. Sonuçta hayatının mahvolmasının sebebi sendin."

Kaşlarımı çattım, parmağım omzunda donup kaldı. "Az önce ne dedin?"

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Rüyaların yakında yatışacağını söylemiştim. Onu daha bir hafta önce defnettik."

Durun bir dakika. Ne?

Dylan öldü mü?

Doğrulup, altından sıyrılıp ayağa kalktım. "Hâlâ rüya görüyorum," dedim, Sable da doğrulup çıplak göğsünü tamamen ortaya sererken yatağın önünde volta atıyordum. "Rüya görüyorum. Olmalı!"

Başını salladı. "Lütfen bağırmayın. Çocukları uyandırılırsınız."

Bacaklarım hareket etmeyi bıraktı, gözlerim ona kaydı. "Çocuklar?"

"İyi misin, Lynx?"

Koridordan hafif bir ağlama sesi geliyor, bir bebeğin ağlaması. Sable'ın çok gürültü yapmamamı, koşmayı bırakmamı söylemesine aldırmadan dışarı fırlıyorum, ama sessiz hıçkırıkların izini sürerek kırmızı bir kapının önünde duruyorum.

Kırmızı.

Tüm kapılar koyu meşe rengindedir.

Bu neden kırmızı?

"Lynx! Yardım et bana!" Dylan'ın sesi kapıdan yankılanıyor, umutsuzlukla dolu. "Lynx!"

Omzum defalarca tahtaya çarpıyor ama yan tarafımdan yayılan acıya aldırış etmiyorum. Son bir darbe ve kapı paramparça oluyor. Kan duvarları kaplıyor, zemini ıslatıyor ve Sable elinde bir bıçakla kardeşimin cesedinin başında duruyor.

Yavaşça arkasını dönüyor, yüzündeki gülümseme giderek genişliyor.

"Vaşak."

Dudakları kıpırdamıyor ama bir ses duyabiliyorum.

"Bana odaklanın."

Kardeşimin altın sarısı saçlarından tutarak başını kaldırdı ve bana doğru bir adım attı; ben de geriye doğru sendeledim, yere düşerken kendi ayaklarıma takıldım, tavan şimdi alevlerle doluydu.

Panik içinde Sable yanıma çömeldi, ortada kan izi yoktu. "Hey. İyi misin?" Elinin tersiyle alnıma bastırdı. "Yine ateşin çıkmış. Ayakta durabilir misin?"

"Benden uzak dur..."

Hayır. Size yardım etmeye çalışıyorum.

"Vaşak."

"Uyan artık, Lynx."

Bir bıçak göğsüme saplanıyor, Sable'ın yüzü ölümcül bir şekilde benimkine çok yakın, adımı haykırıyor.

"Vaşak!"

Büyük eller yüzümü kavıyor, ama gözlerimdeki kandan kime ait olduklarını göremiyorum. Acı. Ateş. Sıcaklık. Çığlıklar. İşkence. Dehşet. Adımın bir kez daha çağrıldığını duyarken aklımdan geçen tek şey bunlar. Başım şiddetle sallanıyor.

"Seni yakaladım," diyor ses. "Nefes al, dostum. Sesimi takip etmeye çalış. Hadi bakalım."

Dylan bana doğru koşuyor, gülümsemesi normalden daha geniş, gözleri bir psikopatinkine benziyor ve ben son bir darbe alıp teslim olmaya tamamen hazırım. Ama tam bana ulaştığı anda dizlerim yere çarpıyor ve kardeşim toz olup Tony'ye dönüşüyor.

Gözleri de aynı derecede vahşi, ama endişeyle dolu, dudakları düzensizce kıpırdıyor, ama onu duyamıyorum. Elleri hâlâ yüzümün iki yanında dururken beni tekrar sarsıyor.

O kadar dalgındım ki, arkasında birinin olduğunu fark edemedim; aynı anda Tony'nin başına da bir şey düşüyormuş gibi hissettim, sonra alevler söndü, dünya yok oldu ve gördüğüm tek şey karanlık oldu.



Kelepçeler derime batıyordu, bileklerim zincirlerin beni ne kadar sıkı tuttuğundan neredeyse kopacaktı.

Kulaklarımda kan uğultusu yankılanıyor ve ne olduğunu anlamadığım için kafam karışıyor. Kafamın arkası, bana çarpan şeyin etkisiyle acıyor ve gözlerimi açtığımda, Tony'nin önümde diz çökmüş halini görünce irkiliyorum.

Zindanların üzerindeki avludayız; ateş çukurunu, alevler içindeki gökyüzünde kaleyi ve uzakta Sonsuzluk Duvarlarını görebildiğimiz geniş bir alan. Cesetler, sanki yaklaşan felaketi hissedebiliyorlarmış gibi daha agresif bir şekilde hareket ediyorlar. Yanmış et kokusu midemi bulandırıyor ve kusmamaya çalışıyorum.

Arkadaşım ilk defa rahatsız, endişeli ve sanki ölüm döşeğinde gibi görünüyor.

Ama bir de başka bir şey var. Kabullenme. Rahatlama. Kaşları hafifçe kalkıyor, sanki aklımı okuyabiliyor ve benim gördüklerimi görebiliyormuş gibi.

Dişlerimi sıkarak sesimi zorla çıkardım. "Bunun olacağını biliyordun, değil mi?"

Aldığım tek karşılık alaycı bir gülümseme. Kendini feda etti, peki ne için? Sevdiğim birini kurtarmak istediğim için mi? Benim için bunu yaparmıydı?

Hiç kimse benim için kendini feda etmiyor.

"Tony—"

Ağzımı bir şey sarıyor, beni susturuyor, kumaş yüzüme o kadar sıkı yapışmış ki derimin çatladığını hissediyorum. Acıyla ırkiliyorum, gözlerimi sıkıca kapatıp nefes almaya çalışıyorum—bu olamaz. Bunların hiçbiri gerçek değil. Sable az önce yanımda yatakta yatıyordu ve ben onun çillerini sayıyor, saçlarının yumuşaklığıyla oynuyor, sabırsızlıkla uyanmasını ve bana ters davranmasını bekliyordum.

Bakışlarım Tony'nin boğazına birkaç santim kala duran bıçağa takılıyor ve kelepçelerimi çekiştiriyorum, ağzımdaki bez onun serbest bırakılması için yalvarışlarımı bastırıyor.

"Prangalara karşı savaşmayın."

Yukarı baktığımda, tahammül edemediğim tek iblisle karşılaştım: Vadden. Cehennemden ayrıldığım gün bana omuz attı ve o zamandan beri Şeytan'ın kölesi olma arayışında başarılı olmuş gibi görünüyor.

Elinde keskin bir şey tutuyor. Bir bıçak. Uzakta yükselen alevlerin ışığında parıldıyor, bıçağın ucu neredeyse kolumun uzunluğunda ve üzerine ölümden çok daha kötü bir lanet kazınmış.

O şeye bir kez bile dokunsanız iç organlarınız kaynar ve sonsuza dek o silahın içinde hapsolursunuz, varlığınız sona erer.

Konuşamıyorum. Yalvaramıyorum.

"Kendinden başka biri için endişeleniyor gibisin. İnsanlarla vakit geçirmek soğuk, ölü kalbini yumuşattı mı?"

Vadden bıçağı yanağından aşağı doğru gezdirirken Tony tepki vermiyor. Gözlerini benden ayırmıyor ama korktuğunu biliyorum. Yüzünden belli oluyor. Ruhunu sonsuza dek felakete mahkum edebilecek tek silah, teninin üzerinde süzülüyor.

"Söyle bana, Lincoln. Burada ne işin var?"

Ona cevap vermek sadece bu durumu daha da kötüleştirecek. Bu yüzden o herifi görmezden geliyorum ve dikkatimi arkadaşıma veriyorum.

Kaçması lazım. Bu piç kurusunun boynunu kırıp buradan def olup gitmesi lazım, yoksa...

Vadden bıçağı Tony'nin boynuna sapladığında boğazımda bir çığlık düğümlendi. Hayvan gibi inledi, yere yığıldı ve bir daha ayağa kalkmadı.

Ürkütücü sessizliği bir kakhaha doldurdu ve bıçağı çıkarıp tekrar tekrar saplayan, ardından metalin üzerindeki kanı yalayan o adi herife öfkeyle baktım.

"Beni hep sinir ediyordu. Bana neden burada olduğunu ve nasıl insan olduğunu anlatmaya hazır mısın?"

Şeytanın göremediği uzak bir yerde gözler parlıyor, sonra iki çift daha. Üç. Dört. Etrafımızda sayısız suret beliriyor, bunların arasında Tony'nin cesedinin yanına diz çöken Nala da var.

Tony gitti. Tidus gitti.

En yakın arkadaşım artık yok.

Yutkunarak, sırtarak kılıcı kullanan iblise bakıyorum, keşke ölüp gitse de bu kâbustan uyanabilsem diye düşünüyorum. Ama yapamam ve yapmayacağım çünkü bu gerçek.

Tony'nin varlığı, zaman zaman ne kadar sinir bozucu olsa da, burada mahsur kaldığım yıllar boyunca beni ayakta tutan şeydi.

Zincirleri çeğiştiriyorum. İnsan, güçsüz ve işe yaramaz. Özgür kalsam bile, hiçbir şansım yok. Ama Vadden'ın da şansı yok, çünkü etrafımızı saran köpeklerin hırıltıları havayı dolduruyor.

Sinsi sırtışı yüzünden silinir ve geri çekilir.

Nala'nın beyaz, kurt benzeri kürkü gözlerimin önünden hızla geçiyor, üzerine atılıyor, çenesi adamın kafasına saplanıp onu tamamen koparıyor, kan her yere sıçırıyor ve kürkünü lekeliyor.

Sonra sarı gözleri bana dikildi ve bu acıya son vermesi ve Sable'ı kurtarma şansımı yok etmesi için beni paramparça etmesini bekledim.

Bunun yerine, henüz bir av köpeğine dönüşmemiş bir varlığı kokluyor. Arkadaşı bileklerimdeki prangaları kırıp yere düşerken beni yakalıyor.

Kırmızı, hassas tenimi ovuştururken durdum ve yerde hareketsiz yatan Tony'nin bedenine baktım. Ona doğru koştum, ama onu sırt üstü çevirdiğimde, kafası bedeninden ayrılıp ayaklarımın dibine yuvarlanınca korkunç bir ses çıkardım.

Bana bakan, hiçbir şey görmeyen gözler.

"Hayır," diyorum, öfkem artarken çenem titriyor. İnsan öfkesi bu iblisler için hiçbir şey ifade etmiyor, ama yine de ellerim yumruk oluyor ve bize doğru hızla gelen muhafız ordusuna öfkeyle bakıyorum. Takviye

kuvvet gönderilmiş olmalı, çünkü avludaki izdihamdan cehennemin tamamı sarsılıyor.

Nala başıyla kolumu dürtüyor.

"Kale," diye homurdandı. "Senin kızın."

Hayır. Olamaz. Eğer Sable oradaysa, onun hayatta olma ihtimali yok denecek kadar az.

"O yukarıda mı?"

Nala başını salladıktan sonra yanımıza gelen muhafızın üzerine atıldı, pençelerini yüzüne saplayıp kafasını tamamen kopardı. Tony yerde cansız yatarken, Nala kan dökme peşindeydi.

Cehennem köpeklerinin hepsi şimdi canavar formlarına dönüşüyor ve muhafızlara saldırıyorlar.

Çığlıklar kulaklarımı tırmalıyor ve öne doğru atılıyorum, bir bacağı eksik bir av köpeği yanımdan hızla geçerken yüzüme kan sıçırıyor.

Kahretsın.

Cehennemde lanet olası bir savaş sürüyor.

Bir alev topu beni kıl payı ıskaladı, yere yığılıp başımı örterken kolumdaki tüyler sıcağın etkisiyle yandı. Başka bir alev topu bana isabet etmeden hemen önce kendimi yıkık bir duvarın arkasına attım.

Ardından bir kükreme, sonra bir av köpeğinin çığlığı duyuldu ve aşağı baktığımda av köpeklerinin düşmüş kardeşleri için birbirleriyle savaştığı bir karmaşa gördüm. Bir iblis bir av köpeğinin boğazını kavramış, onu bana fırlatmak için hazırlanıyordu.

Ta ki Nala onu ikiye bölene kadar.

Duvarın arkasından sessizce sıyrılıp, aşağıdaki zindanın görüntüsü kaybolana kadar merdivenlerin son basamağını koşarak çıktım. Kapıya ulaştım; şaşırtıcı bir şekilde kilitli değildi ve kolayca açıldı. Cehennemin etrafında dönen çığlıkların, kükremelerin ve alevlerin sesleri, kapı arkamdan gürültüyle kapanırken sustu.

Ve işte orada.

Samur.

Bilekleri benimkiler gibi tavana zincirlenmiş, gözleri açık ama kendinden geçmiş halde, vücudu titrerken ve kasılırken teni terle kaplıydı.

Omzumun üzerinden bir gölge düşüyor ve donup kalıyorum.

Yavaşça arkamı döndüğümde, kırmızı gözlerle, kapı eşiğinde duran uzun boylu bir figürle karşılaştım; siyah dişlerinden kan damlıyor ve

çenesini lekeliyordu. Odayı çürümüş etin iğrenç kokusu dolduruyordu—Tüyleri keçeleşmiş ve griydi, etrafını saran cehennemden yanmıştı.

"Lincoln," diyor, derin ve yankılı bir sesle.

Ses beni dikleştirdi, titrememi durdurmak için vücudumu gerdim.

Korku. Dehşet. Şeytanın gözlerine bakarken kendi kâbusum yeniden başlamak üzere.

Artık insan olduğuma göre, küçük odaya girer girmez üzerime doğru yükseliyor ve odanın çoğunu kaplıyor. Pençelerini içeri çekiyor ve alçak bir hırıltı çıkarıyor. "İnsan olarak çok acınası kokuyorsun."

"Gitmesine izin ver."

"Seni izledim," diye devam ediyor, sırtı kambur bir kemer gibi, omurgası etinden dışarı fırlamış halde. "Lincoln Taylor. Tabby'nin oğlu, Dylan'ın kardeşi. İnsandan iblise, sonra tekrar insana dönüşmüş, soğukkanlılıkla öldürdüğün kadına aşık."

Yaklaşırken olduğum yerde kalıyorum, ölüm kokusu burnumu yakıyor.

Şeytandan herkesin korkmasının bir sebebi var. Kalbi yok. Duyguları yok. Dünyada kötülük yapmış herkese korku salmaktan ve yıkım yaratmaktan başka bir amacı yok.

Karşı koymamam gerektiğini biliyorum. Şiddet ya da sözler bana bu zaferi getirmeyecek.

Çaresizce ellerimi yumruk yaptım. "Lütfen onu bırakın."

"Sen en büyük günahkârsın. Kendi hapisanesinden kaçan sensin. Söyle bana, güçsüz olmak nasıl bir duygu? Artık onun için yeterli olmamak nasıl bir şey? Arkadaşının gözlerinin önünde ölmesini izlemek ve hiçbir şey yapamamak ne kadar acı verdi?"

Gözlerimi Sable'a çevirdim. Terliyordu, titriyordu ve gözleri hâlâ tavana dikilmişti, kendi işkence dolu kabusunun içinde hapsolmuştu.

Pençenin yanağımdan aşağı doğru sürüklendiğini hissettiğim anda, içimde her şey alev alev yansa da, daha fazlasına hazırlanıyorum. Basit bir çizik bile kanımı ölümcül bir sıcaklığa çıkarıyor ve ter tenimi kaplıyor.

"Lütfen."

Akciğerlerim kasılıyor, solunum yollarım kapanıyor ve gözlerimin arkasında basınç artarken öne doğru düşüp boğazımı tutuyorum.

Dünya kararıp aydınlanıyor ve ben duyabildiklerime odaklanıyorum—O'nun etrafımda dönmesinin sesi, her yavaş ve acı verici adımda pençelerinin yerde çıkardığı tıkırtı; Sable'ın irkilirken zincirlerin şıkırtısı—

ve kendimi ayakta durmaya ve zihinsel boğulmaya karşı savaşımaya zorluyorum.

Bu beni karanlık bir kıkırdamayla serbest bırakıyor.

Çiğerlerime hava çekmek acı veriyor ve burnumdan kan sızıyor. İçimdeki her şey pes etmemi ve vazgeçmemi istiyor ama Sable hâlâ zincirlenmiş durumda ve onu kurtarmam gerekiyor.

“Bu dünyada hiçbir şey bedava değil, Lincoln. Bunu biliyorsun.”

"Fiyatını söyle," dedim çaresizlik içinde, sesim kısık. Bakışlarım şeytandan zincirlere vurulmuş kızıma kaydı. "Her şey olur. Yeter ki onu serbest bırakın."

Homurdanarak benden uzaklaştı.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

Ağır ayak sesleri durdu ve Şeytan bana doğru döndü. Ağzındaki çarpık gülümseme şeytani bir sırıtışa dönüştü. "Ruhun."

Kalbim kesinlikle durdu.

"Ne?"

“Kaçtın,” diyor, tek pençesini göğsümün üzerinde sürükleyerek. “Ruhun artık benim değil ve onu geri istiyorum, tıpkı onun ruhunu, o öbür dünyaya geçtiğinde yüz yıl boyunca istediğim gibi.”

“Bitti.” Düşünmeye vakit bulamadan ağzımdan bu kelime çıkıyor – gerçi bir fark yaratmazdı. Sable’ın bu yerden çıkması gerekiyor ve bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Yaklaşıyor, eğilip kokluyor, derin bir nefes alarak benden herhangi bir tereddüt olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Yüzünü seçmek zor; hatları karanlığa bürünmüş. Durduğunda, gözleri benimkilerle çarpışmak üzere aşağıya iniyor. Karanlık, boncuk gibi ve ölümden başka bir şeyle dolu.

"Söyle."

“Sable’ı serbest bırak,” diye yanıtladım yutkunarak, bunun son olduğunu biliyordum—onunla geçirdiğim zaman sona ermişti. “Ve ruhumu sana geri vereceğim. Karşılığında, Sable hayatını özgürce yaşayabilecek ve öldüğünde yüz yıl boyunca geri dönebilecek.”

Göğsüme soğukluk çökmeye başlamadan önce bir milisaniye bile geçmedi, ruhum içimde zincirlenmiş bir canavar gibi çırpınıp debeleniyor—bunu, sevdiğim kızı kurtarmak için bir kez daha isteyerek benden koparıldığı an hissediyorum.

Bileklerime görünmez kelepçeler takıldı.

Dizlerimin üzerine çöküyorum.

Anlaşma yapıldı. Parçalanmış, kömürleşmiş, ruhsuz bedenime iyice işlediğini hissediyorum. Artık buradan ayrılamam, sonsuza dek hapsoldum. Ama kızımı kurtarabilmek, hatta hayata geri döndürülmeden önce ona gerçek duygularımı söylemek için sadece bir saniyem olsa bile, her şeye değer.

Samur

Kurumuş gözyaşları yanaklarıma yapışmış. Bitmiyor bu acı. Tekrar tekrar, kırık bir boyundan daha çok acı veren anıların içine sürükleniyorum. Bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum.

Dairemizin kapısını tekrar açıyorum. Akşam yemeği hazırlıyorum. Ella'nın ilaçlarını kontrol ediyorum. Ona bağıyorum. Ve onu ölü buluyorum.

Sonra döngü tekrarlanır.

Tekrar.

Tik.

Ve yine.

Tik.

Ve yine.

Tik.

Zihnimin derinliklerinde çığlık attığımı hissedebiliyorum ama sıkışıp kaldım, sanki ne olacağını bilmiyormuşum gibi sahnelerin gözümün önünde canlanmasını izlemek zorundayım, bu yüzden her seferinde sona ulaştığımda aynı ham, korkunç acıyı hissediyorum. Yeniden başladığında, yıllar önce ön kapıdan içeri girdiğim zamanki ruh halimdeyim.

Nerede olduğumu bilmiyorum. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Ne olduğunu da bilmiyorum...

O gece tekrar gözümün önünde canlanıyor. Arka planda saatin tıkırtısı, tıkırtısı, tıkırtısı duyuluyor. İlaç kutusuna bakıyorum ve içimde öfke kabarıyor. Onun için yaptığım her şeyden, feda ettiğim her şeyden, çalıştığım saatlerden sonra, o lanet olası ilacını bile alamıyor mu? Şımarık velet. Tanrım, nasıl cüret eder—

Ensemdeki deri karıncalanıyor. Uzaklardan gelen bir şey zihnimi kurcalıyor. Garip ve alışılmadık, ama bir yandan da düşündürücü. Uyku ile uyanıklık arasındaki huzursuz bilinç hali. Bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındalığıyla birlikte geliyor.

Yavaşça sesin geldiği yöne döndüm ve çığlığım boğazımda düğümlendi. Ses bir türlü çıkmıyordu, sanki beni boğmaya çalışıyormuş gibi boğazımda takılı kalmıştı. Hareket edemiyordum, koşamıyordum, yardım için bağırıamıyordum. Sürekli bir korku kaynaklı acı içinde hapsolmuştum.

Bu, zihnimin derinliklerinden izleyen ben değilim. Sanki artık benim değilmiş gibi kendi bedenimde hapsolmuş durumdayım. Vücudunu yalayan ve çürüyen etinin deliklerinden çıkan alevlerle yaratığa bakmaya zorlanıyorum. Siyah dişlerinden kıpkırmızı kan damlıyor, çürüyen kürklü çıplak göğsünden aşağı, koyu renkli tutamları pençeli patilerine kadar yapıştırıyor.

Ama dürüst olalım... bu, hiçbir ışığın delemeyeceği türden bir karanlık. Gölgeler, keskin, kan lekeli dişlerinin ve parlayan kırmızı gözlerinin etrafında titriyor ve dönüyor.

"Çok fazla sorun çıkardınız."

Sesi duvarları sarsıyor, mutfak lavabosundaki bulaşıkların şıkırtısına ve ayaklarımın altındaki toprağın titremesine neden olan tam anlamıyla bir titreşim. Korku üzerime yağıyor ve tüm içgüdülerim bana kaçmamı söylüyor ama yine de hareket edemiyorum.

Vücudum kendiliğinden kıvrılıyor, omuzlarım sanki korkudan sinmişim gibi bükülüyor, başım teslimiyetle öne eğiliyor.

Kendi başıma başarabildiğim en fazla şey, "Kim—" diye cılız bir sesle konuşmaktan ibaret.

"Sessizlik!" diye gürliyor.

Tek bir kelimenin etkisiyle pencereler paramparça oldu; cam kırıkları oturma odasına saçıldı, tenimi kesti ve saçlarıma takıldı.

Kendimi durduramadan inliyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve asla gelmeyen bir darbeyi bekliyorum. Donmuş bedenimin hala titreyebildiğini

fark ediyorum, o sırada O öne doğru adım atıyor, boynuzları aynı anda yükselen tavana sürtünene kadar büyüyor.

"Ben birçok isme sahip bir varlığım. Birçok biçim aldım. Görüyorum. Duyuyorum. Dinliyorum. Alıyorum. Siz insanların ne düşündüğüne rağmen, merhametliyim. Adalet terazisi benim elimde olmayabilir, ama onu dengeleyen benim."

Başını yana eğip, sanki acınası bir şeymişim gibi beni inceliyor.

Tik. Tik. Tik.

"Hayır, sen hâlâ kim olduğumu ve ne olduğumu bilmiyorsun evlat?"

Başımı hafifçe sallıyorum; bu, dikkat etmeseydi fark etmeyeceği en ufak bir hareket.

"Ben ilk açlığım. Yaratılışın altındaki pençeli ellerim. Yok ediciyim. Gökyüzünün iyileştirdiğini sandığı yarayım. Günah var olmadan önce günah benim. Korkuyu ilk öğrendiğin zaman oradaydım, sönmekte olan mumların alevleri gibi kalbinin etrafına kıvrılmışım."

"Şeytan," diye fısıldadım.

Korkunç, gürültülü bir onaylama sesi çıkarıyor. "Adımı duyduğunuzda ruhunuz titriyor mu?" Dizlerim kendiliğinden yere çarpıyor, önünde eğilmeye mecbur kalıyorum. "Oğlumla geleceğin neler getireceği hakkında konuştuk; sizin gibilerin kaderi, onun ruhu ve özgürlüğün tatlı yanılması."

Bir anda zihnimdeki perdeler kalktı ve anılar sanki daha birkaç dakika önce olmuş gibi sel gibi aktı. Lynx, onu yanlışlıkla bıçakladıktan sonra öfkeyle dışarı fırladı. Dakikalarca orada öylece durdum, olanlardan o kadar şok olmuşum ki peşinden koşup onu dinlemeye ikna etmeye çalışmadım.

Tor'Oth, merdivenlere ulaşmadan önce geldi. Çılgılık atmaya fırsat bulamadan beni yakaladı ve bir sonraki hatırladığım şey, burada, bu dairede olmamdı.

Ama eğer Şeytan Lynx ile konuştuysa, bu ruh emicinin onu da ele geçirdiği anlamına gelir. Muhtemelen o da işkence görüyor. Göğsümü panik sıkıştırıyor ve kanlı dudakları jilet gibi keskin dişlerle dolu manyakça bir sırıtışa dönüşüyor.

"Ne arzuladığınızı görüyorum: Perdenin ötesindeki bir ruhla görüşmek."

Ella, sanırım.

"Evet, kız kardeşin."

Gözlerim yuvarlaklaştı. Acaba ne düşündüğümü duyabiliyor mu?

O geceyi binlerce kez yeniden yaşadıktan sonra, onunla konuşma ihtiyacı beni tam anlamıyla sardı. Onu sevdiğimi, özür dilediğimi ve

söylediklerimi kastetmediğimi bilmesi gerekiyor. Her şeyi düzeltmek için her şeyi yaparım. Ona söylemeliyim.

Eğer bu şeytansa, beni onunla görüştürmeye gücü de var, değil mi?

"Can karşılığında can. Benim bedelim bu," dedim ona. O da senin canınla ödedi.

Derin bir nefes aldım. Lynx özgürlüğü için ruhumu feda mı etti? Beni sonsuza dek işkenceye mi mahkum etti? Yaşadığımız her şeyden sonra? Söylediği tüm o saçmalıklardan sonra?

Ben de onun beni önemseydiğini ve asla ayrılmak istemediğini söylediğini sanıyordum. Oysa şeytanla görüştü ve ruhumu kendi ruhu karşılığında sattı, üstelik beni öldüren de kendisiydi.

İhanetin tadı asit gibi, ama bunun benim hatam olduğunu fark etmek kadar acı değil. Büyüyle oynamaya yetecek kadar aptal olan bendim. Hançeri daha erken hatırlamalı ve bağlantıyı kurmalıydım ki o özgür kalabilsin ve belki o zaman ruh emici benim peşimden gelmezdi.

Gözyaşlarım kirpiklerimde birikiyor, onu mahkum edenin benim soyum olduğunu, kendi ailemin onun ölümüne sebep olabileceğini öğrendiğinde yüzündeki acıyı hatırladıkça. Beni sevmemesini suçlayamam.

Ben de kendimden nefret ederdim.

Onun beni izlediğini hissedebiliyorum ama içime bakabileceğinden korktuğum için yukarı bakmaya cesaret edemiyorum.

Tik. Tik. Tik.

"Merhametim eğilir ama kırılmaz. Bu yüzden size farklı bir bedel sunuyorum. Ölülerle iletişim kurun, ruhu sonsuza dek benim olsun, sizinki ise özgür olsun." Bir an duraklıyor, yer sarsılırken bir adım daha yaklaşıyor. "Ya da sonsuza dek burada kalın, o da ölümlü bedeni toprağa değene kadar dirilsin, sonra yüz yıl boyunca geri dönsün."

Lynx... Kendini özgür bırakmayı seçti ve şimdi Şeytan bana da kendimi özgür bırakma ve kız kardeşimle konuşma şansı veriyor. Eskiden karar vermek çok kolaydı, şimdi ise...

"Uçurumun kenarına acı içinde bakarken bir dinleyici mi aradın? İşte buradayım. Konuş, küçük kıvılcım. Eğer sözlerin karanlığı eğlendirirse, ruhun kurtulabilir. Öyleyse, seni bir iç çekişle söndürmeden önce konuş."

Gözyaşlarımın arasından görmek çok zor. Sonunda Ella ile konuşup ona asla söylemediğim her şeyi anlatabileceğim ve tekrar tekrar yaşamak zorunda kaldığım anıların işkencesinden kurtulabileceğim.

Ama ben... Yaşayan kişi asla ben olmamalıydım. Onunla konuşmak, öldüğü ve ona karşı başarısız olduğum gerçeğini değiştirmeyecek. Lynx'in sonunda yaşama şansı var. Dünyayı keşfedebilir. Kardeşine ne olduğunu ve geriye kalan bir ailesi olup olmadığını öğrenebilir.

Ben kendi sevdiklerimin hepsini zaten biliyorum ve onlara en kötüsünü diliyorum. Orada benim için hiçbir şey kalmadı. İkinci şansımı boşa harcardım ve Lynx orada olmayacağı için hayatımdan daha da nefret ederdim; onu özgür bırakma şansım varken kendimi seçtiğim için duyduğum suçluluk duygusuyla yaşardım.

Ve ben... Ben onu seviyorum. Burada yeterince acı çekti. Özgürlüğüne kavuşma şansı bulduğu sürece sonsuza dek işkence görmeyi umursamıyorum. Kendi iç huzurum için onu feda etmeyeceğim.

"Bırak gitsin," diye hıçkırarak gözyaşlarımı sildim. "Beni alabilirsin. Yeter ki özgür kalsın."

Odayı saran ısı patlamasıyla birlikte bir çığlık yutuyorum. Öfke ve ölüm tadı taşıyor. Boğazımın arkasına yapışıp zihnimi delip geçiyor, her şey sarsılırken onu binlerce parçaya ayırıyor.

Öfkesi başlı başına bir varlıktır.

Durmasını yalvarmadan önce, iki kelime söylüyor: "Pekala."

Sonra her şey karanlığa bürünüyor.



Küflü hava her nefes alışımında ciğerlerimi dolduruyor. Elimle yüzüme dokunup inceliyorum. Cildim farklı hissediyor. Sebebini bir türlü anlayamıyorum.

Yavaşça yanıma indirip bakışlarımı tavana çevirdim. Giriş holünde daha önce orada olduğunu hatırlamadığım bir çatlak vardı. Ya da belki de malikanede dolaştığımdan beri oradaydı ve hiç fark etmemiştim.

Soğuktan titriyorum ve aşağı bakıyorum. Öldüğüm zamanki kıyafetlerimi giyiyorum.

Ceketimi ne zaman çıkardım ki? Burası her zaman çok soğuk oluyor.

Beynimin bir köşesinde alarm zilleri çalıyor. Az önce burada değil miydim...? Bu bir rüya mı?

Omurgamdan aşağıya doğru şiddetli bir ürperti daha geçti ve dişlerim birbirine takılmaya başladı. Kollarımı kendime sararak yürümeye devam

ettim, sonra kapının önünde tereddüt ettim, medeni davranıp kapı kolunu kullanacak enerjim olup olmadığını düşündüm.

Burası cehennem. Şeytanın benim için tasarladığı yeni işkence biçimi bu olmalı. Ama... bir anı gibi hissetmiyorum. Duman gibi ya da ağırlıksız gibi hissetmiyorum.

Kapı kolunu deniyorum ve ilk denemede açılıyor. Alnım sızlıyor. Kapı açılırken ağırlığını hissedebiliyorum. Tuhaf. Cehennemin bu versiyonu farklı.

Verandanın kenarında duruyorum. Tarlanın ortasında Lynx, gri ve beyaz lekelerle boyanmış, öfkeli gökyüzüne bakıyor. Orada hareketsiz dururken, gözleri şaşkınlıkla kırışmış halde, rüzgar elbiselerini savuruyor.

Ona daha da yaklaşmaya cesaret ederken, ayaklarımın altında çakıl taşları çıtırdıyor; şeytanın benim için ne planladığından korkuyorum. Daha başlamadan ağlamamak için ellerimi yanlarımda yumruk yapıyorum.

"Vaşak," diye kekeledim.

Dikkatini birden bana yöneltti ve savunmaya geçti. "Sable," dedi ihtiyatlı bir şekilde.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve geriye doğru sendeliyorum. İşte o zaman acı başlıyor.

"Ben—" Dikkatlice geriye, malikaneye ve asla geçemeyeceğim tarlalara bakıyorum. Bu mu benim işkencem? Varlığımdan nefret eden bir adamla bu malikanede hapsolmak.

Bir adım daha geri çekiliyorum ve ilk defa her yerde bir değişiklik olduğunu fark ediyorum.

Bu yanlış. Ben hissediyorum. Her şey canlı. Dünya o kadar da sessiz değil. Rüzgarın keskinliği tenime çarpıyor, içimden geçmiyor. Ayaklarımın altındaki engebeli zemini hissedebiliyor ve saçlarımın fırtınanın ritmine göre dans ettiğini görebiliyorum.

"Hâlâ orada mıyım?" Kendi zihnimde bir yolcu değilim. Her hareketim bana aitmiş gibi görünüyor.

Lynx nefes alırken burun delikleri genişledi ve tereddütle başını sallayarak beni dikkatlice süzdü. "Öyle kokmuyor..."

Yanağıma bir şey çarptığında irkildim. Tekrar oldu, bu sefer burnumun ucuna. Soğuk sıvıya dokundum ve daha fazla damla yağmur saçlarımı ıslatırken cildime yağmur suyu bulaştırdım.

Sanki gerçekmişim gibi.

Bakışlarım, durduğum yere, çimenlerdeki ayak izlerine kayıyor. Bir iz bırakıyorum. Sesler çıkarıyorum ve yer kaplıyorum.

Ben varım.

Hayalet olmadığım gerçeğini fark ettiğimde boğazımdan bir kahkaha yükselmeye başladı. Ama birden bire gerçeği anladım ve bu kahkaha hızla kesildi.

“Burada olmamalıydım.”

Lynx'in yüzünde panik dolu bir ifade beliriyor. Bu ifade aynı hızla şaşkınlığa dönüşüyor. "Şu anda bir iblis olmam gerekiyor—Cehennemde." Etrafımızın ateşle çevrili olup olmadığını kontrol edercesine etrafına bakıyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır, ruhumu senin için şeytana verdim. Sen özgürsün." Hayatının geri kalanını benden nefret ederek geçirmekte özgürsün.

“Ne?” Bana doğru bir adım attı. Yüz ifadesi hiçbir şey belli etmiyordu. “Bunu benim için mi yaptın?”

Gözlerinin dönmeye başlamasından anlaşılabilecek çok fazla şey var, bu yüzden ağzımı açıp her şeyi dışarı döküyorum. "Lütfen, Lynx. Sana yemin ederim. O hançerle ya da sana lanet okumakla hiçbir ilgim olmadığını bilmelisin ve ben—"

"Biliyorum."

Bu beni sadece bir saniyeliğine durduruyor. "Ve özgürlüğünün bedelini benim ruhumla ödediğini anlıyorum, çünkü benim hakkımda ne düşündüğün yüzünden..."

Lynx'in alnındaki kırısklıklar derinleşti. "Beni sattığımı mı sandın?"

Kaşlarını çatarak ona karşılık verdim. "Şeytan bana söyledi ki..."

Dudaklarını hoşnutsuzlukla bükerek alaycı bir şekilde, "Yalan söyledi," dedi.

Kalbim bedenime ağır geliyor. "Ne?" Ama Lynx... Düşündü...

“Özgürlüğünüz karşılığında ruhumu sonsuza dek ona vermeyi kabul ettim.” Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve uzaktaki bir şeye dik dik baktı. Kafasındaki dişlilerin döndüğünü neredeyse duyabiliyordum.

Burası hâlâ cehennem olabilir mi? Hayır, olamaz. Her şey gerçek gibi geliyor. İşkence gördüğüm zamanki gibi değil. Bedenim var. Yağmur kelimenin tam anlamıyla tenime çarpıyor. Bu bir serap gibi ya da bedenimde bir yolcu gibi görünmüyor.

"Öyleyse neden bizi bıraktı? İkimiz de sonsuza dek orada mahsur kalmayı kabul etmiştik." Bu bir hile değilse tabii.

Başını hızla bana çevirdi... ve bizi ıslatan yağmura rağmen neredeyse mutlu görünüyordu. "Yarım kalmış işleri olan bir ruh olarak Tor'Oth tarafından Cehenneme sürüklendin. Ruhunu bir iblise satan bir insan değildin. Kader, ruhunun perdenin ötesine geçmeden önce Dünya'da kalması gerektiğine karar verdi... Cehenneme ait olmadığın halde Şeytanın seni tutmaya hakkı yoktu."

Lynx düşünmek için duraklıyor ve ben de onun bir sonraki sözünü bilmeden özgürlük ihtimaline fazla heyecanlanmamaya çalışıyorum.

Parlak mavi gözler bana dikildi ve Tanrım, ıslıl ıslıl parlıyorlardı. "Ve beni serbest bırakmayı kabul ettin, o da beni tutamaz çünkü ailenizin yaptığı lanet kırıldı ve artık bir iblis değilim. Bu şekilde, öldüğümüzde ikimizi de yakalayacak. Bu bir kahpelik, ama adil."

Lynx aradaki mesafeyi kapatarak yüzümü iki eliyle kavradı ve alnını benimkine dayadı. Bana gülümsedi; gerçek, içten, ıslıl ıslıl bir gülümsemeydi bu ve kendimi hafıflemiş hissettim. Bileklerini kavradım ve gerçek ten temasının verdiği coşkudan nefesim kesildi.

"Özgürüz, Sable. Biz—Sen sıcaksın." Dudakları aralandı ve gözleri bir şey olup olmadığını kontrol etmek için beni taradı.

Şimdi ona gülümseme ve tüm duygularımı dudaklarımın kıvrımına yansıtmaya sırası bende.

"Ben de insanım, Lynx."

Bir an donakaldı. Sonra dudakları benimkine sert ve talepkar bir şekilde yapıştı, sanki bu öpücük onu tarlada bulduğumdan beri paylaştığımız her kelimeyi özetliyordu. Gözlerime dolan gözyaşları mutluluk gözyaşlarıydı. Yüzümden aşağı akıp yağmur suyuyla karıştılar.

"Seni çok seviyorum, Sable," diyor öpüşmemizi bölmeden, elini tişörtümün altına sokup tenini sırtımda hissediyor.

O beni seviyor.

Lynx beni seviyor.

Bu sözleri duymak için ne kadar zamandır bekliyordum?

"Ben de seni seviyorum, Lynx."

Onun kollarında böyle tutulurken, doğru kararı verdiğimi biliyorum. Şeytan haklıymış. Kız kardeşimin ölümünü kabullenip geleceğe odaklanmalıyım.

Ve eğer beni kabul ederse, geleceğim Lynx ile birlikte.

Gözyaşlarım dudaklarımızın birleştiği yere akıyor. Tuzlu tadı, göğsümden yayılan ışığın yanında sönük kalıyor.

Onu kendime daha da yaklaştırmak için parmaklarımı başının arkasına doladım – eğer bu mümkünse tabii. Elleri tenimi yokladı ve öpüşmeyi derinleştirmek için saçlarımı destek olarak kullandı. Her dokunuş, daha önce yaşadığımız tüm ateşli anlardan farklı olarak, daha da yoğunlaştı.

Nefes almak için geri çekiliyorum. "Seni tamamen terk edeceğini sanmıştım."

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Neredeyse yapıyordum."

"Neden geri döndün?" Yüzündeki o yoğun nefreti hatırladıkça boğazım düğümleniyor.

Ellerimin altında kaskatı kesildi. "Tony—O—"

"Tony'ye ne oldu, Lynx?" Sesim titriyor.

Lynx kollarını bana doladı, yüzünü göremeyeceğim şekilde beni göğsüne bastırdı. "O... o geride kalmak zorundaydı. Cehennemini terk etmesi asla planlanmamıştı."

Ah. Sanırım düşündüm ki... Ne beklediğimi bilmiyorum. Tony buraya sadece onu yanlışlıkla çağırdığım için geldi—Şeytanın koyunlarını tekrar inine geri sürmesi mantıklı olurdu. Onu anlamama dahil etmediğim için vicdan azabı çekiyorum, ama içimden bir ses bunun zaten işe yaramayacağını söylüyor.

Ne yapacağımı bilemeden, sırtını okşadım, sıırılsıklam olmuş üstünün ellerime değmesinin verdiği zevkten keyif aldım. İkimizin de mahsur kaldığı ve nihayet ayrılma özgürlüğüne kavuşabileceğimiz bir malikanenin önünde öylece durduk, yağmur üzerimize şiddetle yağdı ve bir an için Lynx'in göğsünün titrediğini düşündüm.

Gözümün ucuyla fark ettiğim bir hareket, bizi ayırıp ormandan malikaneye doğru koşan bir köpeği izlememize neden oldu; köpeğin ağzında endişe verici bir şekilde kopmuş bir insan koluna benzeyen bir şey vardı. Sundurmanın altındaki kuru alana ulaştığında tüylerini silkeledi, burnuyla kapıyı biraz daha açtı ve sanki evin sahibiymiş gibi içeri girdi, duvara kesinlikle bir erkek eliyle vurdu.

Gözlerimi Lynx'e çevirdim. "Aman Tanrım, mini bir Tidus'a benziyor! Onu saklayabilir miyiz?"

Burnunun köprüsünü sıkıyor. "Şu heriften kurtulamıyorum."

Vaşak

Şeytan olmayı özledim doğrusu.

Sable son yarım saattir bana ne olursa olsun vergi ödemem gerektiğini anlatıyor. Tanrı aşkına, ne sebeple? Dünyada benim doğduğum zamana göre çok daha fazla para var ve ben bir şekilde daha da fazla borca girdim. Yani, canımı dişime takıp büyük bir yüzdesini mi kaybetmeliyim? Neden? Vergiden kaçamaz mıyım?

Bir sürü işe baktım. Bir sürü iş var ama hiçbirinin ne olduğunu bilmiyorum. Sable bana garajda çalışmaktan, itfaiyeci, polis olmak için başvurmaktan, üniversiteye gitmekten ve çeşitli teknoloji pozisyonlarından bahsetti. Dürüst olmak gerekirse, anlaştığım iştense ölüp cehenneme geri dönmeyi tercih ederim.

Ama onu memnun etmek ve kendimi yeniden insanlığa döndürmek için, gelecek hafta bir garajda stajyer tamirci olarak yeni işime başlıyorum. Bu aptalca çünkü son birkaç aydır Sable beni şehirde gezdirdi ve düz bir çizgide nasıl araba sürüleceğini öğretti, ama sabrım ancak bu kadarını gösterebildi.

Bu yüzyılın inceliklerini hâlâ öğreniyorum. Ne yapayım? Çok yaşlıyım işte.

Sable derin bir nefes alarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Sen hiç dikkat etmiyorsun bile."

"Özür dilerim, başkasının borcunu ödemekten heyecan duymayı unutmuşum galiba."

"Bu borç değil," diyor gülerek. "Bu vergi. Herkes vergisini ödemek zorunda."

"İnsanlar benim varlığımdan bile haberdar değil. Hiçbir kanıt yok."

Sable elimi tutarak beni yatak odamıza götürdü. "Sen benim için çok değerlisin," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Ve vicdanımı rahat tutmak istiyorsam, vergilerini ödemeyen biriyle birlikte olamam. Çocuklarımız ne düşünecek bir düşün?"

Göğsüm sıkışıyor ve bunun iyi mi yoksa kötü mü bir his olduğundan emin değilim. "Çocuklar?"

"Şey," diye devam ediyor, bakışlarını kaçırarak, "gelecekte bunu konuşabiliriz. İkimizin de çocuk istemediğini biliyorum, ama eğer çocukların bizi rahatsız ettiği gerçeğini aşarsak yeniden düşünebiliriz. Ama vergilerinizi ödemeyecekseniz bunun bir önemi yok..."

"Bana ultimatom mu veriyorsun? Ya uslu durup hamile kalana kadar seninle birlikte olurum ya da seni sonsuza dek kaybederim?"

Hiçbir şey söylemeden omuzlarını silkti.

Kendi ailemi kurmayı hiç düşünmedim; daha önce aklımdan bile geçmemişti. Çocuk sahibi olabileceğimizi sanmıyorum. İkimiz de o yaşam tarzına uygun değiliz ve o tür bir sorumluluğa kesinlikle hazır değiliz. Kahretsin, hâlâ telefon ve interneti nasıl kullanacağımı çözmeye çalışıyorum.

Ona bir fincan kahve yapmak bile her sabah korktuğum bir iş.

Ama gözlerinin parıldadığını görmek, onun ufak tefek flört taktiklerine boyun eğmem için yeterli. Dünyanın en güzel kadınına bakıyorum ve içim ısınıyor. Göğsümde tek bir ağırlık bile olmadan huzur buluyorum.

"Seni seviyorum, Sable."

Yatağa doğru yaklaşmayı bırakıyor, dudakları aralanarak tamamen bana dönüyor. Sanki bu sözler onu şok etmiş gibi ve ona ilk aşkımı ilan ettiğimden beri binlerce kez söylememişim gibi.

"Seni seviyorum," diyorum tekrar. "Eğer beni istiyorsan, işte buradayım. Eğer çocuk istiyorsan, o da var. Eğer sana kendi evimizi inşa etmemi ve onu nesiller boyu ailemizde tutmamı istiyorsan, işte burada." Aradaki mesafeyi kapatıp yüzünün yan tarafını tutuyorum. "Hayatımızın geri kalanında, hatta cehennemden sonra bile, yanından ayrılmayacağım. Asla. Sen ayrılmamı talep etmedikçe."

"Sana asla beni terk etmeni söyleyemem," diye fısıldadı, bakışları dudaklarıma inerken. "Ben de seni seviyorum, Lincoln."

Dudaklarım onun dudaklarına değiyor ve her şey yolunda gibi geliyor. Bedenlerimiz birbirine kenetleniyor ve onu geriye doğru iterek yatağa düşüyoruz, dilimi onun dudaklarına bastırıp inlemesini ağzımda duyuyorum.

O, penisimi serbest bırakıp elinde pompalarken aynı anda alt dudağımı dişlerinin arasına sıkıştırıp yerine oturana kadar çekiyor. "Senden asla yeterince doyamayacağım."

"Güzel," diye karşılık verdim, çenesinden boğazına doğru öpücükler kondurarak, oradaki hassas deriyi kızarana kadar emdim. "Çünkü sonsuza dek benimle kalacaksın, küçük hayalet kız."

Onun beni okşamasının, bacaklarının beni kendine yaklaştırmak için aralanmasının verdiği his... Geri çekilip kıyafetlerini yırtıyorum ve karşımda adeta bir melek duruyor. Gözleri canlı, parlak ve ıslıl ıslıl, bana gülümsüyor.

Gözlerini yaşartıp saçlarını öyle berbat etmeyi planlıyorum ki, saatlerce tekrar açmaya çalışacak.

Onu ters çevirip kalçalarından avuç dolusu kavrayıp egzersizle yavaş yavaş geliştirdiği kaslarını yoğururken çığlık atıyor—daha önce hiç kendimi aptal gibi hissetmemiştim, ta ki bana o lanet olası koşu bandını nasıl kullanacağımı göstermek zorunda kalana kadar.

Yanaklarını aralıyorum ve yüzümü oraya gömüp dilimi deliğine sokarken inliyor. Bu ön sevişmeyi çok seviyor—henüz anüsünü becermedim ama orayı yalamamı, içeri dışarı hareket ettirmemi ve iki parmağımı vajinasına sokup onu ilk orgazmına kadar becermemi çok seviyor.

Yüzünün gömülü olduğu yastığın altında boğuk çığlıklar çıkararak kalçasını yüzüme daha da bastırıyor ve titremeleri dindiğinde ve vajinası parmaklarımı sıkmayı bıraktığında, parmaklarımı çekip her iki yanağını da öpüyorum.

Onu bir kez daha ters çevirdikten sonra, dizini yukarı kaldırıp penisimi girişine hizalıyorum ve içeri girerken sarhoş gözlerini benden ayırmıyor.

Yavaşça, onu öperken, hafifçe içine giriyorum; vücudu tekrar etrafımda sıkılaşıırken inliyor. Son zamanlarda daha yoğun oluyor ve nedenini bilmiyorum. Vahşice davranıp yarın ölecekmişim gibi onunla sevişmek yerine, daha yavaş davranıyorum. Vücudunun her santimiyle zaman

geçiriyorum. Hayatımın geri kalanında ona tapınmayı planlıyorum ve her an kendini bir prenses gibi hissetmesini sağlamak istiyorum.

Sable benim evrenimin merkezidir.

"Daha sert," diye yalvarıyor, beni daha derine çekmek için topuklarını uyluklarımın arkasına bastırarak.

Başımı onun boynuna gömerek salladım. "Artık seninle istediğim kadar vakit geçirebilirim."

Ve ben de öyle yapıyorum. Şimdiden sonsuza dek zamanımı ayırıyorum.

Samur

Lynx surat asmayı bırakmıyor.

“O sesi çıkarması gerekiyor,” diye onu temin ediyorum. Tabii ki yalan söylüyorum. Arabamın motorunun tamamen yenilenmesi için yaklaşık iki bin dolara ihtiyacım var ve ne yazık ki artık ölü olmasam da, malikanem satılana kadar hâlâ parasızım.

Lynx, tamirci işinden sürekli kovulduğu için finans departmanına pek yardımcı olmuyor; tahmin edebileceğiniz gibi, eski iblisin insan ilişkilerinde hiç becerisi yok. En azından biraz el becerisi var.

O ve YouTube'daki nasıl yapılır kılavuzları ayrılmaz bir ikilidir.

Şimdilik görevi, malikaneyi satılabilmesi için onarmak; bu arada da arazide daha fazla ceset parçası aramak.

Trafik ışıklarında durduğumuzda araba tekrar sarsıldı. Tee, manzarayı izlemek için başını camdan dışarı uzattı, dili sarkıyordu.

Işıklar değişiyor ve araba, sallanmayı ve gürültüyü kesip kesmeyeceğine karar vermeden önce epey bir süre oyalanıyor, sonunda da "evet, caddede hızlanabiliriz" diye onay veriyor.

Park yeri ararken terli ellerim direksiyon simidinde nem izleri bırakıyor. Arabanın bu ek travmadan dolayı bozulmasından endişelenmeseydim, ayağım sürekli sekip dururdu.

Lynx'in kucağındaki siyah kitaba yirminci kez bakıp hala orada olup olmadığını kontrol ediyorum. Sinirimi sezen Lynx, dizimi hafifçe sıkıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Anne ve babamın temyiz duruşması yakında başlıyor ve Ella'nın ve benim hatırım için, hayatlarının geri kalanını hapishanede çürüyerek geçirmelerini sağlayacağım.

Bir yere yanaştım, motoru durdurdum ve titrek bir nefes aldım. Lynx bana anne babamın iş ilişkilerinin kanıtlarını içeren defteri uzattı ve ben de arabadan indim, o da aynısını yapınca kaşlarımı çattım.

"İçeri girmek zorunda değilsin—"

Bana o meşhur "Şaka mı yapıyorsun?" bakışını attı. "Sus ve arabayı kilitle Sable. Oraya tek başına mı gireceksin?"

Omuzlarım düştü. "Teşekkür ederim." Bunu yalnız yapmak istemiyordum.

Kaldırıma çıktım ve arabanın arka koltuğunu kontrol ettim; Tee orada tamamen sızmış, sırtüstü uzanmış, dili dışarı sarkmış haldeydi.

"Kalmak."

Lynx'in ses tonuyla Tee bir gözünü açar ve eski iblise sabırsız bir bakış atar.

Arabanın arka camları tamamen açık ve Tee'nin içeriye uzanmaya çalışan herhangi bir eli ısıracağından hiç şüphem yok. Lynx onun kaçmasına ve özgür kalmasına izin vermek için ne kadar uğraşsa da, bu köpek bizden ayrılmayı reddediyor.

En azından genellikle böyle olur. Bu sefer, biz uzaklaşmaya başlar başlamaz, arabadan atlayıp yanımıza doğru koşmaya başladı ve her beş adımda bir bir yere işedi.

Lynx homurdanıyor, anahtarları elimden alıyor, camları kapatıyor ve beni yanına çekip omzuma koruyucu bir kolunu atıyor, geçtiğimiz herkese dik dik bakıyor. Bir kız buna alışabilirdi.

O da neredeyse benim kadar gergin, ama onu savunmak gerekirse, ray olmadan çalışan otobüsler ona, elektriğin bir düğmeye basılarak üretilmesi kadar doğal olmayan bir şey gibi geliyor. Teoride anlıyor ama pratikte anlayamıyor.

Peki ya inşaat alanları? Daire testerenin tiz sesini duyduğunda tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Bunu asla dile getirmiyor ama sanırım ona cehennemdeki çığlıkları hatırlatıyor.

Yanını sıktım ve kalçamı hafifçe onun kalçasına çarptım, Tee ise elinde koca bir döner tavukla önden koşuyordu—bu herif koca bir döner tavuğu

nereden buldu acaba? Hırsızı arayan biri olup olmadığını görmek için arkamı döndüm.

İsa Mesih.

Görünüşe göre Tee'nin akşam yemeğine ihtiyacı yok.

Lynx, köpeğin dikkatini dağıtmasıyla biraz rahatlamış bir şekilde başını sallıyor, ancak bu durum onun geçtiğimiz her mağazayı gözlemlemesini engellemiyor.

Onu kafelerden birine çektim ve anında buluşmak için geldiğimiz kadını gördüm. Gözleri aynı anda benimkine dikildi ve ayağa kalkıp önündeki boş koltukları işaret etti. Köşede oturuyordu, klasik, şık bir pantolon takımı giymişti ve sanki bir FBI filminden fırlamış gibiydi.

Ne büyük bir tesadüf!

"Özel Ajan Mackney," dedim, uzattığı eli tutarak.

"Lütfen, Mackney yeterince resmi bir isim."

"Bu Lynx."

Lynx'in cehennemvari tavrına uygun olarak, ona sadece bakıyor ve sonra isteksizce elini sıkıyor. Mackney rahatsız olmuş olsa bile, bunu belli etmiyor.

Ayakta durup bu işi bir an önce bitirmeyi tercih etsem de, kitabı masaya koydum, yerime oturdum ve çıkmadan önce Lynx'in yırtıp atmamasını sağlamak için mücadele ettiğim şortuma terli ellerimi sildim.

"İtiraf ediyorum, beni aradığınızda şok oldum."

Başımı salladım. Sanırım çoğu kız çocuğu, ebeveynlerinin suç davranışlarını araştıran baş ajana daha fazla kanıt sunmuyor.

"Hepsi bu mu?" Kitaba bakıyor.

"Evet." Tereddüt ettim, elim deri kapağın üzerinde bir süre durduktan sonra uzattım. "Malikaneyi temizlerken buldum. Sanırım aradığınız türden bir kanıttı bu? Çoğunu anlamıyorum..."

Kitabı açıp sayfalara bakarken gözleri kocaman açıldığı anda, göğsümdeki ağırlık kayboldu. Anlamsız bir şeye bu kadar umut bağladığım ve çok fazla beklenti içine girdiğim için endişelenmişim. Ama onun hayranlığı karşısında, haklı çıkmanın tatlı tadı çok yakınımıydı.

"Bu inanılmaz. Daha önce hiç duymadığımız çok daha fazla isim ve şirket, işlem var. Bulacağımız delillere bağlı olarak, onları tekrar suçlayıp cezalandırabiliriz," diye devam ediyor, defteri karıştırırken. "El yazısını incelemek için adli bir yazı uzmanına ihtiyacımız olacak ve parmak izi için

de inceleme yapmamız gerekecek; ayrıca, delilleri nerede bulduğunuzu teyit eden bir yeminli ifadeye de ihtiyacımız olacak.”

“Elbette,” diye hızla cevap verdim, yüzümde beliren gülümsemeyi bastırmaya çalışarak. Lynx dizini benimkine çarptı ve ona baktığımda göz kırptı, ve neredeyse uçabileceğime emindim. “Yani... buradan çıkamayacaklar mı?”

"Eğer benim dediğim olursa, çok uzun süre orada kalacaklar."

Mackney'nin ses tonunda o kadar büyük bir inanç var ki, aklımdaki tüm şüpheleri ortadan kaldırıyor.

Annem ve babam malikaneyi almayacaklar. Kız kardeşimin sözde mezarını ziyaret etmeyecekler. Turuncu tulumlarından çıkıp yüksek sosyeteye geri dönmeyecekler. Bu hayatta suçlarının bedelini ödeyecekler ve şeytan da öbür dünyada onlarla eğlenebilir.

Temsilci kitabı çantasına koyar ve ortamın havası değişir. "Kız kardeşiniz için üzüldüm."

Boğazım düğümleniyor. "Ah. Evet. Teşekkürler."

Sonunda daireme döndüğümüzde Ella'nın arkadaşı Megan ile iletişime geçmek için çaba sarf ettim. Ruh sağlığı molasına ihtiyacım olduğu bahanesini kullanarak ona defterle ilgili niyetlerimi anlattım. Planlarıma çok hevesli olmasa da ve Ella'nın da aynı fikirde olup olmayacağından emin olmasa da, kararımı destekledi.

Sanırım o an, Ella bu durumdan memnun olmasa bile, yine de Mackney ile iletişime geçmeye karar verdim. Hayatım bir hayalet tarafından ya da başka herhangi biri tarafından kontrol edilemez.

Başka bir şey söylemeyince ayağa kalktı ve bir kez daha elini uzattı. "İlgilendiğiniz için teşekkür ederim. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, nasıl iletişime geçeceğinizi biliyorsunuz."

"Evet."

Tam ayrılmak üzereyken ekliyor: "Eğer atıştırmalık bir şeyler arıyorsanız, matcha ve beyaz çikolatalı kekleri muhteşem."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Sonunda bitti. "Bunu düşüneceğim."

"Kendinize iyi bakın," diyerek veda etti.

Daha kapıdan çıkmadan telefonla konuşmaya başladı.

Lynx bana doğru döndü, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı.

"Matcha da neyin nesi?"

SON SÖZ

Vaşak

Ölümden sonra bir hayatım olacağını hiç düşünmemiştim.

Bu benim için asla mümkün değildi. Acı, işkence ve işkenceye maruz kalmak; öldükten sonra beni bekleyen tek şey buydu. Cehennemde sonsuza dek kalmak. Gelecek yok. Kendi aileme, kariyerime, istikrara sahip olma şansım yok. Evim diyebileceğim bir yer. Alevler ruhumu sardığı anda, hayatta istediğim her şey benimle birlikte yandı.

Ama şimdi bunların hepsine sahip olabiliyorum.

Her geçen gün daha çok aşık olduğum bir kızla el ele olmak ise ayrı bir güzellik.

İkimize de ikinci bir şans verildi. Her şeye sahip olma fırsatı, tertemiz bir sayfa.

“Bu yeri bulmam çok uzun sürdü,” diyor kız arkadaşım—insanların uydurduğu ne kadar da garip bir terim bu—yanımda, büyük bir ağacın altında oturmuş, kavurucu güneşten korunmuş bir şekilde, mezar taşlarının arka sırasını işaret ederek. “Hâlâ biraz jet lag yaşıyorum.”

Beni ilk kez uçağa sürüklediğinde, tekrar öleceğimi sandım. Metal ölüm tuzağı havada sallanmıştı ve Sable'ın elini o kadar sıkı tutmuştum ki, nişan yüzüğü derime batmıştı. Birkaç yoğun bakışmadan sonra havaalanı güvenliğinin beni bir daha görmek istemeyeceğinden de emindim, ta ki Sable bana çok agresif bir şekilde "en iyi halimde olmalıyım ki 'uçuş yasağı

listesine' girmeyeyim" diye uyarana kadar—bu da yabancı bir kavram çünkü kimse anlamadıysa, insanlar uçamaz ki.

“Sessizsin. Buna gerçekten hazır olduğundan emin misin?”

Yutkundum ve başımı salladım. "Lanetlerimizi kırdığımızdan beri bir yıldan fazla zaman geçti. Eğer şimdi yapmazsam, sanırım asla hazır olamayacağım."

Sorunum onun mezar taşını görmek değil. Sorunum, bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmek, somutlaştırmak. Artık benimle aynı dünyada yürümüyor. Artık aynı havayı solumuyor veya aynı türden bir hayat yaşamıyor. Kardeşimin ölmüş olması her zaman en olası senaryoydu, ama yine de başka bir şey olmuş olma ihtimali vardı; benimle aynı yoldan geçmiş ve aynı kaderi paylaşmış olabilir; Sable'ın bana yaptığı gibi, yanında bir partneriyle birlikte Dünya'da bir yerlerde olabilir.

Ama ağacın altında durduğumuzda Sable elimi sıkıyor ve mezar taşındaki oyulmuş harflere bakarken nefesim kesiliyor.

Dylan Taylor.

Sevgili baba ve dede, Grace'in eşi, sevdikleriyle çevrili olarak huzur içinde vefat etti.

Asla unutulmayacak.

Küçük kardeşimi bir an bile unutmadım. Her gün hayatının nasıl olduğunu merak ettim. Mutlu olup olmadığını. Aklımda sürekli şu sorular dönüp duruyordu: Eğer devlet korumasına alındıysa, onu koşulsuz seven bir aile buldu mu? Normal bir çocukluk geçirdi mi?

Mezar taşına baktığımda, bilmem gereken her şeyi biliyorum.

Dylan istediği gibi bir hayat yaşadı.

Yani bir bakıma onu hayal kırıklığına uğratmadım.

Sağımızdaki ayak sesleri dikkatimi çekti. El ele tutuşmuş, her birinin elinde tek bir kırmızı gül olan bir kadın ve küçük bir oğlan çocuğu vardı.

"Sen kimsin?" diye soruyor çocuk, hâlâ annesinin elini tuttuğunu tahmin ettiğim elini.

Sable'ın eli benim elimde sıkılaştı. "Ben onun..." Duraksadım, gözlerim mezar taşındaki yazılara kayd. "Ben onun büyük-büyük yeğeniyim."

"Bu, artık aile olduğumuz anlamına mı geliyor?" diye soruyor, başını yana eğerek. Tıpkı küçük erkek kardeşime benziyor.

Bana bakan mavi gözleri görünce vücudumda bir sıcaklık yayılıyor. Sanki Dylan karşımda duruyor. Bu onun iyi olduğunun ve endişelerimi giderebileceğimin bir işareti.

Kadının bakışları irileşti. "Lincoln, hayır, bunu yabancılara öylece söyleyemezsin."

Lincoln. İçimi kemiren duyguları bastırmaya çalışıyorum, taş a bakıp kardeşimin ardından gelenlerin isimlerini okuyorum. Oğlunun adı Lincoln'dü, torununun adı da, ondan sonraki her ilk oğlunun adı da... Bu isim nesilden nesile aktarıldı, ta ki şimdi karşımda duran bu küçük çocuğa kadar.

Ben berbat bir kardeşim ve onu yapayalnız bıraktım. Ama o beni sonsuza dek nefret etmek yerine, bana bir miras bıraktı.

Sable'ın eli benim elimi daha sıkı kavlıyor, ben de duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Gözyaşlarımın akmasına saniyeler kaldı.

Kadın gergin bir kahkaha attı. "Adınız neydi?"

Onlara kim olduğumu anlatmalıyım: Yüzlerce yıl öncesinden uzaktan bir akraba. Eski bir iblis. Gelecekteki koca ve baba. Vergi mükellefi. Kendin yap uzmanı. Sable'ın dışarı çıkmak istediği her an yanında taşıdığı süsü. Bana kimse inanır mı acaba?

Hayır, çünkü şu anki hayatıma inanamıyorum.

Kendimi tanıtabilirdim ama bu onları daha da şaşırtırdı; aklımı kaçırdığımı düşünebilirlerdi.

Sable'a bakıyorum ve huzur buluyorum.

"Önemli biri değil," dedim hanımefendiye, Dylan'a benzeyen çocuğa bakarak. "Tanıştığımıza memnun oldum, Lincoln."

Onlara bir aileye çok ihtiyacım olduğunu, yanımda duran ve elini tutan kız sayesinde artık Lynx diye seslenebileceğimi söylemek istiyorum, ama gülümsüyor ve başımı sallıyorum, arkalarını dönmeden önce çocuğa son bir bakış atıyorum.

Gözlerim kızıma iniyor. İhtiyacım olan her şey burada.

Mezarlığın kapısına vardığımızda, "Şimdi nereye?" diye soruyorum.

Sable sırtıttı. "Cehenneme giden bir otoyol olduğunu duydum."

Onun ciddi olabileceği düşüncesi beni bir an endişelendirse de, gülerek başımı salladım ve sesimi alçaltarak, "Buraya yakın değil, değil mi?" diye cevap verdim.

BONUS İÇERİK

Bonus sahneyi buradan izleyebilirsiniz.



Leigh ve Avina'nın Facebook okuyucu grubuna katılın.

AYRICA LEIGH RIVERS TARAFINDAN

Psikotik Takıntı

Boğma tekniğı

Karanlığın Eşiğı

Doyumsuz

Açgözlü

Tazminat

Sessizliğin Ağı

Küçük Yabancı

Küçük Yalancı

Kırık Diyarlar

Şeytani Gölgeler

Ölümlü Zihinler

AVINA ST. GRAVES'İN DİĞER ESERLERİ

Ölümün Takıntısı
Bir Günahkarın Derisi
Tuzlu Su Laneti
Pembe Mürekkep
Gece Yarısı Mesajı
Ateşli Küçük Şey
Akrep



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM